

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Harris_Thomas-Mlčení_jehňátek.pdb

PDB Name: Harris_Thomas-Mlčení_jehňátek

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Mlčení jehňátek

Thomas Harris

Copyright(c) 1988 by Yazoo Fabrteations, Inc.
Translation (c) Jana Odehnalová 1992
Copyright (c) ALPRESS, s. r. o.

Z anglického originálu THE SILENCE OF THE LAMBS
přeložila Jana Odehnalová
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Sazba Aleš Porebski
Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o., v edici Klokán,
Frýdek-Místek, 1999
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín
Vydání první
ISBN 80-7218-244-7

Památce mého otce

Jestližeť jsem obyčejem jiných lidí bojoval s šelmami v Efezu,
co mi to prospěje, nevstanou-liť mrtví?
Epištola sv. Pavla k Korintským

Nač se dívat na umrlčí lebku v prstenu,
když ji nosím ve své tváři?
John Donne, Extáze

K A P I T O L A

1

BEHAVIORÁLNÍ VÝZKUM, zvláštní oddělení FBI zabývající se masovými vraždami, se nachází ve spodní části budovy Akademie v Quantiku a zčásti je úplně pod zemí. Ze střelnice sem právě dorazila Clarice Starlingová, v obličeji celá rudá od rychlé chůze po Hogan's Alley. Ve vlasech měla trávu a zelené skvrny byly i na kožené bundě FBI, protože při cvičném zatýkání na střelnici pořád padala na zem.

V sekretariátu nikdo nebyl, Clarice na sebe krátce pohlédla do skleněných dveří. Věděla, že vypadá dobře, i když není nalíčená. Ruce jí byly cítit kouřem z pistole, ale nebyl čas se umýt - šéf oddělení Crawford přikázal "teď hned".

Jacka Crawforda našla osamělého v labyrintu kanceláří. Stál u jednoho z mnoha stolů, mluvil do telefonu a Clarice měla poprvé za celý rok možnost si ho pořádně prohlédnout. To, co spatřila, ji znepokojilo. Obvykle Crawford vypadal jako dobře udržovaný inženýr ve středních letech, který si hlídá kondici, získanou kdysi za studií hraním baseballu - mohl být silným chytačem, nezdolným obráncem mety. Teď vypadal vyhuble, límeček u košile mu byl velký a pod zarudlýma očima měl temné váčky. Z novin každý věděl, že to s behaviorálním výzkumem jde pěkně z kopce. Starlingová jen doufala, že Crawford nezačal pít. To by mu teď rozhodně neprospělo.

Crawford ukončil svůj telefonní hovor ostrým "ne". Z podpaží si vytáhl její složku a otevřel ji.

"Starlingová, Clarice M., dobrý den," řekl.

"Dobrý den." Její úsměv byl toliko zdvořilý.

"Nic se neděje. Doufám, že vás moje zavolání nevyděsilo."

"Ne." Což není tak docela pravda, pomyslela si Starlingová.

"Vaši instruktoři mě informovali, že si vedete dobře, patříte ve třídě mezi špičku."

"Doufám - ještě nás neznámkovali."

"Čas od času se jich vyptávám."

To Starlingovou překvapilo; už Crawforda pomalu odepsala coby pokryteckého náfuku.

Zvláštního agenta Crawforda poznala, když působil jako hostující profesor na University of Virginia.

Vynikající úroveň jeho kriminologických seminářů byla jedním z faktorů, které ji přiměly jít k FBI. Po přijetí do Akademie mu poslala žádost, ale neodpověděl jí. A celé ty tři měsíce přeškolování v Quantiku ji ignoroval.

Starlingová nepatřila k lidem, kteří vyžadují milosti nebo se doprošují přátelství, ale Crawfordovo chování ji znátlo a zklamalo. Teď v jeho přítomnosti zase pocítila sympatie a litovala svých pochybností.

Všimla si však, že není úplně v pořádku. Kromě přirozené inteligence měl v sobě Crawford i jakousi zvláštní chytrost. Starlingová si toho poprvé všimla na jeho smyslu pro barevný soulad a osobitým vkusu v oblékání, byť jeho oděv vždy odpovídal předpisovému standardu agenta FBI. I teď vypadal elegantně, ale nějak osuťtěle, jako by pelichal.

"Objevil se tu takový případ, a já si vzpomněl na vás," řekl. "Není to nic zvláštního, spíš zajímavá práce v terénu. Dejte pryč ty Berryho věci a posaďte se do křesla. Píšete tady, že po absolvování Akademie byste chtěla na behaviorální oddělení."

"Chtěla."

"Máte tu sice osvědčení soudního znalce, ale chybí studium práv. Požadujeme minimálně šest let."

"Můj otec byl šerifem, vím, co je život."

Crawford se pousmál. "Jediné, co skutečně platí je vaše dvojí specializace, psychologie a kriminologie, a letní praxe v ústavu duševně chorých - máte obě?"

"Ano."

"Váš průkaz psychologického poradce je platný?"

"Ještě dva roky. Udělala jsem si ho před vašim seminářem na univerzitě - ještě než jsem se rozhodla pro tohle."

"Napoprvé jste se sem nedostala, protože jsme přestali přijímat."

Starlingová přikývla. "Ale mezitím jsem nezahálela, a to bylo dobře - získala jsem kvalifikaci soudního

znalce. Pracovala jsem pak v laboratoři až do té doby, než začala Akademie zase přijímat."

"Psala jste mi, že jste byla přijata, vidíte, a já jsem myslím neodpověděl. Ano, vím to přesně, neodepsal jsem vám. To jsem měl."

"Asi jste měl spoustu jiné práce."

"Víte něco o programu PNZ?"

"Ano. Psychologie násilných zločinů. V Law Enforcement Bulletinu psali, že zpracováváte databázi, ale ještě se to nedá využít v celé síti."

Crawford přikývl. "Vypracovali jsme dotazník. Je použitelný pro všechny současné masové vrahy."

Podal jí silný fascikl papírů v chatrné vazbě. "Je tam část pro vyšetřovatele a část pro oběti, které přežily, pokud nějaké existují. Modrou část by měl vyplnit vrah, když se mu bude chtít, v růžové části jsou otázky, které klade vyšetřovatel vrahovi, a zaznamenává jeho odpovědi i celkové reakce. Je to hodně papírování."

Papírování. Ctižádost Clarice Starlingové zavětrila jako ohař. Vycítila možnost spolupráce, i když by šlo jen o otrocké vkládání vstupních dat do nového počítačového systému. Bylo lákavé dostat se do behaviorálního výzkumu, dostat tu jakoukoli práci, ale Clarice také dobře věděla, co se stane ženě, která jednou začne pracovat jako sekretářka - ta nálepka se pak drží navěky. Naskytla se jí příležitost a ona ji chtěla využít.

Crawford na něco čekal, zřejmě jí položil nějakou otázku. Starlingová si s velkou námahou snažila otázku vybavit.

"Aplikovala jste už některé testy? Třeba Minnesotu nebo Rorschach?"

"Ano, dělala jsem MMPI, Rorschach ještě ne," odpověděla. "Také tematickou apercepci a dětem jsem dávala Bender-Gestalt."

"Necháte se snadno vyděsit, Starlingová?"

"Zatím se mi to nestalo."

"Podívejte, testovali jsme třicet dva známých masových vrahů, které máme ve vazbě, abychom vytvořili databázi pro psychologické profilování neobjasněných případů. Většinou spolupracovali dobře, přestože mnozí se chtěli jen předvádět. Dvacet sedm je ochotno spolupracovat. Čtyři odsouzení na smrt, kteří žádají o milost, nám nic neřekli, což je pochopitelné. Ale jednoho, kterého potřebujeme nejvíc, se nám nedaří získat ani za nic. Chci, abyste za ním zítra zašla do ústavu."

Clarice Starlingové srdce poskočilo radostí, ale zároveň se zrodila obava.

"A kdo je to?"

"Psychiatr, doktor Hannibal Lecter," odpověděl Crawford.

V každé civilizované rozmluvě následuje po vyslovení jména chvilka ticha.

Starlingová se podívala na Crawforda klidně, ale zaraženě. "Hannibal - kanibal," řekla.

"Ano."

"Ano, dobře... samozřejmě. Jsem ráda, že mi dáváte takovou šanci, ale stejně žasnu - proč zrovna já?"

"Především proto, že jste po ruce," řekl Crawford. "Stejně neočekávám, že bude spolupracovat."

Pokaždé odmítl, ale to jsme jednali prostřednictvím ředitele ústavu. Chci mít jistotu a poslat tam našeho kvalifikovaného examinátora, aby se zeptal Lectera osobně. Tedy nic, co by se týkalo vás osobně.

Prostě mi tu na oddělení nikdo nezbyl."

"Máte toho teď hodně - Buffalo Bill - ty případy v Nevadě," řekla Starlingová.

"Teď jste na to kápła. Je to rozvleklý případ, mrtvoly jsou už dost staré."

"Řekl jste zítra, tedy na to spěcháte. Souvisí to nějak s tímto případem?"

"Ne. Kéž by."

"Musím vám sepsat psychologickou analýzu, i když mě bude ignorovat?"

"Ne. Na nepřístupného pacienta doktora Lectera už tady mám hromadu analýz a každá je jiná."

Crawford si vysypal na dlaň dvě tabletky vitamínu C a ve vodě si rozpustil jedlou sodu alkaseltzer, aby měl tabletky čím zapít. "Je to zvláštní, víte, Lecter je psychiatr a sám publikuje v odborných časopisech samé mimořádné věci, nikdy ale nepíše o svých drobných anomáliích. Předstíral dobré vztahy s ředitelem ústavu Chiltonem, jednou k němu šel na nějaké testy - s manželkou na měření tlaku omotanou kolem penisu se díval na necudné obrázky. A byl to Lecter, kdo výsledky testů publikoval první. Napsal, co

zjistil o Chiltonovi, a udělal z něj naprostého hlupáka. Udrží stálou korespondenci se studenty psychiatrie o jevech, které nemají s jeho případem nic společného. A to je všechno, co dělá. Jestli s vámi nebude mluvit, pak požaduji jen normální zprávu. Jak vypadá, popis jeho cely, co dělá. Abych tak řekl, místní kolorit. Zjistěte, jaký tisk mu chodí a co od něj odchází ven. Nemyslím skutečné noviny, chci místní plátky. Zbožňuji Lectera víc než prince Andrewa."

"Pokud mne paměť neklame, nějaký časopis mu nabídl padesát tisíc dolarů za nějaké recepty, že?" řekla.

Crawford přikývl. "Jsem si jist, že National Tattler si někoho v ústavu koupil. A protože jsem už vaši návštěvu domluvil, noviny o vás jistě vědí."

Crawford se naklonil dopředu a pohlížel na ni ze vzdálenosti půl metru. Všimla si, že skrz jeho bifokály vypadají kruhy pod očima rozmazaně. Před chvílí kloktal listerin.

"Tak, Starlingová, a teď se maximálně soustřed'te. Posloucháte mě?"

"Ano, pane."

"Při setkání s Hannibalem Lecterem musíte být velmi opatrná. Doktor Chilton, šéf ústavu pro mentálně choré zločince, s vámi probere psychologické postupy, které budete ve styku s Lecterem používat. Dodržujte je. V žádném případě je neporušujte, ani v nejmenším. Začne-li s vámi Lecter vůbec mluvit, bude to proto, aby se dozvěděl něco o vás. Je to ten typ zvědavosti, s jakou had nahlíží do ptačího hnízda. Při vyšetřování se musí vždycky trošku kličkovat, to víte vy i já, ale neříkejte mu o sobě nic osobního. Jeho mozek nesmí zachytit žádné soukromé informace o vás. Víte, co udělal Willu Grahamovi."

"Četla jsem o tom, když se to stalo."

"Rozřezal Willa nožem na linoleum, když se do sebe pustili. Je div, že Will neumřel. Vzpomínáte si na toho Červeného draka? Lecter poslal na Willa a jeho rodinu Francise Dolarhydea. Willův obličej teď kvůli Lecterovi vypadá, jako by po něm maloval Picasso. V ústavu roztrhal jednu sestřičku. Dělejte si svou práci, jenom nezapomínejte na to, co je zač."

"A co je vlastně zač? Vy to víte?"

"Já vím jen to, že je to zrůda. Nic dalšího nemůže nikdo s jistotou říct. Možná na to přijdete vy."

Nevykouznil jsem si vás z klobouku, Starlingová. Při pobytu na University of Virginia jste mi položila pár zajímavých otázek. Ředitel se potom na vaši zprávu podívá - bude-li jasná, přesná a dobře propracovaná. Tak jsem se rozhodl. Vaši zprávu tady chci mít do neděle do 9.00 hodin. Takže, Starlingová, postupujte standardním způsobem."

Crawford se na ni usmál neživýma očima.

K A P I T O L A

2

DR. FREDERICK CHILTON, 58 let, správce Baltimorské státní nemocnice pro duševně choré zločince, má dlouhý široký stůl, na němž se nenacházejí žádné tvrdé nebo ostré předměty. Někteří zaměstnanci říkají jeho stolu "vodní příkop". Jiní zaměstnanci zase nevědí, co má tato přezdívka znamenat. Dr. Chilton zůstal sedět u svého stolu, když Clarice Starlingová vešla do jeho kanceláře.

"Už jsme tady měli hodně agentů, ale nepamatuju se, že by sem přišel někdo tak půvabný," řekl Chilton, aniž by povstal.

Bez dlouhého přemýšlení poznala Starlingová, že jeho natažená ruka se leskne lanolinem od toho, jak si věčně uhlazuje vlasy. Pustila jeho ruku o něco dřív než on její.

"Jste slečna Sterlingová, že?"

"Jsem Starlingová, doktore, s a. Jsem ráda, že mi věnujete svůj čas."

"Takže FBI už taky zaměstnává ženy, jako to dělají všude jinde, haha." Připojil tabákový úsměv, používaný k oddělování svých vět.

"FBI se stále zdokonaluje, doktore Chiltone. To se nedá popřít."

"Zůstanete v Baltimoru pár dní? Víte, tady si můžete taky trochu užít, stejně jako ve Washingtonu nebo New Yorku, jenom musíte vědět, kam zajít."

Podívala se stranou, aby se ušetřila jeho úsměvu, a ihned jí došlo, že její nechuť zaregistroval. "Určitě je to tady báječné, ale mám přesné instrukce a ty mi pravíš, že musím navštívit doktora Lectera a ještě dnes odpoledne referovat."

"Dalo by se vám někdy později někam do Washingtonu zavolat, jen abych věděl, jak se celý případ dál vyvíjí?"

"Samozřejmě. To je od vás hezké, že vás to zajímá. Tohle je případ zvláštního agenta Crawforda a jeho prostřednictvím mne můžete kontaktovat."

"Aha," řekl Chilton. Tváře měl protkané růžovými žilkami, které neladily se svéráznou rudohnědou barvou jeho čapky. "Dejte mi prosím vaše doklady." Nechal ji stát, zkoumal její pověření a identifikační kartu. Pak jí všechno vrátil a povstal. "To moc času nezabere. Pojd'te se mnou."

"Jestli jsem to dobře pochopila, tak mne máte instruovat, doktore Chiltone," řekla Starlingová.

"To můžeme udělat cestou." Vyšel zpoza svého stolu a podíval se na hodinky. "Za půl hodiny musím být na obědě."

Krucí, měla jsem ho prokouknout líp a rychleji. Možná to není až tak velký hlupák. Možná ví i něco užitečného. Nic by se jí nestalo, kdyby se jednou uculila, i když tohle jí zrovna moc dobře nejde.

"Doktore Chiltone, mám s vámi domluvenou schůzku. Nechali jsme to na vás, kdy se to bude hodit vám a budete mi moci věnovat chvilku času. Během vyšetřování může vyjít leccos najevo - možná bych s vámi potřebovala konzultovat některé jeho odpovědi."

"Opravdu pochybuju o tom, že byste mou pomoc potřebovala. Jo, ještě si musím zavolat, než půjdeme. Dohoním vás venku v sekretariátu."

"Ráda bych si tady nechala plášť a deštník."

"Venku," řekl Chilton. "Dejte to Alanovi v sekretariátu. On to zařídí."

Alan měl na sobě oblečení podobné pyžamu, které je určeno pro chovance ústavu. Cípem košile utíral popelníky. Když si od ní bral plášť, přejížděl si jazykem zevnitř tvář.

"Děkuji vám," řekla.

"Není zač. Jak často chodíte srát?" zeptal se Alan.

"Co jste to řekl?"

"Leze to z vás dlooooouhééé?"

"Někam si to pověsím sama."

"Vám nic nebrání ve výhledu - můžete se vohnout a dívat se, jak to z vás leze ven a jestli to mění barvu, když se to dostane na vzduch. Děláte to? Vypadá to, jako byste měla dlouhý hnědej vocas?" Nechtěl pustit její plášť.

"Doktor Chilton chce, abyste šel za ním do kanceláře, teď hned," řekla Starlingová.

"Ne, nechci," ozval se dr. Chilton. "Alane, dej ten plášť do šatníku a nevytahuj ho ven, dokud nepůjdeme. Udělej to. Měl jsem stálou sekretářku, ale personální úpravy mne o ni připravily. Teď mám Alana a na tři hodiny mi sem chodí psát na stroji jedna úřednice. Ta, co váš pouštěla dovnitř. Kde jsou všechny ty úřednice, slečno Starlingová?" Jeho brýle na ni vrhaly záblesky. "Jste ozbrojena?"

"Ne, nejsem."

"Mohu si prohlédnout vaši kabelku a kufřík?"

"Viděl jste mé doklady i pověření."

"Ano, a tam se píše, že jste studentka. Ukažte mi své věci, prosím."

Když zapadla závora a první ocelové dveře se s rachotem spustily, Clarice Starlingová se otrásla. Chilton krácel kousek před ní zelenou nemocniční chodbou plnou lysolového pachu a rachotu dveří. Starlingová měla na sebe zlost, že nechala Chiltona, aby se jí přehraboval v kabelce a kufříku, a snažila se ze všech sil, aby svůj vztek překonala a dokázala se soustředit na to, co ji čeká. Pomalu se uklidňovala. Měla

dobrý pocit, že se umí ovládnout. Pod prudkým proudem potoka je pevné dno z tvrdých oblázků. "Lecter je jenom pro zlost," pravil Chilton přes rameno. "Dozorci zabere tak minimálně deset minut denně, než odstraní všechny svorky z publikací, co mu sem chodí. Pokoušeli jsme se zrušit nebo omezit jeho předplatné, ale stěžoval si a soud jeho právo uznal. Dřív dostával neuvěřitelné množství pošty. Díkybohu už toho chodí míň, protože v novinách ho zastínily jiné kreatury. Chvíli to vypadalo, že každý studentík bažící po doktorátu z psychologie musí mít ve své disertační práci něco od Lectera. Lékařské časopisy mu jeho věci pořád vydávají, ale dělají to jen proto, že to vypadá pikantně, když je pod článkem právě jeho podpis."

"Domnívala jsem se, že některé jeho poznatky dost zásadně přispěly chirurgickým zákrokům, které souvisejí se změnou pohlaví, četla jsem to v Časopise klinické psychiatrie," řekla Starlingová.

"Tak vy jste se domnívala. Ale my jsme se pokoušeli Lectera probádat. Mysleli jsme si, že ,teď' máme jedinečnou příležitost k unikátní studii' - to se tak často nestává, mít jednoho živého."

"Jakého jednoho?"

"Čistého sociopata - to je totiž Lecter. Ale je neproniknutelný, příliš intelektuální na standardní testy. A kdybyste jen tušila, jak nás nenávidí. O mně si myslí, že jsem jeho prokletí. Ten Crawford je ale mazaný, když pošle na Lectera zrovna vás."

"Jak to myslíte, doktore Chiltone?"

"Mladou ženu pro povzbuzení, tak to asi má za lubem. Mám takový dojem, že Lecter už neviděl ženu několik let, možná jenom zahlídnul některou uklízečku. Zpravidla tam dolů ženy vůbec nepouštíme. Ve vězení to vyvolává jen potíže."

Tak už jdi do háje, Chiltone. "Absolvovala jsem University of Virginia s vyznamenáním, doktore. A to není škola pro manekýnky."

"Pak by vám nemělo dělat potíže zapamatovat si následující pravidla: Nesahejte za mříže a ani se jich nedotýkejte. Nepodávejte mu nic kromě měkkého papíru. Žádná pera, žádné tužky. Má svoje vlastní fixy - občas. Jestli mu chcete dát nějaké papíry, nesmí na nich být žádné svorky, sponky nebo napínáčky. Věci se mu předávají pomocí posuvné přepravky na jídlo. Až vám to bude vracet, použijte zase přepravku. Žádné výjimky. Kdyby vám chtěl něco podávat skrz mříže, nedovolte to. Rozumíte mi?"

"Rozumím."

Prošli několika branami a denní světlo zůstávalo někde za jejich zády. Prošli odděleními, kde se mohli chovanci volně stýkat. Pak se ocitli v traktu, kde nejsou žádná okna a běžný styk už vůbec. Světla na chodbě chránily silné dráty jako svítlny ve strojovně lodi. Dr. Chilton se zastavil pod jedním z nich. Když utichly jejich kroky, Starlingová zaslechla za zdí doznívající výkřik.

"Lecter nevychází z cely nikdy bez svěrací kazajky a náhubku," řekl Chilton. "Ukážu vám proč. První rok po odsouzení byl přímo učebnicovým modelem spolupracujícího pacienta. Bezpečnost kolem něj proto trochu polevila, ale to bylo ještě za dřívějšího správce, chápete. Odpoledne 8. července 1976 si stěžoval na bolesti v hrudi. Byl odveden na ošetřovnu. Sundali mu svěrací kazajku, aby mohli pořídit elektrokardiogram. Když se nad ním sklonila sestra, udělal jí tohle." Chilton podal Clarice Starlingové fotografii se zohýbanými rohy. "Lékařům se podařilo zachránit jí jedno oko. Lecter byl po celou dobu napojen na monitory. Zlomil jí čelist, aby se dostal k jazyku. Pulz mu nikdy nevystoupil nad 85, i když ten jazyk polykal."

Starlingová nevěděla, co je horší - fotografie nebo nenasytnost Chiltonových bystrých očí, kterými lačně pátral v jejím obličeji. Připadalo jí, jako by žízni zmučené kuře sezobávalo slzy z její tváře.

"Tak, tady ho máme," řekl Chilton a stiskl tlačítko vedle masivních dveří z bezpečnostního skla. Vysoký dozorce je vpustil do traktu na druhé straně.

Starlingová se definitivně rozhodla a mezi dveřmi se náhle zastavila. "Doktore Chiltone, my ten test od něj dost nutně potřebujeme. Jestliže si vás doktor Lecter jednou zafixoval jako svého nepřítele (jak jste mi prve říkal), pak by zde byla jistá naděje, kdybych za ním šla sama. Co myslíte?"

Chiltonovi zaškubalo ve tváři. "To je v pořádku. Mohla jste to navrhnout už u mě v kanceláři. Poslal bych s vámi službu a ušetřil bych si čas."

"Navrhla bych to, kdybyste mi dal instrukce už tam."

"Těžko se s vámi ještě někdy uvidím, slečno Starlingová. Barneyi, až to tam s Lecterem skončí, zavolejte

pro někoho, ať ji vyvede ven."

Chilton odešel, aniž by se na ni podíval.

Zbýval tady jen mohutný apatický zřízenec, za ním na zdi tiché hodiny, drátěná skříňka se slzným plynem, svěřací kazajky, náhubek a uspávací pistole. Na držáku ve zdi visela jakási trubka zakončená ve tvaru U k přitlačení násilníka ke zdi.

Zřízenec si ji prohlížel. "Řekl vám doktor Chilton, abyste se nedotýkala mříží?" Jeho hlas byl vysoký a ochraptělý. Vzpomněla si na Aido Raye.

"Ano, řekl mi to."

"Okay. Je za ostatními, poslední cela napravo. Držte se uprostřed chodby, až tam půjdete, a ničeho si nevšímejte. Můžete mu vzít jeho poštu. Tak vykročte tou správnou nohou." Zřízenec vypadal, jako by se sám pro sebe bavil. "Jen to položte na přepravku a posuňte to na druhou stranu k němu. Když bude přepravka uvnitř, můžete si ji přitáhnout zpátky za šňůru, nebo ať vám ji pošle on sám. Dosáhnout na vás nemůže, když je přepravka venku." Zřízenec jí podal dva časopisy, uvolněné stránky vypadávaly ven, troje noviny a několik otevřených dopisů.

Chodba byla asi třicet metrů dlouhá, cely byly po obou stranách. Některé z nich byly polstrované, vybavené uprostřed dveří pozorovacím otvorem, který byl dlouhý a úzký jako střílna. Jiné vypadaly jako klasické vězeňské cely s mřížemi, které se daly otevírat do chodby. Clarice Starlingová si uvědomovala postavy v celách, ale snažila se na ně nedívat. Byla asi tak v polovině, když na ni nějaký hlas zasyčel:

"Cítím tvoji píču." Nedala na sobě znát, že vůbec něco zaslechla, a šla dál.

Světla v poslední cele byla zapnutá. Jak se přibližovala, popošla více doleva, aby do cely viděla, ale bylo jí jasné, že podpatky ji už dávno prozradily.

K A P I T O L A

3

CELA DR. LECTERA se nachází až za ostatními vzadu na konci chodby. Za ní je už jen přístěnek. Cela působí svým uspořádáním neobvykle. Přední stranu tvoří mříže, ale za nimi - ve vzdálenosti větší než délka lidské paže - je další bariéra, pevná nylonová síť, která se rozpíná od podlahy ke stropu a od jedné zdi ke druhé. Za sítí spatřila Starlingová stůl přišroubovaný k podlaze, přečpaný haldou knih a papírů, dále obyčejnou židli, rovněž přišroubovanou k podlaze.

Na kavalci ležel dr. Hannibal Lecter a prohlížel si italské vydání Vogue. V pravici držel volné listy časopisu a jeden po druhém je levou rukou pokládal vedle sebe. Dr. Lecter měl na levé ruce šest prstů. Clarice Starlingová se zastavila kousek od mříží, tak na délku krátké chodbičky.

"Doktore Lectere." Připadalo jí, že její hlas zní jistě.

Vzhlédl od své četby.

Zprvu si na malou chvilku pomyslela, že jeho pohled hučí, ale to slyšela jen bušení svého srdce.

"Jmenuji se Clarice Starlingová. Mohu si s vámi promluvit?" Tón jejího hlasu i vzdálenost na něj působily zdvořile.

Dr. Lecter uvažoval s prstem přitisknutým na sešpučených rtech. Posléze vstal a tiše přešel v kleci dopředu, zastavil se blízko nylonové sítě, aniž by se na ni podíval, jako by on sám volil tu správnou vzdálenost.

Pomyslela si, že je poměrně malý a štíhlý; v jeho pažích a rukách viděla železnou pevnost a pružnost, jakou měla i ona.

"Dobrý den," řekl, jako by právě otevřel dveře návštěvě. Jeho kultivovaný hlas měl lehký kovový nádech, zřejmě od nedostatečného používání.

Oči dr. Lectera jsou kaštanově hnědé a zrcadlí světlo v malých červených bodech. Občas to vypadá, že

světelné body létají v malých jiskřičkách až do samého nitra. Jeho oči vnímaly Starlingovou jako celek. Přistoupila blíž k mříži. Chloupky na předloktí se jí ježily proti rukávům saka.

"Doktore, máme vážný problém s psychologickým profilováním. Ráda bych vás požádala o pomoc."

"Máme' znamená behaviorální výzkum v Quantiku. Vy jste od Jacka Crawforda, předpokládám."

"Ano, to jsem."

"Smím vidět vaše pověření?"

Tohle nečekala. "Ukazovala jsem ho už... v kanceláři."

"To znamená, že jste ho ukázala Fredericku Chiltonovi, doktorovi filozofie?"

"Ano."

"A vy jste si jeho pověření prohlédla?"

"Ne."

"Ti z Akademie se neobtěžují čtením navíc, to vám tedy řeknu. Setkala jste se s Alanem? Není okouzlující? Se kterým z nich byste si povídala raději?"

"Celkem vzato, asi s Alanem."

"Možná jste i reportérka, kterou sem Chilton za peníze pustil. Myslím, že mám právo vidět vaše pověření."

"Dobrá." Zvedla do výše očí svou identifikační kartu v obalu.

"Na tu dálku se to nedá přečíst, pošlete mi to dovnitř, prosím."

"To nejde."

"Je to těžké, vidíte."

"Ano."

"Řekněte Barneymu."

Dozorce přišel a chvíli váhal. "Doktore Lectere, já vám to tam teda pošlu. Jestli to ale nevrátíte, až vám řeknu, jestli se budeme muset všichni kvůli vám votravovat a zabezpečovat vás, abychom se pro to dostali dovnitř - to se teda naštvu. A když se já naštvu, budete muset stát svázaný tak dlouho, dokud si o vás neudělám lepší dojem. Jídlo trubičkou, výměna kalhot dvakrát denně, prostě práce navíc. A na týden vám zadržím poštu. Berete to?"

"Samozřejmě, Barneyi."

Karta projela přeprávkou a dr. Lecter si ji vzal na světlo.

"Studentka? Tady stojí 'studentka'. Jack Crawford ke mně posílá na vyšetřování studentku?" Poklepával kartičkou o své malé bílé zuby a nasával z ní vůni plastiku.

"Doktore Lectere," řekl Barney.

"Jistě." Položil kartu zpátky do přeprávky a Barney ji vytáhl ven.

"Ano, jsem stále ještě posluchačkou Akademie," řekla Starlingová, "ale nebavíme se o FBI, mluvíme o psychologii. Rozhodněte se sám, jestli mám dostatečnou kvalifikaci na to, abychom si spolu mohli promluvit."

"Hmmm," dumal dr. Lecter. "Je to vlastně od vás docela chytré. Barneyi, co myslíte, směla by agentka Starlingová dostat židli?"

"Doktor Chilton mi nic o židli neříkal."

"A co vám říká vaše dobré vychování, Barneyi?"

"Přála byste si židli?" zeptal se jí Barney. "Mohli jsme ji sem už předem připravit, ale... totiž zpravidla se tady nikdo moc dlouho nezdrží."

"Ano, děkuji vám," řekla Starlingová.

Barney přinesl ze zamčeného přístěnku na konci chodby skládací židli, rozložil ji a odešel.

"Tak," řekl Lecter a sedl si bokem ke stolu, aby jí viděl do tváře, "co vám to vlastně Miggs řekl?"

"Kdo?"

"Deprivovaný Miggs, támhle v té cele. Něco na vás zasyčel. Co to bylo?"

"Řekl: 'Cítím tvoji píču'."

"Aha. Tak to já ne. Používáte pleťový krém Evyan a někdy L'Air du Temps, ale dneska ne. Dnes jste se rozhodně nenavoněla. Jak vám je z toho, co řekl Miggs?"

"Je nepřátelský z důvodů, které neznám. To je hodně zlé. Nesnáší lidi a lidi nesnášejí jeho. Je to bludný

kruh."

"Vy k němu cítíte nenávist?"

"Mrzí mne, že jsem ho vyvedla z míry. Ale vždyť je to vlastně jenom výkřik. Jak jste poznal ty vůně?"

"Cítil jsem je, když jste otevřela svou kabelku a vytahovala kartu. Máte rozkošnou kabelku."

"Děkuji vám."

"Vzala jste si s sebou svou nejlepší kabelku, vidíte?"

"Ano." To tedy byla pravda. Ušetřila si na klasickou kabelku a byla to ta nejhezčí věc, kterou měla.

"Je mnohem hezčí než vaše boty."

"Možná se mi to podaří jednou sladit."

"O tom nepochybuji."

"To jsou vaše kresby na těch zdech, doktore?"

"A to myslíte, že jsem si zjednal malíře pokojů?"

"Ta kresba nad umyvadlem, to je nějaké evropské město?"

"To je Florencie. Palazzo Vecchio a Duomo, pohled od Belvederu."

"To jste maloval z paměti, všechny ty detaily?"

"Agentko Starlingová, já mám místo vyhlídky paměť."

"Ten druhý obrázek, to je ukřižování? Prostřední kříž je prázdný."

"To je Golgota po sejmutí Krista z kříže. Uhel a fix na balicím papíru. Tohle totiž nakonec zůstalo tomu zloději, kterému slibovali ráj, když odnesli velikonočního beránka."

"A co to bylo?"

"Pochopitelně zpřelámané údy, stejně jako u toho druhého, který se Kristovi vysmíval. Vy opravdu neznáte Evangelium sv. Jana? Podívejte se tedy na Duccia, ten maluje ukřižování správně. Jak se má Will Graham? Jak teď vypadá?"

"Neznám Willa Grahama."

"Víte přece, kdo to je. Chránělec Jacka Crawforda. Ten před vámi. Jak vypadá jeho obličej?"

"Nikdy jsem ho neviděla."

"Tomuhle se říká 'otevírat staré rány'. Agentko Starlingová, vám to ale nevadí, že ne?"

Chvilku ticha a pak vyrazila do útoku.

"Spíš než otevírat staré rány bychom měli otevřít pár nových ran. Přinesla jsem..."

"Ne. Takhle ne. To je hloupé a chybné. Nesnažte se nikdy žertovat, když se o něčem mluví opravdu vážně. Víte, když pochopíte vtip a chcete na něj nějak rychle reagovat, nutí vás to k rychlému a povrchnímu hodnocení situace, až přestáváte vnímat celkovou atmosféru. Tohle vůbec nezapadlo do nálady, ve které jsme se právě nacházeli. Vedla jste si dobře, byla jste velice zdvořilá a ochotná přijímat drobné zdvořilosti i ode mě. Získala jste si mou důvěru tím, že jste mi po pravdě řekla ty ohavnosti, co vám pověděl Miggs, a pak najednou během krátké pauzy přejdete amatérsky na ten váš dotazník. Takhle by to opravdu nešlo."

"Doktore Lectere, jste zkušený klinický psychiatr. Vy si vážně myslíte, že jsem tak hloupá, abych na vás zkoušela nějakou lest s náladami? Buďte trochu uznalý. Přišla jsem se vás prostě zeptat, jestli vyplníte náš dotazník. Buď ano, nebo ne. Vadilo by vám hodně podívat se na to?"

"Agentko Starlingová, četla jste něco z toho, co v poslední době vydalo oddělení behaviorálního výzkumu?"

"Ano."

"Já také. FBI mi bláhově odmítá zasílat Law Enforcement Bulletin, ale dostávám ho z druhé ruky, a také News od Johna Jaye a psychiatrické časopisy. A ty dělí masové vrahy na dvě skupiny - organizované a neorganizované. Jaký na to máte vy názor?"

"To je... jen základní, oni evidentně..."

"Simplistní, to je slovo, které jste chtěla použít. Agentko Starlingová, většina psychologie se zde praktikuje na infantilní úrovni a psychologie v oddělení behaviorálního výzkumu je na úrovni frenologie. Psychologie nemá nikdy dost dobrého materiálu, na kterém se dá stavět. Běžte se podívat na kteroukoli katedru psychologie a prohlédněte si dobře fakultu i studenty - samí hlupáci, posedlí rozhlasovými soutěžemi, a horlivci na úchylinky v lidském chování. Nikdy ti nejchytřejší ze školy. Organizovaní a

neorganizovaní - rozhodně ta nejjednodušší myšlenka."

"Jak byste pozměnil klasifikaci vy?"

"Neměnil bych nic."

"Když už mluvíme o časopisech, četla jsem vaše články o chirurgických zákrocích při změně pohlaví a také o mimice pravé a levé části obličeje."

"Ano, to se mi opravdu povedlo," řekl dr. Lecter.

"To ano, máte pravdu. Jack Crawford je téhož mínění. Byl to vlastně on, kdo mne na to upozornil. Proto má o vás takový zájem..."

"Stoik Crawford že má zájem? Musí mít hodně práce, když si na práci najímá studenty."

"Ano, má starosti a chce..."

"Má spoustu práce s Buffalo Billem."

"Zřejmě ano."

"Ne. Žádné ,zřejmě ano'. Agentko Starlingová, vy moc dobře víte, že jde o Buffalo Billa. Myslel jsem si, že vás Jack Crawford poslal, abyste se mě na to přeptala."

"Ne."

"Takže vy na tom vůbec neděláte?"

"Ne, přišla jsem proto, že potřebujeme váš..."

"A co vlastně víte o Buffalo Billovi?"

"Nikdo toho moc neví."

"Všechno, co víte, bylo v novinách?"

"Myslím, že ano. Doktore Lectere, nečetla jsem žádné tajné materiály o tomto případu, moje práce je..."

"Kolik žen už Buffalo Bill zavraždil?"

"Policie jich našla pět."

"Všechny stáhnul z kůže?"

"Částečně."

"V novinách nikdy tu jeho přezdívku nevysvětlili. Vy víte, proč se mu říká Buffalo Bill?"

"Ano."

"Řekněte mi to."

"Řeknu, když se podíváte na ten dotazník."

"Podívám se, ano. Tak proč?"

"Začalo to jako trochu špatný vtíp na oddělení vražd v Kansas City."

"Opravdu?"

"Říkají mu Buffalo Bill, protože stahuje svou kořist z kůže."

Starlingová zjistila, že z vystrašení přešla do lacinosti. Z obou pocitů jí byla milejší vystrašení.

"Pošlete mi ten dotazník."

Starlingová dala modrou část dotazníku do přepravky. Seděla a Lecter si listoval v dotazníku.

Hodil ho zpátky do přepravky. "Ale, ale, agentko Starlingová, vy si myslíte, že mne můžete rozpitvat takovým tupým nožikem?"

"To ne... myslím si, že váš názor na věc by mohl celý projekt posunout kupředu."

"A z jakého důvodu bych to měl dělat?"

"Ze zvědavosti."

"Na co?"

"Proč jste tady. Co se vám vlastně přihodilo."

"Nic se mi nepřihodilo, agentko Starlingová. Já jsem se prostě přihodil. Nemůžete mne redukovat na soubor vlivů. Zaměňujete lidské chování za pojmy dobro a zlo, agentko Starlingová. Každého si předem označíte, jestli je dobrý nebo špatný. Nic není nikdy ničí vina. Vezměte si třeba mne, agentko Starlingová. Můžete říct, že jsem zlý? Jsem zlý, agentko Starlingová?"

"Myslím, že jste destruktivní. Pro mě je to stejné."

"Zlo je jenom destruktivní? Pak jsou zlem i bouřky, jestli je to takhle jednoduché. Máme také oheň a ještě je tu krupobití. Pojišťovna to zpravidla označuje za ,vyšší moc'."

"Úmyslně..."

"Jen tak pro pobavení sbírám zprávy o zřícených chrámech. Viděla jste nedávno ten na Sicílii? Fantastické! Zdi se zřítily na šedesát pět babiček při zvláštní mši. Bylo to zlé? Jestliže ano, kdo to způsobil? Pokud je tam někde nahoře On, tak tohle přímo zbožňuje, agentko Starlingová. Tyfus a básníci, oboje má stejný původ."

"Nedokážu vám to vysvětlit, doktore, ale vím o někom, kdo by to uměl."

Přerušil ji zdviženou rukou. Byla hezky tvarovaná a všimla si, že prostředníček se perfektně zdvojlil. Byl to ten nejvzácnější případ polydaktylie.

Když po chvíli promluvil, jeho hlas byl tichý a příjemný. "Ráda byste mne kvantifikovala, agentko Starlingová. Vy jste velmi ambiciózní, že? Chcete vědět, jak mně připadáte se svou hezkou kabelkou a lacinými botkami? Vypadáte jako vesnická husa. Jste vymydlená pracovitá vesnická husa s trochou vkusu. Vaše oči jsou jako laciné korálky, jejich povrch zazáří, když čekáte na nějakou odpověď. A uvnitř jste velmi bystrá, vidíte? Zoufale se snažíte nebýt jako vaše matka. Dobře vás krmili a narostly vám pěkné kosti, ale nejste víc než o jednu generaci dál od horníků z toho vašeho zapadákov, agentko Starlingová. Jste z větve Starlingů ze Západní Virginie nebo Oklahomy, agentko Starlingová? Házela jste si minci, jestli jít na univerzitu nebo k ženským armádním jednotkám, vidíte? Povím vám teď o vás něco zvláštního, studentko Starlingová. Tam u vás v pokoji máte šňůrku zlatých korálek, které se dostávají za dobré chování. Vždycky jeden za nějaký dobrý skutek. Když se teď na ně podíváte, je vám až trapně, jak jsou omšelé, že? Tolikrát muset říct 'děkuju'. Všechno to trapné předstírání, že po nich toužíte, tolik upoceně námahy za každý korálek. Otravné. Nudné. Když je člověk chytrý, pokazí spoustu věcí. A vkus není laskavý. Až budete přemýšlet o našem rozhovoru, uvidíte před svými očima tupý pohled poraněného zvířete. Když vám zevšedněly korálky, co přišlo na řadu dál? Často o tom přemýšlíte, vidíte, někdy i v noci?" otázal se dr. Lecter tím nejlaskavějším tónem.

Starlingová zvedla obličej a pohlédla na něj.

"Hodně toho víte, doktore Lectere. Nemohu popřít nic z toho, co jste řekl. Ale nabízí se otázka, na kterou mi teď odpovíte, ať chcete, nebo ne: Jste dost silný na to, abyste namířil svou obrovskou vnímavost sám na sebe? S tím se člověk těžko vypořádá. Sama jsem to poznala během několika posledních minut. Tak co s tím? Zahleďte se sám do sebe a napište pravdu. Co složitějšího byste si ještě mohl přát? Anebo máte sám ze sebe strach?"

"Vy jste na sebe dost tvrdá, že, agentko Starlingová?"

"Poměrně ano."

"A nesnete pomýšlení být obyčejná. To by bolelo, že? A jak! Ale vy máte skutečně daleko k tomu být obyčejná, agentko Starlingová. Z toho máte totiž největší strach. Jak dlouhá byla vaše šňůrka korálek? Sedm milimetrů?"

"Sedm."

"Mám nápad. Sežeňte někde nějaká broušená tygří oka a navlékejte je střídavě se zlatými korálky. Možná by se vám zamlouvala kombinace dvou a tří nebo jednoho a dvou, uvidíte sama, co se vám bude nejvíc líbit. Tygří oči převezmou barvu vašich očí a lesk vašich vlasů. Už vám někdy někdo poslal valentinku?"

"Ano."

"Blíží se půst. Den svatého Valentina je už za týden. Hmmm, čekáte, že vám letos něco přijde?"

"To nemůžete nikdy vědět."

"Ne, to je pravda... Už dlouho přemýšlím o dnu svatého Valentina. Připomíná mi něco zvláštního. Ted' když o tom tak uvažuji, mohl bych vás učinit velmi šťastnou na den svatého Valentina, Clarice Starlingová."

"A ten dotazník?"

"Jeden tazatel se mě také pokoušel kvantifikovat. Dal jsem si jeho játra s fazolkami. Vraťte se do školy, malá Starlingová."

Hannibal Lecter byl zdvořilý až do poslední chvíle. Neotočil se k ní zády. Odstoupil trochu od bariéry a až potom si to namířil ke kavalci. Ted' na něm ležel a byl od ní tak vzdálený jako kamenný rytíř na víku hrobky.

Starlingová si najednou připadala úplně vyčerpaná, jako by byla na odběru krve. Trvalo jí značně déle

než obvykle sklídit všechny listiny zpátky do kufříku a také náhle nevěřila vlastním nohám. Ta prohra byla všude kolem ní i v jejím nitru, což byl nesnesitelný pocit. Složila židli a opřela ji o dveře přístěnku. Zase bude muset projít kolem Miggsse. Barney si v dálce asi něco četl. Mohla by na něj zavolat, aby si pro ni došel. Kašlu na Miggsse. Nebylo to o moc horší než projít ve městě kolem party zedníků nebo hulvátských poslíčků. Vydala se chodbou na zpáteční cestu.

Docela blízko ní zasyčel Miggsův hlas: "Vykrouť si zápěstí, abych ti to udělal. Vidiš, jak krvácí?"

Mohla zavolat Barneyho, ale zaraženě pohlédla do cely a spatřila Miggsse, jak plesklul prsty, a dříve než stačila odvrátit obličej na druhou stranu, rozstřílela se jí po tváři a rameni teplá tekutina.

Odcházela od něj a zjistila, že to není krev, ale sperma. A najednou zaslechla, jak na ni Lecter volá. Hlas dr. Lectera za jejími zády zněl daleko kovověji než dříve.

"Agentko Starlingová!"

Stál a volal na ni, když kráčela chodbou pryč. Přehrabovala se v kabelce, hledala papírové kapesníky.

Za jejími zády se stále ozývalo: "Agentko Starlingová!"

Začala se ovládat a pokračovala k hlavnímu vchodu.

Zastavila se. Proboha, mám tohle zapotřebí? Miggs zase něco šeptal, ale neposlouchala.

Stála znova před Lecterovou celou a dostalo se jí vzácného pohledu na rozrušeného dr. Lectera. Věděla, že to z ní musí cítit. Ten ucítí všechno.

"Neměl jsem dovolit, aby k tomu došlo. Neslušnost se mi neuvěřitelně hnusí."

Vypadalo to, jako by ho vraždění zbavilo všech nižších forem hrubosti. Anebo ho rozrušilo, když ji viděl poznamenanou tímto zvláštním způsobem, dumala Starlingová. Nedalo se to přesně odhadnout. Jiskřičky z jeho očí vplouvaly do temnoty jeho nitra jako pochodně v jeskyni.

Ať je to cokoli, využij toho, proboha! Zvedla svůj kufřík.

"Prosím vás, udělejte to pro mě."

Asi už bylo pozdě, za tu chvíli se naprosto uklidnil.

"Ne. Ale nebudete litovat, že jste se vrátila. Dám vám něco jiného. Dám vám něco, po čem toužíte nejvíc, Clarice Starlingová."

"Co je to, doktore Lectere?"

"Kariéra, co jiného. Uvidíte, že to půjde. Mám radost, že jsem na to přišel. Den svatého Valentina mne donutil o tom přemýšlet." Úsměv kolem jeho malých bílých zubů mohl znamenat cokoli. Mluvil tak tiše, že ho bylo sotva slyšet. "Pro svou valentinku si dojděte do Raspailova auta. Slyšela jste mě? Svě valentinky hledejte v Raspailově autě. Už byste měla jít. Myslím, že Miggs to už nikdy neudělá, i když je to blázen, co myslíte?"

K A P I T O L A

4

CLARICE STARLINGOVÁ byla velice rozrušená, naprosto vyčerpaná, u konce s dechem. Z toho, co o ní dr. Lecter řekl, bylo dost věcí pravdivých a něco kolem pravdy lehce kroužilo. Na pár vteřin pocítila silné nepřátelství, které se začalo uvolňovat někde v jejím nitru a působilo paseku jako medvěd, který vnikne do karavanu a shazuje všechno z polic dolů.

Bylo jí nepříjemné, co řekl o její matce. Musela se toho špatného pocitu nějak zbavit - vždyť koneckonců dělala jen svou práci.

Usadila si uvnitř svého starého pinta, kterého zaparkovala na druhé straně ulice proti ústavu, a zhluboka se nadechla. Když se zaměřila okna auta, pocítila dokonce i trochu soukromí.

Raspail. To jméno jí něco připomínalo. Byl to Lecterův pacient a jedna z jeho obětí. Na studium Lecterova spisu měla zatím jen jeden večer. Složka byla objemná a Raspail byl jen jednou z mnoha

obětí. Potřebovala znát podrobnosti.

Starlingová by chtěla všechno dokonale pochopit, ale bylo jí jasné, že si musí pospíšet. Případ Raspail byl už před léty uzavřen. Dnes jím nebyl nikdo ohrožen. Měla čas. Lepší je mít dostatek informací a konzultovat problematiku s někým, kdo případ zná, než zvolit jakýkoli uspěchaný postup.

Crawford by ji mohl odvolat z případu a dát ho někomu jinému. Musí přece nabízené příležitosti využít. Pokusila se mu zavolat z telefonní budky, ale nebyl přítomen. Šel žádat o zvýšení rozpočtu pro ministerstvo spravedlnosti u Výboru sněmovny pro rozpočet.

Nějaké informace o případu by mohla získat od oblastní pobočky policie v Baltimoru, ale vražda není federální zločin, a bylo jí jasné, že se s ní nebudou vůbec bavit, to bylo víc než jisté.

Jela zpátky do Quantika do oddělení behaviorálního výzkumu. Místnost byla vybavena domácími hnědými závěsy a kartotékami, ve kterých se archivovaly případy plné hrůzy. Seděla tam až do večera. Už odešla i poslední sekretářka, ale ona se stále probírala mikrofilmy o Lecterovi. Stará obrazovka proti ní zářila v šeru místnosti jako lampión a slova a negativy fotografií se střídaly v jejím soustředěném obličejí.

Raspail, Benjamin René, běloch, 46, první flétnista Baltimorského filharmonického orchestru, byl pacientem psychiatra dr. Hannibala Lectera.

22. března 1975 se nedostavil na představení v Baltimoru. 25. března našli jeho bezvládné sedící tělo v lavici malého vesnického kostelíku poblíž Fall Church ve Virginii. Byl oblečený jen v bílé košili a fraku. Pitva prokázala, že Raspail měl probodnuté srdce a scházely mu brzlík a slinivka.

Clarice Starlingová věděla o zpracování masa už z dřívějška více, než je zdravo, takže jí neuniklo, že pohřešované orgány jsou uznávanou lahůdkou.

Baltimorské oddělení vražd se domnívalo, že se chybějící vnitřnosti objevily na jídelním lístku večere, kterou Lecter pořádal pro šéfa a dirigenta Baltimorské filharmonie toho večera, kdy Raspail zmizel.

Dr. Hannibal Lecter přísahal, že o tom nic neví. Šéf i dirigent vypovídali, že si nemohou vybavit sled podávaných jídel při večeři, na kterou je dr. Lecter pozval, i když Lecter byl proslulý vybranými lahůdkami na svých hodovních stolech a do gurmánských časopisů přispěl již mnoha články.

Šéf filharmonie se zanedlouho poté začal léčit na anorexii a alkoholismus v nervovém sanatoriu v Basileji. V záznamech baltimorské policie byl Raspail Lecterovou devátou prokázanou obětí.

Raspail zemřel bez závěti a soudní spory o dědictví mezi jeho příbuznými sledoval tisk ještě několik měsíců, než zájem veřejnosti utichl.

Raspailovi příbuzní se zapojili s rodinami ostatních obětí dr. Lectera do úspěšného soudního procesu o zničení doktorových psychiatrických záznamů. I když byli všichni přesvědčeni, že doktorovy záznamy by mohly leccos nepříjemného prozradit, nenašla se žádná zmínka o strašném tajemství, které mohlo vyjít najevo.

Soud pověřil správou Raspailova majetku Everetta Yowa, Raspailova právníka.

A právě jeho by musela Starlingová požádat, aby jí umožnil přístup k autu. On by však mohl mít zájem svého klienta krýt, a kdyby věděl o jejím příchodu předem, mohl by zničit eventuální důkazy proti Raspailovi.

Starlingová by nejraději jednala okamžitě, ale potrebovala souhlas a radu. V oddělení behaviorálního výzkumu zůstala už úplně sama a bylo načase odejít. V místním seznamu našla Crawfordovo telefonní číslo domů.

Vůbec neslyšela vyzvánět telefon, a přesto najednou promluvil a jeho hlas byl tichý a vyrovnaný.

"Jack Crawford."

"Tady Clarice Starlingová. Doufám, že zrovna nevečeříte..." Mluvila dál do ticha na druhé straně aparátu.

"Lecter mi dnes řekl něco málo o Raspailově případu, takže si to teď v kanceláři ověřuju. Řekl mi, že něco najdeme v Raspailově autě. Musím se tam dostat přes Raspailova právníka, no a jelikož je zítra sobota a nemáme školu, chtěla jsem vás požádat, jestli..."

"Starlingová, pamatujete si vůbec něco z toho, co jsem vám říkal o tom, jak máte zacházet s informacemi od Lectera?" Crawfordův hlas byl děsivě tichý.

"Mám vám podat zprávu do neděle 9.00."

"Tak to udělejte, Starlingová. Přesně to udělejte."

"Ano, pane."

Vyzváněcí tón jí dál zněl v uchu. Oči jí plály hněvem a v obličejí se zračila bolest.

"Krucinál," řekla. "Ty starej idiote, zatracenej hnusnej idiote. Kéž by to Miggs stříknul na tebe, to by mě zajímalo, jak by se ti to líbilo."

Vykoupaná Starlingová v nočním úboru Akademie FBI zrovna zpracovávala druhou verzi zprávy, když se z knihovny vrátila její spolubydlící Ardelia Mappová. Z širokého hnědého obličejí Mappové vyzařovalo duševní zdraví a klid, což byl pro Clarice jeden z nejpříjemnějších pohledů toho dne. Ardelia Mappová postřehla v jejím obličejí únavu.

"Cos to dneska, děvče, prováděla?" Mappová se vždycky ptala tak, že bylo úplně jedno, jestli se jí dostane odpovědi nebo ne.

"Přemlouvala jsem jednoho blázna, aby pro mě něco udělal."

"Přála bych si mít víc času na společenský život - nechápu, jak to všechno stihneš, a ještě k tomu škola."

Starlingová si uvědomila, jak je jí to najednou hrozně k smíchu. Ardelia Mappová se smála s ní, za to jí ten vtípek stál. Starlingová se nepřestávala smát. Slyšela samu sebe z dálky, jak se směje a směje, a zároveň jí tečou slzy, skrz které vypadala Mappová podivně staře a i v jejím úsměvu byl jakýsi smutek.

K A P I T O L A

5

JACK CRAWFORD, 53, sedí v ušáku pod nízkou lampou v ložnici svého domu a čte si. Sedí čelem ke dvěma postelím zvednutým do nemocniční výšky. Jedno lůžko je jeho, na druhém leží jeho žena Bella. Crawfórd slyší Bellu, jak dýchá ústy. Už tomu budou dva dny, co se naposledy pohnula nebo promluvila. Bella sotva popadá dech. Crawford v bifokálních brýlích vzhledne od knížky. Položí ji vedle sebe. Bella už zase dýchá, překonala drobné zakolísání a pak je slyšet jen hluboké oddychování. Jack se zvedne a rukou jí zkontroluje tlak a pulz. Během několika posledních měsíců se z něj stal expert na měření krevního tlaku.

Nechce od ní na noc odcházet, a proto je jeho postel umístěna hned vedle její. A aby na ni v noci dosáhnul, jsou obě postele ve stejné výšce.

Kromě zvýšených postelí a nejnutnějšího vybavení, které je důležité pro Bellino léčení, se Crawfordovi podařilo udržet tuto místnost v takovém stavu, aby nevypadala jako pokoj nemocné. Jsou zde květiny, i když jich není příliš.

Nikde se tu nepovalují žádné prášky. Než si ji přivedl z nemocnice domů, udělal potřebné úpravy.

Vyprázdnil na chodbě jeden prádelník, do něhož umístil všechny léky a přístroje. (To bylo podruhé v jeho životě, kdy ji nesl v náručí přes práh tohoto domu - pomyšlení na to ho málem zlomilo.)

Od jihu přicházela teplá fronta. Okna jsou dokořán a vzduch ve Virginii je čerstvý a vlhký. Ve tmě na sebe pokřikují žabky.

Pokoj září čistotou, jenom koberec je místy trochu prošlapaný. Crawfordovi se nechce luxovat tím hlučným vysavačem, použil jenom ruční zametač koberců, přestože ten ho zase až tak dokonale nevyčistí. Uklidí zametač do komory a rozsvítí. Na vnitřní straně dveří visí dvě psací desky s klipsem na přidržování papíru. Na jeden arch zaznamenává Bellin krevní tlak a pulz. Během těch nekonečných dní a nocí už vznikl předlouhý seznam čísel na žlutých listech, kde se jeho rukopis střídá s rukopisem denní sestry. Do druhých desek zaznamenává sestra dávky léků, které Belle podala.

Crawford dokáže Belle podat během noci jakýkoli lék. Sestra mu dala přesné instrukce a na citronu se naučil píchat injekce. Než si vzal Bellu domů, cvičil píchání injekcí i na svém stehně.

Crawford postál nad Bellou asi tři minuty a prohlížel si její obličej. Překrásná hedvábná moarová šála jí

halí vlasy jako turban. Chtěla to tak v době, kdy ještě vůbec něco vyžadovala. Teď to chce pro změnu zase on. Otře jí rty glycerinem a palcem jí odstraní smítko z koutku oka. Bella se ani nepohne. Za chvíli bude čas ji obrátit.

Crawford na sebe pohlíží do zrcadla a ujišťuje se, že on sám není nemocný, že s ním ještě není konec, že je v pořádku. Přistihne se při těchto myšlenkách a zastydí se.

Usedá zpátky do křesla, ale nemůže si vzpomenout, co to vlastně četl. Cítí vedle sebe knihy a vybere si tu, která je ještě teplá.

K A P I T O L A

6

V PONDĚLÍ RÁNO našla Clarice Starlingová ve své poště následující vzkaz od Crawforda:

CS:

Pokračujte v pátrání po Raspailově voze. Ve svém volném čase. U mě v kanceláři dostanete kreditní kartu na meziměstské hovory. Než půjdete za právníkem nebo kamkoli jinam, konzultujte se mnou.

Zprávu chci do středy, 16.00 hodin.

Ředitel četl vaši zprávu o Lecterovi. Vedla jste si dobře.

JC

SAIC, Odd. 8

Starlingovou to potěšilo. Došlo jí, že Crawford ji takhle trápil jen proto, aby ji pocvičil. Chtěl ji něčemu naučit. Chtěl, aby byla opravdu dobrá. Příkládala tomu větší význam nežli slušnosti a zdvořilosti.

Raspail byl už osm let mrtev. Jaké důkazy by mohly takhle dlouho vydržet v autě?

Ze situace ve své rodině věděla, že auta ztrácejí rychle na ceně, takže odvolací soud zřejmě dovolil pozůstalým prodat auto ještě dříve, nežli se rozdělení majetku právně potvrdilo, a peníze za prodej auta byly zřejmě deponovány. Navíc se zdálo velmi nepravděpodobné, že by v tomto zamotaném a diskutovaném sporu o majetek vydrželo auto tak dlouho.

Svou roli hrál i čas. Když vzala v úvahu přestávky na oběd, měla denně tak hodinu a čtvrt volna na vyřizování telefonátů. Crawfordovi měla podat zprávu ve středu odpoledne. Takže měla celkem tři hodiny a čtyřicet pět minut na to, aby auto našla. Když využije doby studijního volna a bude se učit v noci, má na to tři dny.

Mohla čerpat ze svých dobrých poznámek z hodin o vyšetřovacích metodách a na některé důležité věci se případně zeptat svých učitelů.

V pondělí - v době oběda - jí vedoucí osobního oddělení z baltimorské soudní budovy řekl, aby chvíli počkala, a třikrát na ni zapomněl. V době studijního volna narazila Starlingová v soudní budově na příjemného úředníka, který vytáhl záznamy o Raspailově majetku.

Ten jí potvrdil, že na prodej auta bylo vydáno povolení. Dal Starlingové jak výrobní značku, tak výrobní číslo a jméno dalšího majitele v době převodu.

V úterý ztratila půl hodiny polední přestávky tím, že se marně snažila najít člověka toho jména. Ve zbytku pauzy se jí podařilo zjistit, že marylandské dopravní oddělení nevyhledává auta podle výrobního čísla, ale jen podle registračního čísla poslední poznávací značky.

V úterý odpoledne vyhnal prudký déšť studenty ze střelnice. V zasedací místnosti plné potu a výparů z vlhkého oblečení si John Brigham, instruktor střelby, dříve u námořnictva, vybral právě Starlingovou k prověření síly její ruky. Test sestával z toho, kolikrát dokáže za minutu stisknout spoušť modelu 19 Smith and Wesson, a odehrával se před celou třídou.

Levou rukou se jí podařilo stisknout kohoutek čtyřiasedmdesátkrát, odfoukla pramen vlasů z očí a začala to zkoušet pravou rukou, zatímco jiný student počítal. Stála ve Weaverově pozici, dokonale strnulá, hledí přesně zaměřené, muška a za ní náležitě zastřený provizorní cíl. Během minutového intervalu přestala na všechno myslet, aby nevníkala bolest. Raději se soustředila na cíl na zdi. Byl to diplom od Mezistátního obchodního výkonného výboru a zněl na jméno instruktora Johna Brighama.

Začala se Brighama koutkem úst vyptávat, zatímco jiný student odpočítával cvaknutí revolveru.

"Jak byste našel současnou registraci..."

"Šedesát pět, šedesát šest, šedesát sedm, šedesát..."

"... auta, když máte jenom výrobní číslo..."

"... sedmdesát osm, sedmdesát devět, osmdesát..."

"... a výrobní značku? Neznáte číslo státní poznávací značky."

"... osmdesát devět, devadesát. Čas."

"Tak, mládeži," řekl instruktor. "Rád bych, abyste si teď něco dobře uvědomili. Síla v ruce je stěžejní faktor při střelbě v souboji. Někteří pánové se možná bojí, že je vyvolám. Vaše obavy jsou oprávněné - Starlingová je silně nadprůměrná, a to na obě ruce. To proto, že na sobě pracuje. Trénuje na malých předmětech, které se dají mačkat a jsou všem snadno dostupné. Většina z vás nezmáčkla nikdy nic tvrdšího nežli," - dával si dobrý pozor, aby neklesl k dřívější námořnické hantýrce, a použil přívětivého přirovnání - "nežli svoje vlastní uhry. Ale teď vážně: Starlingová, ani vy nejste zase až tak dobrá. Než absolvujete, chci vidět, že vaše levá ruka udělá víc než devadesát. Ted' udělejte páry a jeden druhému počítejte. - Jedeme, hop, hop!"

"Vy ne, Starlingová, pojd'te sem. Co ještě máte o tom autě?"

"Nic, jen výrobní číslo, značku a taky jednoho z bývalých majitelů z doby před pěti lety."

"Dobrá, poslouvejte. Hodně lidí chybí v tom, že se snaží prolistovat registračky od jednoho majitele k druhému. Když hledáte v různých státech, pěkně se do toho zamotáte. Vím, že policajti tuhle chybu často dělají. Počítače pracují jenom s registracemi a poznávacími značkami, ne s výrobními čísly."

Cvakání školních revolverů s modrými rukojet'mi rámusilo po celé místnosti a Brigham jí musel křičet rovnou do ucha.

"Existuje jeden snadný způsob. R. L. Polk a spol. vydávají telefonní seznamy a adresáře a také publikují seznamy současných registrací, značek a výrobních čísel. To je jediná možnost. Obchodníci s auty podle nich řídí svou propagaci. Jak vás napadlo zeptat se zrovna mne?"

"Byl jste v Mezistátním obchodním výkonném výboru, napadlo mne, že jste už určitě vyhledal spoustu dopravních prostředků. Díky."

"Něco za něco - udělejte něco s tou levou rukou, ať je to tak, jak má být. Musíte ty padavky zahanbit."

V době studijního volna už zase postávala v telefonní budce a ruce se jí třáslý tak, že nemohla svoje poznámky vůbec přečíst. Raspail měl forda a blízko univerzity bydlel obchodník s fordý, který dělal dlouhá léta všechno možné pro její pinto. Ted' stejně trpělivě listoval svými seznamy, aby pro ni našel žádanou informaci. K telefonu se vrátil se jménem a adresou člověka, který naposledy vlastnil auto Benjaminu Raspaila.

Clarice to zvládne, Clarice musí zabodovat. Nebud' hloupá, zavolej tomu člověku domů, tak počkej, seznam číslo devět, Arkansas. Jack Crawford mě tam nikdy nepustí, ale aspoň mu ukážu, co jsem zač. Nikdo to nebere a zase to nikdo nebere. Zvuk zní legračně a z velké dálky. Dvojitě crrr-crrr, jakoby podvojná linka. Zkusila to i v noci, ale nikdo to nezvedal.

Ve středu o polední pauze se konečně dovolala.

"Rozhlasová stanice WPOQ vám hraje pro dobrou náladu."

"Dobrý den. Volám kvůli..."

"Nemám zájem vo žádný hliníkový plechy a nechci bydlet v žádném kempu na Floridě, co tam máte dál?"

Starlingová zaslechla v hlasu toho muže arkansaské kopce. Mohla tímhle přízvukem mluvit s kýmkoli a kdykoli se jí zachtělo, ale měla málo času.

"Jo, pane, kdybyste mi pomoh, byla bych vám moc vděčná. Potřebuju najít pana Lomaxe Bardwella.

Tady Clarice Starlingová."

"Náká Starlingová," zakřičel muž směrem do svého domu. "Co chcete Bardwellovi?"

"Tady je pobočka Fordovy garanční kanceláře. Pan Bardwell má nárok na garanční opravu zdarma."
"Já sem Bardwell. Myslel sem, že mi chcete něco lacinýho prodat. Naňáký vopravy je moc pozdě. Potřeboval bych to celý nový. Byli jsme, já a moje stará, v Little Rocku a vjížděli jsme tam po ty Southlandský třídě."

"Rozumím."

"A ta zatracená tyč vylítla ven z převodovky. Všude byl volej a ten náklad'ák vod Orkinů, ten, co má toho velkýho brouka na střeše, jo, tak ten vjel na ten volej a dostal smyk."

"Proboha!"

"Vrazil do budky fotoautomatu, rozrazil postranice a vylítlo sklo. Chlápek z toho fotoautomatu mluvil dost našťavaně. Museli ho držet dál vod silnice."

"To se nedivím. Co se s ním pak stalo?"

"Jako co se stalo s čím?"

"S tím autem?"

"Řek sem Buddy Sipperovi na vrakovišti, že ho může za padesát mít, když si pro to přijede. Myslím, že ho rozebral."

"Moh byste mi dát jeho telefon, pane Bardwelle?"

"Co tomu Sipperovi chcete? Jestli z toho má někdo něco mít, tak bych to měl bejt já."

"Chápu, pane. Já jen dělám, co mi řekli, a musím to do pěti stihnout. Řekli mi, najdi to auto. Máte to číslo, prosím vás?"

"Nevím, kde mám notes s telefonama. Už ho nemůžu najít dost dlouho. Víte, jakto chodí s vnoučatama. Možná centrála by vám pomohla, je to Sipperovo vrakoviště."

"Strašně vám děkuju, pane Bardwelle."

Sipperovo vrakoviště potvrdilo, že automobil byl rozřezán a slisován na kostku k recyklaci. Šéf našel v záznamech výrobní číslo vozidla a dal ho Starlingové.

Zatracená práce, pomyslela si; ještě se nezbavila arkansaské mluvy. Tudy cesta nevede. Dobrá valentinka, jen co je pravda.

Starlingová opřela hlavu o chladný přístroj v telefonní budce. Ardelia Mappová s knihami v náručí zaťukala na budku a podávala jí pomerančový džus.

"Díky, Ardelie, to bodne. Musím si ještě jednou zavolat. Když to stihnu, doženu tě v jídelně, ano?"

"Tak hrozně jsem doufala, že se zbavíš toho příšernýho přízvuku," řekla Mappová. "Máš na to spoustu knih, které by ti s tím mohly pomoci. Já už nikdy nepoužívám ten patetický barevný kolorit mého domova. Když budeš takhle žvatlat, lidi si řeknou, že se stýkáš se samými idioty, děvče." Mappová zavřela dveře budky.

Starlingovou napadlo, že by se měla pokusit získat ještě nějaké informace od Lectera. Když už tam za ním jednou byla, možná by jí Crawford dovolil znovu do toho blázince zajít. Vytočila číslo dr. Chiltona, ale nedostla se dál než k jeho sekretářce.

"Doktor Chilton je někde s koronerem a advokátem," oznámil ženský hlas. "Už mluvil s vaším nadřízeným a vám nemá co říct. Na shledanou."

K A P I T O L A

7

"VÁŠ PŘÍTEL MIGGS je mrtev," řekl Crawford. "Řekla jste mi všechno?" Crawfordův obličej byl citlivý na jakékoli signály, jako když sova před lovem naježí náprsenku a shazuje ze sebe všechno milosrdenství.

"Jak se to stalo?" Cítila se strašně, ale musela se s tím rychle vypořádat.

"Spolknul vlastní jazyk někdy těsně před svítáním. Poradil mu to Lecter, alespoň Chilton si to myslí. Noční služba slyšela Letera, jak tiše k Miggsovi promlouvá. Věděl toho o Miggsovi hodně. Mluvil na něj dost dlouho, ale noční služba nezaslechla nic, co Lecter říkal. Miggs plakal a pak přestal. Řekla jste mi všechno, Starlingová?"

"Ano, pane. V mé zprávě je skoro všechno, co jsem si zaznamenala, když jsem tam byla."

"Chilton si na vás stěžoval..." Crawford počkal a zdálo se, že ho těší, když se Clarice na nic nevyptává.

"Pověděl jsem mu, že vaše chování považuji za uspokojivé. Chilton chce rozjet vyšetřování o porušování lidských práv."

"A začne se to vyšetřovat?"

"Určitě, když si to bude Miggsova rodina přát. Oddělení lidských práv letos vyšetřuje asi tak osm tisíc případů. Určitě velice rádi připojí do svého seznamu ještě Miggsa." Crawford si ji prohlížel. "Jste v pořádku?"

"Nevím, co si mám o tom myslet."

"Nemusíte si o tom myslet nic zvláštního. Lecter to udělal jen pro své potěšení. Moc dobře ví, že mu vlastně nemůže nikdo nic udělat, tak proč ne? Chilton mu na čas vezme knihy a záchodové prkýnko, nedostane moučnick, a to je asi tak všechno." Crawford si na břicho propletl prsty svých rukou a porovnával si palce. "Lecter se vás na mě vyptával, že?"

"Zeptal se mě, jestli máte moc práce. Řekla jsem, že ano."

"A to je všechno? Ve vaší zprávě není nic osobního, to proto, že bych to nerad viděl?"

"Ne. Řekl mi, že jste stoik, ale to jsem tam napsala."

"Ano. Ještě něco jiného?"

"Ne. Nic jsem nevynechala. Doufám, že si nemyslíte, že jsem mu řekla nějaké drby jen proto, aby se mnou mluvil."

"Ne."

"Nic osobního o vás nevím, a i kdybych věděla, nebudu to nikde vykládat. Jestli tomu nevěříte, řekněte mi to na rovinu."

"Jsem spokojen. Co tam máte dál?"

"Myslel jste si, že něco...?"

"Přejděte k dalšímu bodu, Starlingová."

"Lecterova narážka na Raspailovo auto nikam nevedla. Auto slisovali do kostky před čtyřmi měsíci na vrakovišti číslo devět v Arkansasu a prodali k recyklaci. Možná kdybych znovu zašla za Lecterem a promluvila s ním, něco se dozvím."

"Myslíte si, že jste z téhle informace vytěžila maximum?"

"Co vás přimělo k úvaze, že auto, kterým Raspail jezdil, bylo jeho jediným vozem?"

"Bylo jediné registrované, byl svobodný, a proto předpokládám..."

"Aha, počkejte." Crawfordův ukazováček upozorňoval na něco mimořádného, co se teď nad nimi vznášelo ve vzduchu. "Vy jste předpokládala. Předpokládala, Starlingová. Podívejte se." Crawford napsal předpokládala na papír v zápisníku. Někteří učitelé převzali tento trik od Crawforda a úspěšně ho používali, ale Starlingová nedala najevo, že by se s tím už někdy setkala.

"Starlingová, když začnete při práci, kterou vám zadám, předpokládat, uděláte jak ze sebe, tak ze mě směšné hlupáky." Potěšeně se napřímil. "Raspail auta sbíral, to jste nevěděla?"

"Ne. A ta auta jsou u správce jeho majetku?"

"Nevím. Co myslíte, mohla byste to zjistit?"

"Ano, snad ano."

"Kde začnete?"

"Vykonavatel dědického řízení."

"Právník z Baltimoru, Číňan, vzpomínám si na něj," řekl Crawford.

"Everett Yow," řekla Starlingová. "Je v baltimorském telefonním seznamu."

"Pomyslela jste na to, že byste při pátrání po Raspailově autě mohla využít trik s garanční opravou?" Crawfordův tón hlasu někdy Starlingové připomínal vševědoucí housenku Lewise Carrolla. Starlingová mu to nechtěla nijak oplácet. "Jelikož je Raspail mrtvý a není z ničeho podezřelý, a

dostaneme-li od vykonavatele dědictvého řízení souhlas k prohlídce vozu, jde o běžné pátrání, které může přinést plodné výsledky a důkazy ve věcech jiného trestního šetření," citovala.

"Přesně tak," řekl Crawford. "Víte co - řeknu pobočce v Baltimoru, že tam přijedete. V sobotu, Starlingová, ve svém volném čase. Přivezte nějaké plodné výsledky, jestli tam nějaké jsou."

Crawford se pokusil nedívat se za ní, když odcházela, a docela se mu to dařilo. Z koše na odpadky vytáhl dvěma prsty zmuchlaný nafialovělý poznámkový papír. Rozložil jej na psacím stole. Bylo to o jeho ženě a pohledným rukopisem tam stálo:

Cožpak všechny ty školy plné debatérů,
pátrajících po ohni, jenž spaluje tento svět,
nejsou natolik chytré, aby přišly na to,
že možná z tohoto hledání pochází její horečka?

Je mi Belly tak líto, Jacku.
Hannibal Lecter

K A P I T O L A

8

EVERETT YOW řídil černý buick. Na zadním okénku měl samolepku De Paul University. Clarice Starlingová za ním jela v hustém dešti z Baltimoru a všimla si, že vzhledem k váze pana Yowa se vůz lehce naklání doleva. Už byla téměř tma; poslední den vyšetřování Starlingové se chýlil ke konci a už neměla ani den navíc. Snažila se potlačit netrpělivost a včas přepínala stěrače - po silnici číslo 301 se valil hustý proud aut.

Yow byl inteligentní obtlouštější pán a měl potíže s dechem. Starlingová ho odhadovala tak na šedesát. Zatím jí celkem vycházel vsťíc. Za ten promarněný den on nemohl. Pozdě odpoledne se vrátil ze služební cesty z Chicaga a z letiště jel přímo do kanceláře na schůzku se Starlingovou.

Packard v klasickém provedení byl v garáži už dávno před Raspailovou smrtí, vysvětloval Yow. Auto nebylo přihlášené a nikdy ho nikdo neřídil. Yow ho viděl jen jednou, zakryté ve skladišti, krátce po smrti svého klienta, když dával dohromady podklady pro soupis majetku. Pokud agentka Starlingová bude souhlasit s tím, že nezveřejní nic, co by mohlo nějak poškodit zájmy bývalého klienta, je ochoten jí automobil ukázat, řekl. Ani záruky ani svědci nejsou nutní.

Starlingová byla ráda, že dostala od Crawforda na jeden den k dispozici služební plymouth FBI s telefonem a také novou identifikační kartu. Platnost byla vystavena na dobu jednoho týdne a stálo na ní AGENT FBI.

Mířili do miniskladu ve Split City, který se nachází asi šest a půl kilometru za městem. Vlekli se ve šňůře ostatních vozidel, a tak Starlingová využívala čas k tomu, aby telefonicky posbírala co nejvíce informací o daném místě. Než spatřila poutač MINISKLAD SPLIT CITY - VÁŠ KLÍČ, zjistila několik faktů: Ve Split City přidělil Mezistátní obchodní výbor licenci autodopravce na jméno Bernard Gary. Před třemi lety unikl federální porotě jen o vlasek kvůli mezistátní přepravě kradeného zboží a jeho licence se v současnosti přeshetřuje.

Yow za poutačem zabočil a ukázal své klíče mladíkovi v bráně. Vrátný si poznamenal poznávací čísla obou aut a netrpělivě gestikuloval, jako by měl na práci něco důležitějšího.

Split City je ponuré místo ošlehávané větry. Podobně jako nedělní rozvodové lety z La Guardia do Juárez, i toto místo slouží otupělé a otrávené části populace - sklad totiž prosperuje jen díky uskladňování majetku rozděleného při rozvodových řízeních. Jednotlivé sklady jsou přečpané obývacími

stěnami, jídelními soupravami, netknutými matracemi, hračkami a fotografiemi z nevydařených životních období. Místní policie má také za to, že skladiště Split City skrývá dost hodnotných věcí z bankrotů. Připomíná to tady nějaký vojenský areál; na ploše asi dvanácti hektarů stojí dlouhé řady stavení rozdělené požárními zdmi do dílců ne větších než obyčejné garáže a každý sklad má vepředu stahovací roletu. Poplatky jsou přiměřené a někteří lidé zde skladují svůj majetek celá léta. Bezpečnost je zde zaručena. Celá parcela je obehnaná vysokým dvojitým plotem a mezi ploty hlídají psi dvacet čtyři hodin denně.

Před vraty Raspailova skladu číslo 31 se nahromadilo asi metr a půl promočeného listí, papírových pohárků a dalšího smetí. Těžké zámky zabezpečovaly vrata po obou stranách. Petlice na levé straně byla ještě zapečetěná. Everett Yow se naklonil k pečeti. Starlingová držela deštník a baterku. Bylo šero. "Zdá se, že to nikdo neotvíral od doby, co jsem tu byl naposled, a to už je pět let," řekl. "Vidíte, tady v pečeti je otisk mé notářské značky. Tehdy jsem vůbec netušil, že má tak rozhádané příbuzné, kteří budou soud pro věci pozůstalostní protahovat takovou dobu."

Yow podržel baterku i deštník, zatímco Starlingová fotila zámek a pečeť.

"Pan Raspail měl ve městě ateliér, kde zároveň i bydlel. Zajistil jsem to tam, aby se nemuselo platit nájemné," řekl. "Nábytek jsem nechal převézt sem a uskladnit spolu s Raspailovým autem a ostatními věcmi, které tu už byly. Přivezli jsme sem piano, knihy, desky, postel a tak."

Yow vyzkoušel jeden klíč. "Zámky jsou asi zamrzlé. Alespoň tady to jde ztuha." Bylo pro něj velmi obtížné ohnout se a přitom dýchat. Když si chtěl podřepnout, křuplo mu v kolenou.

Starlingovou potěšilo zjištění, že zámky jsou obrovské chromované, značka AMERICAN STANDARD. Vypadaly nedobytně, ale ona znala způsob, jak lehce vysunout měděné válečky pomocí plechové spirálky a kladiva s rozštěpeným nosem - otec jí kdysi, když byla ještě malá, ukazoval, jak to dělají zloději. Problém ovšem bude najít to kladivo a spirálu; nebyla tady se svým autem, takže jí nepomůže ani nářadí a krámy, které má uvnitř.

Prohledala kabelu a našla speciální sprej, který používala, když jí zamrzly zámky u pinta.

"Nechcete si trochu odpočinout, pane Yowe? Běžte se na chvilku zahřát do auta, já to zkusím sama. Vezměte si ten deštník, teď už jen poprchává."

Starlingová předjela blíž s plymouthem FBI, aby si mohla reflektory posvítit na vrata. Vytáhla z převodovky měrku na olej a kápala trochu do klíčové dírky. Potom ještě dovnitř stříkla trochu spreje, aby olej zředila. Pan Yow se ve svém autě usmíval a pokyvoval hlavou. Byla ráda, že Yow je inteligentní muž, mohla splnit svůj úkol, aniž by na něj musela být nepříjemná.

Už se setmělo. Připadala si ve světle reflektorů bezbranně, motor běžel naprázdno a řemen větráku jí hvízdal v uších. Zavřela auto, ale nechala ho v chodu. Pan Yow vypadal neškodně, ale zároveň neviděla jediný důvod, proč by se měla nechat rozdrtit o dveře skladu.

Zámek jí v ruce poskočil jak žabka a ležel teď otevřený těžký a mastný v její dlani. S druhým zámkem už to šlo lépe.

Vrata nešlo vytáhnout. Starlingová tahala za držadlo, až se jí jiskřilo před očima. Yow přišel na pomoc, ale držadlo vrat bylo příliš malé a pan Yow měl kýlu, takže jeho snažení vyšlo naprázdno.

"Možná bychom sem mohli příští týden vzít mého syna nebo nějaké dělníky," navrhoval pan Yow. "Rád bych byl dneska brzo doma."

Starlingová si pomyslela, že sem sotva pojede ještě jednou, bylo by mnohem jednodušší, kdyby Crawíbrd zvedl telefon a požádal chlapce z baltimorské pobočky, aby to zařídili. "Pane Yowe, já si pospíším. Nemáte v autě hever?"

Položila hever pod držadlo na vratech a zapřela se do zvedáku. Dveře se s příšerným zaskřípěním zvedly asi o centimetr. Vypadalo to, že se uprostřed prohnuly. Jen pomalinku se posouvaly vzhůru, až vznikla pod vraty malá škvíra. Vzala hever pana Yowa a svůj hever a zapřela je po obou stranách vrat blízko kolejniček, po nichž se posouvala roleta.

Střídavě zvedala hevery na obou stranách, až pozvedla dveře asi o čtyřicet centimetrů. Potom se vrata zasekla, a i když se opírala do heverů ze všech sil, už se nehnula ani o píd'.

Pan Yow přišel k ní a oba společně zírali mezerou dovnitř skladu. On však vydržel v předklonu jen pár vteřin.

"Smrdí to tam myšinou," řekl. "Slíbili mi, že tam určitě dají jed proti hlodavcům. Myslím, že je to přímo stanovené i ve smlouvě. Řekli, že tu žádné hlodavce nemají. Ale já je tam slyším, slyšíte je taky?"

"Ano," odpověděla Starlingová. Baterkou posvítila na kartónové krabice a jednu velkou pneumatiku s bílým středem přikrytou nějakým přehozem. Pneumatika byla prázdná.

Popojela s autem ještě blíž, takže reflektory trochu svítily pod vrata. Z auta vytáhla jeden gumový kobereček.

"Vy tam chcete jít, agentko Starlingová?"

"Musím se tam podívat, pane Yowe."

Vytáhl svůj kapesník. "Můžu vám poradit? Přivažte si kolem kotníků pouta, aby vás ty myši neobtěžovaly."

"Děkuju vám, pane, to je moc dobrý nápad. Pane Yowe, kdyby náhodou ty dveře zapadly, ha ha, nebo kdyby něco, byl byste tak laskav a zavolal na tohle číslo? Je to naše pobočka v Baltimoru. Oni vědí, že jsem tady s vámi. Když jim za chvíli nezavolám, vyhlásí poplach, posloucháte mě?"

"Ano, samozřejmě, jistě." Dal jí klíč od packarda.

Starlingová položila gumový kobereček pod vrata a lehla si na něj. Rukou přidržovala před objektivem fotoaparátu balíček plastických sáčků na průkazní materiál a kolem kotníků si ovázala kapesníky, které upevňovaly žezla. Do obličeje jí padal drobný déšť a zároveň cítila silný zápach plísně a myšiny, který se linul ze skladu. Absurdní bylo, že jí v této situaci vytanula na mysli latina.

Učitel soudního lékařství napsal první den školy na tabuli citát jednoho římského lékaře: Primum non nocere. Nikomu neublížuj.

Určitě na to nepřišel v garáži plné myši.

A najednou se jí vybavil hlas jejího otce, jak říkal: "Clarice, jestli si neumíš hrát bez toho ječení, běž se zavřít do svého pokoje." Rukou v té chvíli držel kolem ramen jejího bratra.

Starlingová se zapnula až ke krku, vsunula hlavu mezi ramena a proklouzla pod vrata.

Ocitla se pod zadní částí packarda. Byl zaparkovaný v levé části skladu, téměř se dotýkal zdi. Po pravé straně místnosti byly kartónové krabice vyrovnané až ke stropu a vyplňovaly tak prostor vedle auta.

Posunovala se po zádech, až se dostala hlavou do úzké skulinky mezi autem a krabicemi. Posvítla si baterkou do té mezery a spatřila úzký prostor plný pavučin. Šlo převážně o pavučiny snovačů poseté scvrklými zdechlinkami.

Jediný druh, kterého by ses mohla bát, je hnědý pavouk samotář, a ten si nebuduje pavučiny v otevřeném prostoru, řekla si Starlingová. Ostatní ti neublíží.

Za zadním blatníkem bylo dost místa, aby se mohla postavit. Vysoukala se zpod auta s obličejem blízko bílé pneumatiky, která byla pokryta suchou plísní. Byl na ní vidět nápis Good Year Double Eagle.

Podařilo se jí v tom stísněném prostoru postavit. Dávala si pozor na hlavu a rukou si chránila obličej před pavučinami. Takové to tedy je, když má člověk závoj?

Zvenku se ozval hlas pana Yowa. "Jste v pořádku, slečno Starlingová?"

"V pořádku," odpověděla. Její hlas byl trochu zastřený. Vtom v nedaleko stojícím pianu cosi zabrnkalo na vysoké tóny. Reflektory z auta jí osvětlovaly nohy až po lýtko.

"Takže jste už našla piano, agentko Starlingová," zavolal pan Yow.

"To jsem nebyla já."

"Ale!"

To auto bylo obrovské, vysoké a dlouhé. Podle Yowova inventárního seznamu to byl packard - limuzína z roku 1938. Přes auto byla přehozena nějaká látka, lícem dolů. Přejela po něm světlem baterky.

"To vy jste přikryl to auto hadrem, pane Yowe?"

"Já jsem ho už takhle našel a nikdy jsem ho neodkrýval," zavolal pan Yow zvenčí. "Nemohu totiž nic dělat v prašném prostředí. Takhle to tady zanechal Raspail. Jen jsem se podíval, jestli tam auto je. Stěhováci přivezli piano, přikryli ho, dali vedle auta pár krabic a zmizeli. Platil jsem je od hodiny. V krabicích jsou hlavně notové záznamy a knihy."

Přehoz byl silný a těžký. Trochu jej odhrnula a ve světle baterky se vířil prach. Dvakrát kýchl. Postavila se na špičky, aby mohla srolovat přehoz až do poloviny auta. Přes zadní okénko byla zatažená záclonka. Na klíce od dveří ležela vrstva prachu. Dosáhla by na ni, kdyby se naklonila přes krabice. Dohmátla

však jen na konec kliky a pokusila se ji stisknout. Zamčeno. Bude muset odsunout spoustu krabic, než se dostane k předním dveřím. A bylo tady zatraceně málo místa, kam by se daly krabice přemístit. Mezi okrajem zadního okénka a záclonkou byla malá skulina.

Starlingová se nahnula přes krabice a byla tak blízko, že měla oči až těsně u skla auta. Skulinou si posvítila dovnitř. Světlo se od skla odráželo, a tak zlehka zaclonila baterku rukou. Matný pruh světla se prodíral zaprášeným sklem a pátral po zadním sedadle. Leželo na něm album. Ve slabém světle působily všechny barvy vybledle, ale viděla, že v albu jsou nalepené valentinky s krajkovými okraji. Na otevřené straně pokrývala album silná vrstva prachu.

"Velké díky, doktore Lectere." Jak promluvila, její dech zvířil prach na skle a zamžil okno. Nechtěla ho utírat, tak čekala, až se prach usadí. Světlem přejížděla dál přes kus hadru ležícího na podlaze auta k zaprášenému páru kožených pánských společenských bot. Nad botami viděla černé ponožky, nad ponožkami smokingové kalhoty a v nich nohy!

Nikdo tady nebyl pět let, jenom klid, děvče, klid.

"Pane Yowe, ozvěte se, jste tam, pane Yowe?"

"Ano, agentko Starlingová?"

"Pane Yowe, vypadá to, že v tom autě někdo sedí."

"Kristepane! Snad abyste šla pryč, slečno Starlingová."

"Ještě ne, pane Yowe. Prosím vás, počkejte ještě chvíli, ano?"

Ted' je důležité přemýšlet. Tenhle okamžik je podstatnější než všechny ty blbiny, které si budeš vymýšlet až do konce života večer v posteli. Soustřed' se a nezvorej to. Nesmím zničit důkazy. Potřebuju pomoc. Ale ze všeho nejhorší by bylo zpanikařit. Když ted' obrátím baltimorskou pobočku vzhůru nohama, a pro nic za nic, bude po všem. Podívám se na ty nohy. Pan Yow by mě sem nebral, kdyby věděl, že v autě sedí někdo studenej. Podařilo se jí usmát. "Někdo studenej" - to předstírala statečnost. Qd Yowovy poslední návštěvy tu nikdo nebyl. To tedy znamená, že můžu klidně hýbat krabicemi, aniž bych ztratila cokoli důležitého.

"Pane Yowe, jste tam?"

"Ano. Mám zavolat policii nebo na to stačí, agentko Starlingová?"

"Musím to zjistit. Prosím vás, počkejte tam ještě chvíli."

Vypořádat se s krabicemi bylo něco podobného jako složit Rubikovu kostku. Snažila se rovnat krabice s baterkou v podpaží, ale dvakrát jí spadla na zem. Nakonec položila baterku na střechu auta. Krabice dávala za sebe a ty menší strkala pod auto. Svědil ji polštářek na palci, jako by ji něco kouslo. Otékalo jí to.

Už viděla skrz zaprášené sklo předního bočního okna na místo řidiče. Mezi obrovským volantem a řadicí pákou se táhla pavučina. Přepážka mezi předními sedadly a zadní částí vozu byla zavřená.

Vyčítala si, že si možná měla naolejovat klíček od packarda, ale když ho zasunula do zámku, fungoval. Bylo tam všude velmi málo místa, takže se jí podařilo otevřít dveře do malé uličky jen z jedné třetiny. I tak narazila do krabic, což probudilo všechny myši uvnitř a přidalo se i pár tónů z piana. Z auta byl cítit zápach a nějaké chemikálie. Připomnělo jí to něco známého, ale nemohla si vzpomenout.

Vklouzla dovnitř, otevřela přepážku za řidičovým sedadlem. Posvítla si baterkou do zadní části vozu.

Světlo baterky narazilo na světlý bod - společenskou košili s ozdobnými knoflíky. Vyjela světlem k tušenému obličej - žádný nebyl vidět. Přejela tedy zpátky dolů přes blyštivé knoflíčky u košile a saténové klopky až do klína s otevřeným poklopcem a zase vzhůru k úhledné kravatě a límečku, kudy prosvítal bílý pahýl figuríny manekýna. Ale nad krkem bylo ještě něco, co odráželo jen trochu světla. Látka, černá kapuce na místě hlavy, velká černá kapuce, která jako by přikrývala klec na papouška. Samet, pomyslela si Starlingová. Sedělo to na kusu překlíčky položeném na krku figuríny.

Z předního sedadla udělala několik snímků, zavírala oči před světlem blesku. Pak vylezla z auta a protáhla se ven. Ve tmě, zpocená a opředená pavučinami, uvažovala, co má dělat dál.

Věděla naprosto přesně, co neudělá. Určitě nezavolá službu konajícího důstojníka z baltimorské pobočky, aby se jel podívat na manekýna s otevřeným poklopcem a album valentinek.

Jakmile se rozhodla, že vlezle na zadní sedadlo a stáhne tu černou kápi, nechtěla už o tom víc přemýšlet.

Natáhla se z místa řidiče k zadním dveřím a otevřela je zevnitř. Pak přesunula několik krabic, aby se daly

dveře otevřít dokořán. Vlezla dovnitř, opatrně za rohy zvedla album s valentinkami a vsunula je do sáčku. Ten pak dala na střechu auta a další sáček si připravila na sedadlo.

Pérování auta zaskřípalo, když lezla dovnitř. Jakmile se posadila, figurína vedle ní se trochu zakymácela. Pravá ruka v bílé rukavičce se svezla ze stehna a zůstala ležet na sedadle. Dotkla se prstem rukavičky. Ruka uvnitř byla tvrdá. Opatrně stáhla rukavičku ze zápěstí. Bylo vyrobeno z nějaké umělé hmoty. Na kalhotách byla boule, což jí připomnělo hloupé historky ze střední školy.

Za sedadlem se ozývalo nějaké škrábání.

Dotkla se kapuce, jako by ho chtěla pohladit. Látka se svezla velice lehce po něčem hladkém a tvrdém. Když ucítila oválný knoflík na vrchu, pochopila. Věděla, že je tam velká laboratorní nádoba na vzorky, a tušila, co najde uvnitř. S trochou hrůzy a pochybami pokrývku odstranila.

Hlava uvnitř nádoby byla hladce odříznuta kousek pod čelisti. Obličejem směřovala ke Starlingové, oči byly mléčně zakalené od lihu, který hlavu konzervoval. Ústa otevřená dokořán, s šedivým, lehce vyčnívajícím jazykem. Během let se líh odpařoval. Vršek hlavy už lihem konzervován nebyl, a začal podléhat zkáze. Vzhledem k tělu byla hlava nastavena v podivném úhlu a tupě zírala na Starlingovou. I ve hře světla zůstávala hlava němá a mrtvá.

Starlingová začala v tuto chvíli zkoumat své pocity. Bylo jí dobře. Cítila jisté vzrušení. Chvilí uvažovala, jestli jsou její pocity vůbec na místě. I když seděla ve voze se zakonzervovanou hlavou a dotěnými hlodavci, přesto dokázala myslet jasně a byla na sebe hrdá.

"Tak Punt'o," řekla si, "tady už nejsme v žádném Kansasu." Vždycky si tohle chtěla říct, když pocíťovala napětí, ale připadalo jí to neupřímné, tak byla ráda, že to teď nikdo neslyší. Čekala ji spousta práce. Opatrně si zase sedla a rozhlédla se.

Tuhle scénu někdo záměrně naaranžoval tisíc světelných let daleko od dopravy valící se po silnici 301. Suchá poupata se nakláněla z broušených křišťálových váz na polštářcích. Stoleček v limuzíně byl rozložený a pokrytý lněným ubrusem. Na stolku prosvítala pod vrstvou prachu karafa. Mezi karafou a svíčkou za ní usoukal pavouk pavučinu.

Snažila se představit si Lectera nebo někoho jiného, jak tady sedí s jejím nynějším společníkem, popíjejí a prohlížejí si valentinky. Co dál? Velice opatrně si prohlížela figurínu a pokoušela se najít nějakou značku. Nešlo to, nikde nic nebylo. V kapse saka objevila proužky látky, které zbyly po úpravě délky nohavic; slavnostní oblek byl zřejmě nový, když figurínu oblékali.

Starlingová hrábla po bouli na kalhotách. Příliš tvrdý, dokonce i na střední školu, uvažovala. Prsty roztáhla poklopec a posvítla dovnitř na umělý penis z leštěného vykládaného dřeva. I rozměr byl dobrý. Chvilí se nad sebou zamyslela, jestli není úchylná. Vzápětí obrátila pozornost k hlavě figuríny.

Opatrně otáčela nádobou a zkoumala hlavu zezadu i po stranách. Hledala nějaká zranění, ale žádná viditelná nenašla. Název laboratoře, odkud pocházela nádoba, byl vyryt ve skle.

Když znova prohlížela obličej, přišla na něco, o čem byla přesvědčená, že už jí vydrží navěky. Prohlížet si pozorně takový obličej, jehož jazyk mění barvu v místě, kde se dotýká nádoby, není tak strašné jako představa Miggse polykajícího svůj vlastní jazyk, jak ji znala ze svých nočních můr. Pochopila, že si může prohlížet cokoli, pokud k tomu má nějaký pozitivní důvod. Starlingová byla ještě mladá.

Deset vteřin poté, co přenosový vůz televizní společnosti WPIK zastavil, si Jonetta Johnsonová nasadila náušnice, napudrovala překrásný snědý obličej a zkontrolovala situaci. Ona a její štáb monitorovali baltimorské policejní vysílačky, takže přijeli do Split City dříve než policejní hlídka.

Celý televizní štáb viděl ve světle reflektorů Clarice Starlingovou, jak stojí před vraty skladu s baterkou, malou celuloidovou identifikační kartou a s vlasy zplihlými od mrholení.

Jonetta Johnsonová rozpoznala zelenáče na první pohled. Kousek popošla, za ní kameramani a přistoupila ke Starlingové. Rozsvítla se jasná světla.

Pan Yow se schoulil ve svém buicku, takže mu byl vidět okénkem jenom klobouk.

"Jonetta Johnsonová, televizní společnost WPIK, vy jste hlásila zabití člověka?"

Starlingová nevypadala na to, že se vyzná v právních otázkách, a také si toho byla vědoma. "Jsem agentka FBI a toto je místo činu. Musím to tu zajistit do té doby, než baltimorské úřady..."

Asistent kamery uchopil spodek vrat a pokoušel se je otevřít.

"Nechte toho," řekla Starlingová. "Pane, s vámi mluvím! Nechte toho. Odstupte, prosím. Nežertuji s vámi. Pomozte mi s ním." Přála si mít placku, uniformu, cokoli.

"Okay, Harry," řekla redaktorka. "My s vámi samozřejmě chceme spolupracovat. Upřímně řečeno, výjezd štábu stojí spoustu peněz a ráda bych věděla, jestli je tu mám vůbec zdržovat, než přijede policie. Řekla byste mi alespoň, jestli je uvnitř nějaká mrtvola? Kamera je vypnutá, zůstane to jen mezi námi. Když mi to řeknete, počkáme. Budeme hodní, slibujeme. Tak co?"

"Být vámi, počkala bych," řekla Starlingová.

"Díky, nebudete litovat," řekla Jonetta Johnsonová. "Heleďte, mám pár informací o skladišti Split City, možná by se vám hodily. Posvítla byste mi na záznamník? Kde to jen můžu mít?"

"K bráně přijel přenosový vůz WEYE," řekl Harry.

"Počkejte, někde bych to tady měla mít. Ano, agentko, tady to je. Asi před dvěma lety tu byl skandál, protože se snažili dokázat, že tady někdo skladuje a převáží kradené zboží - snad rachejtle?" Jonetta Johnsonová se dívala Starlingové až přesprásk přes rameno.

Starlingová se otočila a za svými zády spatřila kameramana, hlavu a ramena měl už ve skladu, asistent dřepěl za ním a snažil se mu podat pod vraty přenosnou kameru.

"Hej!" vykřikla Starlingová. Klekla si na mokrou zem a začala ho vytahovat za košili. "Tam nemůžete. Říkala jsem vám, abyste to nedělal."

Oba muži se ji snažili uchlácholit. "Ničeho se nebudeme dotýkat. Nemusíte mít strach. Policajti nás tam stejně pustí. Zlato, je to v pořádku."

Jejich lstivé a chlapácké manýry ji rozčílily.

Běžela k heveru na straně vrat, chytla držadlo a zapumpovala. Dveře klesly o pět centimetrů a zavržaly. Znovu pohnula heverem. Ted' už se vrata dotýkala kameramanovy hrudi. Když ani ted' nevyšel, vytáhla kliku a kráčela s ní k němu. Celou dobu na ně zářila světla televizních reflektorů. V jejich svitu třískla Starlingová klikou od heveru několikrát na plechová vrata a na kameramana se snášel prach a rez.

"Věnujte mi trochu pozornosti," řekla. "Vy jste mě asi vůbec neslyšel, že? Koukejte vylézt. Hned ted' Máte na to jednu vteřinu a pak vás zatknou pro maření úředního výkonu."

"Klídek," řekl asistent. Dotkl se jí rukou. Obrátila se k němu. Zpoza záře reflektorů se někdo hlasitě na něco ptal a zároveň slyšela sirény.

"Ruce pryč a odprejskni, hochu." Šlápla kameramanovi na kotník a na asistenta vysílala zlé pohledy. U boku držela kliku od heveru. Nezvedla ji. Ale i takhle to stačilo. V televizi to už beztak vypadalo hrozně.

K A P I T O L A

9

V POLOŠERU PŮSOBILA atmosféra speciálního bezpečnostního traktu ještě ponuřeji a byla celá prosáklá nejrůznějšími intenzivními pachy. Na chodbě hrála televize, ale zvuk byl vypnutý. Když ji Starlingová míjela, mříže cely dr. Lectera na chvíli potemněly.

Do tmy za mříže neviděla, ale nepožádala dozorce, aby rozsvítil. Naráz by se totiž rozzářil celý trakt a Starlingová věděla, že baltimorské policejní oddělení svítilo Lecterovi během vyšetřování do obličeje celé hodiny. Odmítal odpovídat a pohrával si s japonským skládacím kuřátkem, které klovalo na stůl, když ho tahal za ocásek. Starší důstojník vztekle zahodil kuře do popelníku na chodbě, když pouštěl Starlingovou dovnitř.

"Doktore Lectere?" Slyšela svůj vlastní dech a zvuky ze sousedních cel. Ne však z Miggsovy, z té se neozývalo nic. Zůstala neobsazená. To ticho na ni působilo jako průvan.

Starlingová cítila, jak se na ni Lecter odněkud ze tmy dívá. Uběhly asi dvě minuty. Bolely ji ruce a nohy od toho, jak se pokoušela zdolat vrata skladiště, a její oblečení bylo celé provlhlé. Sedla si na podlahu na

kabát, přiměřeně daleko od mříží, nohy složila pod sebe a mokré urované vlasy hodila přes límec, aby ji nestudily na krku.

V televizi za ní žehnal evangelický kněz.

"Doktore Lectere, my oba přece víme, o co jde. Oni si myslí, že se mnou budete mluvit."

Ticho. Dole na chodbě někdo pískal 'Over the Sea to Skye'.

Po pěti minutách řekla: "Bylo to dost zvláštní jít se tam podívat. Jednou bych si o tom s vámi ráda popovídala."

Starlingová nadskočila, když k ní najednou z druhé strany s rachotem dorazila přepravka. Ležel v ní čistý složený ručník. Vůbec neslyšela, že by se Lecter nějak pohnul.

Podívala se na ručník a s pocitem, že by to asi dělat neměla, si ho vzala a začala se utírat. "Díky," řekla.

"Proč se mě nezeptáte na Buffalo Billa?" Jeho hlas zazněl blízko u ní. Musel také sedět na podlaze.

"Vy o něm něco víte?"

"Možná, ale musel bych nejprve vidět jeho spis."

"Ale já na tomhle případu nedělám."

"Ani nebudete, až vás dokonale využijí."

"Já vím."

"Možná byste mohla dostat záznamy o Buffalo Billovi. Zprávy a fotografie. Sám bych se na to docela rád podíval."

To nepochybuju. "Doktore Lectere, něco jste tady nakousnul. Povězte mi o tom člověku v packardovi."

"Vy jste našla celého člověka? Zvláštní. Já viděl jenom hlavu. Odkud se mohlo vzít to ostatní?"

"Dobrá tedy. Čí byla ta hlava?"

"Co byste řekla?"

"Zatím provádějí jen předběžné šetření. Běloch, asi dvacet sedm, zubařské zásahy prováděné v Americe a v Evropě. Kdo to byl?"

"Raspailův milenec. Raspail - to byl ten flétnista."

"Jaké byly okolnosti? Za jakých okolností zemřel?"

"Chcete podrobnosti, agentko Starlingová?"

"Ne, až později."

"Ušetřím vám trochu času. Já jsem to neudělal. To Raspail. Raspail měl rád námořníky. Tohle byl někdo ze Skandinávie, jmenoval se Klaus a ještě nějak dál. Raspail mi nikdy jeho příjmení neřekl."

Hlas dr. Lectera vycházel příliš zezdola. Starlingovou napadlo, že teď asi leží na podlaze.

"Klaus se plavil na švédské lodi a v San Diegu trávil dovolenou. Raspail tam tehdy v létě učil na konzervatoři. Šíleně se do něho pobláznil. Švéd zjistil, že by to nemuselo být špatné, a už v tom oba litali. Koupili si nějaké příšerně staré auto a pobíhali nazí po lesích. Raspail říkal, že mu byl ten hoch nevěrný, a tak ho uškrtil."

"To vám řekl Raspail?"

"Ano, bylo to v rámci terapie. Zachoval jsem slib mlčenlivosti. Stejně si myslím, že lhal. Raspail si vždycky všechno nějak přikrášlil. Chtěl působit nebezpečně a romanticky. Ten Švéd pravděpodobně zemřel na následky asfyxie při nějakých banálních erotických hrátkách. Raspail byl příliš slabý a celkově ochablý, ten by ho nedokázal uškrtnout. Všimla jste si, jak blízko pod čelistí Klause odřízl? Možná proto, aby nebyly vidět stopy po oběšení."

"Aha."

"Raspailův sen o štěstí se zhroutil. Strčil Klausovu hlavu do sportovní tašky a vrátil se na východ."

"Co se stalo se zbytkem těla?"

"Pohřbeno v horách."

"On vám ukazoval tu hlavu v autě?"

"Ano, v průběhu terapie došel k závěru, že mně může říct úplně všechno. Chodíval tam dost často, sedával s Klausem v autě a ukazoval mu ty valentinky."

"A potom sám Raspail... zemřel. Proč?"

"Upřímně řečeno, z toho jeho fňukání mi už bylo nanic a nebavilo mne to. Pro něj to bylo to nejlepší, co se mu mohlo přihodit. Terapie nikam nevedla. Jsem přesvědčen, že většina psychiatrů má jednoho nebo

dva pacienty, které by ochotně přenechali mně. Nikdy jsem o tom s nikým nemluvil a teď už mě to taky přestává bavit."

"A co vaše večere pro šéfy orchestru?"

"Vám se ještě nikdy nestalo, že k vám pořád někdo chodí a vy nemáte ani čas jít nakoupit? Musíte prostě vyjít s tím, co dům dá, Clarice. Můžu vám říkat Clarice?"

"Ano. Já vám nejspíš budu říkat..."

"Doktore Lectere - to je patrně nejvhodnější vzhledem k vašemu věku a postavení," řekl.

"Ano."

"Co jste cítila, když jste šla do té garáže?"

"Obavy."

"Z čeho?"

"Z myši a pavouků."

"Máte něco, co vám pomůže, když si potřebujete dodat trochu kuráže?"

"Nic z toho, co znám, nefunguje - snad nejspíš pocit, že vím, za čím jdu."

"Objevují se vám před očima nějaké živé obrazy nebo vzpomínky, jen tak mimoděk, ať chcete nebo ne?"

"Možná. Ještě jsem o tom nepřemýšlela."

"Třeba něco z vaší minulosti?"

"Ohlídám si to a uvidím."

"Jak vám bylo, když jste se dozvěděla o mém bývalém sousedovi Miggsovi? Ještě jste se mě na to vůbec nezeptala."

"Chystala jsem se."

"Nebyla jste ráda, když jste se to dozvěděla?"

"Ne."

"Bylo vám smutno?"

"Ne. To vy jste ho k tomu přinutil?"

Dr. Lecter se tiše pousmál. "Chcete se snad zeptat, agentko, jestli jsem naváděl Miggsa k hrdelnímu zločinu sebevraždy? Nebud'te naivní. Přesto je v tom ale jistá útěšná symetrie, že spolknul ten svůj nechutný jazyk, co myslíte?"

"Ne."

"Agentko Starlingová, to byla lež. První lež, co jste mi řekla. Tristní situace, řekl by Truman."

"Prezident Truman?"

"To je jedno. Proč si myslíte, že vám pomáhám?"

"Nemám tušení."

"Jack Crawford vás má rád, vidíte?"

"Nevím."

"Teď možná nejste upřímná. Potěšilo by vás, kdyby vás měl rád? Povězte, cítíte potřebu udělat mu radost? Trápí vás to? Uvědomujete si svou potřebu ho něčím potěšit?"

"Každý člověk přece chce mít někoho, kdo by ho měl rád, doktore Lectere."

"Každý ne. Myslíte, že po vás Jack Crawford touží - sexuálně? Je mi jasné, že teď musí prožívat obrovské frustrace. Myslíte, že si představuje... různé výjevy, pohlavní styk, že váš šoustá?"

"Tohle mě zrovna moc nezajímá, doktore Lectere, a takhle nějak by se zeptal Miggs."

"Už se nikdy nezeptá."

"Poradil jste mu, aby spolknul vlastní jazyk?"

"Kladete tak rafinované otázky... Spolu s tím vaším přízvukem... Ptáte se mne jako policie při výslechu. Crawford vás má evidentně rád a je přesvědčen o vašich mimořádných schopnostech. Samozřejmě je to všechno taková podivná souhra náhod. Clarice, Crawford vám pomohl a pomoci se vám dostalo i ode mne. Říkáte, že netušíte, proč vám Crawford pomáhá. Víte, proč jsem vám pomohl já?"

"Ne, povězte mi to."

"Myslíte si, že je to proto, že je na vás hezký pohled a že přemýšlím, jak vás sním - jak byste mi asi chutnala?"

"Je to tak?"

"Ne. Chci něco jiného. Může mi to dát Crawford a já jsem ochoten s ním uzavřít obchod. On ale za mnou nepřijde. V případě Buffalo Billa mne o pomoc nepožádá, přestože ví, že by to mohlo mnoha dalším mladým ženám zachránit život."

"Tomu nevěřím, doktore Lectere."

"Chci po něm něco velice prostého a on by mi to mohl dát." Lecter pomalu rozsvítil světlo ve své cele. Jeho obrázky i knihy byly pryč. Sedátko bylo pryč. To Chilton chtěl potrestat Lectera za Miggsovu smrt, takže vyprázdnil Lecterovu celu.

"Už jsem v této místnosti osm let, Clarice. Víím, že pokud budu živ, nikdy se odsud nedostanu. Chtěl bych se dívat ven. Chci mít okno, ze kterého bych viděl stromy nebo dokonce vodu."

"Váš právní zástupce požadoval..."

"Chilton dal do chodby televizi a naladil ji na kanál s náboženským vysíláním. Až odejdete, dozorce zase zesílí zvuk a tomu prostě můj právní zástupce nemůže zabránit. Porota je totiž proti mně. Chtěl bych být umístěn do federální věznice, chci vrátit své knihy a chci vidět ven. Mohu za to nabídnout dobrou protihodnotu. Crawford by to mohl zařídit. Požádejte ho."

"Řeknu mu, o co jste mne žádal."

"Bude to ignorovat. A Buffalo Bill si nedá pokoj a nedá. Jsem zvědav, jak se vám bude líbit, až zase stáhne z kůže nějakou další oběť. Hmmm... Něco vám o Buffalo Billovi přece jen povím, i když jsem dosud neměl možnost vidět jeho spis. Až ho po letech chytanou - jestli ho vůbec někdy chytanou - uvidíte, že jsem měl pravdu a že jsem mohl pomoci. Pomoci zachránit lidské životy, Clarice."

"Ano?"

"Buffalo Bill má patrový dům," řekl dr. Lecter a zhasnul světlo. Od té chvíle už nepromluvil.

K A P I T O L A

10

CLARICE STARLINGOVÁ se opírala o hrací stůl v kasinu FBI a snažila se soustředit na přednášku o praní špinavých peněz. Od chvíle, kdy baltimorská policie převzala její místopřísežné prohlášení, už uběhlo třicet šest hodin. (Písařka psala na stroji dvěma prsty a kouřila jednu cigaretu za druhou: "Zkuste otevřít okno, když vám ten kouř tak vadí.") Poté ji propustili ze své pravomoci s tím, že vražda, není federální zločin.

Zprávy v neděli večer předvedly potyčku mezi Starlingovou a televizním kameramanem. Clarice nabyla dojmu, že něco pokazila. Od Crawforda zatím neslyšela ani slovo, stejně tak od baltimorské pobočky. Prozatím to tedy vypadalo tak, jako by vhodila svou zprávu do nějaké černé díry.

Starlingová se zastavila v kasinu, které předtím, než ho FBI zajistila a předala škole jako učební pomůcku, bylo v provozu v přívěsu nákladního automobilu. Úzký prostor byl přeplněn policisty z mnoha jurisdikcí. S díky odmítla židle nabízené dvěma taxaskými strážci a jedním detektivem ze Scotland Yardu. Ostatní z její třídy byli teď v hale budovy Akademie a pátrali po vlasech v koberci z případu „Sexuální zločin v ložnici“ a sbírali otisky prstů z „Banky odkudkoli“. Pátráním a odebíráním otisků prstů strávila Starlingová už spoustu hodin, když studovala soudní ohledávání, takže ji vyslali na tuto přednášku, kterou měl jeden z hostujících lektorů.

Zajímalo ji, jestli existoval ještě nějaký jiný důvod, proč ji oddělili od její třídy - možná ji izolují předtím, než dostane padáka.

Starlingová se opírala lokty o hrací pole na kostky a snažila se soustředit na praní peněz ve hře. Do hlavy se jí však neustále vkrádaly jiné myšlenky. Například to, do jaké míry nesnáší FBI agenty, kteří se objeví v televizi mimo oficiální tiskové konference.

Pro novináře byl dr. Hannibal Lecter soustem a baltimorská policie samozřejmě neopomněla sdělit reportérům její jméno. Pořád dokola se viděla v nedělních televizních zprávách. Předváděly, jak "Starlingová z FBI" mlátí klikou od heveru do vrat garáže, pod nimiž se pokouší proklouznout kameraman. Nebo jak se "agentka FBI Starlingová" s klikou od heveru v ruce obrací na kameramanova asistenta.

Konkurenční televizní společnost WPIK neměla vlastní záběry. Hlásila však něco o omezování osobní svobody, kterého se měla dopustit "Starlingová z FBI" tím, že kameramanovi znečistila oblečení. A jak mlátila do vrat, do očí mu napadaly kousky rzi.

Jonetta Johnsonová z WPIK vystupovala ve všech zprávách s famózním odhalením - Starlingová objevila v garáži nějaké ostatky díky tipu "tajemného informátora, jehož oficiální místa označují jako... netvora".

Televizní společnost WPIK musela mít evidentně nějaký zdroj informací přímo v ústavu.

FRANKENSTEINOVA NEVĚSTA - hlásal titul National Tattleru v regálech supermarketů.

FBI nevydala žádné oficiální prohlášení, ale uvnitř ústavu se o tom hodně mluvilo, tím si byla Starlingová jista.

Při snídani ji jeden spolužák, který až nadměrně používal vodu po holení Canoe, označil jako Melvin Pelvisovou, což byla stupidní narážka na Melvina Purvise, největšího Hooverova tajného agenta v třicátých letech. Ardelia Mappová mu na to něco odsekla, načež úplně zbledl a odešel od snídane, aniž by cokoli ochutnal.

Starlingová se teď nacházela v zajímavé situaci, která ji ale zas až tak moc nepřekvapovala. Celý den a noc si připadala úplně vyřazená a kolem ní panoval naprostý klid. Měla v úmyslu se bránit, jen kdyby k tomu dostala příležitost.

Lektor roztočil ruletu a pořád něco vykládal, ale neměl se k tomu, aby vhodil do rulety kuličku.

Starlingová ho pozorovala a měla dojem, že kuličku do rulety nehodil ještě nikdy v životě. Teď něco říkal: "Clarice Starlingová?" To jsem já.

"Ano," řekla.

Lektor naznačil bradou ke dveřím za ní. Už je to tady. Její osud se za ní vkrádal, zatímco se pomalu otáčela. Byl to ale Brigham, instruktor střelby, který přišel do místnosti, aby ji odvedl z přednášky. Když ho spatřila, kývnul na ni.

Na vteřinu si pomyslela, že ji chtějí vyhodit, ale to přece nebyla Brighamova práce.

"Do sedla, Starlingová. Kde máte svou plnou polní?" zeptal se na chodbě.

"U sebe v pokoji - křídlo C."

Musela pospíchat, aby mu vůbec stačila.

Nesl velikou soupravu na snímání otisků prstů - tu opravdovou, ne školní, a ještě malou plátěnou tašku.

"Pojedete dneska s Jackem Crawfordem. Vezměte si s sebou věci na noc. Možná se vrátíte, ale moc s tím nepočítejte."

"Kam?"

"Za svítání našli lovci kachen v Západní Virginii tělo v řece Elk. Vypadá to na Buffalo Billa. Pomocníci šerifa vytahují tělo ven. Je to hroznej zapadákov a Jack nerad čeká na detaily, který by mu někdo odtamtud dodal." Brigham se zastavil u dveří do křídla C. "Potřebuje někoho k ruce, kdo by uměl ohledat mrtvolu z řeky, kromě jiných věcí. Vy jste v laboratoři tyhle práce dělala - umíte to, že?"

"Jo, počkejte, podívám se, co tady máme."

Brigham otevřel soupravu a Starlingová vytáhla postranice. Byly tam podkožní injekce i lahvičky, ale chyběl fotoaparát.

"Pane Brighame, potřebuju Polaroid 1:1, CU-5, filmy a baterie."

"Ze skladu? Dostanete to."

Podal jí plátěnou tašku, a když ji potěžkala, pochopila, proč pro ni poslali právě Brighama.

"Vám ještě nedali služební výzbroj, že ne?"

"Ne."

"Musíte dostat kompletní výbavu. Vy máte jen pistoli, co nosíte na střelnici, vidíte? Tady máte mou pistoli. Je to stejný typ smithe, se kterým trénujete, ale mechanika je vyčištěná. Zkuste si s ním cvičně v pokoji zastřílet, jestli budete mít příležitost. Přesně za deset minut budu v autě za křídlem C s

fotoaparátem. No tak, v Blue Canoe není žádná hlava. Jestli vám můžu poradit, chyt'te příležitost za pačesy, Starlingová."

Chtěla se ho na něco přeptat, ale byl pryč.

To je určitě Buffalo Bill, když jede Crawford osobně. Co je to, kruci, Blue Canoe? Když ale pakuješ, máš myslet na pakování. Starlingová si zabalila svoje věci rychle a dobře.

"Je to..."

"To je v pořádku," přerušil ji Brigham, když nasedala do auta. "Na vaší bundě je trochu vidět pažba pistole, ale teď to nevádí." Měla pod bundou revolver s krátkou hlavní v úzkém pouzdře hezky u žeber a náhradní zásobník na druhé straně kolem pásku.

Brigham jel přesně na hranici povolené rychlosti směrem na přistávací plochu v Quantiku.

Trochu si odkašlal. "Jedna dobrá věc na cvičišti je, že se tam do toho neplete žádná politika."

"Ne?"

"Udělal jste dobře, že jste tu garáž v Baltimoru zajistila. Děláte si starosti kvůli televizi?"

"Měla bych?"

"Zůstane to mezi námi, ano?"

"Jistě."

Brigham odpověděl na pozdrav námořníkovi, který usměrňoval dopravu.

"To, že vás dneska bere s sebou, jen dokazuje, že vám důvěřuje, a to musí být jasné každému na první pohled," řekl. "To jen pro případ, že by si vás někdo z úřadu pro profesionální zodpovědnost bral na paškál a chtěl to vyčítat jemu, chápete, co tím myslím?"

"Hm."

"Crawford je rovnej chlap. Už několikrát vysvětloval, že jste prostě musela to místo zajistit. Nechal vás tam jít s prázdnýma rukama - to znamená bez všech viditelných znaků autority, a tak to také podává. A baltimorští policajti si dali dost načas. Crawford dneska potřebuje pomoci a na Jimmyho Price by musel čekat hodinu, než by mu poslal někoho z laboratoře. Máte před sebou spoustu práce, Starlingová. Ta mrtvola nebyla ve vodě jeden den. Nebere vás tam za trest, ale kdyby to někdo zvenčí chtěl takhle brát, klidně... Víte, Crawford je hrozně chytřej chlap, ale nemá ve zvyku pořád něco vysvětlovat, proto vám to říkám já... Jestli máte s Crawfordem spolupracovat, měla byste o něm určité věci vědět - co o něm vlastně víte?"

"Vlastně skoro nic."

"Kromě Buffalo Billa má ještě další starosti. Jeho žena Bella je vážně nemocná. Je na tom... dost špatně. Má ji teď doma. Nebýt Buffalo Billa, vzal by si dovolenou."

"To jsem netušila."

"Ono se o tom moc nemluví. Neříkejte mu, že je vám to líto nebo něco takového, to mu nepomůže... měli spolu hezký život."

"Jsem ráda, že jste mi to řekl."

Brighamovi se rozjasnila tvář, když přijížděli k přistávací ploše.

"Na závěr střeleckého výcviku pronesu několik zásadních projevů, Starlingová. Nenechte si je ujít."

Projel zkratkou mezi řadou hangárů.

"Nenechám."

"Poslouchejte, možná nebudete nikdy potřebovat nic z toho, co vás učím. Alespoň doufám, že ne. Ale Starlingová, vy jste opravdu talent. Kdybyste musela střílet, klidně střílejte. A cvičte."

"Dobře."

"Revolver si nikdy nedávejte do kabelky."

"Dobře."

"Večer v pokoji si s ním párkrát zastřílejte naslepo. A ukládejte si ho tak, abyste ho vždycky měla po ruce."

"Ano."

Starobylý beechcraft se dvěma motory stál na přistávací ploše v Quantiku, signální světla pulzovala a dveře byly dokořán. Jedna vrtule se roztáčela a čeřila trávu za asfaltem ranveje.

"Tohle nemůže být Blue Canoe," řekla Starlingová.

"To tedy je."

"Je malá a stará."

"To je skutečně stařešina," řekl Brigham vesele. "Oddělení narkotik ji zajistilo na Floridě už hrozně dávno, když zapadla do mokřin. Po technické stránce je ale pořád dobrá. Doufám, že Gramm a Rudman nezjistí, že ji používáme - měli jste jet autobusem." Zastavil vedle letadla a ze zadního sedadla vytáhl zavazadla. Nějak se mu podařilo, že jí současně podával zavazadla i potřásl rukou.

A potom bez velkého přemýšlení najednou řekl: "Bůh vám žehnej, Starlingová." Ta slova zněla od něj - námořníka - skutečně podivně. Nevěděl, co ho to vůbec napadlo, a najednou zrudl v obličeji.

"Díky... děkuju vám, pane Brighame."

Crawford už byl na sedadle vedle pilota. Měl na sobě jenom košili a na očích sluneční brýle. Otočil se ke Starlingové, když pilot zabouchl dveře.

Neviděla mu do očí, které schovával za tmavými skly brýlí, a měla pocit, že ho vůbec nezná. Crawford vypadal bledě a drsně jako obnažené kořeny stromu vytažené ze země buldozerem.

"Posaďte se a čtete," bylo všechno, co řekl.

Objemný spis o celém případu ležel na sedadle za ním. Na obálce stálo BUFFALO BILL. Starlingová si přitiskla spis k hrudi a Blue Canoe začala burácat, roztrásla se a pomalu rolovala po startovní dráze.

K A P I T O L A

11

OKRAJE STARTOVACÍ DRÁHY byly vidět čím dál méně, až zmizely nadobro. Směrem na východ stálo slunce za zátokou Chesapeake a malé letadlo se vzdalovalo od země.

Clarice Starlingová pozorovala budovy Akademie a sousední základnu námořnictva v Quantiku. Dole na cvičišti byly vidět pohybující se a poskakující postavičky námořníků.

Takhle to tedy vypadalo shora.

Jednou v noci po nácviku noční střelby, když kráčela tmou po opuštěné Hogan's Alley a přemýšlela, slyšela nad sebou burácení letadel a pak ještě něco. V nočním tichu se ozývaly na černé obloze hlasy - jeden druhému odpovídal. To po sobě pokřikovali parašutisté při nočních seskocích, jak letěli dolů tmou. Přemýšlela, jaký je to pocit, čekat na signál k seskoku nad otevřenými dveřmi letadla. Jaké to asi musí být, vrhnout se do té tmy pod sebou.

Možná to vypadalo takhle.

Otevřela spis.

Už to udělal pětkrát, nebo lépe řečeno, věděli už o pěti případech zaručeně souvisejících s Billem. Minimálně pětkrát, možná i víckrát během uplynulých deseti měsíců. Celkem pětkrát unesl nějakou ženu, zabil ji a stáhl z kůže. (Starlingová přeskočila očima na pitevní protokol a histaminové zkoušky, aby si potvrdila, že je skutečně nejdříve zabil a teprve potom provedl zbytek.)

Když bylo po všem, házel těla svých obětí do řeky. Každou našli v jiné řece, dolů po proudu od křižovatek mezistátních dálnic, a každá z těch žen vypadala jinak. Bylo jisté, že Buffalo Bill je pořád na cestách. To bylo všechno, co se zatím úřadům podařilo zjistit, absolutně všechno, kromě jedné skutečnosti, a sice, že má pistoli. Má šest závitů a drážek, vývrt doleva, nejspíš revolver Colt nebo podobný typ. Podle vrypů na objevených kulkách zjistili, že dával přednost nábojům .38 Speciál s delší komorou .357.

Řeka smyla všechny otisky prstů a nenašly se žádné další důkazy jako například vlasy nebo vlákna z oblečení.

Bylo téměř jisté, že vrahem je muž a že je to běloch - běloch proto, že masoví vrazi zpravidla zabíjejí uvnitř své etnické skupiny a všechny jeho oběti byly bělošky. Muž proto, že masové vražedkyně se v

novodobých dějinách vyskytují naprosto výjimečně.

Dva fejetonisté známých novin zvolili jako titulěk část básničky e. e. cummingse „Buffalo Bill”: ...jak se vám líbí ten váš modrooký chlapec Pane Smrt.

Někdo, zřejmě Crawford, nalepil citát zevnitř na desky spisu.

Neexistovala žádná souvislost mezi tím, kdy Bill ženy unesl a kde je hodil do řeky.

V případech, kdy byla těla obětí nalezena včas a doba úmrtí se dala stanovit poměrně přesně, zjistila policie ještě jednu věc, kterou měl Bill ve zvyku: nechával je ještě nějaký čas naživu. Jeho oběti umíraly až po týdnů nebo deseti dnech od chvíle, kdy je unesl. Znamenalo to, že musel mít nějakou skrýš, kde je schovával a kde mohl nerušeně pracovat. Tyto indicie nasvědčovaly tomu, že se nejedná o žádného tuláka. Připomínal spíš sklípka s vlastním doupětem tady někde v okolí.

Tato skutečnost pobouřila veřejnost daleko více než to, že je drží týden nebo ještě déle a přitom ví, že je zabije.

Dvě oběsil, tři zastřelil. Nic nenavštěvovalo znásilnění ani fyzickému týrání před smrtí. Pitevní protokoly nezaznamenaly žádné známky „specificky genitálního“ znetvoření, i když lékaři přiznávali, že je takřka nemožné něco takového na tělech v rozkladu přesně určit.

Všechny oběti našli nahé. Ve dvou případech byly nalezeny součásti vrchního ošacení v blízkosti jejich bydliště. Na zádech bylo oblečení rozřezáno jako oděv pro mrtvolu.

Prohlížení fotografií nečinilo Starlingové žádné potíže. Pokud jde o práci s mrtvolami, ty z řek jsou po fyzické stránce vůbec to nejhorší. Je v nich jakési absolutní utrpení, jako je tomu u obětí zločinů spáchaných na ulici. Ponižení, které musí oběť snášet, působení přírodních živlů a pohledy neznámých očí, to všechno vás musí rozzlobit, pokud vám vaše práce zlost vůbec dovoluje.

U zločinů spáchaných v bytech se často najdou doklady o tom, jak neutěšený život oběť vedla - stopy po bití, zneužívání dětí. Tyto důkazy se hromadí všude okolo a našeptávají, že smrt je někde blízko. A často opravdu je.

Ale při těchto zločinech se nedá nic předvídat. Oběti nemají ani svou vlastní kůži. Jen tak leží na břehu řeky mezi odpadky - uprostřed plechovek od oleje a sáčků od svačiny. Obětí zavražděným v zimě se dokonce zachovala i podoba obličeje. Starlingová si všimla, že neměly ani zuby stažené bolestí, to až když si ryby a želvy sebraly svůj díl. Bill stahoval kůži z trupu, ruce a nohy nechával být.

Pohled na mrtvé by nebyl tak ošklivý, nebýt vedra v kabině a toho, že letadlo vybočovalo trochu do stran kvůli jedné z vrtulí, která zabírala ve vzduchu lépe než ta druhá. Navíc to zatracené slunce pálilo skrz poškrábané okno a bodalo do hlavy jako neodbytná bolest.

V podstatě se dá chytit. Starlingová se snažila přemýšlet, aby vydržela sedět v kabině společně se spoustou ohavných informací v klíně. Má možnost ho zastavit. Mohli by pak vzít tento hnusný spis v hladkých deskách, zasunout do registračky a zamknout.

Prohlížela si zezadu Crawfordovu hlavu. Chce-li dostat Buffala Billa, pak je se správnými lidmi.

Crawford už podnikl tři úspěšné hony na masové vrahy. Neobešlo se to však bez obětí. Z Willa Grahama, který byl jedním z nejposlednějších lovců Crawfordova týmu a legendou Akademie, se stal na Floridě opilec s obličejem, na který se je lepší nedívat. Alespoň tak se to říká.

Crawford zřejmě její pohled vycítil. Zvedl se ze sedadla vedle pilota, který musel letadlo vyvažovat, když Crawford přelézal dozadu a posadil se vedle Starlingové. Sundal sluneční brýle, nasadil si bifokály a Starlingová měla najednou pocit, že už ho zase poznává.

Pohledem sjel z její tváře na spis a pak zase zpátky. Na malou chvíli se mu cosi mihlo v obličeji, ale ihned to zmizelo. Živější výraz, na rozdíl od obvyklého studeného pohledu, ale alespoň projevil trochu účasti.

"Je mi vedro, vám taky?" zeptal se. "Bobby, je tady šílený horko," zavolal na pilota. Bobby cosi seřídil a do kabiny zavál chladný vzduch. Dokonce se objevilo několik sněhových vloček a usadily se Starlingové ve vlasech.

Teprve teď se stal z Crawforda lovec s očima jasnými jako zimní den.

Otevřel spis na místě, kde se nacházela mapa středu a východu USA. Na mapě byla vyznačena místa, kde se našla těla - smutná hrstka tichých bodů roztroušených do tvaru souhvězdí Orion.

Crawford vytáhl z kapsy pero a označil na mapě místo nejnovějšího nálezu. Tam byl i cíl jejich cesty.

"Řeka Elk, asi deset kilometrů od dálnice 79," poznamenal. "Tentokrát máme štěstí, tělo se zachytilo o rybářskou šňůru v řece. Domnívají se, že nebylo ve vodě zase až tak dlouho. Převážejí ho do Potteru, kde je sídlo oblastní správy. Chtěl bych rychle zjistit, kdo to je, abychom mohli hledat svědky únosu. Fotky odvysíláme faxem, hned jak budou hotové."

Crawford se naklonil ke Starlingové a pohlédl na ni zpoza svých brýlí. "Jimmy Price říká, že dokážete ohledat mrtvoly z vody, je tomu tak?"

"Takové mrtvoly jsem vlastně nikdy nedělala," odpověděla. "U pana Price jsem často snímala otisky prstů, a vlastně jich bylo dost z mrtvol vytažených z vody."

Jimmy Price připadal lidem jako milý starý bručoun, ale jen těm, kterým přímo nešéfoval. Jako většina bručounů byl totiž opravdu protivný starý chlap. Jimmy Price vede washingtonskou laboratoř otisků. Starlingová u něj chvíli pracovala během studia soudního ohledávám.

"Tenhle Jimmy," řekl Crawford mile, "jak se vlastně říká té práci, co dělá?"

"Jde o patologii, ale někdo tomu raději říká Igor - to je značka gumové zástěry, kterou tam u něj dostanete, je to na ní napsané."

"Tak je to tedy."

"Řeknou vám, abyste si představoval, že kucháte žabu."

"Aha."

"Pak přinesou balík. Pořád vás všichni pozorují, někdo si odskočí i od kávy, aby o něco nepřišel. Všichni doufají, že začnete zvracet. Mrtvoly z vody bych snad dokázala zvládnout. V podstatě..."

"Dobře. Teď se podívejte na tohle: Jeho první oběť byla nalezena v řece Blackwater ve státě Missouri za Lone Jackem - stalo se to loni v červnu. Šlo o mladou Bimmelovou, kterou pohřešovali v Belvederu ve státě Ohio už dva měsíce, od 15. dubna. Moc informací jsme o ní neshromáždili, trvalo další tři měsíce, než jsme ji vůbec identifikovali. Další oběť chytil v Chicagu třetí týden v dubnu. Byla nalezena v řece Wabash v centru Lafayette ve státě Indiana deset dní po únosu, takže se dalo poměrně přesně určit, co se s ní stalo. Pak tu máme další bělošku kolem dvaceti, které se zbavil v lese Rolling Fork blízko dálnice 65, asi šedesát kilometrů jižně od Louisville ve státě Kentucky. Doposud se ji nepodařilo identifikovat. Pak ta Warnerová, kterou unesl v Evansville ve státě Indiana a zbavil se jí v Embarras pod dálnicí 70 na východě Illinois."

"Pak se přesunul na jih a další unesl v Conasauze pod Damascusem ve státě Georgia dole u dálnice 75. To byla tahleta Kittredgová z Pittsburghu. Tady je fotka z její promoce. Ten člověk má neuvěřitelné štěstí. Nikdy ho při únosu nikdo neviděl. Svých obětí se zbavuje v okolí dálnic, ale jinak v tom není vůbec žádná pravidelnost."

"Není nějaký společný průsečík těch míst, kde vyhazuje oběti... kdybychom třeba sledovali ty dálnice?"

"Ne."

"Což kdybychom... stanovili postulát, že při jedné cestě starou oběť vyhodí a unese další?" zeptala se Starlingová a dávala si pozor, aby se vyhnula zakázanému slovu předpokládat. "Musí se nejdřív zbavit mrtvoly, aby neměl při dalším únosu žádné potíže. Kdyby ho totiž chytili při pokusu o únos, nečekal by ho žádný soud ani trest. Vyvázl by jen s napadením, ale to by nesměl mít v autě žádné mrtvé tělo. Což kdybychom si tedy načrtli vektory směrem dozadu z každého místa únosu do místa vyhození poslední oběti. To už jste ale asi zkusili, že?"

"To je dobrý nápad, ale takové má on taky. Jestli skutečně provádí oboje při jedné cestě, jezdí tady pořád dokola. Nasimulovali jsme tu situaci na počítači, nejdříve po dálnicích směrem na západ, pak směrem na východ, potom jsme zkoušeli nejružnější kombinace nejpravděpodobnějších dnů, kdy mohl současně vyhodit mrtvolu a provést další únos. To všechno jsme dali do počítače, málem jsme ho zavařili. Výsledek byl: žije na východě. Nepracuje v žádných měsíčních intervalech. Žádná korelace mezi městy a daty. Ne, Starlingová, on ví, že po něm jdeme."

"Myslíte si, že je příliš opatrný."

Crawford přikývl. "Bezpečně. Je velice opatrný. Už přišel na to, jak své oběti a známosti vyhledávat. A je stále při chuti. Přece se nenechá chytit."

Crawford podal pilotovi šálek vody z termosky. Dal jeden i Starlingové a sobě namíchal alka-seltzer. Trochu se jí zvedl žaludek, když se letadlo připravovalo k přistání.

"Ještě pár věcí, Starlingová. Chci od vás prvotřídní ohledání mrtvol, ale potřebuju ještě něco navíc. Moc toho nenamluvíte, to je dobře, já taky ne. Ale nemyslete si, že mi musíte za každou cenu říct něco nového a zvláštního. Nebojte se na cokoli zeptat. Všimněte si věcí, které já třeba neuvidím, a já chci, abyste mi to řekla. Možná na to máte zvláštní vlohy. Naskytla se vám příležitost zjistit, jestli tomu tak je."

Starlingová ho poslouchala, žaludek jí tancoval, výraz obličeje napjatý. Přemýšlela, jak dlouho dopředu už Crawford věděl, že ji k tomu případu vezme, jak moc podle něj musela po nějaké podobné příležitosti toužit. Byl to šéf, šéf s příslušnými kecy o upřímnosti a otevřenosti. Dobrá tedy.

Crawford pokračoval: "Když o něm budete hodně přemýšlet, pochopíte, čím vším prošel. Začnete ho pomalu chápat. Dokonce se vám může stát, i když to zní dost nepravděpodobně, že vám bude chvílemi i sympatický. Když budete mít štěstí, najednou se vyloupne nějaká dílčí podrobnost a vy zpozorníte.

Starlingová, řekněte mi vždycky, když vás něco napadne."

"Poslouchejte, takový zločin je dost složitý sám o sobě. A ještě se do toho zaplete všechno to vyšetřování. Nedejte se zmást tou bandou policajtů. Dívejte se na všechno kolem sebe svýma vlastníma očima. Naslouchejte sama sobě. Oddělte zločin od toho, co se děje kolem vás. Nesnažte se nasadit na toho chlapíka nějakou šablonu nebo ho škatulkovat. Zůstaňte vstřícná, otevřená úplně všemu, ať se projeví on sám."

"A ještě něco. Když se vyšetřuje nějaký podobný případ, je to holubník. Probíhá nezávisle na sobě na několika jurisdikcích a některým z nich velí ztroskotanci. Musíme ale vycházet se všemi a nenechat se od nich zmást. Jedeme do Potteru, Západní Virginie. Já ty lidi tam vůbec neznám. Možná budou prima, anebo si budou myslet, že jsme z bernáku."

Pilot sundal sluchátko z ucha a přes rameno prohodil: "Přistáváme, Jacku. Zůstaneš tam vzadu?"

"Jo," řekl Crawford. "Konec školení, Starlingová."

K A P I T O L A

12

DŮM POHŘEBNÍHO ÚSTAVU je největší dřevěný bílý dům na Potter Street v Potteru v Západní Virginii a slouží zároveň jako márnice pro celý okrsek Rankin. Koronera dělá rodinný lékař dr. Akin. Když dr. Akin prohlásí, že okolnosti úmrtí jsou podezřelé, tělo se posílá do oblastního zdravotního střediska v Claxtonu v sousedním okrsku, kde mají i profesionálního patologa.

Clarice Starlingová, jedoucí z letiště do Potteru v zadní části šerifova policejního auta, se musela natáhnout až k okénku v přepážce, aby vůbec slyšela policistu u volantu, který tohle všechno vysvětloval Jacku Crawfordovi.

V márnici a budově pohřebního ústavu se schylovalo ke smutečnímu obřadu. Pozůstalí ve svých nejlepších svátečních šatech se shromáždili na chodníku podél plazivého zimostřázu, po skupinkách postávali na schodech a čekali, až budou vpuštěni dovnitř. Dům byl čerstvě natřený a schody byly mírně nakřivo.

Na služebním parkovišti za domem stála pohřební auta. Dále tam byli dva mladší policisté, jeden starší a pod holým jilmem parkovaly dvě policejní motorky. Nebyla nijak velká zima, nikomu neunikaly od úst obláčky páry.

Starlingová pozorovala okénkem z automobilu policisty, když vjížděli na parkoviště, a ihned o nich věděla všechno. Poznala, že pocházejí z domů, kde místo záchodů mají latríny, a věděla naprosto přesně, jak to u nich vypadá. Tušila, že tito muži mají příbuzné, kteří si věší šaty v igelitových obalech na stěny svých přívěsů. Tušila, že starší policista vyrůstal v prostředí, kde měli na dvoře pumpu na vodu. Na jaře se brodil blátem na školní autobus. Boty měl pověšené za tkaničky kolem krku - tak nějak to dělal i její otec. Také dobře věděla, že sáčky od svačiny byly plné mastných skvrn od několikanásobného

použití a že když snědli svačinu, sáček pěkně složili a zastrčili zpátky do kapsy u kalhot.

Ráda by věděla, kolik toho o nich tuší Crawford.

U zadních dveří auta nebyla zevnitř žádná klička, což Starlingová zjistila ve chvíli, kdy řidič s Crawfordem vystoupili a zamířili k pohřebnímu ústavu. Bušila na okno skla, až ji jeden z policistů spatřil a upozornil řidiče, který se celý zrudlý vrátil zpátky a pustil ji ven.

Místní policisté si ji prohlíželi, když kolem nich procházela. Jeden z nich řekl "paní". Jak je mījela a mījila za Crawfordem na zadní verandu domu, kývla na ně a věnovala jim ten nejnmutnější úsměv.

Když už byla z doslechu, jeden z mladších policistů, čerstvý novomanžel, se poškrábal po bradě a řekl: "Nevypadá ani zpoloviny tak dobře, jak si o sobě myslí."

"No, jestli si o sobě myslí jen to, že vypadá moc dobře, co se mě týče, musel bych jen souhlasit," prohlásil druhý policista. "Narazil bych si ji hravě jako plynovou masku číslo pět."

"Já osobně bych si spíš dal melouna, kdyby byl dobře vychlazený," řekl starší policista, napůl sám pro sebe.

Crawford už mezitím mluvil s šéfem místní policie, což byl malý uhlažený člověk s brýlemi v kovových obroučcích a v botách s umělou obrubou, které se v katalogu nazývají Romeo.

Přesunuli se do zadní tmavé chodby pohřebního ústavu, kde hučel automat na coca-colu a nahodile tu postávaly podivné předměty: šlapací šicí stroj, tříkolka, role skelné vaty obalená na obou koncích pruhem plátna. Na zdi visela sépiová kresba svaté Cecílie u klavíru, jejíž vlasy byly propletené věnečky a dolů na klávesy padaly růžičky.

"Vážím si toho, že jste nám dal vědět tak rychle," řekl Crawford.

Šéf policie lichotku příliš nebral na vědomí. "To vás zavolal někdo z advokátní kanceláře," řekl. "Vím, že šerif vás nevolal. Šerif Perkins je totiž právě na Tahiti, jel na zájezd s paní Perkinsovou. Telefonoval jsem s ním v osm hodin ráno. Říkal, že se během dne vrátí. A naším prvořadým úkolem je zjistit, jestli je to děvče místní. Může totiž pocházet odjinud a zločinec ji tady jen vyhodil. Než začneme cokoli dalšího, musíme nejdřív zjistit její totožnost. Už jsme tady měli případy, že sem dotáhli těla až z Phoenix City z Alabamy."

"V tom případě vám právě můžeme dost pomoci. Jestli..."

"Už jsem volal veliteli pozemních sil v Charlestonu. Posílají nám sem nějaké jednotky z kriminálky, spíš je známe pod zkratkou KI. Poskytnou nám veškerou pomoc, kterou potřebujeme." Chodba se pomalu zaplňovala veliteli a policisty, šéf měl tedy dost obecnstva. "Dáme vám vědět hned, jakmile něco zjistíme, a poskytneme vám veškeré informace. Pochopitelně s vámi budeme ve všem spolupracovat, ale zrovna v této chvíli..."

"Veliteli, jedná se o typ sexuálního zločinu s jistými specifickými rysy a rád bych si o tom s vámi promluvil mezi čtyřma očima. Víte, jen tak mezi námi muži, chápete, co mám na mysli?" řekl Crawford a nenápadným pohybem hlavy naznačil přítomnost Starlingové. Vystřkal pomenšího muže do sousední místnosti a zavřel dveře. Starlingovou tam nechal, aby na její ponížení zíral celý houf místních policajtů. Se stisknutými zuby si prohlížela obraz svaté Cecílie a vypůjčila si její nadpozemský úsměv, zatímco poslouchala, co se děje za dveřmi. Dolehla k ní konverzace vedená lehce zvýšenými hlasy a potom zaslechla útržky telefonního rozhovoru. Na chodbu se oba vrátili asi po čtyřech minutách.

Šéf místní policie měl ústa pevně sevřená. "Oskare, běžte ven a sežeňte doktora Akina. Slíbil, že se zúčastní obřadu, ale myslím, že ještě nezačali. Povězte mu, že máme na drátě Claxton."

Koroner dr. Akin přišel do kanceláře, jednu nohu si podepřel o židli a stručně telefonoval s patologem v Claxtonu. Potom dal ke všemu souhlas.

Konečně tedy došlo k tomu, že v tomto bílém domě, v balzamovací místnosti s růžičkami na tapetách a se štukovaným vysokým stropem, měla Starlingová poprvé možnost spatřit přímý důkaz proti Buffalo Billovi.

Světlezelený pytel na mrtvolu byl pevně uzavřen na zip a byl to jediný moderní předmět v celé místnosti.

Ležel na staromódním mramorovém balzamovacím stole a odrážel se nesčetněkrát ve skleněných tabulkách na skříňkách, kde byly uloženy trokary a balíčky s hmotou na vyplňování tělních dutin.

Crawford došel do auta pro fax a zatím si Starlingová vybalovala své nářadíčko na odkapávač obrovského dvojždřezu u zdi.

V místnosti bylo příliš mnoho lidí. Několik policistů, zástupce šerifa - ti všichni s naprostou samozřejmostí přešli do této místnosti, přičemž nejevili známky toho, že by měli v úmyslu odejít. Takhle se přece nedá pracovat. Proč se Crawford nesebere a nevyrazí je?

Doktor zapnul obrovský větrák a kus odlepené tapety se začal zmitat v proudu vzduchu pod stropem. Clarice Starlingová stála u dřezu a přála si mít pořádný kus odvahy, daleko větší a obecnější, než potřebuje parašutista k seskoku. Na mysli jí vytanul jeden výjev, který ji trochu povzbudil, ale zároveň jako by ji bodl:

Její matka stojí u dřezu a omývá krev z otcova klobouku. Voda po něm stéká a matka říká: "Bude to zase v pořádku, Clarice. Řekni bratrům a sestřičce, ať se umyjí a přijdou ke stolu. O něčem si promluvíme a potom si připravíme něco k večeři."

Starlingová si sundala šálu a ovázala si ji kolem vlasů jako porodní bába z hor. Ze své soupravy vytáhla pár chirurgických rukavic. Poprvé od chvíle, kdy v Potteru vystoupila, otevřela pusou a její hlas zněl trochu jinak než obvykle. Jakási vnitřní síla jejího hlasu zaujala i Crawforda, který stál u dveří, a přiměla ho pozorně naslouchat. "Pánové. Pánové, myslím vás, policisty, i všechny ostatní. Poslouchejte mě chvíli. Prosím vás. Teď ji nechte mně." Všichni ji pozorovali, jak si navléká rukavice. "Ještě pro ni musíme pár věcí udělat. Vy jste ji sem donesli a její příbuzní vám za to budou jistě vděční. Teď však, prosím, běžte pryč a přenechte ji mně."

Crawford pozoroval, jak všichni ztichli a začali se důstojně a kvapně vytrácet z místnosti. Přitom si šeptali: "Tak jdeme, Jessi. Půjďme ven a počkáme na dvoře." Crawford také pocítil, že se díky přítomnosti mrtvé změnila celková atmosféra v místnosti. Ať už oběť pocházela odkudkoli a ať to byl kdokoli, řekla ji přinesla až sem. Ležela naprosto bezmocně uprostřed místnosti a Clarice Starlingová k ní pojala zvláštní vztah. Crawforda napadlo, že zde Starlingová vlastně zastupuje všechny ty nejstarší ženy rodu, vědky, mastičkářky, nezložené vesničanky, které vždy vykonají všechno potřebné, drží stráž, a když se čas naplní, omyjí a obléknou celou zemi ke smutečnímu obřadu.

V místnosti zůstali s obětí jen tři lidé - Crawford, Starlingová a doktor. Starlingová a dr. Akin si s jistým respektem prohlíželi jeden druhého. Oba se cítili podivně poctěni a uvádělo je to do rozpaků.

Crawford vytáhl z kapsy krabičku s mastí Vicks Vapo Rub a poslal ji dokola. Starlingová pozorovala, co se s ní dělá. Když si Crawford i doktor namazali okraje nosních dírek, udělala totéž.

Zády do místnosti začala vytahovat z kabely fotoaparát a položila ho na odkapávač. Za sebou zaslechla zvuk, jak rozepínali zip zeleného pytle.

Starlingová mrkla na růžičky na tapetách, zhluboka se nadechla a prudce vydechla. Otočila se a pohlédla na tělo ležící na stole.

"Měli jí dát na ruce papírové sáčky," řekla. "Až tady s tím skončíme, udělám to sama." Opatrně mačkala spoušť automatu a fotografovala mrtvé tělo na stole.

Oběť byla mladá žena se širokými boky a podle měření Starlingové byla sto šedesát osm centimetrů dlouhá. Kde chyběla kůže, tam voda vymáčela maso došeda, ale voda byla dost ledová a tělo v ní určitě nebylo déle než pár dnů. Ze středu břicha až ke kolenům byla z těla odstraněna kůže a rovný řez byl veden v místech, kam by přesně padly toreadorské kalhoty se šerpou.

Dívka měla malé prsy a mezi nimi byla zřetelně vidět příčina smrti - v hrudní kosti zela rána široká jako dlaň, po okrajích otrhaná ve tvaru hvězdy.

Kulatou hlavu měla skalpovanou od obočí až po zátylek.

"Doktor Lecter říkal, že Bill začne skalpovat," řekla Starlingová.

Crawford stál opodál s rukama založenýma na prsou a Starlingová fotografovala. "Vezměte jí polaroidem uši," bylo jediné, co na to řekl.

Chodil okolo mrtvé a zamyšleně si mnul rty - to bylo zatím všechno. Starlingová si sundala rukavici, aby mohla z kotníku prstem stáhnout rybářskou šňůru s háčky na ryby, za níž se vlastně tělo ve vodě zachytilo.

"Tak co vidíte, Starlingová?"

"No, myslím, že není zdejší - nechala si každé ucho propíchnout třikrát a používala perlet'ový lak na nehty. Řekla bych, že je z města. Nohy si naposledy holila asi tak před dvěma týdny. Podívejte se, jak jemné má chloupky na nohách. Nejspíš si je odstraňovala voskem. V podpaží taky. A chloupky nad

horním rtem si odbarvovala. Asi o sebe dost dbala, ale v poslední době na to neměla čas."

"A co ta rána?"

"Nevím," řekla Starlingová, "tipovala bych to na výstřel z malé vzdálenosti, i když tady nahoře to vypadá jako otisk ubroušené hlavně."

"Správně. K tomuto zranění dochází při doteku zbraně s hrudní kostí. Stlačený vzduch exploduje mezi kostí a kůží a vytvoří okolo rány takovouhle hvězdu."

Za zdí zazněly varhany, zrovna začínal pohřební obřad.

"Takovou smrt si nezasloužila," poznamenal dr. Akin a pokýval hlavou. "Budu muset jít vedle na ten obřad, alespoň na chvíli. Rodina vždycky předpokládá, že mrtvého na poslední cestě doprovodím. Až Lamar dohraje na varhany, bude vám k dispozici. Pokud jde o důkazy pro patologa v Claxtonu, spoléhám na vás, pane Crawford. Doufám, že mám vaše slovo."

"Tady na levé ruce má zlámané dva nehty," řekla Starlingová, když doktor odešel. "Jsou úplně vylomené a pod ostatními nehty je nějaká špína nebo úlomky něčeho tvrdého. Můžeme si vzít pár vzorků?"

"Naberte vzorky té drti a laku na nehty," řekl Crawford. "Řekneme jim o tom až později, až budeme mít nějaké výsledky."

Ve chvíli, kdy odebírala potřebné vzorky, vešel Lamar, hubený asistent pohřebního domu, a nos měl celý červený od pití whisky. "Musela jste svého času být manikýrkou," řekl.

Docela se jim ulevilo, když zjistili, že oběť nemá v dlaních rýhy od nehtů - neměly je ani ostatní Billovy oběti, což dokazovalo, že všechny zemřely dříve, než se s nimi začalo dít vše ostatní.

"Otisky budete snímat, až bude obličejem dolů?" zeptal se Crawford.

"Bude to jednodušší."

"Udělejte napřed zuby a pak nám ji Lamar pomůže převrátit na břicho."

"Jenom fotky nebo celé schéma?" Starlingová připevnila na fotoaparát dentální zařízení a ulevilo se jí, když zjistila, že všechno, co potřebuje, má s sebou.

"Stačí fotky," řekl Crawford. "Schéma by vám bez rentgenu nemuselo vyjít. A fotky postačí, abychom vybrali z několika pohřešovaných žen."

Lamar měl ruce varhanika a počínal si velice jemně, když podle pokynů Starlingové otevíral ženě na stole ústa a roztahoval rty. Starlingová přiložila k jejímu obličejí polaroid 1:1 a pořizovala detailní záběry předních zubů. To šlo docela lehce, ale musela nasnímat i stoličky pomocí palatálního reflektoru. Ze strany sledovala záblesk skrz tvář, aby měla jistotu, že čočka nasnímala všechno, co blesk uvnitř osvítil. V ohledačském kurzu tohle nikdy sama nedělala, jen se dívala.

Starlingová si prohlédla první snímek stoliček, který právě vyšel z polaroidu. Nastavila opět kontrolku osvětlení a fotila znovu. Druhý snímek byl daleko lepší. Skutečně se vydařil.

"Má něco v krku," řekla.

Crawford se podíval na fotografii. Byl na ní vidět temný oválný předmět za měkkým patrem. "Dejte mi ten blesk."

"Když někdy vytáhnou tělo z vody, mívá v ústech spoustu listů a nejrůznějších věcí," říkal Lamar a pomáhal Crawfordovi, který se chtěl ženě podívat do úst.

Starlingová vzala z kabely lékařskou pinzetu. Pohlédla přes tělo na stole na Crawforda. Ten přikývl. Netrvalo ani vteřinku a předmět byl venku.

"Co je to? Nějaký lusk?" zeptal se Crawford.

"Ne, pane. To bude kukla nějakého brouka," řekl Lamar. Měl pravdu.

Starlingová ji vsunula do lahvičky.

"Možná byste chtěli, aby se na to podíval někdo zdejší," řekl Lamar.

Snímat otisky prstů na těle ležícím obličejem dolů je velice snadné. Starlingová byla připravena na nejhorší, ale žádnou z únavných metod injekcí a podpírání prstů nemusela použít. Otisky brala na tenké kartičky z běžné výbavy - byly tvarované jako lžice na boty. Pořádila také sadu otisků chodidel pro případ, že by byly k dispozici jen otisky chodidel z porodnice.

Pod rameny chyběly dva kusy kůže ve tvaru trojúhelníku. Starlingová to nafotila.

"Také to změřte," řekl Crawford. "Tehdy trochu pořezal to děvče z Akronu, když jí páral oblečení."

Jednalo se sice jen o škrábnutí, ale přesně to pak sedlo na roztrženou blůzu, kterou našli u cesty. Tohle je

ale přece jen něco nového. To jsem ještě nikdy neviděl."

"Tady vzadu na lýtku má nějaký flek, vypadá to jako spálenina," řekla Starlingová.

"Starý lidi tohle hodně mají," řekl Lamar.

"Cože?" ptal se Crawford.

"POVÍDÁM, ŽE STARÝ LIDI TOHLE ČASTO MÍVAJ!"

"Slyšel jsem dobře, jen to potřebuju trochu vysvětlit. Co to máte se starými lidmi?"

"Starý lidi někdy umřou a mají pod sebou ohřívací dečku. A jak tak na ní leží mrtví, ta dečka je popálí, i když nemusí být moc rozehřátá. Zastaví se krevní oběh, a tak se snadno spálíte, když jste mrtvý."

"Zeptáme se na to patologa v Claxtonu a uvidíme, jestli k tomu došlo až po smrti," řekl Crawford Starlingové.

"Anebo třeba tlumič," řekl Lamar.

"Cože?"

"TLU... tlumič. Jednou zastřelili Billy Petrieho a nacpali ho do kufru auta. Jeho žena tím autem dva nebo tři dny jezdila a hledala ho. Když ho nakonec přivezla sem, tlumič auta se rozehřál a spálil ho přesně takhle, jenže přes bok," řekl Lamar. "Já osobně třeba zásadně nevozím potraviny v kufru, to se vždycky rozehřeje zmrzlina."

"To je dobrá myšlenka, Lamare, vás bych potřeboval do svého týmu," řekl Crawford. "Znáte ty chlapíky, co ji našli v řece?"

"Jabbo Franklin a jeho bratr Bubba."

"Čím se živí?"

"Válčí u Mooseho, dělají si tam legraci z lidí, kterým to nevadí. To prostě přijdete k Moosemu na jednoho panáka, utahanej z toho, jak se celej den koukáte na ty pozůstalý, a najednou vám někdo řekne: 'Lamare, tady se posad' a zahraj Filipino Baby'. Nutí vás to hrát pořád dokola na tom jejich vošoupaným starým barovým pianu. To má Jobbo moc rád. 'No tak si vymysli nějaký slova, když si text nepamatuješ,' řekne vám, 'a ať se ti to tentokrát rýmuje!' Dostává od veteránů šeky a pít přestává vždycky tak kolem Vánoc, když si jde na Úřad pro veterány. Tady na tom stole ho už čekám patnáct let."

"Budeme potřebovat serotoninové testy vpichů od háčků," řekl Crawford. "Požádám o to patologa."

"Ty háčky jsou moc blízko u sebe," řekl Lamar.

"Co jste to říkal?"

"Franklinovi dali do řeky šňůru s háčky moc blízko u sebe. To se nesmí. Možná proto ji přivezli až dneska ráno."

"Šéf povídal, že to byli lovci kachen."

"To jsem si moh myslet, že mu napovídaj tohle," řekl Lamar. "Klidně vám řeknou, že třeba zápasili v Honolulu s Dukem Keomukou. Můžete tomu klidně věřit, jestli chcete. Vezmou chytací síť a vyvezou vás na sluky, jestli rád sluky. Ještě vám k tomu přidají něco k pití."

"Lamare, co si myslíte vy - stalo se to tady?"

"Franklinovi jen vytáhli ven šňůru na ryby, na který máj háčky moc blízko u sebe, a to se nesmí dělat. Chtěli se mrknout, jestli ulovili nějaký ryby."

"Proč si to myslíte?"

"Tahle žena nevypadá na to, že by se utopila."

"To ne."

"Takže kdyby nevytáhli tu šňůru, nikdy by ji nenašli. Možná se napřed polekali a odjeli, ale pak ji sem přivezli. Stejně si asi budete chtít o tom promluvit s revírníkem, že?"

"Zřejmě ano," řekl Crawford.

"Často maj za sedadlem auta telefon na kliku, a maj teda velký štěstí, že za to nemusej do basy."

Crawford nazdvihl obočí.

"Telefonují si s rybami," řekla Starlingová. "Omráčí ryby elektrickým proudem. Nastrkají do vody dráty a jen otočí klikou. Ryby vyplavou na hladinu a oni je posbírají."

"Správně," řekl Lamar, "vy jste zdejší?"

"To se dělá všude," řekla Starlingová.

Starlingová pocítila naléhavou potřebu něco říct ještě předtím, než zatahnou na pytlí zip - udělat nějaké gesto či shrnout, co se to tu vlastně stalo. Nakonec ale jen zavrtěla hlavou a zabrala se do balení vzorků a ukládání věcí do kabely.

Vnitřní napětí povolilo, až když měla celou práci s ohledáním mrtvoly za sebou. Konečně se mohla uvolnit, a až teď jí došlo, co celou dobu prováděla. Starlingová si stáhla rukavice a pustila vodu z kohoutku. Stála zády do místnosti a nechala si vodu stékat po zápěstích. Voda nebyla příliš studená. Lamar ji chvíli pozoroval a pak zmizel v tmavé chodbě. Za chvíli se vrátil s plechovkou ledové sodovky z automatu. Nabídl jí zavřenou plechovku.

"Díky, nechci," řekla Starlingová. "Myslím, že teď si nedám."

"Položte si ji tady pod krk," řekl Lamar, "a taky dozadu na hlavu na ten malý výstupek. Zchladí vás a budete se cítit líp. Mně to aspoň pomáhá."

Zatímco Starlingová přilepovala na zip pytle jmenovku pro patologa, Crawfordův fax už hučel na stole v kanceláři.

Pro celý případ to znamenalo příznivý obrat, najít další oběť tak rychle po spáchání zločinu. Crawford ji teď potřeboval rychle identifikovat, aby mohl zahájit pátrání po případných svědcích únosu v okolí jejího bydliště. Jeho metoda připadala mnoha lidem otravná, ale byla jediná účinná.

Crawford s sebou nosil fax značky Litton Policefax. Na rozdíl od jiných faxů s celostátním dosahem je Policefax navíc kompatibilní s většinou systémů na policejních odděleních větších měst. Karta s otisky prstů, kterou pořídila Starlingová, ještě nestačila ani pořádně oschnout.

"Vložte ji tam sama, máte hbitější prsty."

Ne abyste to rozmazala, přeložila si pro sebe a kartu nepoškodila. Nešlo to právě lehce, natočit kolem malého válce dvě k sobě nalepené kartičky, když se na obrázek čekalo v šesti různých kancelářích celých Států.

Crawford měl telefonické spojení s centrálou FBI ve Washingtonu. "Dorothy, jsou tam všichni? Okay, pánové, stáhneme to na 1:20, aby to bylo pěkně ostré - rozumíte, 1:20. Atlanto, tak co je? Tak jedeme, posíláme obraz, přijímejte... teď."

Válec se začal pomalu otáčet, rychlost byla velmi nízká kvůli zřetelnosti a otisky prstů této mrtvé ženy simultánně vybíhaly v centrále FBI a v hlavních policejních odděleních na východě USA. Jestli v Chicagu, Detroitu, Atlantě nebo někde jinde zjistí totožnost otisků, pátrání se může rozběhnout během několika minut.

Potom poslal Crawford snímky zubů oběti, fotografie obličeje a hlavy pokryté ručníkem pro případ, kdyby se fotografií zmocnily některé podradnější plátky.

Když odjížděli, dorazili na místo tři muži z kriminálního oddělení v Charlestonu ze Západní Virginie. Crawford si musel potřást velkým množstvím rukou a rozdat spoustu navštívenek s telefonním číslem Celostátního střediska pro informace o zločinnosti. Starlingovou by zajímalo, jakým osobním kouzlem se mu daří tak rychle vytvořit pouto mužské sounáležitosti. Až zjistí něco nového, určitě zavolají, určitě, spolehněte se. Ano, budu vám velice vděčný. Možná se ani nejednalo o mužskou sounáležitost, vždyť i ji si tím podmaňoval.

Když odjížděli s jedním policistou k řece Elk, Lamar jim z verandy zamával. Sodovka byla stále ještě dost ledová. Lamar si ji vzal do skladu a připravil si osvěžující nápoj.

K A P I T O L A

13

"HOĎ MĚ DO LABORATOŘE, Jeffe," řekl Crawford řidiči. "Pak počkej na agentku Starlingovou u Smithsonianova muzea a vem ji zpátky do Quantika."

"Ano, pane."

Přejížděli zrovna řeku Potomac a proti nim se valila odpolední doprava. Od Národního letiště teď mířili do centra Washingtonu.

Mladík u volantu Crawforda patřičně ctí a řídí s přehnanou pečlivostí, pomyslela si Starlingová. Nedivila se mu. V Akademii bylo naprostou samozřejmostí, že když někdo patřil do Crawfordova týmu a něco pokazil, nacházel se nyní v oblasti Severního polárního kruhu a vyšetřoval drobné krádeže na základnách Vzdálené linie časné výstrahy.

Crawford neměl zrovna dobrou náladu. Od chvíle, kdy odeslali otisky prstů a fotografie oběti nalezené v řece Elk, už uplynulo devět hodin, a zatím se nepodařilo ženu identifikovat. Crawford, Starlingová a policisté ze Západní Virginie prohledávali most a břeh řeky až do setmění, ale bez valného výsledku. Starlingová zaslechla, jak z paluby letadla telefonoval domů pokyny pro noční sestru.

Sedan FBI byl proti Blue Canoe nepředstavitelně tichý, dalo se v něm dokonce i mluvit.

"Až přinesu vaše snímky na identifikační, zatelefonuji vám horkou linkou z indexu otisků," řekl Crawford.

"Vy mně odvysíláte kód pro vstup do archivu. Kód, ne třístadvojku - víte, jak se to dělá?"

"Ano, vím."

"Řeknete: 'Jsem index, sdělte, co je nového.'"

Trvalo jí asi vteřinu, než si všechno dala dohromady. Potěšilo ji, s jakým zájmem sleduje Crawford lešení na Jeffersonově památníku, kolem kterého projížděli.

Index otisků v počítači identifikačního oddělení srovnává charakteristiky vyšetřovaného zločinu s typickými projevy zločinců založenými v archivu. Pokud najde nějaké prokazatelné podobnosti, nabídne podezřelé a dodá jejich otisky prstů. Obsluha počítače pak porovná otisky prstů z archivu s otisky z nového případu. Buffalo Bill zatím nikde žádné otisky nezanechal, ale Crawford chtěl být připraven na všechno.

Systém vyžadoval stručné a srozumitelné údaje. Starlingová se teď pokoušela vymyslet nějakou vhodnou formulaci.

"Běloška kolem dvaceti, zastřelena, od prsou dolů a na stehnech sloupnutá kůže."

"Starlingová, index už přece ví, že zabíjí mladé bělošky a stahuje z nich kůži - mimochodem, používejte spíš obrat 'odstraněná kůže', 'sloupnutá kůže' je formulace, kterou ostatní možná ani nepoužívají, a nemůžete si být jista tím, že ten zatracený přístroj dokáže rozeznat synonyma. Dále ví, že je potom hází do řeky. Neví ale, co je na tomto případě nového. Co tu máme nového, Starlingová?"

"Jedná se o šestou oběť, ale o první, kterou skalpoval a které odebral ze zad kusy kůže ve tvaru trojúhelníku, o první, kterou zastřelil ranou do hrudi a o první, u které jsme našli v ústech kuklu."

"Zapomněla jste na zlámané nehty."

"Ne, pane, tohle už je druhá se zlámanými nehty."

"Máte pravdu. Poslyšte, až otevřete archiv, poznamenejte, že informace o kukle je důvěrná. Použijeme ji, abychom eliminovali falešná doznání."

"Zajímalo by mne, jestli tohle už udělal někdy předtím - jestli jim dával do úst kukly nebo jiný hmyz," řekla Starlingová. "Při pitvě se to dá opomenout, hlavně u mrtvol vytažených z řeky. Znáte to, úřední ohledavač vidí evidentní příčinu smrti, většinou tam bývá hrozné vedro, všichni už to chtějí mít za sebou... dalo by se tohle zjistit zpětně?"

"Pokud to bude nutné. Patologové vám všichni do jednoho řeknou, že nic neopomněli, tím si buďte jista. Jane Doeová z Cincinnati je pořád ještě v mrazáku. Řeknu jim, ať se na ni podívají, ale ty ostatní čtyři jsou už pod zemí. Příkazy k exhumaci zpravidla vzruší veřejnost. Musíme to teď provést se čtyřmi pacienty, kteří zemřeli během láskyplné péče doktora Lectera, a to jen proto, abychom zjistili přesnou příčinu smrti. Neumíte si představit, jaké jsou s tím problémy a jak to rozčiluje příbuzné. Když budu muset, udělám to, ale napřed počkáme, co zjistíte v muzeu. Rozhodnu se až pak."

"Skalpování... to je dost neobvyklé, že?"

"Není to zrovna běžný jev, to ne," řekl Crawford.

"A doktor Lecter říkal, že Buffalo Bill to udělá. Jak to mohl předvídat?"

"Nevěděl to."

"Ale říkal to."

"To mě zase tak moc nepřekvapuje, Starlingová. Tím mne nijak neomráčí. Spíš by se dalo říct, že skalpování bylo dost mimořádným jevem až do Mengelova případu, vzpomínáte si? Skalpované ženy? Po něm to dělali ještě dva nebo tři. Noviny pořád omílají dokola případ Buffalo Billa a nikdy neopomenou patřičně zdůraznit, že tenhle zabiják své oběti neskaluje. Pak mě ovšem nemůže překvapit, že to najednou udělá, možná čte noviny. Lecter jen hádal. Neříkal, kdy k tomu dojde, takže se nemohl zmýlit. Kdybychom Billa chytli a k žádnému skalpování nedošlo, Lecter by mohl klidně říct, že jsme ho dostali právě včas, že se na to zrovna chystal."

"Doktor Lecter také říkal, že Bill bydlí v patrovém domě. K domu jsme nikdy nedošli. Proč myslíte, že přišel právě na tohle?"

"To nehádá. V tom bude mít zřejmě pravdu a mohl vám i klidně říct, proč si to myslí, ale chtěl vás trochu pozlobit. To je jeho jediná slabost, kterou jsem odhalil - musí vypadat chytře, chytřejší než všichni okolo. Už si na to za ta léta zvykl."

"Říkal jste, že když něco nebudu vědět, mám se zeptat. Ráda bych, kdybyste mi tohle mohl nějak blíž vysvětlit."

"Dobře. Dvě oběti pověsil, je to tak? Znamky podvázání na krku, dislokace krčních obratlů, jasné oběšení. Starlingová, doktor Lecter ví moc dobře z vlastní zkušenosti, jak obtížné je pověsit někoho druhého proti jeho vůli. Lidé spáchají sebevraždu na klíce u dveří - to je docela běžné. Oběsí se tak, že si prostě sednou. To je moc snadné. Je ale dost těžké oběsit někoho jiného. I když je svážete, podaří se jim třeba podsunout nohy pod tělo, když najdou něco, o co se můžou zapřít. Žebřík není jistý. Oběť na něj sama nevyleze, když má zavázané oči. A určitě na něj nepoleze, když uvidí nahoře oprátku. Taková vražda se dělá na schodišti. Schody nikoho neděsí. Požádáte je, aby šli s vámi nahoru do koupelny. Jdete s nimi, hodíte jim na hlavu kapuci, okolo krku stáhnete smyčku a skopnete je z horního schodu. Provaz je přitom uvázaný na zábradlí. Jedině tak se to dá dobře udělat uvnitř v domě. Jeden kolega z Kalifornie to zveřejnil. Kdyby Bill neměl schodiště, musel by je zabít jinak. Teď mi ale řekněte jména těch dvou lidí z Potteru - zástupce šerifa a toho chlápka od státní policie, byl důstojník."

Starlingová vyhledávala jména v zápisníku a při tom si svítila bodovou svítilnou na peru, které držela mezi zuby.

"Dobře," řekl Crawford, "až budete telefonovat horkou linkou, Starlingová, vždycky oslovujte policisty jménem. Jakmile zaslechnou vlastní jméno, jsou daleko přátelštější. Připadají si důležití a spíš nám pak zavolají, když na něco narazí. Co si myslíte o tom popálení na její noze?"

"Záleží na tom, jestli k tomu došlo až po smrti."

"A když ano?"

"Pak má asi Bill krytý nákladník nebo dodávku nebo nějaké takové větší auto."

"Proč?"

"Protože ta popálenina je na spodní straně lýtky."

Právě se nacházeli v Tenthu v Pensylvánii před novou štábní budovou FBI, které nikdy nikdo neřekl budova J. Edgara Hoovera.

"Jeffe, vysaď mě," řekl Crawford. "Zastav tady, dál už nejedzdi. Počkej ve voze, Jeffe. Pojd'te se mnou, Starlingová."

Vystoupila s Crawfordem a ten si došel do zavazadlového prostoru pro fax a kufřík.

Starlingová pokračovala: "Naložil to tělo do většího a delšího vozidla, protože mrtvá ležela natažená na zádech. Jedině tak mohla spodní strana jejího lýtky ležet na podlaze blízko výfuku. V autě, jako je tohle, by musela ležet skrčená na boku..."

"Jo, tak nějak mi to taky připadá," řekl Crawford.

Došlo jí, že s ní chtěl mluvit o samotě, proto ji vyzval, aby vystoupila s ním.

"Když jsem tam tomu policistovi říkal, že bychom si spolu měli promluvit mezi čtyřma očima a ne v přítomnosti ženy, vadilo vám to, vidíte?"

"Samozřejmě."

"To bylo jen tak. Chtěl jsem ho nějak získat."

"Já vím."

"Dobře." Crawford zaklapnul kufr a odvrátil se.

Starlingová to takhle přece nemohla nechat.

"To ale není jen tak, pane Crawford."

Otočil se k ní zpátky, obtěžkán svým kufríkem a faxem, a pozorněji naslouchal.

"Ti policajti dobře vědí, co jste zač," řekla. "Berou si z vás příklad, jak jednat s lidmi..." Stala pevně, jen pokrčila rameny a otevřela dlaně. Tak a je to venku, ale byla to pravda.

Crawford zachoval klid.

"Dobrá poznámka, Starlingová. A teď se podívejte na tu kuklu."

"Ano, pane."

Pozorovala ho, jak odchází: muž ve středních letech, v každé ruce zavazadlo, pomuchlaný z letadla, manžety zabláčené z práce na břehu řeky, krácel teď domů za svými povinnostmi.

Po tom všem by teď za něj skočila do ohně. Tohle bylo jedno z největších umění Jacka Crawforda.

K A P I T O L A

14

VE SMITHSONIANOVĚ NÁRODNÍM MUZEU HISTORIE PŘÍRODNÍCH VĚD bylo už několik hodin po zavírací době, ale Crawford tam zatelefonoval, a na Starlingovou čekal u vchodu z Constitution avenue strážný, který ji vpustil dovnitř.

V muzeu svítila tlumená světla a vzduch měl stálou teplotu. U vchodu stála kolosální postava náčelníka Jižních moří a bodový reflektor na stropě osvětloval jeho obličej.

Starlingovou vedl vysoký černoch v úhledné uniformě hlídačů muzea. Blesklo jí hlavou, když tak jeli výtahem a on trochu pootočil obličej ke světlu, že také vypadá jako velký náčelník. Ta myšlenka osvěžila její unavenou mysl, jako by promasírovala křeč ve svalu.

Galerie nad obrovským vycpaným slonem sloužila jako prostory pro rozsáhlá oddělení antropologie a entomologie, pro veřejnost však byla uzavřena. Antropologové tomu říkali čtvrté poschodí. Pro entomology to bylo třetí poschodí. Někteří vědci z oddělení zemědělství byli přesvědčeni, že jde o poschodí šesté. Každé oddělení mělo ve staré budově některou ze svých poboček nebo útvarů.

Starlingová šla za svým průvodcem slabě osvětleným bludištěm chodeb, jež byly přeplněny dřevěnými vitrínami s antropologickými vzorky. Na všech vitrínách se bělaly malé jmenovky.

"Tisíce lidí tady v těch skřínkách," řekl průvodce. "Čtyřicet tisíc vzorků."

Baterkou svítil na očíslované dveře kanceláří a jmenovky na vitrínách.

Nosítka pro dáječké děti a obřadní masky lemovaly cestu k oddělení mšic a najednou byli venku z oddělení člověka a mířili do staršího a uspořádanějšího oddělení hmyzu. Podél stěn stály obrovské kovové skříně natřené světlezelenou barvou.

"Třicet miliónů vzorků hmyzu a k tomu ještě pavouci. Nikdy neplet'te pavouky mezi hmyz," radil jí průvodce, "lidi přes pavouky jsou na tohle hrozně hákliví. Tak a už jsme tady, v kanceláři se svítí. Až půjdete pryč, nechod'te sama. Jestli vás nepůjdou sami doprovodit, zatelefonujte si pro mě do kanceláře průvodců. Já si pro vás dojdu." Dal jí lísteček s telefonním číslem a odešel.

Nacházela se přímo v centru entomologie na kruhové galerii vysoko nad vycpaným slonem. V kanceláři se svítilo a dveře byly dokořán.

"Čas, Pilchi!" Mužský hlas se chvěl vzrušením.

"Tak jedem! Čas!"

Starlingová zůstala stát ve dveřích. U laboratorního stolu seděli dva muži a hráli šachy. Oběma mohlo být tak kolem třiceti, jeden byl černovlasý a hubený, druhý zavalitější s kudrnatými zrzavými vlasy. Jestli si Starlingové všimli, nedali to nijak najevo. Působili dojmem, že si nevšímají ani velikého nosorožíka kapucínka, který pomalu lezl po šachovnici sem a tam.

Brouk překročil hranici šachovnice.

"Čas, Rodene," řekl najednou ten hubený.

Tloušťák táhl střelcem, otočil brouka opačným směrem a posunul ho kupředu.

"Když brouk vyleze z pole, vyprší vám čas?" zeptala se Starlingová.

"Ano, pak vyprší čas," odpověděl jí ten zavalitý nahlas, aniž by se podíval nahoru. "To se rozumí, že tehdy vyprší čas. Jak to hrajete vy? Vy ho snad necháte přelézt celou šachovnici? S kým to hrajete šachy, s lenochodem?"

"Mám tady vzorek, jak kvůli němu volal zvláštní agent Jack Crawford."

"To mi nejde na rozum, že jsme neslyšeli sirénu," řekl tloušťák. "Už tady sedíme celou noc, abychom identifikovali pro FBI nějakého brouka. My totiž nic jiného než brouky neděláme. Nikdo nám nic o nějakém vzorku zvláštního agenta Crawforda neřikal. Ať si ten vzorek jde ukázat svému rodinnému lékaři. Čas, Pilchi! Hod' sebou!"

"Ráda bych se tu vaši metodu jednou naučila," řekla Starlingová. "Tohle ale dost spěchá, tak pojďme na to. Čas, Pilchi."

Ten černovlasý zvedl oči od šachovnice a zadíval se na ni, jak tam stála opřená o rám dveří s kufříkem v ruce. Položil brouka na kus shnilého dřeva v krabici a přikryl ho listem hlávkového salátu.

Když vstal, zjistila, že je dost vysoký.

"Jmenuji se Noble Pilcher," řekl, "a tohle je Albert Roden. Vy prý potřebujete identifikovat nějakého brouka. Bude nám ctí vám pomoci." Pilcher měl podlouhlý přátelský obličej, ale jeho černé oči byly trochu divoké a příliš blízko u sebe, a jedno z nich trochu šilhalo, protože odráželo světlo jinak než to druhé. Ruku jí nepodal. "A vy jste...?"

"Clarice Starlingová."

"Tak se podíváme, co jste nám přinesla."

Pilcher si prohlížel lahvičku proti světlu.

Roden se přišel také podívat. "Kde jste to našla? Snad jste to nezastřelila vlastní pistolí? Dostala jste i jeho maminku?"

Starlingová uvažovala, do jaké míry by mu prospělo, kdyby dostal jednu ránu předloktím do čelisti.

"Nech toho," řekl Pilcher. "Řekněte nám, kde jste to našli. Přichytilo se to na něco - třeba na větvičku nebo lístek nebo to bylo v zemi?"

"Aha," řekla Starlingová, "tak vám o tom nikdo nic neřekl."

"Šéf nás jen požádal, abychom zůstali přesčas a identifikovali pro FBI nějakého brouka," řekl Pilcher.

"Přikázal nám," opáčil Roden, "přikázal nám zůstat přesčas."

"To my děláme pořád, pro celníci a zemědělské oddělení," řekl Pilcher.

"Ale ne uprostřed noci," řekl Roden.

"Asi bych vám měla říct pár detailů, které se týkají jednoho zločinu," řekla Starlingová. "Mám právo vás informovat, pokud ovšem celou záležitost udržíte v tajnosti do té doby, než bude případ uzavřen. Je to dost důležité. V sázce jsou lidské životy a já nežertuji, doktore Rodene. Můžete mi slíbit, že budete mlčet?"

"Nejsem doktor. Budu muset něco podepsat?"

"Ne, jestli vaše slovo za něco stojí. Podepíšete mi jenom, že jste si tady nechali ten vzorek, když to bude třeba."

"Samozřejmě že vám pomůžu. Taková věc mi přece nemůže být jedno."

"Doktore Pilchere?"

"To je pravda," řekl Pilcher, "jemu to fakt není jedno."

"Budete mlčet?"

"Nic neřeknu."

"Pilch taky není doktor," řekl Roden. "Máme úplně stejné vzdělání. Ale všimněte si, že mu vůbec nevadilo, když jste ho tak oslovila." Roden si sáhl špičkou ukazováčku na bradu, jako by chtěl zdůraznit svou roli mravokárce. "Řekněte nám všechny podrobnosti. Co se vám může zdát irrelevantní, může mít pro odborníka zásadní význam."

"Tu kuklu jsme našli zasunutou za měkkým patrem jedné zavražděné ženy. Nevím, jak se tam mohla

dostat. Tělo té ženy našli v řece Elk v Západní Virginii a byla mrtvá jen pár dní."

"To je ten Buffalo Bill, slyšel jsem to v rádiu," řekl Roden.

"V rádiu jste ale určitě neslyšel nic o téhle kukle, vidíte?" řekla Starlingová.

"Ne, ale říkali tam řeka Elk - vy asi jedete odtamtud, že? Proto jste přijela až teď v noci?"

"Ano," odpověděla Starlingová.

"Musíte být unavená, nechcete trochu kávy?" zeptal se jí Roden.

"Ne, díky."

"Vodu?"

"Ne."

"Colu?"

"Myslím, že ne. Potřebujeme vědět, kde ji držel v zajetí a kde ji zavraždil. Myslíme si, že ten brouk může mít nějaké unikátní naleziště anebo že žije jen v určitém prostředí, chápete, že třeba spí jen na určitých stromech - prostě potřebujeme vědět, odkud pochází. Vaše mlčení vyžadují proto, že pokud tam pachatel tu kuklu dal s nějakým úmyslem, pak to ví jen on sám a my toho můžeme využít pro eliminaci falešných doznání, čímž si ušetříme spoustu času. Už jich zabil šest. Čas nás dost tlačí."

"Myslíte, že když se teď tady díváme na tu kuklu, on už třeba chytil nějakou další ženu?" Roden se jí díval přímo do očí. Svě oči měl rozšířené a ústa dokořán. Viděla dovnitř a myšlenky jí na chvíli odlétly jinam.

"Já nevím." Trochu se zachvěla. "Já opravdu nevím," opakovala, ale už mnohem klidněji. "Ale jakmile bude mít příležitost, udělá to znovu."

"Takže se do toho rychle pustíme," řekl Pilcher. "Nebojte se, v tomhle se vyznáme. Nemohla jste se dostat do lepších rukou." Úzkou pinzetou vytáhl z lahvičky hnědý oválný předmět a položil jej na bílý papír pod světlo. Přitáhl si lupu na posuvném držáku.

Kukla byla podlouhlá a vypadala jako mumie. Byla zamotaná v poloprůhledném obalu, který přesně kryl obrysy těla jako sarkofág. Končetiny byly těsně u těla a nikde nevyčnívaly na povrch kukly. Malý obličej vypadal moudře.

"Tak předně, tohle se vůbec nemohlo chytit v přírodě na člověka, a ve vodě už vůbec ne, jen čirou náhodou," prohlásil Pilcher. "Nevím, kolik toho o hmyzu víte nebo kolik toho teď potřebujete znát."

"Řekněme, že nevím vůbec nic. Povězte mi, prosím vás, všechno."

"Dobrá. Jedná se o pupu, nedospělého jedince, zakukleného motýla, tedy kuklu, v níž se přeměňuje z larvy v dospělého jedince," řekl Pilcher.

"Krytá pupa, Pilchi?" Roden si posunul brýle na nose.

"Myslím, že ano. Vy asi chcete kompletní popis nedospělého hmyzího jedince? Dobrá, jedná se o pupální stadium nějakého většího hmyzu. Většina hmyzu vyšší úrovně má pupální stadium. Spousta z nich tímto způsobem přezimuje."

"Chceš mikroskop nebo knihu?" zeptal se Roden.

"Mikroskop." Pilcher přesunul vzorek pod mikroskop a začal jej zkoumat s nástroji v ruce. "Tak tady to máme, žádné zřetelné dýchací orgány v oblasti dorsocefální, dýchací otvory na mesotoraxu a pár abdominálních článků. Tak začneme."

"Hmmm," reagoval Roden a listoval stránkami nějakého manuálu. "Funkční kusadla?"

"Žádné."

"Párové přilbice na horní čelisti?"

"Ano, jsou tam."

"Kde jsou tykadla?"

"Blízko mesálního okraje křídel. Dva páry křídel, vnitřní pár je úplně zakrytý. Dole jsou volné tři abdominální články. Malý tečkovaný kremastr - řekl bych, že je to lepidoptera."

"Přesně tak to tu píšou," řekl Roden.

"Patří do čeledi zahrnující motýly a můry. To je ale obrovské území," řekl Pilcher.

"Bude těžké ji určit, jestli má křídla nasáklá vodou. Musím pro něco dojít," řekl Roden. "Asi neexistuje nic, jak bych vám mohl zabránit, abyste si o mně povídali, až tu nebudu."

"To asi ne," řekl Pilcher. "Roden je fajn," řekl Starlingové, hned jakmile Roden opustil místnost.

"Taky bych řekla."

"Vážně si to myslíte?" Pilchera její názor okouznil. "Školu jsme dokončili stejně a hrozně jsme chtěli být někde spolu. Ale on si našel práci, kdy musel sedět v uhelném dole a sledovat rozpad protonů. Hrozně dlouho byl ve tmě. Ale je fajn. Jen se před ním nesmí mluvit o rozpadu protonů."

"Pokusím se to nějak obejít."

Pilcher se odvrátil od prudkého světla. "To je ale hrozně velká čedě, ty lepidoptery. Kolem třiceti tisíc motýlů a sto třiceti tisíců mūr. Potřeboval bych kuklu vytáhnout z toho obalu - asi budu muset, jestli máme dojít k něčemu konkrétnějšímu."

"Dobře. Můžete to provést tak, aby zůstala vcelku?" zeptala se Starlingová.

"Jistě. Podívejte se, vždyť už se začal klubat sám, než zemřel. Tady ta nepravidelná trhlina v obalu. Chvilku to bude trvat."

Pilcher rozšířil trhlinu a vytáhl celého brouka ven. Spleená křídla měl nasáklá vodou. Připomínala mokrý pomuchlaný tampon vaty na obličej a nebylo nijak snadné smotek roztáhnout. Nebyly na něm zřetelné žádné obrysy.

Roden se vrátil s knihami.

"Připraven?" zeptal se Pilcher. "Přední nohy má zaryté."

"A co pilifery?"

"Pilifery žádné," řekl Pilcher. "Mohla byste, prosím vás, zhasnout, agentko Starlingová?"

Počkala chvíli u zdi, než se rozsvítilo bodové světlo Pilcherova pera. Odstoupil trochu od stolu a svítil na vzorek. Oči brouka zářily do tmy a odrážely paprsky světla.

"Sovička," řekl Roden.

"Možná, ale která?" zeptal se Pilcher. "Rozsviřte, prosím vás. Je to noční můra, agentko. Kolik existuje nočních mūr, Rodene?"

"Dva tisíce šest set, tedy... asi dva tisíce šest set jich bylo zatím popsáno."

"Všechny ale nejsou takhle veliké. Tak pojď, posvítíme si na tebe, chlapče."

Rodenovy kudrnaté vlasy zakryly mikroskop.

"Musíme teď provést chaetaxii - prostudovat blíže jeho kůži, abychom poznali, o který druh jde," řekl Pilcher. "To je Rodenova parketa."

Starlingovou ovanula atmosféra klidu a pohody.

Roden reagoval tak, že spustil vzrušenou debatu na téma, zda larvální bradavice tohoto vzorku jsou uspořádány kruhovitě nebo ne. Nejzrušivější bitva se strhla okolo uspořádání chloupků na břiše.

"Erebus odora," řekl nakonec Roden.

"Půjdeme to zkontrolovat," řekl Pilcher.

Vzali s sebou vzorek a odjeli výtahem na úroveň vycpaného slona. Původně to tu vypadalo jako jedna velká chodba, ale příčka ji rozdělila na dvě patra, aby zde bylo více prostoru pro vitríny muzea. Teď byli v oddělení neotropů a mířili do oddělení mūr. Pilcher se podíval do svého zápisníku a zastavil se u jedné skříňky ve výši jeho hrudi.

"S tímhle se musí opatrně," řekl a otevřel těžké kovové dveře zásobníku, jednu zásuvku vytáhl a položil na podlahu. "Kdyby vám spadla na nohu, budete tu poskakovat týdny."

Prstem přejížděl zásuvky v pořadači, jednu si vybral a vytáhl.

Na podložce před sebou spatřila Starlingová malá konzervovaná vajíčka, housenku v lihu, larvu staženou z obalu - velice se té její podobala, a dospělého jedince - černohnědou mūru s rozpětím křídel asi patnáct centimetrů, měla chlupaté tělo a tenká tykadla.

"Erebus odora," řekl Pilcher.

Roden listoval knihami. "Tropický druh, někdy na podzim zalétne zcela výjimečně až do Kanady," četl.

"Larvy se živí akácií a podobnými rostlinami. Původem z West Indies, vyskytuje se rovněž na jihu USA, na Havaji pokládán za škůdce."

Blbost, pomyslela si Starlingová. "Hloupost," řekla nahlas, "jsou tady všude."

"Ale ne pořád." Pilcher měl hlavu skloněnou. Drbal se na bradě. "Rodene, mohou klást vajíčka dvakrát?"

"Počkej chvilku... jo, na jihu Floridy a Texasu."

"Kdy?"

"Květen a srpen."

"Jen tak uvažuji," řekl Pilcher, "váš vzorek je vyvinutější než ten náš a je docela čerstvý. Začal sám prolamovat obal, aby se dostal ven. Na West Indies nebo na Havaji bych to chápal, ale tady je přece zima. Tady by musel čekat ještě tak tři měsíce. Nebo k tomu došlo ve skleníku, někdo si ho vychoval."

"Vychoval? Jak?"

"Hezky v teple, s akáciovými listy pro larvu do chvíle, než se zakuklí. Ono to zase není až tak těžké."

"Je to obvyklé hobby? Když pomineme lidi, kteří mají profesionální zájem, je tohle mezi normálními lidmi běžná věc?"

"Ani ne, o to se pokoušejí entomologové, aby získali bezvadný vzorek, možná pár sběratelů. Taký výrobci hedvábí, ti chovají mûry, ale ne tenhle druh."

"Entomologové musí odebírat odborné časopisy, stýkají se s lidmi, kteří jim prodávají potřebná zařízení," řekla Starlingová.

"Jistě, takové publikace chodí i sem."

"Poslouchejte, mám pro vás návrh," řekl Roden. "Pár lidí tady si tyhle odborné časopisy předplácí, aby z nich mohli čerpat buď pro své noviny nebo články - prameny tají a pak to vydávají za svoje dílo, vždycky tak tři čtvrtiny vynechají. Ráno bych vám to mohl zjistit."

"Děkuji vám, pane Rodene. Zařídím, aby si to někdo vyzvedl."

Pilcher zhotovil fotokopie informací týkajících se Erebus odora a předal je Starlingové společně se vzorkem. "Doprovodím vás dolů," řekl.

Čekali na výtah. "Lidi mají většinou rádi motýly, mûry spíš nenávidí," řekl, "ale mûry jsou daleko zajímavější."

"Jsou to škůdci."

"Některé ano, je jich dost, ale žijí mnoha různými způsoby. Stejně tak jako lidi." Jedno poschodí jeli beze slov. "Existuje jeden druh mûry, vlastně je jich víc, a ty žijí pouze ze slz," prozradil jí. "Slzy jsou to jediné, co jedí nebo pijí."

"Jaké slzy? Čí slzy?"

"Slzy velkých savců, jako jsme třeba my. Starší definice mûry zněla, že je to druh, který postupně a v tichosti konzumuje, jí nebo tráví cokoli jiného. Což je vlastně opis pro škůdce, to je pravda... To vy takhle pořád někoho honíte - jako třeba teď Buffalo Billa?"

"Dělám, co je třeba."

Pilcher si přejel jazykem přes zuby, bylo to vidět na jeho rtech. "Jdete někdy jen tak ven, koupit si hamburger nebo pivo nebo se někam pobavit?"

"V poslední době moc ne."

"A se mnou byste to někdy zkusila? Není to sem daleko."

"Zatím asi ne, možná až tohle skončí - a pan Roden může jít přirozeně s námi."

"Na tom tedy nic přirozeného nevidím," řekl Pilcher. A u dveří dodal: "Doufám, že to budete mít brzy za sebou, agentko Starlingová."

Pospíchala k autu, které na ni čekalo.

Ardelia Mappová jí položila na postel poštu a půlku cukrového medvídka. Touhle dobou však už tvrdě spala.

Starlingová si přenesla svůj psací stroj dolů do prádelny, položila si ho na žehlicí stůl a založila několik papírů s kopíráky. Cestou do Quantika si v hlavě uspořádala poznatky o Erebus odora, takže psaní jí netrvalo nijak dlouho.

Jedla medvídka a psala pro Crawforda poznámky, v nichž navrhovala, aby konfrontovali seznam předplatitelů entomologických publikací s archivem zločinců u FBI a se seznamy v místech únosů a se seznamy sexuálních zločinů v Metro Dade, San Antoniu a Houstonu, což byly oblasti, kde by se mohly tyto mûry eventuálně vyskytovat.

A ještě jedna myšlenka ji napadla, dnes už podruhé. Zeptáme se doktora Lectera, proč si myslel, že Bill začne své oběti skalpovat.

Předala zprávu noční službě a uložila se do své útulné postele, jenže stále k ní doléhaly zvuky uplynulého dne více než klidné oddechování kolegyně Mappové. Ve tmě pořád viděla moudrý výraz zkoumané

noční můry. Ty zářivé oči viděly Buffalo Billa.

Poslední noční myšlenka se jí vynořila na základě zážitků z muzea. Zamířila k ní jako k poselství tohoto dne: Na tomto podivném světě, na jeho temné polovině, musím dostat toho, který žije ze slz druhých.

K A P I T O L A

15

VE VÝCHODNÍM MEMPHISU ve státě Tennessee se Kateřina Baker Martinová dívala se svým nejlepším přítelem na noční film v televizi. Byli u něj v bytě a potáhli si z vodní dýmky naplněné hašíšem. Reklamy přerušovaly film stále častěji a byly čím dál delší.

"Mám na něco chuť, dáš si taky praženou kukuřici?" zeptala se.

"Dojdu tam, dej mi klíče."

"Klidně sed'. Stejně se potřebuju podívat, jestli nevolala máma."

Z gauče se zvedla vysoká mladá žena, dobře stavěná a dost při těle, téměř tlustá, ale s pěkným obličejem a záplavou krásných vlasů. Pod stolkem našla svoje boty a vyšla ven.

Toho únorového večera nebylo nijak chladno, ale počasí bylo syrové. Nad parkovištěm visela do výše prsou mlha z řeky Mississippi. Přímo nad sebou spatřila srpek měsíce, bledý a uzoučký jako háček na ryby. Jak se dívala vzhůru, trochu se jí zatočila hlava. Vydala se pomalu přes parkoviště ke dveřím domu, kde bydlela - bylo to asi devět set metrů.

Poblíž jejího domu parkovala hnědá dodávka a vedle ní stálo ještě několik aut a člunů na přívěsech.

Dodávky si všimla hned, protože jí připomínala službu na rozvážení balíčků, která jí často něco přivážela od matky.

Když dodávku mýjela, problesklo mlhou světlo. Vycházelo ze stojací lampy se stínítkem, která stála na asfaltu za dodávkou. Vedle lampy bylo obrovské křeslo potažené červenou květovanou látkou a velké květy zářily do mlhy. Ty dva kusy nábytku vypadaly jako ve výloze obchodu.

Kateřina Baker Martinová na ten výjev několikrát pohlédla a kráčela dál. Pomyslela si, jak surrealisticky to působí. Domnívala se, že to bude asi tím hašíšem. Jenže se cítila naprosto v pořádku. Někdo se prostě stěhoval. Tady v těch domcích se pořád někdo stěhoval. Záclona v jejím bytě se zachvěla a na parapetu se objevila kočka, protahovala se a otírala o okenní sklo.

Kateřina si nachystala klíč, a než jej vsunula do zámku, ještě jednou se ohlédla. Z dodávky vylézal ze zavazadlového prostoru muž. Ve světle lampy spatřila, že má ruku v sádře zavěšenou na šátku kolem krku. Vešla do domu a zamkla za sebou.

Kateřina Baker Martinová pozorovala za záclonou, jak se ten muž pokouší nastěhovat křeslo do dodávky. Podržel křeslo zdravou rukou a kolenem ho chtěl postrčit do auta, ale křeslo spadlo. Postavil ho na zem, naslinil si prst a z květovaného potahu se snažil setřít skvrnu od šterku z parkoviště.

Vyšla ven.

"Pomůžu vám s tím." Její hlas zněl přirozeně, prostě pomůže, nic víc.

"Opravdu? Díky." Podivně napjatý hlas. Přízvuk nebyl zdejší. Lampa ho trochu osvětlovala zespodu a poněkud deformovala jeho rysy, ale mohla si ho dobře prohlédnout. Na sobě měl vyžehlené khaki kalhoty a nějakou semišovou bundu, kterou měl na pihovatých prsou rozepnutou. Na bradě a tvářích ani jeden chloupek, obličej hladký, jako mívají ženy. Oči působily ve svitu lampy jen jako dva ostré záblesky nad lícními kostmi.

Také si ji prohlédl, a to ji poněkud znervózňovalo. Muže často její proporce překvapily, když byla blízko, a někteří tuto skutečnost přijímali s velkým potěšením.

"Dobrá," řekl.

Z muže se linul podivný odér a už vůbec se jí nelíbilo, že všude na bundě měl plno vypadaných

kudrnatých vlasů, na ramenou i na pažích.

Křeslo celkem bez problémů zdvihli na plošinku dodávky.

"Dáme ho až dopředu, kdyby vám to nevadilo."

Vlezl dovnitř a odsunul nějaké harampádí - velké rovné misky, které se dávají pod auto při výměně oleje, a malý navigátor.

Postrčili křeslo až dopředu, dotýkalo se předních sedadel.

"Máte asi tak čtrnáctku?" řekl.

"Cože?"

"Podala byste mi ten provaz? Máte ho u nohou."

Když se ohnula pro provaz, udeřil ji rukou v sádře zezadu do hlavy. Napřed si pomyslela, že se jen o něco bouchla, rukou se dotkla bolavého místa na hlavě, a v tom udeřila sádra podruhé a rozdrtila jí prsty o lebku, a znova - potřetí, tentokrát někam za ucho, jeden úder za druhým, žádný nijak přehnaně silný, ale nakonec se bezvládně svezla přes křeslo. Sklouzla na podlahu dodávky a ležela na boku.

Muž ji vteřinku pozoroval, potom vytáhl ruku ze sádky a sundal šátek. Rychle naložil lampu do dodávky a zavřel zadní dveře.

Ohrnul jí límec a pomocí baterky si přečetl velikost na štítku její košile.

"Dobrá," řekl.

Nůžkami rozstříhl košili na zádech, svlékl ji a svázal jí ruce za zády. Posunul stěhovací podložku na podlahu dodávky, čímž ženu přetočil na záda.

Neměla na sobě podprsenku. Prsty rýpnul do velikých prsou a pocítil jejich tíhu a pružnost.

"Dobrá," řekl.

Na levém prsu měla růžovou skvrnku. Olízl si prst a snažil se flíček vyčistit, jako to dělal prve se skvrnou na květovaném křesle. Když flíček zmizel, pokýval spokojeně hlavou. Zvrátil jí obličej a kontroloval vlasy. Prsty se probíral záplavou hustých kadeří. Údery sádkou ji nikde nijak nezranily.

"Moc dobrá," řekl. Měl před sebou dlouhou cestu do svého patrového domu, nechtěl se tady s ní déle zaobírat.

Kočka Kateřiny Baker Martinové pozorovala oknem odjíždějící dodávku. Koncová světla se k sobě přibližovala stále víc a víc.

Někde v bytě za kočkou vyzváněl telefon. Záznamník odpověděl a do tmy blikala červená kontrolka. To volala Kateřině matka, mladší senátorka státu Tennessee.

K A P I T O L A

16

A TAK SE STALO, že v osmdesátých letech, zlatém věku terorismu, byla podniknuta následující opatření související s únosem člověka blízkého člene Kongresu.

Ve 2.45 ráno službu konající důstojník ve štábu FBI v Memphis oznámil do štábu ve Washingtonu, že zmizela jediná dcera senátorky Ruth Martinové.

Ve 3.00 hodiny vyjely z podzemních garáží washingtonské služebny v Buzzard's Point dvě neoznačené dodávky. Jedna odjela k budově Senátu, kde technici napojili odposlouchávací a nahrávací zařízení na telefony v kanceláři senátorky Martinové a umístili odposlech na všechny telefonní stanice v nejbližším okolí kanceláře senátorky. Ministerstvo spravedlnosti vzbudilo většinu mladších senátorů, aby je o odposlechu oficiálně informovalo.

Druhé vozidlo - očko se sklem, kterým není vidět dovnitř vozu a které je vybaveno pátracím zařízením, zaparkovalo na Virginia avenue, kde mělo dokonalý přehled o dění před Watergate West, což byla rezidence senátorky Martinové ve Washingtonu. Dva technici z dodávky odešli do domu a nainstalovali

tam monitorovací přístroje na senátorčin domácí telefon.

Bell Atlantic vypočítala tomuto digitálnímu systému celkem slabou vyhledávací dobu - sedmdesát vteřin - na jakýkoli telefonní hovor.

Pohotovostní jednotka v Buzzard's Point sloužila na dvě směny pro případy únosu a vymáhání výkupného v oblasti Washingtonu. Jejich rádiové spojení bylo založeno na povinném kódování, aby vyšetřování nekomplikovaly helikoptéry pánů od tisku - takový druh nezodpovědnosti ze strany médií byl sice vzácný, ale v minulosti už k tomu také došlo.

Tým na záchranu rukojmích měl pohotovost prvního stupně.

Každý jen doufal, že zmizení Kateřiny Baker Martinové znamená jen běžný únos za účelem vymáhání výkupného - tato verze pro ni představovala jistou šanci na přežití.

Nikdo se o té nejhorší možnosti nezmiňoval.

Před svítáním dostala městská policejní hlídka hlášení o potulce a na Winchester avenue zastavila staršího muže, který po ulicích sbíral hliníkové plechovky. V jeho vozíku našla hlídka i dámskou košili, která byla na přední straně zapnutá, ale na zadní byla rozstřižená jako oblečení do rakve. Značka z čistímy potvrdila, že se jedná o košili Kateřiny Baker Martinové.

Jack Crawford jel od svého domu v Arlingtonu směrem na jih a mohlo být tak 6.30 ráno, když telefon v autě už podruhé během posledních dvou minut zapípal.

"Devět, dvacet dva, čtyřicet."

"Čtyřicet, čekejte na Alfa čtyři."

Crawford dojel až k odpočívadlu u silnice, zajel tam a zastavil, aby se mohl na telefonní hovor maximálně soustředit. Alfa čtyři je totiž ředitel FBI.

"Jacku, už jsi slyšel, co se stalo s Kateřinou Martinovou?"

"Právě mi to telefonovala noční služba."

"Takže už víš i o její košili. Co mi k tomu řekneš?"

"V Buzzard's Point mají pohotovost kvůli únosu," řekl Crawford. "Byl bych rád, kdyby tu pohotovost ještě nerušili. Jestli to už udělali, nechť alespoň dál zapojené odposlechy. Rozpáraná košile ještě nic nedokazuje, nemůžeme vědět jistě, že je to Bill. Někdo ho třeba jen napodobuje a mohl by zavolat kvůli výkupnému později. Kdo provádí vyšetřování a odposlech v Tennessee? My, nebo oni?"

"Oni. Státní policie. A jsou docela dobří. Phil Adler mi telefonoval z Bílého domu, aby mi sdělil, že prezidenta celý případ 'mimořádně zajímá'. Kdyby to klaplo, Jacku, mohlo by nám z toho něco kápnout."

"To už mě taky napadlo. Kde je teď senátorka?"

"Na cestě do Memphisu. Asi před minutou mě zastihla doma. Zbytek ti vyprávět asi nemusím."

"Ne." Crawford senátorku Martinovou znal z několika audiencí kvůli rozpočtu.

"Jede tam se vším, co má k dispozici."

"Vůbec se jí nedivím."

"Já taky ne," řekl ředitel. "Oznámil jsem jí, že jsme to rozjeli na plné pecky, jako vždycky. Ona... ona je obeznámena s tvou rodinnou situací a nabízí ti leteckou společnost Lear. Využij toho - mohl bys jezdit na noc domů."

"Dobře. Senátorka je tvrdá, Tommy. Když se do něčeho pustí, jde přes mrtvolu."

"To já vím. Jestli to bude nutné, stav se pro mě. Kolik času na to máme, Jacku, šest nebo sedm dní?"

"Nemám tušení. Jestli zpanikaří, až zjistí, koho unesl, tak ji může klidně oddělat a vyhodit."

"Kde jsi teď?"

"Asi tři kilometry od Quantika."

"Může Lear přistávat na ploše v Quantiku?"

"Ano."

"Za dvacet minut."

"Ano, pane."

Crawford navolil na svém telefonu několik čísel a zařadil se zpátky do silničního provozu.

K A P I T O L A

17

BOLAVÁ z NEKLIDNÉHO SPÁNKU stála Clarice v pyžamu, pantoflích z králíčí kůže a s ručníkem přes rameno před koupelnou a čekala, až ji studentka ze sousedního pokoje uvolní. Zprávy z Memphisu, které najednou zaslechla v rádiu, ji ochromily natolik, že přestala dýchat.

"Proboha," řekla. "HEJ TY TAM! KOUPELNA JE OBKLÍČENA! NASAĎTE SI KALHOTY A VYLEZTE! TO NENÍ ŽÁDNÉ CVIČENÍ!" Vlezla do sprchy mezi vykulené studentky. "Grácie, podala bys mi mýdlo?"

Clarice si rychle sbalila věci na přenocování i svou výbavu na ohledávání mrtvol, přičemž jedním okem neustále hlídala telefon. Přichystala si všechno ke dveřím. Ještě jednou nahlásila noční službě, že je ve svém pokoji. Nešla ani na snídani, stále čekala na telefonní hovor. Deset minut před začátkem vyučování sebrala beze slova všechny věci a pospíchala na behaviorální výzkum.

"Pan Crawford odjel před pětáctyřiceti minutami do Memphisu," oznámila jí sladce sekretářka.

"Burroughs a Stafford z laboratoře jeli s ním. Letěli z Národního."

"Nechala jsem tu v noci pro pana Crawforda zprávu. Není tu pro mě nějaký vzkaz? Jmenuji se Clarice Starlingová."

"Ano, vím, kdo jste. Mám tady vaše telefonní číslo asi třikrát a na jeho stole bude taky ještě několikrát. Ne, Clarice, nic tady pro vás nenechal." Žena se zahleděla na Claricina zavazadla. "Mám mu něco vyřídit, kdyby volal?"

"Nenechal někde u těch mých čísel svůj telefon do Memphisu?"

"Ne, říkal, že sám dneska zavolá. Vy dneska nemáte školu, Clarice? Chodíte přece stále ještě do školy, ne?"

"Ano, chodím."

Starlingová přišla do hodiny pozdě a Grácie Pitmanová, kterou ráno vyhodila z koupelny, jí situaci nijak neulehčila. Grácie Pitmanová seděla přímo za ní, ale teď to vypadalo, že je na míle daleko. Než se stačila Clarice ve třídě usadit, Pitmanová stihla předvést veškerý arzenál svých obličejových grimas.

Bez snídanež strávila další dvě hodiny na přednášce o povolených výjimkách při vydávání zatykače a teprve pak si mohla v automatu koupit jednu colu.

V poledne se podívala do své schránky, jestli tam nemá nějaký vzkaz, ale nebylo tam nic. V tu chvíli měla dojem, jako už ostatně tolikrát v životě, že intenzivní pocity frustrace chutnají jako jeden lék zvaný fleet, který musela užívat v dětství.

Některá rána se člověk probudí jako vyměněný. Dalo by se říct, že to dnešní bylo jedním z nich. To, co viděla v pohřebním ústavu v Potteru, v ní způsobilo malý tektonický zlom.

Starlingová studovala psychologii a kriminologii v dobré škole. V životě už několikrát viděla, jak odporně a náhle se dá něco zničit. V podstatě ale nic nechápala, až teď to poznala. Někdy lidstvo zplodí potomka s lidskou tváří, ale s duší, která si libuje v takových věcech, jaké pak lze spatřit na mramorovém stole v Potteru v Západní Virginii, v místnosti s růžičkami na tapetách. První setkání s takovou duší bylo daleko horší, než co kdy četla nebo viděla ve zprávách z ohledávání mrtvol. Věděla, že se proti tomu bude muset nějak obrnit, jinak ji to zničí.

Škola ji toho dne nijak zvlášť nezaujala. Celý den měla pocit, že se vše děje mimo ni, někde za horizontem, a znělo to zdálky jako hluk vzdáleného stadionu. Znepokojovalo ji všechno, co se hýbalo - skupinky procházející chodbou, mraky plující po obloze i letadla na nebi.

Po škole si šla Starlingová zaběhat a dala si několik koleček. Pak zašla do bazénu. Plavala až do chvíle, kdy si vzpomněla na mrtvolu vytaženou z řek, potom už nemohla vodu na svém těle ani cítit.

S Mappovou a dalšími studenty sledovala v klubovně televizní zprávy v 7.00 hodin. Unos dcery

senátorky Martinové nebyl hlavní zprávou dne, ale přišla na něj řada hned po ženevských rozhovorech o odzbrojení.

Ukázali záběry z Memphisu, které začínaly pohledem na tabuli s názvem Stonehinge Villas snímaným přes blikající světlo hlídkového vozu. Rychle rekapitulovali celou událost, a protože měli velmi málo nových informací, začali dělat novináři na parkovišti interview sami mezi sebou. Veřejní činitelé z Memphisu a okrsku Shelby museli sklánět své hlavy k nezvyklému množství mikrofonů. Ve vřavě a změti blesků z fotoaparátů a přehrávání zvukových záznamů předkládali celé seznamy věcí, o nichž nic nevěděli. Fotografové uhýbali a uskakovali, objevovali se v záběrech televizních minikamer, kdykoli vyšetřovatelé vstoupili do bytu Kateřiny Baker Martinové nebo z něj vycházeli.

Krátké a ironické pozdvižení vypuklo v klubovně Akademie, když se na obrazovce objevil Crawfordův obličej v okně bytu. Starlingová se koutkem úst pousmála.

Přemýšlela, jestli se dívá i Buffalo Bill. Zajímalo by ji, co si o Crawfordově obličeji myslí, a jestli vůbec ví, kdo to Crawford je.

I ostatní vypadali na to, že uvažují, zda se Bill dívá.

V televizi vystoupila večer i senátorka Martinová. Bylo to živé vysílání s Peterem Jenningsem. Stála sama v pokoji své dcery. Na zdi za jejími zády visela klubovní vlajka Southwestern University a byly tam plakáty s Wilem E. Coyotem a Dodatek o zrovnoprávnění.

Byla to vysoká žena a z obličeje jí vyzařovala síla a upřímnost.

"Mluvím teď k člověku, který zadržuje mou dceru," řekla. Přistoupila blíže ke kameře, čímž na chvíli rozostříla obraz, a mluvila tak, jak by asi nikdy s teroristou nemluvila.

"Máte teď moc. Můžete rozhodovat, nemusíte mé dceři ubližovat a můžete ji pustit na svobodu. Jmenuje se Kateřina. Je to velmi jemná a chytrá dívka. Prosím vás, pusťte mou dceru, neubližujte jí a pusťte ji.

Vy jste teď pánem celé situace. Máte moc. Vy tady poručíte. Věřím, že sám dobře víte, co je láska a milosrdenství. Můžete ji uchránit před něčím, co by jí mohlo zranit. Máte teď skvělou příležitost předvést světu, že dokážete být laskavý, že máte dost síly na to, abyste s lidmi kolem sebe zacházel lépe, nežli svět doposud zacházel s vámi. Jmenuje se Kateřina."

Oči senátorky Martinové se odtrhly od kamery. Na obrazovce se začaly objevovat domácí videozáznamy s batoletem, které se pokouší postavit na nohy a chodit a pomáhá si tím, že se přidržuje srsti obrovské kolie.

Do záběrů zazníval dál senátorčin hlas. "Film, který sledujete, ukazuje Kateřinu, když byla malá holčička. Pusťte Kateřinu. Neubližujte jí a pusťte ji na svobodu kdekoli v této zemi, a já vám slibuji svou pomoc a přátelství."

Následovala série fotografií - Kateřina Martinová, když jí bylo osm, jak se drží kormidla plachetnice. Lod' byla na špalcích a otec natíral trup. Dvě fotografie z nedávné doby, celá postava a jeden detail obličeje.

Nyní se na obrazovce opět objevil detail senátorky: "Slibuji vám před zraky celé této země, že se vám dostane mé velkorysé pomoci, kdykoli ji budete potřebovat. Mám dost na to, abych vám pomohla. Jsem senátorkou Spojených států. Sloužím ve Výboru ozbrojených sil. Zabývám se systémem SDI, kterému každý říká 'hvězdné války'. Máte-li nějaké nepřátele, budu proti nim bojovat. Bude-li vám někdo v něčem bránit, zastavím ho. Můžete mě o to požádat kdykoli, ve dne v noci. Moje dcera se jmenuje Kateřina. Prosím, ukažte nám, že jste silný," řekla senátorka Martinová v detailu, "neubližujte Kateřině a pusťte ji."

"Bože, ta je ale chytrá," řekla Starlingová. Celá se chvěla jako teriér. "Panebože, to bylo chytré."

"Cože? Hvězdné války?" zeptala se Mappová. "Když se nějakí vetřelci z jiné planety pokusí ovládnout Billovo myšlení, senátorka Martinová ho ochrání - v tom je pointa?"

Starlingová přikývla. "Hodně paranoidních schizofreniků má přesně takové halucinace - že je ovládají vetřelci. Jestli je to i Billův případ, mohl by se na to nachytat. To byl ale zatraceně dobrý tah. A ona si tam jen tak stála a pálila, co? Mohlo by to pro Kateřinu znamenat pár dnů navíc. Získají tím trochu času na vypátrání Billa. Anebo taky ne. Crawford si zase myslí, že Bill své lhůty zkracuje. Můžou to zkusit, ale oni asi zkoušejí úplně všechno."

"Neexistuje nic, co bych neudělala, kdyby měl moje dítě. Proč pořád říkála 'Kateřina', proč pořád to

jméno opakovala?"

"Snaží se, aby Bill viděl v Kateřině člověka. Domnívají se, že než ji rozřeže, musí si ji zcela odosobnit a vidět ji jen jako věc. Masoví vrazi o tom takhle ve vězení při pohovorech mluví, alespoň někteří z nich. Říkají, že je to jako hrát si s panenkou."

"Vidíš za tím prohlášením senátorky Martinové Crawforda?"

"Možná, nebo taky doktora Blooma - tady ho máme," řekla Clarice. Na obrazovce právě probíhalo několik týdnů staré interview s dr. Alanem Bloomem z chicagské univerzity. Mluvil se o masových vraždách.

Dr. Bloom odmítal přirovnávat Buffalo Billa k případu Francis Dolarhyde nebo Garrett Hobbs nebo ke komukoli jinému, koho ve své praxi poznal. Odmítal také používat přezdívku 'Buffalo Bill'. V podstatě toho vlastně ani příliš mnoho neřekl, ale byl to známý expert, možná ten nejslavnější ve svém oboru, a televize chtěla ukázat jeho obličej.

Na konci reportáže uvedli jeho poznámku o tomto zločinci: "Neexistuje nic, čím bychom ho mohli zastrašit - s tím nejhorším se setkává denně sám. Můžeme mu ale nabídnout, aby přišel za námi. Můžeme mu slíbit laskavé zacházení a pomoc. Myslíme to upřímně a doopravdy."

"Cožpak my všichni nepotřebujeme pomoc?" řekla Mappová. "Krucí, jak já bych potřebovala pomoc! Tohle zbožňuju - rafinovaný zatemňování a obratný kecý. Nic jim vlastně neřekl a Billovi taky moc strachu nenahnal."

"Vždycky přestanu na chvíli myslet na to děvče v Západní Virginii," řekla Starlingová, "vždycky tak na půl hodiny zmizí její obraz, ale pak mě to zase bodne hezky přímo do srdce. Ten perleťový lak na jejích nehtech - kéž bych ho raději neviděla."

Mappová pátrala v zásobárně svých osvědčených receptů, a až při večeři se jí podařilo rozehnat Clariciny deprese tím, jak porovnávala aliterace u textů Stevieho Wondera a veršů Emily Dickensonové. Fascinovala tím i okolosedící posluchače.

Na zpáteční cestě do pokoje našla Starlingová ve své schránce vzkaz: Prosím, volejte Alberta Rodena a telefonní číslo.

"Tím se mi potvrzuje moje teorie," řekla Mappová, když zalezly do postele s knihou v ruce.

"Která?"

"Seznámíš se se dvěma muži a ten, kterého nechceš, ti pak volá ve dne v noci, chápeš?"

"To se mi taky stávalo."

Zazvonil telefon.

Mappová se tužkou dotkla špičky nosu. "Jestli je to Bobby Lowrance, řekla bys mu, že jsem v knihovně? Zítra mu zavolám, řekni mu to."

Byl to Crawford. Volal z letadla a jeho hlas v telefonu skřípal. "Starlingová, sbalte si věci na dva dny a za hodinu se sejdem."

Vypadalo to, že zavěsil, slyšela jen tupé hučení, ale pak se jeho hlas ozval znovu: "... vaši soupravu nebudete potřebovat, jen oblečení."

"Kde se setkáme?"

"Ve Smithsonianově muzeu." Ještě než zavěsil, začal mluvit s někým jiným.

"Jack Crawford," řekla Starlingová a hodila tašku na postel.

Mappová se objevila nad Trestním zákoníkem. Pozorovala Starlingovou, jak si balí věci, a jedním okem mrkla.

"Nechci ti nic radit," řekla.

"Ale asi chceš," odpověděla Starlingová. Tušila, co přijde.

Mappová absolvovala práva na univerzitě v Marylandu a po večerech pracovala. Na Akademii studovala s průměrným prospěchem dvě, ale její postoj ke studiu a knihám byl přímo sebevražedný.

"Zítra máš dělat zkoušku z Trestního zákoníku a za dva dny těláš testy z tělocviku. Dej si pozor, že jestli nebude náš Nejvyšší Crawford dost opatrný, propadneš. Ve chvíli, kdy ti začne říkat 'Dobrá práce, studentko Starlingová', ne abys řekla 'Potěšení na mé straně'. Podívej se mu hezky zpřímá do toho jeho obličeje, co vypadá jako z Velikonočních ostrovů, a řekni mu: 'Spoléhám, že osobně dohlédnete na to, abych nepropadla jen proto, že jsem ve škole chyběla.' Chápeš vůbec, co ti tu říkám?"

"Zákoník můžu udělat v náhradním termínu," řekla Starlingová.

"Jistě a propadneš, protože nebudeš mít vůbec čas ho nastudovat. Myslíš, že tě nenechají rupnout? Nebud' naivní. Vykopnou tě jako mrtvé velikonoční kuřátko. Vděčnost má hrozně krátký život, Clarice. Donuť ho, aby ti slíbil, že nebudeš muset opakovat. Znamky máš dobré - donuť to, ať ti to slíbí. Už nikdy bych nenašla takovou spolubydlící, co mi dokáže vyžehlit šaty minutu před začátkem vyučování."

Starlingová jela plynule po čtyřproudové dálnici ve svém starém pintu a ubírala na rychlosti jen tehdy, když se jí v rukou začínal otřásat volant. Pach horkého oleje, plísň, rachot motoru a pískání v rádiu jí vzdáleně připomínaly dodávku, kterou míval její otec a ve které jezdila s ním a se svými rozdváděnými sourozenci.

Ted' řídila sama, jela nocí a bílé pruhy dálnice se míhaly před vozem. Měla čas přemýšlet. Nejruznější obavy jí dýchaly zezadu na krk, jiné, ranější vzpomínky se proplétaly kolem ní.

Starlingová měla největší strach z toho, že našli mrtvé tělo Kateřiny Baker Martinové. Jestli přišel Buffalo Bill na to, koho vlastně unesl, mohl zpanikařit. Třeba ji už zabil a někam ji vyhodil s kuklou mŕy v ústech.

Crawford možná nese kuklu k identifikaci. Proč by jinak chtěl, aby šli právě do muzea? Ale tam by mohl kuklu zanést kdokoli jiný z FBI. A navíc jí řekl, ať si sbalí na dva dny.

Dobře chápala, proč nechtěl nic vysvětlovat po telefonu, ale ta nejistota a zvědavost ji přiváděly k šílenství.

Naladila si v rádiu stanici, kde se vysílaly jenom zprávy, a čekala, až skončí předpověď počasí. Ale ani ve zprávách nebylo nic nového. Reportáž z Memphisu jen zrekapitulovala fakta z televizních zpráv v 7.00 hodin. Pohřešuje se dcera senátorky Martinové. Jedná se zřejmě o další čin Buffalo Billa, neboť byla nalezena Kateřinina košile roztržená na zádech. Svědkové žádní. Mrtvolu ženy nalezenou v Západní Virginii se zatím nepodařilo identifikovat.

Západní Virginie. Ve vzpomínkách na pohřební ústav v Potteru našla Starlingová něco krutého, ale zároveň cenného. Něco trvalého, co vyčnívá z nejasných obrysů dohadů. Něco, co jí už navždy zůstane. Pořád o tom přemýšlela a zjistila, že je to něco jako talisman, který může mít stále u sebe. V pohřebním ústavu v Potteru, jak tam tak stála u dřezu, našla zdroj, z něhož může čerpat obrovskou sílu - byla to vzpomínka na matku. Potěšilo ji to a současně i překvapilo. Starlingová vždycky toužila po otcově přízni, ale té se jí dostávalo až nakonec, až co zbylo po bratrech. Ted' objevila sama pro sebe novou posilu, což ji překvapilo a zároveň dojalo.

Zaparkovala pinto u štábu FBI v Tenthu v Pennsylvánii. Na chodníku postávaly dva televizní štáby. V ostrém světle reflektorů vypadali reportéři až příliš upraveně. Trénovali si nanečisto své výstupy před kamerou s budovou J. Edgara Hoovera v pozadí. Starlingová vypnula světla u auta a zbývající dva bloky k muzeu historie přírodních věd došla pěšky.

Vysoko v budově zářilo několik oken. Policejní dodávka baltimorského okrsku parkovala v zatáčce. Hned za policejním vozem stála nová odposlouchávací dodávka a Crawfordův řidič Jeff se opíral o jedno kolo. Když viděl přicházet Starlingovou, řekl něco do vysílačky v ruce.

K A P I T O L A

18

SLUŽBA DOVEDLA CLARICE STARLINGOVOU do druhého patra nad velkým vycpaným slonem. Dveře výtahu se otevřely do dlouhé temné chodby a tam čekal Crawford - sám, ruce hluboko v kapsách svého pláště.

"Dobrý večer, Starlingová."

"Dobrý večer."

Crawford řekl přes její rameno hlídači: "Dál už dojdeme sami, děkuji vám."

Crawford se Starlingovou kráčeli vedle sebe chodbou přeplněnou vitrínami s antropologickými vzorky. Na stropě bylo několik světel, ale zářila velice slabě. Oba vypadali, jako by si vyšli do muzea jen tak na procházku a Starlingovou napadlo, že by se třeba hodilo, kdyby ji Crawford vzal okolo ramen. A že by to možná i udělal, kdyby mu to jeho postavení dovozovalo.

Čekala, až sám něco řekne. Nakonec se zastavila, dala si ruce také do kapes a v tichu mezi vzorky kostí se dívali jeden druhému do tváře.

Crawford opřel hlavu o vitríny, zhluboka se nosem nadechl a řekl: "Vypadá to, že Kateřina Martinová je stále naživu."

Starlingová přikývla a sklonila hlavu. Možná se mu bude lépe mluvit, když se na něj nebude dívat.

Vypadal klidně, ale v jeho nitru se něco odehrávalo. Starlingovou na chvíli napadlo, že mu možná zemřela žena. Anebo to způsobil celý den strávený s Kateřininou zoufalou matkou.

"V Memphisu to byla zabíračka," řekl. "Myslím, že ji sebral na parkovišti. Nikdo to neviděl. Už byla doma v bytě, ale zase z nějakého podivného důvodu vyšla ven. Asi nechtěla být venku moc dlouho, protože nechala dveře dokořán a zasunula zástrčku, aby se dveře nezabouchly. Klíče od bytu ležely na televizi. Uvnitř bylo všechno v pořádku. Nezdá se, že by v bytě byla moc dlouho. Ani nedošla k telefonnímu záznamníku v ložnici. Kontrolka tam blikala i potom, když její přítelíček volal policii."

Crawford položil bezmyšlenkovitě ruku na hromádku kostí a rychle ji zase stáhl zpět.

"Takže teď je někde u něj, Starlingová. Masmédia souhlasí s tím, že ve večerních zprávách nebudou zveřejněny žádné spekulace o tom, jak dlouho může Kateřina zůstat ještě naživu. Doktor Bloom se domnívá, že by ho to mohlo jen popohnat. Pár bulvárních plátků o tom ale stejně bude psát."

V jednom z posledních případů bylo oblečení roztržené na zádech také nalezeno dost brzy po únosu, takže bylo možné oběť identifikovat v době, kdy byla ještě naživu. Starlingová si vzpomněla, jak některé nelitostné plátky vytiskly na titulní stránce černý rámeček s oznámením o celém případu a smrti dívky. To bylo osmnáct dní před tím, než pak našli její tělo v řece.

"Takže Kateřina teď čeká v Billově salonu a my na to máme možná týden. To je jen hrubý odhad - doktor Bloom se domnívá, že začne dobu zkracovat."

Na Crawforda to byl nezvykle dlouhý projev. Teatrální zmínka o 'salonu' zaváněla lacinými žvásty. Starlingová stále čekala na to, až se dostane k jádru věci, k čemuž po chvíli přece jen došlo.

"Starlingová, tentokrát si ale můžeme dopřát malou pauzu."

Pohlédla na něj plna očekávání a zvědavosti.

"Máme další kuklu. Vaši přátelé, Pilcher a ten..."

"Roden."

"Už na tom pracují."

"Odkud je - z Cincinnati? To děvče z lednice?"

"Ne, pojd'te se podívat. Zajímá mě, co si to tom myslíte vy."

"Entomologie je ale na druhé straně."

"Já vím."

Zašli za roh ke dveřím antropologického oddělení. Přes skleněnou výplň dveří bylo vidět světlo a slyšet nějaké hlasy. Vešla.

Tři muži v laboratorních pláštích pracovali na stole uprostřed místnosti, ozáření jasným světlem.

Starlingová neviděla, co na stole dělají. Jerry Burroughs z behaviorálního výzkumu se jim díval přes rameno a něco si zapisoval do poznámkového bloku. Místností se linul známý oér.

Pak jeden z mužů povstal, odnášel něco do dřezu a Starlingová všechno spatřila.

Na ocelové desce pracovního stolu ležel 'Klaus', ta hlava, kterou našla ve skladišti Split City.

"Klaus měl taky v krku kuklu," řekl Crawford. "Počkejte vteřinku, Starlingová. Jerry, ty máš teď spojení s centrálou?"

Burroughs četl něco ze záznamníku do telefonu. Přikryl mikrofon dlaní. "Jo, Jacku, s Klausem už jsou skoro hotovi."

Crawford si od něj vzal sluchátko. "Bobby, nečekejte na nikoho z Interpolu. Faxujte fotografie se

zprávou, a to teď hned. Skandinávie, Německo, Nizozemí. Uveďte všude, že Klaus se mohl plavit na některé obchodní lodi, z níž odešel. Uveďte, že v záznamech nemocenského pojištění mohou najít zlomeninu lícní kosti. Říká se tomu jařmový oblouk. Odvysílejte obě dentální schémata - obecné i speciální. S věkem se sice mění, ale zdůrazněte, že se jedná jen o hrubý odhad - nedá se přece spoléhat na lebeční sutury." Předal telefon opět Burroughsovi "Kde jste nechala auto, Starlingová?"

"Dole u štábu."

"Tu kuklu našli lidi z ústavu Johnse Hopkinse," řekl Crawford, zatímco čekali na výtah. "Zpracovávali tu hlavu pro baltimorské policejní oddělení. Kukla byla přesně v tom místě jako u té dívky v Západní Virginii."

"Přesně jako v Západní Virginii."

"Nežvatlejte. V Johns Hopkinsovi ji našli v sedm večer. Telefonoval mi to baltimorský právní zástupce do letadla. Všechno pak poslali sem, Klause a tak, abychom se na to mohli podívat. Chtějí taky vědět od doktora Angela, jak starý mohl Klaus asi tak být a kolik mu mohlo být let, když si zlomil lícní kost. Konzultují tady v muzeu stejně takjako my."

"Musím o tom chvíli uvažovat. Chcete tím naznačit, že Buffalo Bill možná zabil i Klause? Už někdy dávno?"

"Zdá se vám to moc nepravděpodobné, příliš velká náhoda?"

"Zrovna teď mi to tak připadá."

"Tak o tom chvíli přemýšlejte."

"Doktor Lecter mi prozradil, kde najdu Klause," řekla Starlingová.

"Ano, to vám prozradil on."

"Doktor Lecter mi řekl, že jeden z jeho pacientů, Benjamin Raspail, byl obviněn z vraždy Klause. Ale Lecter říkal, že to byla zřejmě nahodilá erotická asfyxie."

"Tak to přesně říkal."

"Myslíte si, že doktor Lecter ví docela přesně, jak Klaus zemřel, že to neudělal Raspail a že se nejednalo o erotickou asfyxii?"

"Klaus měl v krku kuklu, to děvče v Západní Virginii mělo v krku kuklu. Nikde jinde jsem se s tímhle nesetkal. Nikde jsem o tom ještě nečetl, nikde jsem o tom neslyšel. Co si o tom myslíte vy?"

"Říkal jste mi, abych si sbalila věci na dva dny. Chcete po mně, abych se přeptala doktora Lectera, vidíte."

"Jste jediná, s kým mluvím, Starlingová." Crawford vypadal velmi smutně, když říkal: "Mám dojem, že to dokážete jen vy."

Přikývla.

"Promluvíme si o tom cestou do ústavu," řekl.

K A P I T O L A

19

"DOCTOR LECTER měl dlouhá léta obrovskou psychiatrickou praxi, než jsme ho zavřeli za vraždy," řekl Crawford. "Dělal pro marylandské a virginské soudy spousty psychiatrických posudků a taky pro jiné státy na východním pobřeží. Za svůj život se setkal s řadou nepřčetných zločinců. Kdoví, proč se sám tak spustil, jen tak pro zábavu? Mohl by o tom něco vědět už proto, že dělal ty posudky. Navíc byl Raspailovým psychiatrem a během terapie mu toho Raspail mohl dost napovídat. Možná mu i prozradil, kdo zabil Klause."

Crawford se Starlingovou seděli tváří v tvář na otočných sedadlech vzadu ve sledovací dodávce a uháněli na sever po dálnici 95 směrem na Baltimore, který byl odtud asi šedesát kilometrů. Za volantem seděl

Jeff a zcela evidentně dostal od šéfa rozkaz pořádně na to šlápnout.

"Lecter už pomoc nabízel, ale nic z toho nebylo. Já totiž tu jeho pomoc už znám z dřívějšího. Nikdy nám nic užitečného neřekl, jen naposled rozsápal Willu Grahamovi obličej. Jen tak, pro zábavu."

"Ale ta kukla v Klausově krku, kukla v hrdle té dívky v Západní Virginii, to prostě nemohu ignorovat. Alan Bloom také ještě o takovém zvláštním případě nikdy neslyšel a já rovněž ne. Vy už jste se s tím někde setkala, Starlingová? Možná jste četla jinou literaturu než já."

"Nikdy. Vkládání předmětů do úst, to ano, ale nikdy hmyz nebo kukly."

"Začneme dvěma věcmi. Za prvé, je zde premisa, že doktor Lecter skutečně ví něco konkrétního. Za druhé, nebudeme zapomínat, že Lecter už potřebuje jen trochu povyražení. Na tohle nikdy nezapomínejte. Pro něj je důležité, abychom chytili Buffalo Billa, dokud bude Kateřina Martinová ještě naživu. Všechna jeho zábava a možné výhody pramení z těchto dvou faktů. Nemáme mu čím pohrozit - už mu vzali i sedátko a knihy. To je asi tak všechno."

"Co by se stalo, kdybychom mu prostě vyličili situaci a něco mu nabídli - třeba celou s výhledem ven. O to žádal, když nabízel pomoc mně."

"Nabízel pomoc, Starlingová. Neříkal, že někoho udá. Někoho prásknout by mu neskýtalo dostatečnou příležitost se předvádět. Teď nevíte kudy kam. Ale vy přece dáváte přednost pravdě, ne? Uvědomte si, že Lecter nikam nepospíchá. Všechno to sleduje jako baseballový zápas. Když ho požádáme, aby nám řekl jméno, počká. Neřekne nám ho hned."

"Ani za nějakou odměnu? Za něco, co by nedostal, kdyby Kateřina Martinová zemřela?"

"Tak mu třeba řekněte, že moc dobře víme, že nějaké informace má a že chceme, aby nám je poskytl. Nejvíce zábavy si užije, když to bude protahovat a předstírat, že si nemůže vzpomenout. A takhle to půjde týden za týdnem, vzbudí v senátorce Martinové obrovské naděje, ale pak nechá Kateřinu zemřít. Potom bude podobně týrat další matku a další, vždycky jim dá určitou naději, bude se usilovně snažit vzpomenout si - tohle pro něj bude daleko zábavnější než mít výhled z cely. On žije z takovýchle věcí, to je jeho potrava."

Nejsem si jist, Starlingová, jestli věkem moudříte. Ale naučila jste se zatraceně dobře kličkovat. Možná můžeme trochu toho kličkování použít i tady."

"Takže doktor Lecter musí mít dojem, že za ním jdu čistě proto, aby mi řekl svou teorii o celém případě," řekla Starlingová.

"Správně."

"Proč jste mi to všechno říkal? Proč jste mě tam jen tak neposlal, abych se ho zeptala?"

"Jednám s vámi na rovinu. Vy byste se chovala úplně stejně, i kdybych vám dal rozkaz. Takhle je to lepší."

"Takže žádná zmínka o kukle v Klausově krku, žádná souvislost mezi Klausem a Buffalo Billem."

"Ne. Vracíte se za ním proto, že na vás udělal obrovský dojem tím, jak předpověděl, že Bill začne své oběti skalpovat. Netajím se, že já osobně jsem Lectera už odepsal, stejně tak Alan Bloom. Ale můžete mu klidně něco nakukat. Nabídněte mu třeba nějaká privilegia - něco, co může poskytnout jen někdo tak mocný jako senátorka Martinová. Musí mu samotnému dojít, že jde o čas, neboť tato nabídka padá, jestliže Kateřina zemře. Senátorka o něj ztratí veškerý zájem, jestli dojde k nejhoršímu. A pokud Lecter selže, bude to proto, že není natolik chytrý a zkušený, aby udělal to, co nám slíbil - nebude nám odpírat spolupráci jen proto, že nás tak nenávidí."

"A senátorka skutečně ztratí zájem?"

"Bylo by lépe, kdybyste odpřisáhla, že na tuto otázku neznáte odpověď."

"Aha." Takže senátorce Martinové nikdo nic neřekl. To chce ale pevné nervy. Crawford evidentně nechce, aby se mu někdo do případu pletl, senátorka by se mohla třeba dopustit nějaké chyby, kdyby vyzvala dr. Lectera přímo sama.

"Pochopila jste to?"

"Ano. Jak daleko můžu jít do podrobností, aby nás k Buffalo Billovi přivedl, aniž by přitom nedal najevo, že zná přesnou odpověď? Jak to může udělat čistě teoreticky?"

"Nevím, Starlingová. Měl ale spoustu času o tom přemýšlet. Šest obětí a on stále vyčkává."

Tajný telefon v dodávce zabzučel, zablikal a oznámil první ze série telefonních hovorů, které Crawford

zadal ústředně FBI.

Během dalších dvaceti minut hovořil se známými policisty a vyšetřovateli holandské státní policie, královské maríny, s lidmi v Overstelojtnant při švédské policii - někteří z nich studovali v Quantiku, dále hovořil s jedním přítelem, který pracoval jako asistent u Rigspolitichef v dánské vládní jednotce. Starlingovou překvapilo, jak plynule přešel do francouzštiny, když hovořil s belgickou kriminální policií. Vždycky zdůraznil ten fakt, že je třeba Klause identifikovat velmi rychle a najít někoho, kdo ho znal. Každá jurisdikce by už měla dostat telexem popis od Interpolu, ale tím starým zařízením popis poleze z přístrojů hodiny.

Starlingová pochopila, že si Crawford zvolil tuto dodávku právě pro možnost komunikace - byl v ní zabudován i nový systém utajení hlasu - ale kdyby byl ve své kanceláři, pracovalo by se mu daleko pohodlněji. Tady se musel probírat svými poznámkami na malé provizorní desce při velice špatném osvětlení a auto každou chvilku nadskočilo, když pneumatika přejela nějakou nerovnost na vozovce. Starlingová neměla ještě velké zkušenosti z terénu, ale tušila, jak obtížné musí být pro sekčního šéfa kodrcat se takhle v dodávce s případem, jako je právě tenhle. Mohl jí dávat pokyny přes rádiový telefon. Byla ale ráda, že to tak neudělal.

Měla najednou pocit, že ticho a klid uvnitř dodávky, ta chvíle času navíc, která dovolovala postupovat v celém případě tak, jak to má být, že to všechno je příliš drazé vykoupené. Svou domněnku si ještě potvrdila, když vyslechla další Crawfordovy telefonní hovory.

Mluvil teď se svým ředitelem. "Ne, pane. Stavili se tam pro to? ... jak dlouho? Ne, pane. Ne. Žádný odposlech. Tommy, to je moje doporučení, trvám na tom. Nechci, aby u sebe měla nějaký odposlech. Doktor Bloom si myslí totéž. Je na letišti O'Hare a nikam nemůže, je mlha. Přijede hned, jakmile se mlha zvedne. Dobře."

Potom měl Crawford jeden soukromý telefonát s noční sestrou ve svém domě. Když skončil, asi minutu hleděl ven oknem dodávky, brýle pověšené na ohnutém prstu nad kolenem, jeho obličej neskrýval před ranními záblesky světla vůbec nic. Po chvíli si opět brýle nasadil a otočil se ke Starlingové.

"Máme na Lectera tři dny. Jestli to nikam nepovede, podá si ho baltimorská policie a nedá mu pokoj, dokud je neodeženou soudci."

"To asi moc nepomůže, ten jejich minulý výpad neměl vůbec žádný smysl."

"Co jim to pak dal, když s ním skončili, nějaké kuře z papíru?"

"Kuře, ano." Starlingová měla malé pomačkané japonské kuřátko v kabelce. Trochu ho vyrovнала a nechala zobat na desce před Crawfordem.

"Nemám to baltimorským policajtům za zlé. Je to vlastně jejich vězeň. Jestli najdeme Kateřinu v řece, musí přece mít pro senátorku Martinovou přichystanou zprávu, že zkusili všechno."

"Jak je na tom senátorka?"

"Drží se, ale je dost zničená. Je to chytrá, tvrdá žena a má rozum, Starlingová. Asi by se vám líbila."

"Budou baltimorské oddělení vražd a Johns Hopkins mlčet o kukle v Klausově krku? Nedostane se to mezitím do novin?"

"Tak tři dny to udržíme."

"To muselo dát dost práce."

"Nemůžeme důvěřovat Fredericku Chiltonovi nebo komukoli jinému v ústavu," řekl Crawford. "Co se dozví Chilton, to bude vědět celý svět. Chilton musí vědět, že tam jdete, ale jenom pomáháte baltimorskému oddělení vražd a snažíte se uzavřít případ Klaus - s Buffalo Billem tohle nemá nic společného."

"A půjdu tam teď v noci."

"To je jediná chvíle, kterou vám na to dám. Měl jsem vám asi říct už dřív, že celá ta věc s kuklou v Západní Virginii bude v ranních novinách. Kancelář koronera v Cincinnati to prozradila, takže už nejde o žádné tajemství. Můžete to jako přísně důvěrnou informaci Lecterovi prozradit. Vlastně na tom vůbec nezáleží do té doby, než se dozví, že u Klause jsme taky jednu našli."

"Co mu za to všechno můžeme nabídnout?"

"Na tom se pracuje," řekl Crawford a vrátil se ke svým telefonátům.

K A P I T O L A

20

VELKÁ KOUPELNA, všude bílé dlaždičky, světla u stropu a elegantní italské vybavení. Vedle toho všeho zeď z holých nenahozených starých cihel. Všechno tady bylo důkladně promyšlené a marnivost čišela z každé rostlinky a z každé lahvičky, jimiž byla koupelna přeplněna. Zrcadlo bylo zamlžené párou, která vystupovala ze sprchy. Odtud se rovněž ozývalo broukání v tónině příliš vysoké na tak podivný hlas. Zpíval písničku Fats Wallera Cash for your Trash z muzikálu Ain't Misbehavin'. Čas od času se broukání měnilo ve slova.

"Všechny noviny sbírej,
svoje starý NOVINY,
stav si z nich a nebud' línej
mrakodrap do ROVINY.
DA DA DA DA DA DA."

Vždycky, když byla slyšet nějaká slova, zaškrábal na dveře koupelny malý psík.

Ten člověk ve sprše byl Jame Gumb, běloch, 34 let, 183 cm vysoký, váha 92 kg, vlasy hnědé, oči modré, zvláštní znamení žádné. Svoje křestní jméno vyslovoval jako James, ale bez s na konci. Jame. Na to si zvlášť potrpěl.

Po opláchnutí použil krém Friction des Bains, rukama si vtíral emulzi do pokožky na hrudníku a hýždích a všude tam, kde se nechtěl dotýkat svého těla rukama, používal tampon. Nohy a lýtka měl trochu porostlá chloupky, ale řekl si, že je to ještě dobré.

Gumb se vytřel ručníkem, až mu zrudověla kůže, a namazal se dobrým plet'ovým krémem. Celou jednu stěnu koupelny tvořilo zrcadlo, kde se člověk mohl vidět od hlavy k patě. Před zrcadlem byl závěs.

Gumb si tamponem zasunul penis a varlata mezi nohy. Jedním prudkým trhnutím rozhrnul závěs a začal se před zrcadlem všelijak vykrucovat, přestože mu to působilo v intimních místech bolest.

"Udělej něco pro mě, miláčku. Udělej něco RYCHLE." Snažil se mluvit vysokým hlasem, i když ho příroda obdařila hlasem hlubokým, a věřil, že se mu to daří čím dál lépe. Hormony, které krátce užíval - premarin a ještě diethylstilbestrol, orálně - ty sice nemohly udělat nic s jeho hlasem, ale zato mu prořídlo ochlupení na jeho zvětšujících se prsou. Časté elektrolyzy mu odstranily vousy a vytvarovaly ochlupení na Venušině pahorku, ale jako žena zrovna nevypadal. Vypadal jako muž, který se dokáže bránit jak nehty, tak pěstmi a kopanci.

Jestli bylo jeho chování opravdové, všechny ty jeho pokusy o bití nebo předstírání nenávisti, to se dalo těžko posoudit po krátké známosti, a jeho známosti byly zásadně velice krátké.

"Tak co pro mě uděláš?"

Psík zaslechl jeho hlas a zaškrábal na dveře. Gumb si oblékl župan a pustil pejska dovnitř. Zvedl malého bílého pudla do náruče a políbil ho na jeho macatý zadeček.

"No jo. Už jsi celá hladová, Zlatíčko, vid'? Já taky."

Přesunul si psa na druhou ruku, aby mohl otevřít koupelnové dveře. Pes se mu vrtěl v náruči a chtěl na zem.

"Okamžik, pusinko." Volnou rukou sáhl na podlahu za postelí a vytáhl karabinu Mini-14 a položil ji přes polštáře.

"Tááák. A za minutku si dáme večeři." Položil psa na zem a při tom si oblékal noční košili. Psík za ním dychtivě poskakoval dolů do kuchyně.

Jame Gumb vytáhl z mikrovlnné trouby tři porce na tácku. Sám si dal dva 'Hladové muže' a psovi 'Dietní

píšete nějaký článek do novin nebo disertační práci?"

"Ne."

"Už jste někdy něco publikovala v odborných časopisech?"

"Ne, zatím ne. Mám tady splnit jen jistý úkol. Kancelář generálního prokurátora mne požádala, abych pomohla baltimorskému oddělení vražd. Případ tehdy nebyl díky FBI uzavřen, tak to teď chceme společně dokončit." Starlingová zjistila, že její nechuť k Chiltonovi jí umožňuje lhat naprosto bez problémů.

"Máte u sebe štěnici, slečno Starlingová?"

"Jestli mám co...?"

"Jestli s sebou máte odposlouchávací zařízení, které nahraje všechno, co vám doktor Lecter poví. V policejním žargonu se tomu říká 'štěnice', určitě jste to už někde slyšela."

"Ne!"

Dr. Chilton vzal ze svého stolu malý magnetofon a vsunul do něj kazetu. "Mohu vám ho půjčit. Potom nechám záznam přepsat a kopii rozhovoru vám zašlu. Můžete ji pak použít při zpracování zprávy."

"Doktore Chiltone, to nemohu dělat."

"Proč ne, probůh? Baltimorské úřady po mně pořád chtějí analýzy všeho, co Lecter řekne ohledně té Klausovy hlavy."

Chiltona se musíme nějak zbavit, řekl jí Crawford. Mít tak soudní příkaz, šlápli bychom mu na paty během minuty, ale to by Lecter ihned vycítil. Chiltona už má prokouknutého skrz naskrz.

"Generální prokurátor se domnívá, že bychom se nejprve měli pokusit navázat s Lecterem neformální vztah. Pokud bych doktora Lectera nahrávala bez jeho vědomí a on by to někdy zjistil, znamenalo by to konec jakékoli pracovní atmosféry, která může eventuálně nastat. To určitě chápete."

"Jak by na to mohl přijít?"

Přečetl by si to v novinách, kam bys to poslal spolu se vším ostatním, co víš, ty zatracenej blbečku.

Neodpověděla. "Jestli to někam povede a on bude vypovídat, budete první, komu poskytneme veškeré materiály, a bezpochyby vás požádáme o vaše vlastní svědectví a předložení expertízy. Zatím hledáme jen něco, čeho bychom se mohli chytout."

"Můžete mi prozradit, slečno Starlingová, jak je možné, že s vámi mluví?"

"Nevím, doktore Chiltone."

Rozhlížel se po všech diplomech a vyznamenáních, rozvěšených za ním na zdi, jako by sčítal hlasy odevzdané při volbách. Pomalá otočka směrem ke Starlingové. "Jste si jista, že víte naprosto přesně, co děláte?"

"Samozřejmě." Nějak moc samozřejmostí. Starlingové se až roztrásla kolena z toho pracného cvičení.

Nechtěla vést s Chiltonem válku. Chtěla, aby v ní zůstalo ještě trochu síly, až se dostane k Lecterovi.

"Povím vám, co si myslím já: Vy si klidně přijďte do mé nemocnice na pohovor s pacientem a odmítáte mi sdělit jakékoli informace."

"Dostala jsem jisté instrukce a těmi se řídím, doktore Chiltone. Mám tady noční telefon na generálního prokurátora. Prosím, zavolejte mu a dohodněte se přímo s ním, ale mě teď nechte pracovat."

"Já tady nejsem vrátný, slečno Starlingová. Nejedu sem v noci jen tak pro nic za nic zjišťovat, kdo chodí dovnitř a ven. Na dnešek jsem měl lístek na Holiday on Ice."

Uvědomil si, že řekl 'lístek'. V tom okamžiku Starlingová prohlédla celý jeho život a on to vycítil.

Viděla jeho prázdnou ledničku, drobký na podnosu, ze kterého sám pojídal při televizi večere, mlčenlivé hromádky věcí ležící měsíce bez povšimnutí, než je přesunul zas někam jinam - pocítila nesmírnou lítost nad celým jeho osamělým životem skrytým za tymolínovým úsměvem. Současně si však bleskově uvědomila, že svého poznatku musí využít, že ho nesmí promrhat. Nechtěla na něj mluvit nebo stočit pohled někam jinam. Dívala se mu zpríma do obličeje, trochu naklonila hlavu, předvedla mu, jak je hezká, a vnesla do toho všeho svoje poznání, které ho bodlo na místě nejcitlivějším. Bylo jí jasné, že další konverzaci už Chilton nevydrží.

Poslal s ní dozorce jménem Alonzo.

K A P I T O L A

22

STARLINGOVÁ SE S ALONZEM proplétala ústavem, mířila za svým cílem a dařilo se jí nevnímat všechen ten křiká rány, i když cítila, jak rozechvívají vzduch. Cítila takový podivný tlak ze všech stran, jako by se topila ve vodě a klesala stále hlouběji.

Přítomnost šilenců a myšlenka na Kateřinu, svázanou a osamocenou s jedním z nich, který teď kolem ní slídí a chystá si nástroje - to vše Starlingovou dokonale připravilo na úkol, který ji čekal. Potřebovala však trochu víc než jen odhodlání. Musela být klidná, rozvázná a zároveň břitká jako ten nejostřejší nůž. Chtělo to trpělivost, přestože všichni od ní očekávali výsledky co nejrychleji. Zná-li dr. Lecter odpověď, je teď na ní, aby ji z klubka jeho úvah vymotala.

Přistihla se, že Kateřinu Martinovou vnímá jako malou holčičku v člunu, jak ji viděla na videu v televizních zprávách.

Alonzo stiskl bzučák u poslední brány.

"Dej, ať mě to zajímá i nezajímá zároveň, dej mi klid."

"Prosím?" řekl Alonzo a Starlingová si až teď uvědomila, že mluvila nahlas sama pro sebe.

Předal ji vysokému dozorci, který jim bránu otevíral. Když Alonzo odcházel, všimla si, že se pokřižoval.

"Vítejte zpátky," řekl dozorce a zacvakl za ní zástrčku u dveří.

"Dobrý večer, Barneyi."

Masivním ukazováčkem si založil rozečtené místo v brožované knize. Byl to román Jane Austenové Rozum a cit, Starlingová si musela všimnout všeho.

"Jak budete chtít světlo?" zeptal se.

Chodba mezi celami byla temná. Vzadu na konci koridoru spatřila jasný pruh světla vycházející z Lecterovy cely.

"Doktor Lecter je vzhůru."

"V noci vždycky - i když mu zhasneme světlo."

"Nechte to tak, jak to je."

"Běžte prostředkem chodby, nedotýkejte se mříží - jasné?"

"Byla bych ráda, kdybyste vypnul tu televizi." Přestěhovali ji. Posunuli ji až na konec chodby tak, aby do ní směřovala obrazovka. Někteří chovanci mohli televizi sledovat, jen když stáli těsně přimáčknutí ke svým mřížím.

"Samozřejmě, ztlumte zvuk, ale kdyby vám to nevadilo, obraz nechte zapnutý. Někteří z nich se rádi dívají. Židle tam už je, jestli chcete."

Starlingová kráčela sama temnou chodbou. Nedívala se do cel po obou stranách. Její vlastní kroky jí připadaly příliš hlučné. Ozývaly se tu i další zvuky - hlasité chrápání z jedné či dvou cel a odjinud zase tichý smích.

Miggsova cela měla nového nájemníka. Spatřila dlouhé nohy natažené na podlaze, hlavu měl opřenou o mříže. Podívala se na něj, když šla okolo. Muž seděl na podlaze cely a všude kolem něj se válel rozcupovaný papír. Jeho obličej byl prázdný. V očích se mu odrážela televizní obrazovka a z koutku úst vytékal na rameno úzký pramínek slin.

Do doktorovy cely se chtěla podívat, až by měla jistotu, že už ví o její přítomnosti. Přešla kolem, v zádech ji lehce zamrazilo, přistoupila k televizi a úplně ztlumila zvuk.

Dr. Lecter měl na sobě noční bílý úbor a také jeho cela byla úplně bílá. Jinou barvu měly jen jeho vlasy a rty. Lecterův obličej nebyl už tak dlouho na slunečním světle, že vyblednul na úroveň okolní běloby. Nad bílým tričkem nebylo téměř vůbec znát, kde začíná jeho tělo. Seděl u stolu za nylonovou sítí, která mu měla znemožnit přístup k mříži. Kreslil si na balicí papír. Modelem mu byla jeho vlastní ruka. Chvilku ji pozoroval a pak ji otočil, napnul prsty na nejvyšší možnou míru a kreslil vnitřní stranu zápěstí. Malíček mu

posloužil jako stínovací stěrka k upravení křídové čáry.

Přistoupila blíž k mříži a on k ní vzhledl. Starlingové připadalo, že jeho oči registrují sebemenší stín v cele.

"Dobrý večer, doktore Lectere."

Mezi jeho rudými rty se objevila špička jazyka. Dotkla se horního rtu přesně uprostřed a zase zajela do úst.

"Clarice."

Zaslechla jemný kovový nádech jeho hlasu a zajímalo ji, kdy vůbec promluvil naposled. Údery ticha...

"Na školačku dost ponocujete," řekl.

"To je večerní škola," řekla a chtěla, aby její hlas zněl silněji. "Včera jsem byla v Západní Virginii..."

"Vy jste se poranila?"

"Ne, já..."

"Máte na sobě čerstvou náplast, Clarice."

Až teď si vzpomněla. "Škrábala jsem se včera při plavání." Náplast nebyla vidět, měla ji na lýtku pod kalhotami. Musel ji opravdu cítit. "Byla jsem včera v Západní Virginii. Našli tam mrtvolu, poslední oběť Buffálo Billa."

"Ne tak docela jeho poslední, Clarice."

"Jednu z posledních."

"Ano."

"Byla skalpovaná. Přesně, jak jste to předpověděl."

"Nebude vám vadit, když si budu kreslit, zatímco si budeme povídat?"

"Ne, vůbec ne."

"Prohlížela jste si ostatky?"

"Ano."

"Viděla jste i jeho předešlé pokusy?"

"Ne. Jenom fotky."

"Jak vám bylo?"

"Trochu jsem se bála, ale měla jsem moc práce."

"A potom?"

"Šok."

"Plnila jste dobře své úkoly?" Dr. Lecter brousil na okraji papíru křidu do špičky.

"Dobře, ano, splnila jsem je dobře."

"S Jackem Crawfordem? Anebo od stolu telefonuje příkazy?"

"Byl tam."

"Udělal byste něco pro mě, Clarice, bude to jen chvilka. Předklonila byste hlavu, nechala ji jen tak spadnout dopředu, jako byste usnula? Děkuji vám. Ještě chvilinku. Ano, už to mám. Teď už sed'te, jak chcete. Řekla jste Jacku Crawfordovi, o čem jsme spolu mluvili, než jste ji našli?"

"Ano. Dost nad tím ohrnoval nos."

"A když pak viděl mrtvolu v Západní Virginii?"

"Mluvil o tom s jedním člověkem, kterého si moc váží, z univerzity..."

"S Alanem Bloomem."

"Správně. Doktor Bloom prohlásil, že Buffálo Bill se přizpůsobuje obrazu, jaký o něm vytvářejí noviny. Dost plátků pořád omílalo, že Buffálo Bill své oběti neskápuje. Doktor Bloom řekl, že bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde."

"Doktor Bloom to předvídal?"

"Tvrdil, že ano."

"Věděl, že k tomu dojde, ale nechal si to pro sebe. Ach tak. Co si o tom myslíte vy, Clarice?"

"Nevím."

"Máte přece za sebou nějakou tu psychologii a kurz ohledavače mrtvol. Hledáte vždy tam, kde se tyto disciplíny stýkají, vidíte? Už vás něco napadá, Clarice?"

"Zatím mi to moc nejde."

"Jak vám ty vaše dva studijní obory poradí v případě Buffálo Billa?"

"Podle knih je to sadista."

"Život je daleko rafinovanější než knihy, Clarice - vztek se projevuje jako chtíč, lupus se projevuje jako kopřivka." Dr. Lecter skončil s kreslením levé ruky, přendal si křidu do druhé ruky a začal kreslit svou pravou ruku, šlo mu to stejně dobře. "Máte na mysli tu knihu doktora Blooma?"

"Ano."

"Vyhledala jste si tam i mne, že?"

"Ano."

"Jak mne tam popisuje?"

"Čistý sociopat."

"Co myslíte, má doktor Bloom vždycky pravdu?"

"Pořád čekám, až někde vyjde najevo, že si pouze na něco hraje."

Dr. Lecter se usmál a úsměv odhalil jeho malé bílé zoubky. "Vždycky se najde nějaký expert, Clarice. Doktor Chilton třeba tvrdí, že Sammie, to je ten za vámi, je hebefrenický schizofrenik, nevyléčitelný a ztracený. Dal Sammieho do cely po Miggsovi, protože se domnívá, že se Sammiem je konec. Víte, jak končívají hebefrenici? Nebojte se, neslyší vás."

"Je s nimi ta nejtěžší práce," řekla. "Obyčejně se naprosto stáhnou do sebe a končí to rozpadem osobnosti."

Dr. Lecter vytáhl něco zpod svého balicího papíru na kreslení a položil to do přepravky na jídlo. Starlingová si ji přitáhla k sobě.

"Včera mi tohle Sammie poslal s večeří," řekl.

Byl to kousek papíru a na něm bylo křidou cosi napsáno.

Starlingová četla:

CHCI JÍT ZA JEŽÍŠEM
ZA KRISTEM CHCI JÍT
S KRISTEM MOŽNÁ PŮJDU
KDYŽ HO BUDU CTÍT
SAMMIE

Starlingová se ohlédlá přes pravé rameno. Sammieho prázdný pohled zíral do zdi před sebou, hlavou se opíral o mříže.

"Přečetla byste to nahlas? On vás neuslyší."

Starlingová spustila: "Chci jít za Ježíšem, za Kristem chci jít, s Kristem možná půjdu, když ho budu ctít."

"Ne, ne. Musíte do toho dát víc takové té samozřejmosti, jakou mají dětská říkadla. Metrika je jiná, ale intenzita je úplně stejná." Lecter tiše vytleskával rytmus říkadla, "Enyky benyky klikybé, ábr fábr domine. Intenzivně, slyšíte to? Zaníceně. Chci jít za Ježíšem, za Kristem chci jít."

"Už chápu," řekla Starlingová a vložila lístek zpátky do přepravky.

"Ne, nechápete vůbec nic." Dr. Lecter se sehnul, jeho mrštné tělo vypadalo najednou groteskně, když tam tak dřepěl jako nějaký skřet, pohupoval se, vytleskával rytmus a jeho hlas zvonil: "Chci jít za Ježíšem..."

Najednou jí za zády zaduněl Sammieho hlas jako leopardí řev, hlasitěji než vřešť'an, Sammy byl na nohou, obličejem tloukl do mříží, smrtelně bledý, napnutý, žíly na krku naběhlé:

"CHCI JÍT ZA JEŽÍŠEM
ZA KRISTEM CHCI JÍT
S KRISTEM MOŽNÁ PŮJDU
KDYŽ HO BUDU CTÍT."

Ticho. Starlingová si teprve teď uvědomila, že stojí, zatímco židle spadla na zem. Z klína jí spadly všechny papíry na zem.

"Prosím," řekl dr. Lecter, vzpřímený a elegantní jako tanečník, a vybízel ji, aby se posadila. Sám si také

rychle sedl a bradu si podepřel rukou. "Nerozumíte vůbec ničemu," opakoval. "Sammie je velmi religiózní. Je prostě jenom nespokojený, že Ježíš stále nepřichází. Sammie, mohu Clarice prozradit, proč jsi tady?"

Sammie se škrábal na obličej a na chvíli se zarazil.

"Prosím?" řekl dr. Lecter.

"Eaaaaah," procedil Sammie mezi prsty.

"Sammie přispěl do sbírky baptistického kostela v Trune hlavou své matky. Zpívali tam To nejlepší, co máš, dej svému Pánu, a to bylo skutečně to nejdůležitější, co Sammie měl." Lecter mluvil přes její rameno. "Děkuji ti, Sammie. Všechno je v naprostém pořádku. Dívej se na televizi."

Vysoký muž se zase svezl na podlahu, hlavu proti mříži jako prve, obrázky z televize cizopasily na svých divácích a na Sammieho obličej se najednou objevily tři stříbrné potůčky - sliny a slzy.

"Tak. Schválně jestli se dokážete do jeho problému vžít. Možná se pak já pokusím vžít do toho vašeho. Qui pro quo. On teď neposlouchá."

Starlingová se jen s velkou námahou soustředila. "Verš se mění z jít za Ježíšem' na jít s Kristem'," řekla.

"V tom je jasná posloupnost - jít někam, dorazit tam, jít s někým."

"Ano, to je lineární posloupnost. Obzvlášť mne těší, že ví, že Ježíš a Kristus jsou jedno a to samé. To je pokrok. Myšlenka jediného boha, který je zároveň Svatou trojicí, je velice těžká k pochopení, obzvlášť pro Sammieho, který nemá jasno v tom, z kolika jedinců se skládá on sám. Eldridge Cleaver to přirovnává ke značce jednoho oleje Tři v jednom, a to se nám velice hodí."

"Chápe příčinný vztah mezi svým chováním a svými cíli, to znamená, že jeho myšlení je strukturované," řekla Starlingová. "Stejně tak uspořádání rýmů. Vůbec není otupělý, on nařiká. Domníváte se, že je katatonický schizofrenik?"

"Ano. Cítíte ten jeho pot? Zvláštní kozí pach kyseliny transtrimetyldihexenové? To si pamatujte. Takhle páchne schizofrenie."

"Domníváte se, že se dá léčit?"

"Ano, zrovna teď, když se dostává ze stuporózního stadia. Podívejte se, jak jeho tváře září!"

"Doktore Lectere, proč si myslíte, že Buffalo Bill není sadista?"

"Protože v novinách psali, že jeho oběti měly na zápěstí stopy po poutech, ale žádné takové stopy nenašli na kotnících. Viděla jste něco na kotnících té ženy v Západní Virginii?"

"Ne."

"Clarice, když někdo někomu stahuje kůži z těla pro zábavu, postupuje tak, že oběť visí nohama vzhůru, takže krevní tlak se v hlavě a hrudníku udrží déle a i tělo je delší dobu při vědomí. To jste nevěděla?"

"Ne."

"Až zase pojedete do Washingtonu, jděte se podívat do Národní galerie na Tizianův obraz Apollo a Marsyas. Běžte tam hned, než ho pošlou zpátky do Československa. Báječné detaily - Tizian. Podívejte se tam na příčinlivého Pana, jak spěchá s vědrem vody."

"Doktore Lectere, existují tady jisté naprosto mimořádné okolnosti a také určité neopakovatelné příležitosti."

"Pro koho?"

"Pro vás, pokud ji zachráníme. Viděl jste v televizi senátorku Martinovou?"

"Ano, na zprávy jsem se díval."

"Co si myslíte o jejím prohlášení?"

"Zakládá se na omylu, ale to nevadí. Špatně jí poradili."

"Senátorka Martinová má velkou moc. A je cílevědomá."

"Tak o co jde?"

"Myslím, že vaše schopnosti jsou mimořádné. Senátorka naznačila, že pokud nám pomůžete dostat Kateřinu Baker Martinovou živou a zdravou, pokusí se prosadit, aby vás převezli do federálního zařízení, a bude-li to možné, dostanete i místnost s výhledem ven. Také byste mohl kontrolovat psychiatrické posudky na nově přichozí pacienty - jinými slovy, měl byste co dělat. Bezpečnostní opatření by pochopitelně zůstala."

"Tomu nevěřím, Clarice."

"To byste měl."

"Já věřím vám. O lidském chování toho ovšem víte ještě méně než o stahování z kůže. Vy mi tady tlumočíte rozhodnutí senátorky Spojených států? Nemyslíte, že na senátorku Spojených států jste trochu divný posel?"

"To vy jste si mě vybral, doktore Lectere. Vy jste se rozhodl, že se mnou budete mluvit. Chtěl byste teď raději někoho jiného? Nebo se domníváte, že nám nemáte co nabídnout?"

"Oboje je nepravdivé a falešné, Clarice. Myslím, že Jack Crawford by nikdy nesvolil k tomu, aby se mi za vykonanou práci dostalo nějaké odměny... Možná vám povím něco, co byste mohla senátorce vyřídit, ale já pracuji jaksí ,na dobírku'. Vyměním svou informaci za nějaké informace o vás. Ano, nebo ne?"

"Jak zní otázka?"

"Ano, nebo ne? Kateřina čeká, že? Poslouchá, jak si brousí nože? Co myslíte, že by chtěla, abyste pro ni udělala?"

"Jak zní otázka?"

"Která je vaše nejhorší vzpomínka z dětství?"

Starlingová se zhluboka nadechla.

"Rychle," řekl dr. Lecter, "nezajímá mě váš nejhorší výmysl."

"Smrt otce," řekla.

"Vyprávějte mi o tom."

"Byl šerifem ve městě. Jednou v noci načapal dva zloděje, feťáky, jak vycházejí zezadu z dragstóru. Když vystoupil ze své dodávky, ucpala se mu opakovačka a oni ho zastřelili."

"Ucpala?"

"Moc se o ni nestaral. Nemohl ji natáhnout. Byla to stará opakovačka, Remington 870 a nábojnice spadla do hlavně. Když k tomu dojde, puška nestřílí a musí se dát vyčistit. Myslím, že s ní asi zavadil o dveře auta, jak vystupoval."

"Byl na místě mrtev?"

"Ne. Byl velice silný. Žil ještě měsíc."

"Byla jste se na něj podívat v nemocnici?"

"Doktore Lectere - ano."

"Povězte mi nějakou podrobnost, kterou si z nemocnice pamatujete."

Clarice zavřela oči. "Přišla sousedka, starší svobodná paní a recitovala mu tam závěr Thanatopsis. Myslím, že to jediné mu dokázala říct. Tak a je to. Svě jsem vám už řekla."

"Ano, řekla. Jste velice upřímná, Clarice. To já hned poznám. Myslím, že by bylo velice zajímavé vás osobně více poznat."

"Qui pro quo."

"Ta dívka ze Západní Virginie byla zaživa fyzicky velmi přitažlivá, co myslíte?"

"Byla dobře rostlá."

"Neztrácejte můj čas nějakými ohledy na ni."

"Byla docela tlustá."

"Veliká?"

"Ano."

"Střelil ji do hrudi?"

"Ano."

"Soudím, že do dost ploché hrudi."

"Na její váhu, ano."

"Ale přes boky byla silná. Široká, že?"

"Ano, byla."

"Co dál?"

"Do krku jí vsunul nějaký hmyz, kuklu - to ještě nebylo zveřejněno."

"Byla to kukla motýla?"

Na chvíli se jí zatajil dech. Nevěřila svým uším. "Můra," řekla. "Prosím vás, řekněte mi, jak jste na to přišel?"

"Clarice, povím vám, na co chce Buffalo Bill Kateřinu Baker Martinovou. A pak dobrou noc. Za současných podmínek je to moje poslední slovo. Můžete senátorce vyřídit, na co potřebuje Kateřinu, a senátorka pak může přijít s nějakou zajímavou nabídkou... anebo může počkat, až Kateřina vyplave na hladinu, a podívat se, jestli jsem měl pravdu."

"Na co ji chce, doktore Lectere?"

"Potřebuje vestu s prsama," řekl dr. Lecter.

K A P I T O L A

23

KATEŘINA BAKER MARTINOVÁ ležela pět metrů pod úrovní podlahy ve sklepe. V té tmě byly její dech i tlukot srdce velmi hlasité. Čas od času jí hrdlo sevřel strach. Chvillemi dokázala uvažovat. Pochopila, že ji někdo unesl, ale nevěděla kdo. Věděla, že nespí - v naprosté tmě slyšela dokonce i slabý zvuk svých mrkajících víček.

Ted' už se cítila mnohem lépe, než když se probírala poprvé. Už ji opustily závratě a věděla, že je tady dost vzduchu. Poznala, kde je nahoře a kde dole, a uvědomovala si polohu svého těla.

Koleno, rameno a bok ji bolely od toho, jak byla přitisknutá k cementové podlaze. Tak tahle strana byla dole. Nahoře byl kus prostoru, který spatřila, když zde naposledy zazářilo světlo. Hukot v hlavě už ustal a jediná bolest, kterou ted' cítila, byla v prstech levé ruky. Bylo jí jasné, že má zlomený prsteníček.

Na sobě měla nějakou kombinézu, kterou neznala. Byla čistá a voněla avivážním prostředkem. Podlaha byla také čistá, až na kosti od kuřete a zbytků zeleniny, které jí tam únosce hodil. Další dva předměty, které tam měla, byly tvrdá matrace a umělohmotný kbelík, k jehož držadlu byl přivázán tenký provázek. Vypadal jako běžný provázek pro domácnost a vedl tmou někam nahoru.

Kateřina Martinová se mohla volně pohybovat, ale nebylo kam jít. Podlaha, na níž ležela, byla oválná, v průměru dva a půl až tři metry, s malým odtokem uprostřed. Bylo to dno nějaké hluboké kryté jámy.

Hladké cementové zdi se směrem vzhůru zvolna zužovaly.

Zvuky shora nebo to bylo její srdce? Zvuky shora. Jasně slyšela nějaké zvuky nad svou hlavou.

Hladomorna, v níž ležela, byla v suterénu přesně pod kuchyní. Ted' zaslechla kroky v kuchyni a někdo pouštěl vodu. Škrábání psích tlapek o linoleum. Pak chvíli nic až na slabý proužek žlutého světla, které se vkrádalo úzkou štěrbinou v poklopu, když se v suterénu rozsvítilo. Tmu v jámě vystřídal oslepující jas a najednou seděla přímo proti světlu, matraci přes nohy. Snažila se kolem sebe rozhlédnout skrz prsty, než si oči přivyknou na ostré světlo. Kolem ní se komíhal jen její vlastní stín, jak se žárovka, spuštěná do díry, pohupovala na dlouhé šňůře.

Postřehla, že se pohnul kbelík, zvedal se, houpal a otáčel, když stoupal vzhůru směrem k žárovce.

Snažila se spolknout vlastní strach, spolkla s ním i spoustu vzduchu, ale mohla mluvit.

"Moje rodina vám zaplatí," řekla. "V hotovosti. Matka vám určitě zaplatí, o tom vůbec nepochybuje.

Tady je její soukromé telefonní - uh!" - něco se jí připláclo na obličej, byl to jenom ručník. "Její soukromé telefonní číslo je 202..."

"Umyj se."

Byl to stejný záhadný hlas, který mluvil se psem.

Na tenké šňůře se k ní snášel jiný kbelík plný horké vody s pěnou.

"Svleč se a celá se umyj, všude, nebo dostaneš hadicí." A stranou, směrem k pejskovi: "Ano, dostane to hadicí, že, miláčku, to tedy dostane."

Kateřina Martinová slyšela na podlaze nad suterénem kroky a psí tlapky. Dvojitě vidění, které měla, když se prve rozsvítilo, bylo ted' už pryč. Už viděla dobře. Jak vysoko byl ten poklop? Je ta šňůra od žárovky dost silná? Může se za ní kombinézou nějak zachytit nebo se něčeho chytit ručníkem? Dělej

něco, krucinál. Zdi byly úplně hladké, holý tunel směrem nahoru.

Jediné, co zahlédla, byla štěrbinu v cementu asi třicet centimetrů nad místem, kam ještě dosáhla.

Srolovala matraci, jak to šlo nejpevněji, a roli svázala ručníkem. Postavila se na matraci, zakymácela se a snažila se do škvíry dosáhnout. Vklínila do ní nehty a zírala nahoru do světla. Přihmuřovala oslněné oči.

Je to svítlna s cylindrem, visí jen asi třicet centimetrů přes okraj díry a je asi tři metry nad její nataženou rukou, mohl by to zrovna tak být měsíc. On už se ale vracel zpátky, matrace se kymácela, snažila se ještě vyškrábat ke štěrbině v cementu, ale seskočila dolů. Něco - vložka, padala pomalu dolů podél jejího obličej.

Ještě něco spadlo dolů. Hadice. Sprška ledové vody. Pohružka.

"Umyj se, celá."

V kbelíku byla žínka a ve vodě plavala lahvička z umělé hmoty. V ní byl drahý zahraniční plet'ový krém. Umyla se, na stehnech i pažích husí kůže, bradavky svažité a bolavé od ledového vzduchu, podřepla si vedle kbelíku s teplou vodou co nejbližší u stěny, a umyla se.

"Teď se utři a všude se namaž tím krémem. Pořádně ho všude vetři."

Krém byl z vodní lázně teplý. Když si pak oblékla kombinézu, celá se na ni nalepila.

"Teď vylej tu vodu a umyj podlahu."

Udělal to, shrnula kosti od kuřete a hrášek a dala je do kbelíku, vytřela mastné skvrnky na podlaze.

Ještě něco tam našla - u zdi. Ta vložka, co na ni prve slétla ze škvíry nahoře, byl lidský nehet natřený perleťovým lakem a vytržený hluboko z prstu.

Kbelík vyletěl nahoru.

"Moje matka vám zaplatí," řekla Kateřina Martinová. "O tom nepochybujte. Zaplatí vám tolik, abyste byli všichni bohatí. Ať jde o cokoli, Irán nebo Palestinu nebo Black Liberation, dá vám na to peníze. Stačí jen..."

Světla zhasla. Náhlá a naprostá tma.

Trhla sebou a vykřikla "uuuhhh!", když vedle ní na provázku přistál její kbelík. Sedla si na matraci a mozem jí letěla jedna myšlenka za druhou. Byla si teď jista tím, že její únosce je sám, běloch a Američan. Snažila se nedat na sobě znát, že by neměla nejmenší tušení, co je zač, jaké rasy, jestli je jenom sám. K čemu to vlastně na tom parkovišti došlo, netušila, protože jí všechny vzpomínky vytloukl z hlavy. Doufala, že ten člověk uvěří, že ji může klidně pustit na svobodu. Její mozek pracoval na plné obrátky, nakonec se prokázalo, že velmi přesně.

Nehet - tady byl ještě někdo jiný. Žena, dívka tady byla před ní. A kde je teď? Co s ní udělal?

Nebýt toho šoku a naprosté dezorientace, napadlo by jí to daleko dřív. Tak jako tak, plet'ový krém tomu dost napomohl. Pak už věděla naprosto přesně, kdo ji tady drží. To poznání ji zavalilo jako cokoli jiného, co je takhle příšerné a šokující. Začala křičet. Ječela a schovala se pod matraci. Pak zase vyskočila a šplhala nahoru po zdech, křičela, až začala kašlat. V ústech něco teplého a slaného, ruce na obličej, nepříjemně vysychající ruce. Lehla si na matraci, napjatá jako luk od hlavy k patě, ruce svírala ve vlasech.

K A P I T O L A

24

ČTVRTDOLAROVÁ MINCE zapadla do telefonního automatu zapojeného v ponuré místnosti pro dozorce. Vytočila dodávku.

"Crawford."

"Jsem u telefonu před oddělením zosíťovaného dozoru," řekla Starlingová. "Doktor Lecter se mě zeptal, jestli ta kukla v Západní Virginii byla kukla motýla. Víc to nerozebíral. Řekl, že Buffalo Bill unesl Kateřinu

Martinovou proto, cituji, protože ‚potřebuje vestu s prsama‘. Doktor Lecter je ochoten vyjednávat. Od senátorky Martinové chce ‚zajímavou nabídku‘."

"To on ukončil váš rozhovor?"

"Ano."

"Kdy si myslíte, že znovu promluví?"

"Vypadá to, že během několika příštích dnů, ale nejraději bych za ním šla hned teď, pokud bych měla od senátorky nějakou neobvyklou nabídku."

"Neobvyklou, to zní dobře. Už jsme identifikovali tu dívku ze Západní Virginie, Starlingová. Asi tak před půlhodinou volali na identifikační oddělení chlapci z Detroitu s otisky prstů pohřešované osoby. Jame Emborg Kimberlyová, 22, pohřešovaná v Detroitu od 7. února. Pátráme v okolí po svědcích. Expert v Charlottesvillu nám sdělil, že nezemřela později než 11. února, možná o den dřív, už 10. února."

"Nechal ji naživu jen tři dny," řekla Starlingová.

"Své termíny zkracuje. To myslím nikoho nepřekvapuje." Crawfordův hlas byl klidný. "Kateřinu Martinovou už drží asi dvacet šest hodin. Myslím, že jestli nám má Lecter co říct, měl by tak učinit během vašeho příštího setkání. Jsem k zastižení na baltimorské pobočce, z dodávky se vám to tam přepojí. Mám pro vás pokoj v hotelu Hojo, dva bloky od ústavu, kdybyste se později potřebovala trochu prospat."

"Je mazaný, pane Crawforde, nevěří, že by od vás mohlo vzejít cokoli dobrého. Tu informaci o Buffalo Billovi vyměnil za pár osobních údajů o mně. Myslím, že mezi jeho otázkami a případem žádná souvislost neexistuje. Mám vám říct ty otázky?"

"Ne."

"Proto jste nechtěl, abych měla odposlech, je to tak? Řekl jste si, že takhle to bude pro mě jednodušší, že mu spíš leccos řeknu a hezky ho poprosím, když to nebude poslouchat ještě někdo další."

"Je tady ještě jedna možnost, Starlingová. Co když důvěřuji vašemu úsudku? Co když jsem si myslel, že jste můj nejlepší kůň a chtěl jsem vás uchránit před hromadou zvědavců? Myslíte, že bych vám dával odposlech, kdybyste si myslel tohle?"

"Ne, pane." Jste proslulý tím, jak to s agenty umíte, víte to, pane Crawfishi?*

"Co můžeme Lecterovi nabídnout?"

"Je toho víc. Posílám to tam. Bude to u vás během pěti minut, pokud si ovšem nechcete nejdřív trochu odpočinout."

"Napřed vyřídím tohle," řekla Starlingová. "Vyžádejte si, prosím, Alonza. Vzkažte Alonzovi, že na něj počkám na chodbě před oddělením číslo osm."

"Za pět minut," řekl Crawford.

Starlingová přecházela sem a tam po linoleu ošuntělé místnosti hluboko pod zemí. Byla v těchto místech jediným světlým bodem.

Jen málokdy máme možnost nachystat se na to, co nás čeká. Většinou jsme k tomu donuceni po krátkém varování v místnosti bez oken, na nemocničních chodbách, na místech podobných tomuto - odřený gauč, popelníky s nápisem Cinzano, závěsy pokrývající beton bez oken. Na takových místech si většinou ve spěchu promýšlíme svoje gesta a učíme se jim zpaměti, abychom je pak předvedli vystrašeně tváří v tvář poslednímu soudu. Starlingová byla už dost stará na to, aby tohle věděla - nechtěla se nechat tou místností dál deptat.

Chodila sem a tam. Ve vzduchu gestikulovala rukama. "Vydrž, děvče," řekla nahlas. Myslela tím Kateřinu Martinovou, ale říkala to i sama sobě. "Jsme lepší, než je tahle místnost. Jsme daleko lepší, než je tenhle hnusnej pokoj," řekla nahlas. "Jsme lepší, než to místo, kde tě drží. Pomoz mi, pomoz mi, pomoz mi." Na chvilku si vzpomněla na své rodiče. Zajímalo by ji, jestli by se za ni teď styděli - jen tahle prostinká věc, nezajímalo ji, jestli je její otázka vůbec na místě - jen tak se zeptala, jak se normálně ptáme. Odpověď by zněla ne, nestyděli by se za ni.

Opláchla si obličej a vyšla na chodbu.

Dozorčí Alonzo čekal na chodbě se zapečetěným balíčkem od Crawforda. Byla v něm mapa a instrukce. Rychle si vše ve světle chodby pročetla a stiskla bzučák na Barneyho, aby ji vpustil dovnitř.

K A P I T O L A

25

DR. LECTER seděl za stolem a pročítal si korespondenci. Starlingová si uvědomila, že se jí jde k cele mnohem volněji, když se na ni Lecter nedívá.

"Doktore."

Pozvednutým ukazováčkem požádal o chvíli strpení. Když dočetl dopis, chvíli seděl a přemítal, palec šestiprsté ruky pod bradou, ukazováček u nosu. "Co si myslíte o tomhle?" řekl a poslal jí dokument přepravkou. Byl to dopis z patentového ústavu.

"Týká se to mých hodinek s ukřížováním," řekl dr. Lecter. "Patent mi nedají, ale radí mi zařídit si copyright na ciferník. Podívejte se." Dal do přepravky kresbičku velikou asi jako jídelní ubrousek a poslal to Starlingové. "Možná jste si už všimla, že na většině obrazů ukřížování jsou ruce rozpažené do tvaru, řekněme, tři čtvrtě na tři nebo maximálně za deset minut dvě, zatímco nohy jsou na šestce. Na ciferníku mých hodinek je Ježíš na kříži, jak to vidíte na obrázku, a paže se otáčejí podle toho, kolik je hodin, stejně jako na slavných disneyovských hodinkách. Nohy zůstávají na šestce a nahoře se malá vteřinová ručička otáčí v kruhu svatozáře. Co tomu říkáte?"

Anatomická kresba byla mimořádně zdařilá. Hlavu nakreslil podle Starlingové.

"Až to bude mít velikost hodinek, ztratí se spousta detailů," řekla Starlingová.

"Máte bohužel pravdu, ale vezměte v úvahu větší hodiny. Myslíte, že je to bez patentování bezpečné?"

"Asi byste kupoval mechaniku quartz, a ti už sami patent mají. Nevím to docela přesně, ale myslím, že patenty se týkají jen nějakých unikátních mechanických zařízení a copyright se vztahuje jen na design."

"Ale vy nejste právník, nebo snad ano? To už přece u FBI nevyžadují."

"Mám pro vás jeden návrh," řekla Starlingová a otevírala přitom kufřík.

Přicházel Barney. Starlingová kufřík opět zaklapla. Závíděla Barneyemu jeho nebetyčný klid. Jeho oči nevypadaly na to, že by užíval drogy, a zračila se v nich značná inteligence.

"Promiňte, že vás ruším," řekl Barney, "jestli máte hodně papírování, máme tady jednu školní lavici, tady v komoře, cvokaři ji občas používají. Chcete ji?"

Školní atmosféra. Ano, nebo ne?

"Můžeme si spolu chvíli promluvit, doktore Lectere?"

Doktor pokynul rukou na znamení souhlasu.

"Ano, Barneyi, děkuji vám."

Barney odešel a oba se teď pohodlně usadili.

"Doktore Lectere, senátorka předložila dost významnou nabídku."

"To posoudím sám. Vy už jste s ní mluvila, tak rychle?"

"Ano. Ani na chvíli nezaváhala. Tady je všechno, co pro vás může zatím udělat. Není to nic, o čem by se dalo smlouvat. Prostě nabídka pro vás, nic víc." Pohlédla na něj od svého kufříku.

Dr. Lecter, devítinásobný vrah, ji pozoroval. Za jeho očima byla nekonečná tma.

"Pomůžete-li nám najít Buffalo Billa včas a vyvázne-li Kateřina Martinová živá a zdravá, dostanete následující: převoz do Nemocnice veteránů v Oneida Parku, stát New York, celu s výhledem na lesy v okolí nemocnice, zosťřený dozor bude pochopitelně trvat nadále. Můžete se podílet na zpracovávání psychologických testů u některých pacientů, třebaže to nebudou zrovna chovanci tamního ústavu. Posudky budete vyhotovovat anonymně, žádná jména, a dají vám možnost číst a studovat." Pohlédla na něj.

Ticho může někdy vyznít jako posměch.

"Nakonec to nejlepší. Jednou za rok si vyrazíte na týden z nemocnice a pojedete sem." Vložila mapu do přepravky. Dr. Lecter si ji nevzal.

"Ostrov Plum," pokračovala. "Každé odpoledne během toho týdne se můžete procházet po pláži nebo si zaplavat v moři, nejbližší dozorcí v okruhu šedesáti pěti metrů. Bude vás ale střežit pohotovostní oddíl. To je všechno."

"Když odmítnu?"

"V tom případě si sem pověste nějaké závěsy. To by možná pomohlo. Nemáme vám čím pohrozit, doktore Lectere. Já vám nabízím způsob, jak se dostanete zpátky na denní světlo."

Nedívala se na něj. Nechtěla se teď poměřovat pohledy. Tady nešlo o konfrontaci.

"A kdybych se rozhodl vám něco sdělit - dáte mi Kateřinu Martinovou k dispozici, aby mi pověděla něco o svém únosci a aby to řekla výlučně mně?"

"Ano, to je jasná věc."

"Jak to můžete vědět? Jasná pro koho?"

"Přivedu vám ji osobně."

"Když bude chtít."

"Na to se jí musíme nejdřív přeptat, že?"

Přitáhl si mapu z přepravky. "Ostrov Plum."

"Podívejte se na Long Island a jeďte prstem směrem na sever."

"Ostrov Plum. Veterinární středisko, ostrov Plum, celostátní výzkum nemocí kopyt. To zní slibně."

"To středisko sídlí na druhé straně ostrova. Je tam taky moc hezká pláž a pár příjemných míst. Na jaře tam hnízdí rybáci."

"Rybáci." Dr. Lecter vzdychl. Pokýval hlavou a červeným jazykem se dotkl prostředku rudého rtu. "Jestli si o tom máme promluvit, musíme vyrovnat účet. Qui pro quo. Já řeknu něco vám a vy zase mně."

"Do toho," řekla Starlingová.

Čekala celou minutu, než řekl: "Housenka se zakuklí do pupy. Potom se najednou objeví, vyjde ze své převlékárny jako překrásné imago. Víte, co je to imago, Clarice?"

"Dospělý okřídlený hmyz."

"A co ještě?"

Zavrtěla hlavou.

"Je to také jeden z termínů zastaralé psychoanalýzy. Imago je představa o jednom z rodičů, uchovaná v podvědomí z dětství a opředená infantilním obdivem. Tím slovem označovali staří Římané voskové busty předků, které nosili při pohřebním procesí... Ani flegmatik Crawford nemůže nevidět skrytý význam v kukle motýla."

"Nic, v čem by se mohl vrtat, snad jen konfrontace seznamu předplatitelů entomologických časopisů se známými sexuálními devianty ze spisů v archívu."

"Tak předně: neříkejte mu Buffalo Bill. To je zavádějící - nemá to nic společného s člověkem, kterého hledáte. Pro zjednodušení mu můžeme říkat Billy. Povím vám stručně, co si o tom myslím. Připravena?"

"Ano."

"Skrytým významem kukly je změna. Z červa můra nebo motýl. Billy se touží proměnit. Vyrábí si dívčí oblečení ze skutečných děvčat. Proto jsou jeho oběti tak veliké - oblečení musí dobře padnout. Počet obětí by nasvědčoval tomu, že to považuje za postupné svlékání se z kůže. Provádí to v patrovém domku. Už jste přišla na to proč?"

"Jednu dobu používal schodiště k tomu, aby je oběsil."

"Správně."

"Doktore Lectere, něco mi tady neseď: souvislost mezi transvestismem a násilím. Transvestiti jsou zpravidla dost pasivní."

"Ano, to je pravda, Clarice. Občas se najde odvaha k chirurgickému zákroku - kosmetickému - transvestity lze jinak těžko uspokojit, ale to je asi tak všechno. Billy ale není skutečný transvestita. Už jste dost blízko, Clarice. Teď už byste mohla sama přijít na to, jak ho dostat. Uvědomujete si to?"

"Ne, doktore Lectere."

"Dobrá, pak vám tedy nebude vadit, když mi povíte, co se s vámi dělo po smrti otce."

Starlingová se dívala na poškrábanou desku školní lavice.

"Myslím, že v papírech odpověď nenajdete, Clarice."

"Žili jsme s matkou ještě asi tak dva roky."

"Co dělala?"

"Pracovala přes den v motelu jako uklízečka a večer vařila v restauraci."

"Co se dělo dál?"

"Jela jsem k matčině sestřenici a jejímu manželovi do Montany."

"Jen vy?"

"Byla jsem nejstarší."

"Obec vám nijak nepomáhala?"

"Šek na pět set dolarů."

"Zvláštní, že neexistovala žádná pojistka, Clarice. Říkala jste mi, že otec byl zastřelen, když vylézal z dodávky."

"Ano."

"On neměl hlídkový vůz?"

"Ne."

"Stalo se to v noci."

"Ano."

"A to neměl pistoli?"

"Ne."

"Clarice, tak on pracoval v noci, jezdil svou dodávkou a ozbrojen byl jen starou opakovačkou... Povězte mi, nosil u opasku takové ty píchačky? Myslím píchačky, do kterých se musí v určenou hodinu vsunout klíče od důležitých budov, aby představení města měli jistotu, že nespí? Povězte mi, Clarice, nosil tyhle píchačky?"

"Ano."

"Byl tedy nočním hlídačem, vidíte, Clarice. Nebyl vůbec žádným šerifem. Já poznám, kdy mi lžete."

"V jeho popisu práce stálo ,noční šerif'."

"Co se s nimi stalo?"

"Co se stalo s čím?"

"S těmi píchačkami? Co se s nimi stalo, když otec zemřel?"

"Nevzpomínám si."

"Až si vzpomenete, řeknete mi to, vidíte?"

"Ano. Počkejte - starosta pak jednou přišel do nemocnice a požádal matku, aby mu vrátila píchačky i placku." Vůbec netušila, že si to pamatuje. Ten starosta ve svém vycházkovém obleku, v botách z přebytků od námořnictva. Sviňák. "Qui pro quo, doktore Lectere."

"Neměla jste chvíli pocit, že jste si to vymyslela? Ba ne. Kdybyste si to vymyslela, tak by ta vzpomínka nezabolela. Mluvili jsme o transvestitech. Říkala jste, že násilí a abnormálně destruktivní chování není podle statistik v jakémkoli vztahu k transvestismu. To je pravda. Vzpomínáte, jak jsem říkal, že vztek se projevuje jako chtíč a lupus jako kopřivka? Billy není transvestita, Clarice, ale myslí si to o sobě a snaží se jím být. Chce být vším možným, řekl bych."

"Tvrdil jste, že už jsme narazili na způsob, jak ho dostat."

"Existují tři hlavní střediska, kde provádějí chirurgické zákroky u transvestitů: Johns Hopkins, univerzita v Minnesotě a Zdravotní středisko Columbus. Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby v jednom z těch ústavů nebo ve všech třech požádal o změnu pohlaví, a byl odmítnut."

"Na základě čeho by ho odmítli? Co mohli zjistit?"

"Jste velmi pohotová, Clarice. Prvním důvodem by mohl být záznam v trestním rejstříku, to žadatele vyrazuje, snad kromě nějakých menších prohřešků, které jsou relativně neškodné a nějak souvisejí s pohlavním citěním. I kdyby se mu podařilo zatajit trestnou činnost, odhalil by ho katalog typů osobnosti."

"Jak?"

"Musíte vědět, podle jakého klíče je prosívají, že?"

"Ano."

"Proč nepožádáte doktora Blooma?"

"Raději bych to věděla od vás."

"Co z toho budete mít, Clarice, povýšení a kariéru? Jakou máte teď hodnost, G-9? Co teď dostávají za odměnu tihle agentičci G-9?"

"Kromě jiného taky klíč od hlavního vchodu. Tak jak se na to dá v diagnostice přijít?"

"Jak se vám líbilo v Montaně, Clarice?"

"V Montaně je hezky."

"A jak jste vycházela s manželem sestřenice vaší matky?"

"Byli jsme každý jiný."

"Jací byli oni?"

"Udření z práce."

"Byly tam ještě nějaké jiné děti?"

"Ne."

"Kde jste bydlela?"

"Na ranči."

"Byly tam ovce?"

"Ovce a koně."

"Jak dlouho jste tam byla?"

"Sedm měsíců."

"Kolik vám tehdy bylo?"

"Deset."

"Kam jste jela odtamtud?"

"Do Luteránského útulku v Bozemanu."

"Povězte mi pravdu."

"Já vám říkám pravdu."

"Jen tak kolem pravdy kroužíte. Jste-li unavená, můžeme to probrat ke konci týdne. Už se taky dost nudím. Nebo byste si raději promluvila teď?"

"Teď, doktore Lectere."

"Tak dobře. Dítě pošlou pryč od matky na ranč v Montaně. Ranč s ovci a koňmi. Stýská se jí po matce, líbí se jí zvířata..." Dr. Lecter vyběhl svými otevřenými dlaněmi Clarice k dalšímu hovoru.

"Bylo to báječné. Měla jsem svůj vlastní pokoj a na podlaze indiánský kobereček. Nechali mě jezdit na koni - tedy vodili mě na něm dokola, špatně viděl. A vůbec, se všemi koňmi tam něco nebylo v pořádku. Nemocní nebo chromí. Někteří z nich vyrůstali s dětmi, a když jsem ráno chodila na školní autobus, často mne zdravili svým řehťáním."

"A co bylo dál?"

"Ve stodole jsem objevila něco podivného - takové malé skladiště jezdecké výstroje. Myslela jsem si, že jde snad o nějaký zvláštní druh helmy. Když jsem si ji ale prohlédla pozorněji, objevila jsem nápis ,Greenerův humánní zabijec koní'. Ta helma vypadala jako kovová čepice ve tvaru zvonu a v horní části měla úžlabinu na patronu. Odhaduji to na ráži 32."

"Vykrmovali na ranči jateční koně, Clarice?"

"Ano."

"A zároveň je tam i zabíjeli?"

"To na výrobu hnojiv a klišu, ano. Když jsou mrtví, vejde se jich do nákladáku až šest. Koně pro psi konzervy odváděli živé."

"A co ten váš?"

"Utekli jsme spolu."

"Kam až jste se dostali?"

"Dostanu se někam, až mi povíte víc o tom diagnostikování."

"Víte, jak se testují žadatelé - muži pro operaci?"

"Ne."

"Bylo by dobré získat kopii programu kteréhokoli z těch středisek, ale začněme takto: Celý arzenál testů obsahuje Wechslerův inteligenční test pro dospělé, dále test lidské postavy, Rorschach, selfkoncept, baumtest, tematickou apercepci, samozřejmě MMPI a řadu dalších - myslím, že taky Jenkinse, to je test

z newyorské univerzity. Ted' ale potřebujeme něco, podle čeho byste se mohla rychle zorientovat, vidíte, Clarice?"

"Ano, něco rychlého."

"Tak počkejte... máme následující hypotézu. Hledáme muže, který z testů vyjde trochu jinak než skuteční transvestiti. V testu lidské postavy hledejte toho, který nenakreslí jako první postavu svého rodokmenu ženu. Mužští transvestiti téměř vždy nakreslí napřed ženu a zpravidla věnují spoustu pozornosti různým typicky ženským okrasám. Jejich mužské postavy jsou jednoduché a stereotypní - je tady pár výjimek, když kreslí Pana Američana, ale to je teď vedlejší."

"Hledejte kresbu domu, u kterého nenajdete žádné ozdůbky naznačující růžovou budoucnost - žádný kočárek před domem, záclonky, kytičky na zahrádce."

"V baumtestu kreslí transvestiti zpravidla dva typy stromů: buď skupiny bujných vrb anebo kastrátské motivy- stromy, které mají u okraje papíru uřezané větve. Na kresbách skutečných transvestitů jsou představy kastrace dost časté. Kvetoucí a plodné pahýly. To je dost výrazný rozdíl. Vůbec nevypadají jako úděsné, mrtvé nebo znetvořené stromy, které se vidí na kresbách lidí s duševními poruchami. Tohle by šlo - strom našeho Billa by měl být dost úděsný. Není to na vás moc rychle?"

"Ne, doktore Lectere."

"Když kreslí transvestita sám sebe, takřka nikdy se nevypodobní nahý. Nedejte se zmást některými paranoickými představami v kartách TAT - to je běžný jev u transvestitů, kteří se oblékají jako ženy. Často mají špatné zkušenosti s úřady. Mám to shrnout?"

"Ano, potřebovala bych to shrnout."

"Měli byste zkusit získat seznam lidí, kterým byla ve všech třech střediscích zamítnuta žádost o změnu pohlaví. Nejdřív proveďte ty, které zamítli kvůli trestné činnosti, tady se zaměřte hlavně na zloděje. U těch, co se pokusili záznam v trestním rejstříku utajit, hledejte vážná narušení osobnosti v dětství, něco, co souvisí s násilím. Možná v dětství pobyt v nějakém ústavu. Potom jděte na testy. Hledáte bělocha, něco do 35, dost velkého. Není to transvestita, Clarice. Jenom si to o sobě myslí, diví se a má vztek, že mu nikdo nepomůže. To je vše, co k tomu můžu říct, dokud si nepřečtu celý spis. Necháte mi ho, že?"

"Ano."

"I s fotografiemi?"

"Patří ke spisu."

"Mělo by vám stačit, co jste se teď dozvěděla, Clarice. Uvidíme, jak vám to půjde."

"Ráda bych věděla, jak jste..."

"Ne. Nebuďte nenasytná nebo si o tom promluvíme až příští týden. Přijďte zase, až něco zjistíte. I když nezjistíte nic. A Clarice?"

"Ano?"

"Příště mi řeknete dvě věci. Zaprvé, co se stalo s tím koněm. A zadruhé by mne zajímalo... jak v sobě potlačujete vztek."

Přišel pro ni Alonzo. Poznámky si nesla přitisknuté k hrudi, kráčela se sklopenou hlavou, snažila se udržet všechno v paměti. Těšila se ven na vzduch, takže se ani nepodívala směrem k Chiltonově kanceláři, a spěchala ven z ústavu.

U dr. Chiltona se svítilo, pode dveřmi se prodíral úzký proužek světla.

K A P I T O L A

26

JEŠTĚ DLOUHO před zaprášeným baltimorským svítáním se probouzí život v oddělení zostřeného dozoru. Tam dole, kde není nikdy tma, cítí rozbouřené duše nový den, jako když se s odlivem začínou v

suadu otevírat ústřice. Boží stvoření, která se proplakala k spánku, ožívají, aby mohla znovu začít plakat a vztekem si pročistit hrdlo.

Dr. Hannibal Lecter stál vzpřímeně na konci chodby, obličej třicet centimetrů ode zdi. Silným plátěným popruhem byl připoután k vysokému ručnímu vozíku, vypadal tam jako dědečkovy stojací hodiny. Pod plátěným popruhem měl svěrací kazajku a na nohách pouta. Hokejová maska přes obličej měla bránit kousání, měla stejný efekt jako roubík a dozorcům se s ní pohodlněji zacházelo, protože nebyla tak mokrá.

Za dr. Lecterem uklízel malý zavalitý dozorce jeho celu. Barney třikrát v týdnu na úklid dohlížel a zároveň hledal kontraband. Úklidová četa si vždycky v Lecterově cele pospíšila, připadalo jim to tady strašidelné. Barney prováděl prohlídku. Kontroloval všechno a nic mu neuniklo.

Nad dr. Lecterem měl přímý dohled pouze Barney, protože jen on nikdy nezapomínal, s kým má tu čest. Jeho dva pomocníci sledovali televizní hokejový výběr.

Dr. Lecter se bavil - má totiž obrovské vnitřní zdroje, a když na to přijde, dokáže sám sebe zaměstnat na dlouhé roky. Jeho myšlenky už dávno nepoutaly strach nebo dobro, jako Miltonovy myšlenky ovládala fyzika. Byl vnitřně naprosto svobodný.

Jeho vlastní svět byl barevný a plný vůní a ticha. Když se trochu soustředil, zaslechl i hlas Benjaminu Raspaila. Dr. Lecter dumal, jak by mohl Clarice Starlingové věnovat Jame Gumba. Během hloubání si zavzpomínal na svého pacienta Raspaila. Tady je, tlustý flétnista v poslední den svého života, leží na terapeutickém lehátku dr. Lectera a vykládá o Jame Gumbovi.

Jame měl ten nejodpornější pokoj, jaký si umíte představit, až na okraji San Franciska, lila zdi, po nich cik cak všelijaké psychedelické šmouhy z dob, kdy býval hippíkem, všechno šíleně otlučené.

Jame - víte, má to přesně takhle napsané ve svém rodném listě, k omylu došlo v nemocnici, tam k tomu přišel. Šíleně zuří, když se jeho jméno nevyslovuje „Jame“. Najali si tenkrát v nemocnici nějakou levnou pracovní sílu, co neuměla ani pořádně napsat jméno. Ovšem dneska je to ještě horší, dnes může jít i o život, jakmile se dostanete do špitálu. Ale chtěl jsem říct tohle: Představte si Jamea, sedí na posteli s hlavou v dlaních ve svém příšerném pokoji, zrovna ho vyhodili z obchodu s kuriozitami a zase provedl něco špatného.

Říkal jsem mu, že se v jeho chování prostě a jednoduše nevyznám a navíc že se v mém životě objevil znenadání Klaus. Jame není typický teplouš, víte, on k tomu nějak přišel ve vězení. Není v podstatě nic, je v něm gigantická prázdnota, kterou se snaží něčím zaplnit, navíc je permanentně vzteklej. Vždycky, když přijde do místnosti on, jako by byla ještě prázdnější. Chci tím říct, že člověk s takovouhle výbušností a temperamentem musí upoutat vaši pozornost hned, jakmile někam vejde. Víte, že ve dvanácti zabil své prarodiče?

No nic, tak tu seděl, byl bez práce, zase to nějakému nešťastníkovi udělal. Já byl pryč. Šel kolem pošty a vybral poštu svého bývalého zaměstnavatele. Doufal, že najde něco, co by mohl prodat. Byl tam jeden balíček z Malajsie nebo tam odněkud. Byl moc zvědavý, tak ho otevřel a uvnitř našel kufřík plný mrtvých motýlů. Jen tak tam bezvládně leželi.

Jeho šéf posílal peníze poštákům na daleké ostrovy a oni mu doručovali krabice a krabice mrtvých motýlů. V Lucite z nich vyráběl ty nejkýčovatější ornamenty, jaké si umíte představit. A ještě měl tu drzost mluvit o nich jako o „ozdobných předmětech“. Krabice s motýly neměly pro Jamea žádnou cenu, a tak do nich hrábnul rukama v naději, že snad pod nimi na dně najde vzácné klenoty - někdy z Bali přicházely náramky - ale na prsty se mu nalepil jen motýlí prach. Nic. Seděl na posteli s hlavou v dlaních, motýlí torza všude na rukách a obličejí. Byl na dně, jako my všichni, a plakal. Něco zaslechl - to se v kufříku klubal jeden motýl ven ze své kukly, kterou tam hodili mezi motýly. Dostal se ven a vylezl. Vzduchem poletoval prach z motýlích křídel a na ten prach zářilo skrz okno v místnosti slunce. - Vidíte, jak nesmírně živě to vypadá, když to vypráví někdo úplně otupělý. Sledoval motýla, jak zkouší mávat křídly. Byl hrozně veliký, říkal. Zelený. Otevřel okno a motýl odletěl pryč. Jame najednou pocítil obrovskou úlevu, říkal, a věděl naprosto přesně, co udělá.

Jame našel na pláži domek, kde jsem s Klausem bydlel, a jednou, když jsem přišel domů ze zkoušky, tam byl. Ale Klause jsem nikde neviděl. Klaus tam nebyl. Zeptal jsem se, kde je, a on řekl, že si šel

zaplavat. Poznal jsem, že lže. Klaus nikdy nechodil plavat, Tichý oceán je moc bouřlivý. No a když jsem otevřel ledničku, tušíte, co jsem našel. Klausova hlava na mě zírala za pomerančovým džusem. Jame si z Klausovy kůže udělal zástěru, oblékl si ji a ptal se mě, jak se mi líbí teď. Určitě vás zarazí, že jsem po tom všem ještě vůbec měl s Jamem něco společného - když jste Jamea poznal vy, byl ještě labilnější, myslím, že ho dost ohromilo, že z něj nemáte strach.

A po chvíli zazněla vůbec poslední Raspailova slova: "Zajímalo by mne, proč mě mí rodiče nezabili dřív, než jsem byl dost starý na to, abych je mohl balamutit."

Úzká rukojeť dýky se chvěla, jak se Raspailovo probodené srdce pokoušelo ještě bít, a dr. Lecter řekl: "Ta dýka vypadá jako stéblo v díře mravkolva, že?" Bylo ale příliš pozdě, než aby mohl Raspail cokoli odpovědět.

Dr. Lecter si pamatoval každičké slovo, ba mnohem víc. Trávil čas příjemnými vzpomínkami, zatímco mu uklízeli celu.

Clarice Starlingová je dost bystrá, přemítal doktor. Možná dostane Jamea Gumba už s tím, co jí řekl, ale je to na dlouhé lokte. Aby ho dostala včas, potřebuje víc podrobností. Dr. Lecter si byl jist tím, že po prostudování celého spisu se nápady jen pohrnou - možná mu něco osvětlí období, kdy byl Jame jako učeň vychováván v nápravném ústavu pro mladistvé poté, co zabil své prarodiče. Dá jí Jamea Gumba zítra, řekne jí to dost jasně, aby pochopil i Jack Crawford. Zítra se to stane.

Dr. Lecter zaslechl za svými zády kroky a někdo vypnul televizi. Cítil, jak ho někdo na vozíku naklonil. Teď začne ten zdlouhavý a úmorný proces, kdy ho uvnitř cely opět rozvážou. Dělají to vždycky stejně. Napřed ho Barney a jeho pomocníci pomalu položí na kavalec tváří dolů. Pak ho Barney v nohách kavalce přiváže za kotníky ručníky k mřížím, odstraní mu pouta na nohách a potom Barney, krytý dvěma pomocníky se slzným plynem a obušky, rozeprne přezky na zádech svěřací kazajky a vycouvají všichni z cely, zamknou síť a dveře v mřížích. Nechají už na dr. Lecterovi, aby se z pout osvobodil sám. Potom doktor vymění celou výstroj za snídani. Tato procedura vyhovovala všem a dodržovala se naprosto přesně od té doby, co Lecter pokoušel ošetřovatelku.

Dnes došlo ke změně.

K A P I T O L A

27

VOZÍK, NA NĚMŽ dr. Lectera převáželi, lehce nadskočil, když přejížděli práh cely. Uvnitř byl dr. Chilton, seděl na kavalci a prohlížel si soukromou korespondenci dr. Lectera. Chilton si svlékl sako i kravatu. Dr. Lecter si všiml, že mu kolem krku visí nějaký medailonek.

"Postavte ho vedle toalety, Barneyi," řekl dr. Chilton, aniž by se na něj podíval. "Vy a vaši pomocníci počkejte v kanceláři."

Dr. Chilton si dočetl poslední korespondenci dr. Lectera s hlavním psychiatrickým archivem. Pohodil dopisy na kavalec a vyšel z cely. Rychlý pohyb očí za hokejovou maskou, jak dr. Lecter Chiltona sledoval, ale Lecterova hlava se ani nehnula. Chilton poodešel ke školní lavici na chodbě, neohrabaně se ohnul a ze spodní strany sedadla židle odstranil malé odposlouchávací zařízení. Zamával jím před očnými otvory na Lecterově masce a opět zaujal své místo na kavalci.

"Myslel jsem, že bude slídit ohledně porušování lidských práv v případě Miggsovy smrti, tak jsem poslouchal," řekl Chilton. "Už léta jsem neslyšel tvůj hlas - naposledy to bylo, jak jsi mi v pohovorech dával zavádějící odpovědi a pak mě strhal v odborných článcích. Těžko uvěřit, že názory chovance tohoto ústavu mohou v odborných kruzích vůbec něco znamenat, divné, že? Jsem tady ale dál - a stejně tak i ty."

Dr. Lecter nic neříkal.

"Léta mlčení a pak sem najednou Jack Crawford pošle své děvče, a ty úplně roztaješ, co? Čím si tě získala, Hannibale? Byly to její tvrdé kotníky? Nebo snad lesk jejích vlasů? Je skvělá, že? Nedostupná a dokonalá. Zimní západ slunce - tak ji vidím já. Už je to pěkně dlouho, cos naposledy viděl zimní západ slunce, ale dej na mne."

"Máš na ni ještě jeden den. Pak tě přebírá k výsledkům baltimorské oddělení vražd. Už tam pro tebe v místnosti pro elektrošokovou terapii přišroubovávají k podlaze křeslo. Má na sedadle otvor a pod ním nočník, to pro tvoje pohodlí, a taky pro jejich, až zapnou dráty. Já o ničem nevím."

"Už ti to dochází? Oni to vědí, Hannibale. Oni vědí, že znáš Buffalo Billa. Myslí si, že byl možná kdysi tvým pacientem. Když jsem zaslechl, jak se slečna Starlingová vyptává na Buffalo Billa, zavola jsem na vraždy v Baltimoru. V Klausově hlavě našli nějaký hmyz, Hannibale. Vědí, že Buffalo Bill zabil i jeho. Crawford tě nechává, aby sis myslel, jak jsi chytrý. Nevím, jestli vůbec tušíš, jak strašně tě Crawford nenávidí od chvíle, co jsi rozsápal toho jeho favorita. Ted' tě dostal. Tak co, ještě si připadáš tak chytrý?"

Dr. Lecter pozoroval Chiltonovy oči, jak klouzají po páscích na masce. Chilton by je ze všeho nejraději dal pryč, aby mohl pozorovat Lecterův obličej. Lecter přemýšlel, jestli to Chilton provede bezpečným způsobem, zezadu. Kdyby to chtěl udělat zepředu, musel by kolem Lecterova obličeje šmátrat svými zápěstími plnými modrých žil. Tak pojd', doktore. Pojd' blíž. Ne, rozhodl se jinak.

"Tak ty si pořád myslíš, že tě odvezou někam, kde budeš mít okno? Ty si vážně myslíš, že se budeš procházet po pláži a pozorovat ptáky? Já to tak nevidím. Volal jsem senátorce Ruth Martinové, a ta neví o nějaké úmluvě s tebou naprosto nic. Musel jsem jí připomínat, co jsi vůbec zač. Ještě nikdy neslyšela ani o Clarice Starlingové. Je to habadůra. U ženy se dají předpokládat drobné podvůdky, ale tohle je bomba, nemyslíš?"

"Až z tebe vymáčknu úplně všechno, Hannibale, Crawford tě zažaluje za neoznámení zločinu. Budeš se vykrucovat před M'Naghtenem, ale soudci se to nebude líbit. Už jsi seděl za šest vražd. Soudce tvoje blaho nebude nijak extra zajímat."

"Žádné okno, Hannibale. Zbytek života strávíš na podlaze v nějakém státním ústavu a budeš pozorovat vozíčky na plenky, které budou jezdit kolem tebe. Ztratíš zuby i svou sílu, už se tě nebude nikdo bát a budeš v nějakém zapadákově v blázinci. Ti mladší tě budou postrkovat z místa na místo a sexuálně zneužívat, když to na ně přijde. Budeš si moct číst snad jen své vlastní škrábanice na zdech. Myslíš, že se soud bude zajímat? Přece znáš ty staříky. Rozpláčou se, když jim nechutná meruňkový kompot."

"Jack Crawford a ta jeho holka. Až mu umře žena, svůj poměr přestanou tajit. Začne se oblékat jako mladík a budou spolu provozovat nějaký sport. Už dávno spolu žijou intimně, už od té doby, co Bella Crawfordová onemocněla, tím nikoho kolem sebe neoblafnou. Udělají oba kariéru a na tebe si už ani nevzpomenou. Crawford se možná za tebou osobně vydá, až bude všemu konec, aby ti oznámil, co tě čeká. Konec přetvářek. Jsem si jist, že si svou řeč už připravuje."

"Hannibale, on tě nezná tak dobře jako já. Crawford si celou záležitost představoval asi tak, že tě požádá o jméno Buffalo Billa a nabídne ti potěšení z týrání Kateřininy matky."

Docela správně, uvědomil si dr. Lecter, jak moudré od Jacka - ten hloupý skotsko-irský sklon hlavy je přece jen trochu matoucí. Když člověk ví, jak se má podívat, vidí, že jeho obličej je celý zjizvený. Na pár dalších jizev by tam ale bylo ještě trochu místa.

"Já vím, čeho ty se nejvíc bojíš. Ne bolesti nebo samoty. Co nemůžeš vystát, Hannibale, je ponižování, v tom jseš jako kočka. Mám tu čest se o tebe starat, Hannibale. Z mé strany do našeho vztahu nevstoupilo nic osobního. Já se prostě o tebe jen starám."

"Neexistovala žádná úmluva se senátkou Martinovou, pokud jde o tvou osobu. Ale ted' už existuje. Nebo by mohla existovat. Už jsem kvůli tobě a životu té dívky protelefonoval hodiny. Povím ti ted' podmínku číslo jedna. Mluvit budeš jen přes mou osobu. Jenom já budu publikovat odborné články o tomto celém případu a mém úspěšném pohovoru s tebou. Ty nevydáš vůbec nic. Mám výhradní právo čerpat z materiálů Kateřiny Martinové, jestli bude zachráněna."

"O této podmínce nehodlám diskutovat. Tvou odpověď chci znát hned ted'. Přijímáš ji?"

Dr. Lecter se sám pro sebe usmál.

"Měl bys raději odpovědět teď mně než později oddělení vražd v Baltimoru. Dostaneš následující. Pokud identifikuješ Buffalo Billa a děvče bude nalezeno včas, senátorka Martinová - a to mi ještě telefonicky potvrdí - senátorka Martinová tě nechá přemístit do státního vězení v Brushy Mountain ve státě Tennessee mimo dosah marylandských úřadů. Budeš spadat pod ní, už ne pod Jacka Crawforda. Budeš v cele se zpřísněnými bezpečnostními opatřeními a s výhledem na lesy. Dostaneš knihy. Možná i pohyb venku, podrobnosti se musí teprve dohodnout, ale je celkem vstřícná. Udej jeho jméno a můžeš se okamžitě vydat na cestu. Na letišti dostaneš policejní doprovod ze státu Tennessee, guvernér souhlasí." Konečně řekl doktor Chilton něco zajímavého, a ani o tom sám neví. Dr. Lecter si za maskou olízl rty. Policejní doprovod. Policie není tak chytrá jako Barney. Policie je zvyklá zacházet se zločinci. Mají ve zvyku nasadit jim železná pouta na ruce a na nohy, pouta, co se zamykají maličkým klíčkem. Jako je ten můj.

"Jeho křestní jméno je Billy," řekl dr. Lecter. "Zbytek řeknu až senátorce. V Tennessee."

K A P I T O L A

28

JACK CRAWFORD odmítl od dr. Danielsona kávu, ale vzal si papírový pohárek a namíchal si alka-seltzer u nerezového dřezu za ošetřovnou. Všechno tu bylo z nerez - odkapávač, pracovní deska, odpadkový koš, obroučky brýlí dr. Danielsona. Lesklý kov připomněl Crawfordovi lesklé nástroje a přivodilo mu to lehkou bolest v tříselní oblasti.

Byl sám s doktorem v malé přípravně.

"Ne, bez soudního příkazu to nepůjde," řekl dr. Danielson už podruhé. Byl teď dost komisní ve srovnání s pohostinností, s jakou nabízel kávu.

Danielson byl šéfem kliniky na identifikaci pohlaví Ústavu Johns Hopkinse a svolil ke schůzce s Crawfordem hned ráno, ještě před ranní vizitou. "Budete mi muset ukázat soudní příkaz pro každý jednotlivý případ, až potom se tomu budeme věnovat, jednomu po druhém. Co vám řekli v Columbusu a v Minnesotě - totéž, nemám pravdu?"

"Ministerstvo spravedlnosti jim právě teď předkládá žádost. Musíme to udělat rychle, doktore. Jestli ta dívka už není po smrti, chystá se na ni - dnes v noci, nebo zítra. A pak si najde další," řekl Crawford.

"Zmiňovat se jedním dechem o Buffalo Billovi a našem ústavu není fér - je to primitivní a nebezpečné, pane Crawforde. Ježí se mi vlasy na hlavě. Trvalo léta a stejně s tím ještě nejsme hotovi. Není snadné přesvědčit veřejnost, že transvestiti nejsou blázni, že nejsou perverzní, že to nejsou teplouši, cokoli..."

"Souhlasím s vámi..."

"Počkejte. Případy násilí mezi transvestity jsou méně časté než obecně v rámci celé populace. To jsou slušní lidé, kteří mají skutečný problém - zcela unikátní a radikální problém. Zaslouží si pomoc a my ji můžeme poskytnout. Nechci tu pořádát hon na čarodějnice. Nikdy jsme nezklamali důvěru svých pacientů a nikdy to nehodláme udělat. Začněte raději jinde, pane Crawforde."

V soukromí se už celé měsíce Crawford snažil být pozorný ke všem lékařům i ošetřovatelkám, aby různými klíčky dosáhl maximálních výhod pro svou ženu. Doktorů ho pěkně rozčilovali. Tohle ale nebylo jeho soukromí. Tady byl v Baltimoru a byl v práci. Ted' buď milý.

"Myslím, že jsem se, doktore, nevyjádřil docela přesně. Moje chyba - je moc brzo, já nejsem zrovna ranní ptáče. Pointa je v tom, že člověk, kterého hledáme, není váš pacient. Měl by to být někdo, koho jste odmítli, protože jste usoudili, že není transvestita. Nehledáme naslepo - předvedu vám některé specifické rysy, jimiž se od běžných transvestitů liší, což bychom mohli najít v záznamech o testování osobnosti. Tady je stručný přehled jevů, které by mohli vaši lidé vyhledat mezi těmi, které jste odmítli."

Dr. Danielson si mnul prstem nos, zatímco pročítal seznam. Po chvíli mu papír vrátil: "To je originální,

pane Crawforde. V podstatě je to velmi bizarní, a to je slovo, které nepoužívám příliš často. Mohl bych se zeptat, kdo vám poskytl tyto... domněnky?"

Kdybyste věděl, asi by se vám to moc nezamlouvalo, doktore Danielsone.

"Personál oddělení behaviorálního výzkumu," řekl Crawford, "po konzultaci s doktorem Alanem Bloomem z univerzity v Chicagu."

"Alan Bloom s tímhle souhlasil?"

"A nemusíme pátrat jenom v testech. Ještě je jiná možnost, jak může Buffalo Bill figurovat ve vašich záznamech - pravděpodobně se snažil zatajit zápis v trestním rejstříku pro násilnické trestné činy nebo nějak falšovat doklady o svém rodinném zázemí. Ukažte mi záznamy o těch, které jste zamítli, doktore." Danielson celou dobu kroutil hlavou. "Materiály z vyšetřování a pohovorů jsou přísně důvěrné."

"Doktore Danielsone, jak mohou být falešné nebo dezinformující materiály přísně důvěrné? Jak dalece spadá zločincovo skutečné jméno nebo skutečné zázemí do vztahu pacienta a lékaře, pokud vám to nikdy neřekne a vy si to musíte zjišťovat sám? Já vím, jak je Ústav Johns Hopkinse v tomto směru důkladný. Jsem si jist, že takové případy tu máte. Ti, co si chtějí chirurgicky nechat změnit pohlaví, žádají všude, kde se podobné zákroky provádějí. To vůbec nesouvisí s pověstí ústavu nebo vašimi řádnými pacienty. Co myslíte, do FBI se taky hlásí blbečci. Máme je tam pořád. Zrovna minulý týden v St. Louis zažádal jeden v paruce. Vypadal jako Moe. Měl bazuku, dvě rakety a v golfovém pytlí čapku z medvědí kůže."

"Přijali jste ho?"

"Pomozte mi, doktore Danielsone. Žene nás čas. Zatímco my si tady povídáme, Buffalo Bill už zpracovává Kateřinu Martinovou, aby vypadala jako jedna z nich." Crawford položil na třpytivý stolek fotografie.

"Takhle to už vůbec nezkoušejte," řekl dr. Danielson. "To je dětinské, naprosto hloupé. Byl jsem za války chirurgem, pane Crawforde. Strčte si ty fotky zase zpátky do kapsy."

"Samozřejmě, chirurg se vydrží dívat na zohyzdělé tělo," řekl Crawford, zmačkal pohárek a stiskl šlapku odpadkového koše. "Myslím si však, že lékař by se neměl bezostyšně dívat, jak se maří lidský život."

Zahodil pohárek a víko koše s patřičným klapnutím jeho řeč zakončilo. "Pojďme se tedy dohodnout. Nebudu po vás chtít informace o pacientech, jenom informace ze žádostí, které vyberete vy osobně na základě této osnovy. Vy a vaši psychiatři dokážou posoudit zamítnuté žádosti daleko rychleji, než bych to udělal já. Pokud najdeme díky vašim informacím Buffala Billa, tuto skutečnost nezveřejníme. Najdu jiný způsob, jak celou věc udělat, a hezky tím proplujeme."

"Je možné, aby Ústav Johns Hopkinse vystupoval jako svědek pod ochranou, pane Crawforde? Můžete nám dát nějaký jiný název nebo nás přestěhovat třeba do školy Boba Jonese? Pochybuji o tom, že by FBI nebo některý jiný vládní úřad dokázal udržet tajemství příliš dlouho."

"Abyste nebyl překvapen."

"Pochybuji. Snaha vybruslit z nějaké nezapné byrokratické lži by mohla napáchat větší zlo než prosté konstatování pravdy. Prosím vás, nikdy se nepokoušejte chránit nás tímto způsobem, děkuji, nechci."

"Já děkuji vám, doktore Danielsone, za vaše vtipné poznámky. Jsou pro mě nesmírně užitečné - za chvíli vám povím proč. Máte rád pravdu - uvidíme. Unáší mladé ženy a stahuje z nich kůži. Do té jejich kůže se obléká a vesele si skotačí. My nechceme, aby v tom pokračoval. Pakliže mi nepomůžete, jak nerychleji to půjde, udělám následující. Dopoledne požádá ministerstvo spravedlnosti o soudní příkaz s odůvodněním, že jste odmítl pomoc. Požádáme dvakrát během dnešního dne v době dostatečné na to, aby to mohlo projít dopoledními i odpoledními zprávami. Každá zpráva, kterou ministerstvo spravedlnosti o tomto případu vydá, se zároveň zmíní o tom, co všechno bylo nutné podniknout, aby se doktor Danielson z Johns Hopkinse vůbec do případu angažoval. Pokaždé, když bude ve zprávách něco o případu Buffalo Bill, až najdeme v řece Kateřinu Martinovou nebo nějakou další a zase další, současně s tím zveřejníme i zprávu, jak jsme se o tom handrkovali s doktorem Danielsonem v Ústavu Johns Hopkinse, doplněnou o vaše vtipné poznámky týkající se Univerzity Boba Jonese. A ještě jedna věc, doktore. Víte, že Správa zdravotních a sociálních služeb sídlí přímo tady v Baltimoru. Moje úvahy teď míří do oddělení dotací a předpokládám, že vaše myšlenky také nejdříve zaletěly tam, že? Co kdyby senátorka Martinová někdy krátce po pohřbu své dcery předložila zaměstnancům oddělení dotací

následující návrh: Neměly by se ty zdejší operace změny pohlaví považovat spíše za plastickou chirurgii? Možná že se podrbou na hlavě a řeknou: „Senátorka Martinová má vlastně pravdu. Jasně. Jsou to vlastně plastické operace.“ Takže váš program už nebude mít nárok na dotaci od státu o nic vyšší než nějaká nosní klinika."

"To je urážlivé."

"Ne, tak to prostě chodí."

"Mne nevystrašíte, mne výhrůžkami k ničemu nedonutíte..."

"Dobrá. Já si nic takového nepřeju, doktore. Chci jen, abyste pochopil, že to myslím naprosto vážně. Pomozte mi, doktore, prosím vás."

"Říkal jste, že spolupracujete s Alanem Bloomem."

"Ano. Univerzita v Chicagu."

"Alana Blooma znám a rád bych to s ním nejdřív konzultoval na profesionální úrovni. Prosím, informujte ho, že bych se s ním během dopoledne spojil. O svém rozhodnutí vás budu informovat před polednem. Pane Crawford, ta mladá žena mne pochopitelně zajímá. Ty druhé taky. Ale ve hře je dost věcí a myslím, že je podceňujete více, než byste měl... Pane Crawford, měřil vám někdo v poslední době tlak?"

"Ano, měřím si ho sám."

"A léky si také předepisujete sám?"

"To je nezákonné, doktore Danielsone."

"Ale máte svého lékaře, že?"

"Ano."

"Konzultujte s ním svá měření, pane Crawford. Byla by to velká ztráta pro nás pro všechny, kdyby vás náhle skolila smrt. Dnes dopoledne se vám ozvu."

"Kdy dopoledne? Což takhle během hodiny?"

"Hodina."

Když vystupoval Crawford z výtahu v přízemí, ozvalo se pípátko. Řidič Jeff pozdravil Crawforda nastupujícího do dodávky. Je mrtvá a už ji našli, pomyslel si Crawford a natáhnul se po telefonu. Volal mu jeho ředitel. Ta zpráva nebyla až tak špatná, ale příjemná také nebyla. Chilton se navezl do celého případu a právě do něj vstupuje i senátorka Martinová. Generální prokurátor státu Maryland potvrdil na základě instrukcí guvernéra převoz dr. Hannibala Lectera do Tennessee. Vyžadovalo by nadlidské úsilí, kdyby chtěl Nejvyšší soud státu Maryland převozu zabránit nebo jej jakkoli pozdržet. Ředitel žádá vysvětlení - teď hned.

"Počkejte chvíli," řekl Crawford. Položil si sluchátko na stehno a zadíval se ven z okna dodávky. Takhle brzy po ránu nebylo venku k vidění moc barev. Všechno šedivé. Tak pusto.

Jeff chtěl něco říct, ale Crawford ho pohybem ruky zarazil.

Ego té obludy Lectera. Chiltonovy ambice. Strach senátorky Martinové o vlastní dítě. Život Kateřiny Martinové. Zabal to.

"Nechte je jet," řekl do telefonu.

K A P I T O L A

29

ZA SVÍTÁNÍ STÁLI dr. Chilton a tři nažehlení policisté blízko sebe na rozjezdové ploše letiště a mluvili hlasitěji, aby překřičeli hluk vysílačky, který sem doléhal z otevřených dveří letadla Grumman Gulfstream, a zvuk motoru poblíž stojící sanitky.

Kapitán policie podal dr. Chiltonovi pero. Papíry v bloku se ve větru vzdouvaly a policista je rukou

uhlazoval do původního stavu.

"Nemůžeme tohle udělat až ve vzduchu?" zeptal se Chilton.

"Ne, pane, jsme povinni vést veškerou dokumentaci v době fyzického převodu. Takové jsou instrukce."

Pomocný pilot položil na schůdky rampu. "Oukej!" zavolal.

Policisté se shromáždili spolu s dr. Chiltonem za zadními dveřmi sanitky. Když Chilton otevřel dveře, všichni zpozorněli, jako by očekávali, že odtud něco vyskočí.

Dr. Hannibal Lecter stál vzpřímeně ve stojacím vozíku uvázaný popruhem a na obličeji měl svou hokejovou masku. Ulevoval svému měchýři, zatímco Barney mu přidržoval bažanta.

Jeden z policistů si odfrknul. Druzí dva se dívali stranou.

"Promiňte," řekl Barney dr. Lecterovi a zase přivřel dveře.

"To je v pořádku, Barneyi," řekl dr. Lecter. "Už jsem stejně hotov, děkuji vám."

Barney upravil Lecterovi oblečení a odvezl ho ke dveřím sanitky.

"Barneyi?"

"Ano, doktore Lectere?"

"Choval jste se ke mně celou tu dlouhou dobu velice slušně. Děkuji vám."

"Není zač."

"Až bude příště Sammie zase při smyslech, vyřídíte mu moje pozdravy?"

"Samozřejmě."

"Sbohem, Barneyi."

Mohutný dozorce otevřel zadní dveře sanitky a zavolal na policisty. "Chyťte to tady dole, chlapci."

Vezměte to na obou stranách. Postavíme ho na zem. Pomalu."

Barney vytlačil dr. Lectera po rampě do letadla. Po pravé straně byla odstraněna tři sedadla. Pomocný pilot připoutal vozík k úchytkám pro sedadla na podlaze.

"To on poletí vleže?" zeptal se jeden z policistů. "Má na sobě gumové gatě?"

"Budeš to prostě muset vydržet až do Memphisu, ty náš malej vrahu."

"Doktore Chiltone, mohl bych s vámi mluvit?" řekl Barney.

Stáli před letadlem a vítr vířil prach a smetl.

"Ti chlápci tam nevědí vůbec nic," řekl mu Barney. "Nějací pomocníci na mě budou čekat na přistání - zkušeni dozorci z psychiatrie. Ted' už za něj nezodpovídáme."

"Domníváte se, že s ním budou zacházet správně? Vždyť víte, jaký je - musíte mu pohrozit nudou. Toho jediného se bojí. Jestli ho budou mlátit, nikam to nepovede."

"Barneyi, to bych nikdy nepřipustil."

"Vy tam budete, až ho budou vyslýchat?"

"Ano." Ale ty ne, pomyslel si Chilton pro sebe.

"Pomohl bych ho tam ubytovat a vrátil bych se jen několik hodin po službě," řekl Barney.

"To už není vaše starost, Barneyi. Budu tam já. Já jim předvedu, jak se s ním musí zacházet, krok po kroku."

"Měli by si dávat pozor," řekl Barney. "On tedy rozhodně pozorný bude."

K A P I T O L A

30

CLARICE STARLINGOVÁ seděla v motelu na kraji postele a zírala asi minutu na černý telefon, který Crawford na druhé straně právě zavěsil. Z kratičkého spánku měla pocuchané vlasy i noční oblečení Policejní akademie. Cítila se, jako by ji právě někdo kopnul do žaludku. Od dr. Lectera odešla před třemi hodinami a před dvěma dokončili s Crawfordem seznam

charakteristik, které by se měly prověřit v žádostech na klinikách. Zatímco si na malou chvilku zdřímla, dr. Fredericku Chiltonovi se podařilo všechno dokonale zbabrat.

Crawford pro ni jede. Potřebovala se připravit, potrebovala se soustředit na to, aby se nějak připravila. Krucinál. KRUCINÁL. Právě jste ji zabil, doktore Chiltone. Právě jste ji zabil, doktore Sráči. Lecter toho věděl daleko víc a já už ho skoro měla. Takhle je všechno v háji, všechno v hajzlu. Pro nic za nic. Až Kateřina Martinová vypluje na hladinu, dám si záležet na tom, abyste se na ni musel jít osobně podívat, přísahám. Vy jste mi to sebral. Měla bych teď dělat radši něco užitečnějšího. Hned teď. Co bych asi tak měla udělat, co mám právě v této chvíli dělat? Umyj se.

V koupelně ležel malý balíček s novým mýdlem, tubou šamponu a krémem, malá soupravička na šití a drobné pozornosti, které jsou nachystané v každém dobrém motelu.

Když lezla do sprchy, vzpomněla si, jak kdysi pomáhala v motelu. Clarice bylo osm let a nosila ručníky, šampony a zabalená mýdla matce, která uklízela pokoje. Clarice bylo právě osm let, když se tam objevila vrána, jedna z celého hejna poletujícího páchnoucím vzduchem zaprášeného města, a tahle vrána ráda kradla věci z motelové kárky. Kradla všechno, co bylo nějak nápadné. Vrána jen čekala na příležitost a pak se prohrabovala věcmi na vozíku. Když ji někdo vyplašil, čapla třeba i čisté povlečení. Jedna z uklízeček po ní hodila bělidlo, ale nepřineslo to žádný výsledek, jen vrána měla od té doby na svém peří bílé skvrny. Černobílá vrána vždycky čekala, až Clarice odejde od kárky, aby odnesla věci matce, která mezitím drhla koupelny. Jednou matka jen tak stála ve dveřích motelové koupelny a najednou řekla, že Clarice bude muset odjet pryč a že bude žít v Montaně. Matka položila ručníky, co svírala v náručí, na okraj postele a objala Clarice. Starlingová tu vránu často vídala ve svých snech a vzpomněla si na ni i teď. Nevěděla, co si o tom má myslet. Zvedla ruku, jako by chtěla vránu odehnat, a potom své gesto ospravedlnila tím, že zvedla ruku až k čelu a odhmul si pramen mokrých vlasů. Rychle se oblékla. Kalhoty a bundu, halenku, světlou vlněnou vestu, v pouzdru na žebrech revolver, na druhé straně opasku zásobník. Bunda potrebovala trochu opravit. Steh ve štepování praskal zrovna u zásobníku. Měla teď najednou hrozně práce. Dalo jí velkou námahu, než se uklidnila. Vzala si motelovou šicí soupravu a opravila štepování. Někteří agenti si přišívají na spodní díl bundy podložku, aby se snadno rozevírala, bude si to muset taky udělat...

Crawford zaklepal na dveře.

K A P I T O L A

31

ZE ZKUŠENOSTI Crawford věděl, že když se ženy zlobí, ztrácejí glanc. Vztek způsobí, že jim vzadu na krku odstávají vlasy, že jim obličej hraje všemi barvami a zapomínají si zapnout zip. Pokud na nich nebylo něco pěkného, vztek to ještě zdůraznil. Starlingová vypadala jako obvykle, když otevřela dveře svého motelového pokoje, ale navztekaná byla dokonale.

Crawford poznal, že by se teď mohl o ní dozvědět spoustu nových věcí.

Ovanula jej vůně mýdla a páry z koupelny. Přikrývka na posteli za ní byla ustlaná.

"Co tomu říkáte, Starlingová?"

"Říkám krucinál, pane. Co tomu říkáte vy?"

Kývl lehce hlavou. "Tady na rohu už mají otevřeno. Dáme si trochu kávy."

Na únor bylo ráno docela teplé. Slunce nízko na východě ozařovalo vstup do ústavu, když kráčeli kolem. Jeff je pomalu sledoval v dodávce, v rádiu to praskalo. Jednou vystrčil ruku z okénka a podal Crawfordovi telefon ke krátkému hovoru.

"Mohu podat na Chiltona žalobu pro maření úředního výkonu?"

Starlingová kráčela kousek před ním. Crawford jen viděl, jak jí ztvrdly svaly na čelistech, když mu tuto

otázku položila.

"Ne, to by neobstálo."

"A co jestli ji tím zabil, co když Kateřina kvůli němu zemře? Kéž by se mi teď dostal do ruky... Nechte mě u toho, pane Crawford, neposílejte mě zpátky do školy."

"Tak zaprvé, když si vás nechám, nebude to proto, aby se vám dostal Chilton do rukou, na to je času dost. Zadruhé, jestli vás zdržím delší dobu, budete muset opakovat ročník. To by vás stálo několik měsíců. Akademie nikomu nic nedává zadarmo. Mohu vám zaručit, že vám opakování povolí, ale to je asi tak všechno - to jediné vám teď můžu slíbit: Bude tam pro vás volné místo.

Kráčela dál, trochu zaklonila hlavu. "Možná to není zrovna slušné takhle se ptát šéfa, ale jste v bryndě? Může vám senátorka Martinová nějak uškodit?"

"Starlingová, za dva roky jdu do penze. Přestože jsem dostal Jimma Hoffu a vraha z Tylenolu, stejně to budu muset zabalit. O to vůbec nejde."

Crawford byl vždy ve svých přáních opatrný, ale dobře věděl, jak moc by si přál zmoudřet. Věděl až moc dobře, jak muž ve středních letech potřebuje být moudrý, tak moc, že si může i vymýšlet. Jak hrozné to pak musí být pro někoho mladého, kdo mu důvěřuje. Mluvil proto opatrně a jen o tom, čím si byl naprosto jist.

A tak jí nyní na odporné baltimorské ulici Crawford vyprávěl o tom, co se naučil během několika mrazivých svítání za války v Koreji, když ještě ona nebyla ani na světě. Vynechal podrobnosti týkající se Koreje, pro svou autoritu toho neměl zapotřebí.

"Teď je to nejtěžší, Starlingová. Poučte se z této chvíle, bude se vám to hodit. Tahle zkouška je nejtěžší - nedovolte, aby vám vztek a frustrace bránily v přemýšlení. Jde jen o to, jestli se dokážete ovládnout nebo ne. Hloupost a malomyslnost to celé jen zhorší. Chilton je pěkný hlupák, a mohlo by to stát Kateřinu Martinovou život. Ale možná taky ne. Ještě má nás, Starlingová - jakou teplotu má tekutý dusík v laboratoři?"

"Cože? Aha, tekutý dusík... minus dvě stě stupňů Celsia, asi tak nějak. Při vyšší teplotě vře."

"Už jste tím někdy něco zmrazovala?"

"Samozřejmě."

"Chtěl bych tedy, abyste teď něco uložila k ledu. Celou tu záležitost s Chiltonem. Ponechte v sobě všechny informace od Lectera a všechny ostatní pocity dejte k ledu. Mějte oči pořád upřené na cíl, Starlingová. Jen na tom zaleží. Dala jste si spoustu práce, abyste ty informace získala, zaplatila jste za ně, máte je a teď je použijeme. Je to stejně tak dobré - nebo špatné - jako předtím, než se do toho zamotal Chilton. Z Lectera už nejspíš nedostaneme nic. Nezapomeňte absolutně nic z toho, co vám Lecter o Buffalo Billovi řekl. Zbytek k ledu. Malomyslnost, vztek, Chilton - k ledu. Až na to budeme mít čas, nakopeme Chiltonovi zadek, co se do něj vejde. Teď to ale musí stranou, hezky k ledu. Dejte to stranou, Starlingová, abyste viděla cíl. Život Kateřiny Martinové. Kůže na vratech stodoly u Buffalo Billa. Oči upřené na cíl. Jestli dokážete tohle, můžu vás ještě potřebovat.

"Zpracovávat záznamy z klinik?"

Zastavili před dragstórem.

"Zatím ne, alespoň do té doby, než se kliniky odbarikádují a k záznamům nás vůbec pustí. Chci, abyste jela do Memphisu. Musíme doufat, že Lecter řekne senátorce něco smysluplného. Byl bych totiž rád, kdybyste tam byla po ruce pro případ, že by ho přestalo bavit si s ní pohrávat. Třeba si pak rád promluví s vámi. Mezitím potřebuji, abyste se vcítila do Kateřiny, jak si ji asi Bill mohl vytipovat. Nejste o moc starší než ona, její přátelé vám třeba prozradí něco, co člověku s vizáží policajta nikdy neřeknou."

"Ještě tu máme rozdělaných dalších pár věcí. Interpol pracuje na identifikaci Klause. Až budeme vědět, kdo to je, budeme se moci podívat po jeho známých v Evropě a v Kalifornii, kde si užíval s Benjaminem Raspaiem. Já jedu na univerzitu v Minnesotě - tam jsme nezačali právě šťastně - a večer budu zpátky ve Washingtonu. Teď si ale dám kafe. Hvízdněte na Jeffa v dodávce. Za čtyřicet minut startujete."

Rudé slunce se už vyšplhalo do tří čtvrtin sloupů telefonního vedení. Chodníky byly stále ještě nafialovělé. Starlingová dosáhla rukou až do slunečního světla, když mávala na Jeffa.

Cítila se lehce, mnohem lépe než ráno. Crawford byl opravdu třída. Věděla, že jeho dotaz ohledně dusíku byl odkaz na její kurz ohledavače mrtvol, a zeptal se proto, aby ji potěšil a zároveň vyvolal zažitý

návyk automatického a ukázněného myšlení. Ráda by věděla, zda muži skutečně pokládají takový typ manipulace za jemný. Zvláštní, jak s člověkem něco zacvičí, i když ví, jak to chodí. Zvláštní, že šéfové musí být občas hrubí a nekultivovaní.

Naproti přes ulici po schodech baltimorského Státního ústavu pro duševně choré zločince kráčel člověk. Byl to Barney, který v dřevorubecké bundě vypadal ještě zavalitější. Nesl si nádoby na oběd.

Starlingová vyslala na Jeffa v dodávce signál „pět minut“. Zastihla Barneyho, když odemykal dveře svého starého studebakera.

"Barneyi." Otočil se k ní, obličej bez výrazu. Oči se mu možná rozšířily o trochu více než jindy. Narovnal se.

"Řekl vám doktor Chilton, že je to v pořádku?"

"Co jiného by mi tak mohl říct?"

"A vy mu to věříte?"

Koutek úst mu poklesl. Neřekl tak ani tak.

"Ráda bych, kdybyste pro mě mohl něco udělat. Ted' hned a bez zbytečného vyptávání. Pěkně vás prosím - musíme vycházet ze současné situace. Zůstalo po Lecterovi něco v cele?"

"Pár knih - Radost z vaření, lékařské časopisy. Vzali si soudní spisy."

"A co ty věci na zdech? Kresby?"

"Jsou tady."

"Hrozně je všechny potřebuju a strašně pospíchám."

Chvilinku přemýšlel. "Počkejte," řekl a vyklusl po schodech nahoru, docela svižně na takového obra. Crawford na ni čekal v dodávce, když se Barney vrátil se srolovanými kresbami, papíry a knihami v nákupní tašce.

"Vy si myslíte, že jsem věděl o tom odposlechu ve školní lavici, vidíte?" řekl Barney a podával jí tašku.

"Ještě o tom budu muset přemýšlet. Tady je pero, napište mi na tašku váš telefon. Barneyi, myslíte si, že oni vědí, jak mají s doktorem Lecterem správné zacházet?"

"Dost o tom pochybuju a taky jsem to doktoru Chiltonovi říkal. Pamatujte si, že jsem vám o tom říkal, pro případ, že mu to vyklouzne z hlavy. Vy jste dobrý člověk, agentko Starlingová. Poslyšte, až dostanete Buffalo Billa..."

"Copak?"

"Ne, abyste ho přivezli ke mně, protože se tam uvolnilo místo, platí?" Zasmál se. Barney měl malé dětské zoubky.

Starlingová se na něj usmála, aniž by vlastně chtěla. Zamávala mu přes rameno a běžela do dodávky. Crawford byl spokojen.

K A P I T O L A

32

LETADLO GRUMMAN GULFSTREAM převážející dr. Hannibala Lectera přistálo v Memphisu a od podvozku se vznesly dva obláčky dýmu. Na pokyny věže rolovalo letadlo směrem k hangárům Státní letecké bezpečnosti, které se nacházejí dost daleko od civilního letiště. Uvnitř jednoho hangáru čekala sanitka a jedna limuzína.

Senátorka Ruth Martinová pozorovala kouřovým sklem limuzíny, jak policie vyvází dr. Lectera z letadla ven. Nejraději ze všeho by se rozběhla k té svázané postavě s maskou a vydrápala by z ní všechny informace, ale byla přece jen trochu chytřejší.

Telefon senátorky Martinové zapípal. Její asistent, Brian Gossage, se pro něj ze skládacího sedátka natáhl.

"To je FBI, Jack Crawford," řekl Gossage.

Senátorka nespouštěla oči z dr. Lectera a vzala si do ruky sluchátko.

"Proč jste mne neinformoval o doktoru Lecterovi, pane Crawforde?"

"Obával jsem se, že byste provedla přesně to, co právě děláte."

"Pane Crawforde, nechci s vámi vést válku. Jestli ji chcete, máte ji mít, ale budete litovat."

"Kde je Lecter teď?"

"Zrovna se na něj dívám."

"Slyší vás?"

"Ne."

"Paní senátorko, poslouchejte mě. Chcete dát Lecterovi určité osobní záruky - dobrá, to je v pořádku.

Ale udělejte něco pro mě. Než si s Lecterem vůbec něco začnete, poraďte se napřed s doktorem

Bloomem. Bloom vám může hodně pomoci, věřte mi."

"Už jednoho odborného poradce mám."

"Doufám, že někoho lepšího, než je Chilton."

Dr. Chilton zaťukal na okno limuzíny. Senátorka Martinová poslala Briana Gossage, aby ho zabavil.

"Takhle bojovat o pozice, to je ztráta času, pane Crawforde. Poslal jste za Lecterem nějakou studentku s vymyšlenou nabídkou. To já dokážu něco lepšího. Doktor Chilton říká, že Lecter na přímou nabídku zareaguje, a to mu já prostě dám - žádná byrokracie, významné osobnosti, důvěra. Jestli se Kateřina vrátí v pořádku, všichni z toho budeme něco mít, včetně vás. Jestli... jestli zemře, na vaše výmluvy kašlu."

"Nechte nás pracovat, paní senátorko."

Neslyšela v jeho hlase žádnou zlobu, jen profesionální odstup, který znala velmi dobře. Odpověděla:

"Pokračujte tedy."

"Pokud se něco dozvíte, dejte nám to k dispozici. Ať máme všechno, co potřebujeme. Dohlédněte, ať s námi místní policie spolupracuje. Ať si nemyslí, že se vám nějak zavděčí, když nás odtud vyhodí."

"Je tu Paul Klender ze spravedlnosti. Osobně na to dohlédne."

"Kdo tam tomu teď velí?"

"Major Bachman z FBI v Tennessee."

"Dobře. Jestli už není pozdě, pokuste se vyloučit masmédia. Trochu držte Chiltona zpátky - on je hrozně rád středem pozornosti. Nechceme, aby Buffalo Bill cokoli věděl. Až ho najdeme, chceme nasadit Tým na záchranu rukojmích. Udeříme na něj rázně a nebudeme nic protahovat. Chcete se vyptávat Lectera vy osobně?"

"Ano."

"Nechcete si nejdřív promluvit s Clarice Starlingovou? Je na cestě."

"Za jakým účelem? Chilton mne stručně o všem informoval. Už jsme kolem té horké kaše chodili dost dlouho..."

Chilton opět zaťukal na okénko a snažil se něco přes sklo sdělit. Brian Gossage ho chytil za zápěstí a zavrtěl hlavou.

"Rád bych měl k Lecterovi přístup, až si s ním promluvíte," řekl Crawford.

"Pane Crawforde, Lecter slíbil, že mi řekne jméno Buffala Billa výměnou za jistá privilegia, konkrétně za lepší prostředí. Jestli to neudělá, můžete ho mít navěky."

"Paní senátorko, vím, že jde o choulostivou věc, ale musím vám to říct: Dělejte si, co chcete, jenom se ho nedoprošujte."

"Dobrá, pane Crawforde. Ted' už nemám na zbytečné řeči čas." Zavěsila telefon. "Když na to půjdu špatně, nebude o nic víc mrtvá než těch šest předešlých, co jste nechali zlikvidovat," povzddechla si a kývla na Gossage s Chiltonem, aby šli k ní.

Dr. Chilton požádal v Memphisu o kancelář, v níž by si mohla senátorka Martinová s Hannibalem Lecterem promluvit. Z časových důvodů rychle upravili v hangáru Státní letecké bezpečnosti briefingovou místnost.

Senátorka Martinová musela počkat venku v hangáru, zatímco dr. Chilton připravoval Lectera v místnosti. V autě to už nemohla vydržet. Chodila dokola pod vysokou střechou hangáru a střídavě hleděla vysoko pod střechu a zase dolů na zem označenou pruhou. Na chvíli se zastavila u starého

Fantoma F-4 a opřela si čelo o jeho studenou stěnu v místech, kde nápis pravil NEVSTUPOVAT.

Tohle letadlo je určitě starší než Kateřina. Proboha živého, no tak.

"Paní senátorko," zavolal major Bachman. Chilton kýval hlavou ode dveří.

V místnosti byl stůl pro Chiltona a křeslo pro senátorku Martinovou, jejího asistenta a pro majora Bachmana. Kameraman byl připraven natáčet schůzku na video. Chilton tvrdil, že je to jeden z Lecterových požadavků.

Senátorka Martinová vešla a zapůsobila dobrým dojmem. Z jejího tmavomodrého kostýmu dýchala síla. Vlila trochu energie i do Gossage.

Dr. Hannibal Lecter seděl sám uprostřed místnosti v obrovském dubovém křesle připevněném k podlaze. Deko pokrývala jeho svěrací kazajku, pouta na nohách a skrývala i řetězy, jimiž byl ke křeslu připoután. Na obličej měl stále hokejovou masku, aby nemohl nikoho pokousat.

Proč? Senátorka se podívovala - přece se mluvilo o tom, že při této příležitosti povolí dr. Lecterovi určitou míru důstojnosti. Senátorka Martinová pohlédla na Chiltona a potom se obrátila ke Gossagovi pro dokumenty.

Chilton šel dozadu za dr. Lectera, zadíval se do kamery, rozeplal přezky a s rozmáchlým gestem sňal masku z obličej.

"Paní senátorko, dovolu, abych vás seznámil s doktorem Hannibalem Lecterem."

Když senátorka Martinová viděla, jak se dr. Chilton předvádí, poděsilo ji to téměř stejně, jako když jí zmizela dcera. Jakoukoli důvěru, kterou k němu kdy eventuálně pocítovala, teď vystřídal strach a tušení, že je to naprostý blázen.

Ale musela to překonat.

Pruh vlasů spadl dr. Lecterovi mezi jeho kaštanově hnědé oči. Byl bledý jako maska. Senátorka Martinová a Hannibal Lecter se chvíli poměřovali očima. Jeden z nich nesmírně inteligentní, druhého nešlo podle běžných lidských kritérií nikam zařadit.

Dr. Chilton se vrátil ke stolku, rozhlédl se kolem sebe a spustil:

"Paní senátorko, doktor Lecter mi naznačil, že by rád přispěl do vyšetřování jednou speciální informací, a to výměnou za zvážení podmínek výkonu jeho trestu."

Senátorka Martinová držela v ruce doklady. "Doktore Lectere, zde je mé místopřísežné prohlášení, které nyní podepisu. Stojí v něm, že vám pomohu. Chcete si to přečíst?"

Usoudila, že zřejmě neodpoví, otočila se ke stolu a chtěla podepsat, když tu najednou promluvil:

"Nehodlám marnit váš a Kateřinin čas smlouváním o malicherná privilegia. Kariériste už toho času promrhali dost. Já vám nyní pomohu a pak budu věřit, že vy pomůžete mně."

"Na to se spolehněte. Briane?"

Gossage si vzal do ruky svůj zápisník.

"Buffalo Bill se jmenuje William Rubin. Říká si Billy Rubin. Jeden z mých bývalých pacientů, Benjamin Raspail, se mi o něm zmínil asi tak v dubnu nebo v květnu 1975. Říkal, že žije ve Filadelfii. Jeho adresu si nepamatuji, ale v Baltimoru bydlel s Raspaiem."

"Kde jsou vaše záznamy?" vstoupil do hovoru major Bachman.

"Moje záznamy byly na příkaz soudu zničeny krátce poté, co..."

"Jak vypadal?" zeptal se major Bachman.

"Promiňte, majore, paní senátorko, jediný..."

"Sdělte mi jeho věk, fyzický popis, cokoli si pamatujete," řekl major Bachman.

Dr. Lecter jednoduše vysadil. Přemýšlel o něčem jiném - o Géricaultových anatomických studiích na obraze Prám Medusy - a pokud vůbec otázku zaslechl, nedával to na sobě nijak znát.

Senátorka Martinová opět získala jeho pozornost, až když byli v místnosti sami. Měla v ruce Gossagův zápisník. Oči dr. Lectera se na ni zaostřily. "Ta vlajka páchne po doutnících," řekl. "O Kateřinu jste pečovala vy?"

"Prosím? Jestli..."

"Kojila jste ji?"

"Ano."

"To byla žízeň, vidíte?"

Rozšířily se jí panenky, dr. Lecter si lokl její bolesti a pocítil intenzivní rozkoš. To by pro dnešek stačilo. Pokračoval: "Billy Rubin je asi sto osmdesát dva centimetry vysoký a dnes by mu mělo být tak pětatřicet let. Je dost dobře stavěný, když jsem ho poznal, vážil tak osmdesát pět kilo a určitě od té doby přibral, řekl bych. Má hnědé vlasy a světlemodré oči. Dejte jim to a budeme pokračovat."

"Ano, moment," řekla senátorka Martinová a předala své záznamy za dveře.

"Viděl jsem ho jen jednou. Smluvil si ještě jednu schůzku, ale už nikdy nepřišel."

"Proč si myslíte, že je to Buffalo Bill?"

"Už tehdy vraždil lidi a dělal s nimi něco podobného - z anatomického hlediska. Povídal, že potřebuje pomoci, aby toho nechal, ale ve skutečnosti si o tom chtěl jen popovídat."

"A vy jste ho - on si byl jistý, že ho neudáte?"

"Myslel si, že to neudělám, a rád riskoval. Vážil jsem si důvěry jeho přítele Raspaila."

"A Raspail věděl, že on tohle dělá?"

"Raspailovy choutky byly výstřední - byl plný jizev."

"Billy Rubin mi říkal, že má záznam v trestním rejstříku, ale žádné podrobnosti. Udělal jsem si jen stručnou anamnézu. Nic výjimečného, až na jednu věc: Rubin mi řekl, že měl kdysi snět ze slonoviny. To je vše, na co si vzpomínám, paní senátorko, a myslím, že už byste ráda šla. Jestli si ještě na něco vzpomenu, dám vám vědět."

"Zabil Billy Rubin toho člověka, co našli jeho hlavu v autě?"

"Myslím, že ano."

"A vy víte, kdo to byl?"

"Ne. Raspail mu říkal Klaus."

"To, co jste dříve říkal FBI, je to pravda?"

"Je to tak pravdivé jako to, co říkala FBI mně, paní senátorko."

"Zařídila jsem pro vás přechodné umístění tady v Memphisu. Probereme si vaši situaci a potom pojedete do Brushy Mountain, až se to... až tohle vyřídíme."

"Děkuji vám. Chtěl bych mít telefon, kdyby mě něco napadlo..."

"Máte ho mít."

"A hudbu. Glenna Goulda, Gouldbergovy variace. Je toho moc?"

"Dobrá."

"Paní senátorko, nevěřte jenom FBI. Jack Crawford nejedná nikdy s ostatními fér. Mají spolu rozehranou velkou partii. Crawford by si ho rád zatknul sám. „Skřípnout tomu říkají."

"Děkuji vám, doktore Lectere."

"Líbí se mi váš kostým," prohlásil, když vycházela ze dveří.

K A P I T O L A

33

JEDNA MÍSTNOST vedle druhé, suterén Jame Gumba je zamotaný jako bludiště, které občas děsivé snu. Když býval ještě plachý - to bylo v jeho minulých životech - měl pan Gumb nejraději ty nejtajemnější místnosti, co byly nejdále od schodů. V odlehlých místech tohoto domu se nacházejí pokoje z jeho minulých životů a dveře k nim Gumb neotevřel už celá léta. Svým způsobem v nich pořád někdo je i nyní, přestože zvuky v nich časem utichly a po nějaké době zmizely navždy. Místo nich se tu rozhostilo ticho, ale to už je dávno.

Místnosti se od sebe liší i úrovní podlahy - asi tak o třicet centimetrů. Musí se překračovat prahy, přelézat překlady. Těžší břemena se nedají odvalit a je velice obtížné je někam přesunout. Nechat něco pochodovat před sebou - vzlykající, plačící, prosící, klimbající omráčenou hlavou - to se dá jen těžko, a

dokonce je to i nebezpečné.

Jak moudřel a nabýval sebedůvěry, zjistil Gumb, že se při uspokojování svých potřeb nemusí skrývat v nejzazších částech suterénu. Používá nyní suterénní prostory hned za schodištěm, obrovské místnosti s tekoucí vodou a elektřinou.

Suterén teď tone v naprosté tmě.

V hladomorně pod písčitou podlahou je tichá Kateřina Martinová.

Pan Gumb je velmi blízko, ale ne přímo u ní.

Místnost za schodištěm je pro lidské oči naprosto temná, ale je plná nepatrných zvuků. Zurčí tady voda a hučí čerpadla. Zvuky trochu rezonují, a tak se místnost zdá být veliká. Vzduch je vlhký a chladný. Voní tu zeleň. Tichý nazální zvuk rozkoše, lidský zvuk.

Světlo v místnosti nemá takové spektrum, aby bylo viditelné lidským okem, ale pan Gumb je tady a vidí velmi dobře, přestože je všechno trochu nejasné a zbarvené dozelená. Na očích má dokonalé infračervené brýle (izraelské vojenské zásoby, cena asi čtyři sta dolarů) a míří infračerveným světelným paprskem na drátěnou klec před sebou. Sedí na kraji židle a fascinován pozoruje hmyz lezoucí po rostlině v kleci. Ve vlhkém vzduchu na dně klece se právě vylouplo z kukly nové imago. Opatrně leze vzhůru po lilkovém stonku a hledá prostor, kde by mohlo v bezpečí roztáhnout svá nová křídla, která má zatím pořád složená na zádech. Vybralo si jednu vodorovnou větvíčku.

Gumb se musí podívat zblízka, aby viděl opravdu dobře. Můra pomalu čerpá do křídel vzduch a krev. Křídla jsou stále přilepená na zádech.

Situace o dvě hodiny později: Pan Gumb se ani nepohnul. Zapíná a vypíná infračervené brýle po určitých intervalech a vždy se nechá znovu překvapit pokrokem, jaký můra mezitím udělala. Pro ukrácení času přejíždí paprskem přes jiné části místnosti - obrovské akvárium, v němž louhuje zeleninu. Na formách a napínacích stojanech uvnitř nádob stojí nedávné přírůstky jako poničené klasické sochy v hluboké zeleni moře. Pokračuje přes galvanizovaný pracovní stůl s kovovým podhlavníkem s přívodem a odtokem vody. Zkontroluje i zvedák nad stolem. U stolu stojí dlouhé pracovní dřezy. Vše v zeleni infračervených paprsků. Před očima se mu občas cosi zatřepetá nebo se objeví fosforeskující proužek. To můry, které poletují volně po místnosti, vyvolávají dojem létajících komet s ohony.

V pravou chvíli se podívá znovu do klece. Můra už roztáhla obrovská křídla, která zakrývají barvu těla. Ted' přitahuje křídla k tělu a její jedinečný znak je naprosto zřetelný. Ze zad můry zírá lidská lebka, prvotřídně vyvedená z chloupkovitých šupinek. Do lebky se noří dva temné oční otvory a vystupují z ní lící kosti. A pod nimi jen černočerná tma. Lebka spočívá na znaménku uprostřed oválné plošky.

Jen z rozmaru přírody vznikla tato lebka na zádech můry, vše vyvedeno v černé barvě.

Pan Gumb se ve svém nitru cítí velmi dobře a uvolněně. Nakloní se dopředu a jemně na můru foukne. Můra zvedne svůj ostrý sosák a zlostně vyjekne.

Pan Gumb přejde potichu do místnosti se studnou. Otevře ústa, aby nebyl slyšet jeho dech. Nechce si zkazit svou dobrou náladu nějakým hlukem z díry. Čočky jeho brýlí v tubusech vypadají jako krabí oči na tykadlech. Pan Gumb ví, že jeho brýle nejsou zrovna přitažlivé, ale dá se s nimi dost užít v temných prostorech domu při různých suterénních hrách.

Nahne se přes okraj studny a posvítí svým neviditelným světlem dolů do šachty.

Materiál mu tam leží na boku stočený do klubička jako garnát. Asi spí. Prázdný kbelík leží vedle matrace. Provázek už je zase přetržený od toho, jak se to snaží vyškrábat po strmé stěně nahoru. Ve spánku si to přitisklo roh matrace k obličejí a cucá si to palec.

Pan Gumb přejíždí infračerveným paprskem tělo Kateřiny Martinové a uvědomuje si, že ho čeká jeden velký úkol.

S lidskou kůží se pracuje nesmírně obtížně, když máte tak vysoké nároky jako pan Gumb. Musí učinit několik zásadních rozhodnutí, například kam dát zip.

Přejede paprskem přes záda Kateřiny. Normálně by si udělal zapínání na zádech, ale jak by se potom mohl sám zapínat? Není to zrovna ten druh služby, o kterou by mohl někoho požádat, jakkoli vzrušující taková představa může být. Existují některá místa nebo jisté kruhy, kde by jeho nápady jistě ocenili - ví o několika jachtách, kde by přímo vynikal, ale to bude muset chvíli počkat. Musí to udělat tak, aby byl soběstačný.

Udělat zapínání vepředu uprostřed, to by byla svatokrádež, takže prozatím to pustí z hlavy. Pan Gumb může jen těžko probádat barvu Kateřininy kůže v infračerveném záření, ale vypadá průsvitně. Možná že když ji naložil, držela zrovna nějakou dietu. Zkušenost mu velela, aby počkal čtyři dny až jeden týden, než začne sklízet úrodu. Díky náhlému úbytku na váze se pak s kůží manipuluje lépe. Navíc hladovění vysaje z té věci sílu a dobře se pak s tím zachází. Je to poddajnější. Některé dokonce zavalí tupá rezignace. Současně je ale zapotřebí dodávat určitý příděl, aby se zabránilo zoufalství a destruktivním záchvatům vzteku, které by mohly kůži nějak poškodit. Už to určitě ztratilo na váze. Zrovna tohle je tak zvláštní. Má to zásadní význam pro jeho další plány - pan Gumb se jen těžko dokázal ovládnout. Nemusí čekat zase až tak dlouho. Zítra odpoledne, to by šlo, anebo zítra v noci. Nejpozději pozítří. Rozhodně brzy.

K A P I T O L A

34

CEDULI S NÁPISEM Stonehinge Villas znala už Starlingová z televizních zpráv. Obytná čtvrť na východu Memphisu, směs soukromých vilek a státních domů, postavených do tvaru U kolem velkého parkoviště.

Starlingová zaparkovala pronajmutého chevroleta uprostřed obrovského parkoviště. Bydleli tady zřejmě dobře placení dělníci a nižší úřednické vrstvy. Napověděly jí to značky zaparkovaných vozů - Trans-Amy a IROC-Z Camara. Karavany a čluny na víkendy byly zaparkované ve vyhrazené části parkoviště.

Stonehinge Villas - ten pravopis bil Starlingovou do očí, kdykoli se na cedulku podívala. Byty byly zřejmě plné proutěných košíčků. Fotografie pod sklem na stolečku. Kuchařské knihy typu Oběd pro dva a Fondue ve vašem jídelníčku. Starlingová měla jediný domov - ubytovnu v Akademii FBI, takže na podobné výjevy byla trochu alergická.

Chtěla Kateřinu Baker Martinovou poznat blíže. Tady to tedy vypadalo velice divně na to, aby zde bydlela dcera senátorky. Starlingová si přečetla stručné životopisné poznámky shromážděné pro FBI a Kateřina Martinová z nich vyšla jako poměrně chytrá dívka, která bohužel nepodává takové výkony, jaké by mohla. Ve Farmingtonu propadla a strávila dva nešťastné roky v Middlebury. Nyní studovala na Southwestern a vypomáhala jako učitelka.

Starlingové celkem nečinilo potíže představit si ji jako do sebe zahleděnou povrchní slečinku z internátů, jednu z těch, co nikdy nikoho neposlouchají. Musela si slíbit, že v tom bude velice opatrná, protože má své vlastní předsudky a averze. I ona si užila svoje po internátních školách, žila ze stipendií a její známky byly mnohem lepší než její šaty. Viděla už spoustu děcek z bohatých a problémových rodin, které odkládaly své potomky do internátů na příliš dlouhou dobu. Někteří z nich jí mohli být ukradení, ale časem pochopila, že za nezájmem se může skrývat bolest a že se to často mylně vykládá jako povrchnost a lhostejnost.

Raději si bude představovat Kateřinu jako holčičku s tatínkem na člunu z videa v televizi, když senátorka Martinová vysílala svou výzvu. Starlingová by ráda věděla, jestli si malá Kateřina přála ve všem svému otci vyhovět. Zajímalo by ji, jak Kateřina reagovala, když přišli a řekli, že její otec zemřel. Ve dvaačtyřiceti na infarkt. Starlingová byla přesvědčena o tom, že se po něm Kateřině stýskalo. Kateřina ji hned byla trochu bližší, když si uvědomila, že mají jeden zážitek společný - stesk po otci.

Bude nutné, aby měla Kateřinu ráda, jinak to nevydrží, uvědomila si Starlingová.

Na první pohled poznala, kde je Kateřinin byt - před domem parkovala dvě auta dopravní policie státu Tennessee. Blízko bytu byly na parkovišti skvrny bílého prášku. FBI z Tennessee musela čistit skvrny od oleje pemzou nebo nějakým jiným inertním práškem. Crawford říkal, že FBI v Tennessee je docela na

úrovni.

Clarice přešla k oddělenému pruhu se zaparkovanými karavany a čluny. Tady ji zřejmě Buffalo Bill dostal. Je to dost blízko dveří, takže je nechala dokořán, když šla ven. Co ji k tomu mohlo donutit? Muselo to vypadat na první pohled naprosto nezáludně.

Starlingová už věděla, že memphiská policie důkladně vyslechla všechny sousedy, a nikdo nic neviděl, takže se to možná stalo v řadě mezi delšími karavany. Musel ji odtud pozorovat. Seděl v nějakém dopravním prostředku, jinak se to stát nemohlo. Buffalo Bill určitě věděl, že Kateřina bydlí právě zde. Musel si ji nejprve někde vyhlédnout, počkat na vhodnou příležitost a pak drapnout. Děvčata s Kateřinými mírami nejsou běžným jevem. Určitě to neudělal tak, že by si někam sedl a čekal, až kolem půjde nějaká velická nebo tlustá žena. To by mohl takhle prosedět celé dny a nepotkat nikoho. Všechny jeho oběti byly veliké. Úplně všechny. Některé byly i tlusté, ale všechny velké. "Oblečení mu musí dobře padnout." Připomněla si Lecterova slova a zachvěla se hrůzou. Dr. Lecter, nový občan Memphisu.

Clarice se zhluboka nadechla, nafoukla tváře a pomalu ústy vypouštěla vzduch. Tak jdeme na to, ať toho víme o Kateřině co nejvíc.

Dveře bytu Kateřiny Martinové otevřel policista státu Tennessee v klobouku, jaký nosí medvěd Smokey v kresleném seriálu. Starlingová mu ukázala své pověření a on ji vpustil dovnitř.

"Důstojníku, potřebuji si tady ověřit jisté premisy." Premisy znělo jako slovo dost dobré pro někoho, kdo nosí klobouk na hlavě i v bytě.

Přikývl. "Kdyby zvonil telefon, nechte ho být. Já to zvednu."

Dveře v kuchyni byly dokořán a na stole viděla, že je k telefonu připojený magnetofon. Za ním byly dva nové telefonní přístroje. Jeden z nich byl bez číselníku - přímá linka na pohotovost Southern Bell, pátrací oddělení pro oblast středojihu.

"Můžu vám pomoci?" zeptal se mladý důstojník.

"Policie už tady skončila?"

"Byt už předali rodině. Já jsem tady jen kvůli telefonům. Můžete se už klidně všeho dotýkat, jestli vás zajímá právě tohle."

"Výborně. Trochu se tu porozhlédnu."

"Dobrá." Mladý důstojník se znovu uvelebil na gauči a vzal do rukou noviny, které prve rychle schoval, a pokračoval ve čtení.

Starlingová se potřebovala soustředit. Přála si být v bytě sama, ale bylo jí jasné, že může mluvit o štěstí, že byt nebyl plný policajtů.

Začala v kuchyni. Ta nebyla vybavená na bůhvíjaké vyvařování. Sem šla vlastně Kateřina tehdy pro praženou kukuřici, jak řekl policii její přítel. Otevřela mrazák. Uvnitř byly dva balíčky pražené kukuřice do mikrovlnné trouby. Na parkoviště z kuchyně vidět nebylo.

"Odkud jste?"

Nejdřív otázku vůbec nezaregistrovala.

"Odkud jste?"

Policista na gauči ji za novinami pozoroval.

"Washington," řekla.

Pod dřezem - jasně - poškrábaná trubka, jak vytahovali sifon a pátrali v něm. FBI v Tennessee je dobrá. Nože neměla Kateřina nijak zvlášť ostré. Myčku na nádobí používala, ale nádobí neuklízela. V ledničce měla tvaroh a ovocný salát. Kateřina Martinová nejspíš jedla někde venku, možná jezdila autem na nějaké stálé místo, třeba někam docela blízko. Snad už po tom někdo jde. To by stálo za přšetření.

"Pracujete pro generálního prokurátora?"

"Ne, pro FBI."

"Generální prokurátor sem má přijít. Aspoň jsem to zaslech. Jak dlouho jste už u FBI?"

V přihrádce na zeleninu ležela gumová hlávka zelí. Starlingová ji překulila a pátrala v sejfu, který uvnitř hlávky objevila. Byl prázdný.

"Jak dlouho jste už u FBI?"

Starlingová se na mladého policistu zahleděla.

"Důstojníku, něco vám povím. Až to tady dodělám, tak se vás třeba na pár věcí přeptám. Možná potom byste mi mohl nějak pomoci."

"Samozřejmě. Když to bude v mých silách."

"Dobrá tedy. Počkáme a promluvíme si až pak. Teď se musím soustředit na svou práci."

"Klidně."

Ložnice byla světlá, plná ospalé sluneční atmosféry, jakou měla Starlingová ráda. Nábytek a dekorační látky byly daleko kvalitnější, než si může dovolit většina mladých žen. Stala tam stěna Coromandel, v ní na políčkách dva kousky emailové keramiky, vedle masivní psací stůl z ořechu. Dvojpostel. Starlingová nazdvihla cíp přehozu. U levé postele byla zablokovaná kolečka, u pravé ne. Když chce, může si je dát k sobě. Možná má milence, o kterém její přítel neví. Anebo tady občas přespává její přítel. Záznamník k telefonu nemá žádné dálkové signalizační zařízení. Musí být doma, když chce s mámou mluvit po telefonu.

Záznamník u telefonu měly Kateřina a Clarice úplně stejný, normální typ Phone-Mate. Otevřela horní víčko. Všechny pásky byly pryč a na jejich místě byla poznámka - PÁSKY JSOU MAJETKEM FBI V TENNESSEE - EVIDENČNÍ ČÍSLO 6.

Místnost byla poměrně útulná, ale její atmosféru narušilo vyšetřování - všechny ty velké mužské ruce, co sice mají snahu dát věci zpátky přesně tak, jak je našly, ale dají je přece jen trochu jinak. Nikde sice nebylo ani stopy po vyšetřování, ani stopy po prášku na snímání otisků prstů, ale Starlingová tušila, jak pečlivě celý byt prohledali.

Ke zločinu určitě nedošlo tady, o tom byla přesvědčená. Crawford měl asi pravdu, že Kateřinu unesl Bill z parkoviště. Starlingová ji ale chtěla blíž poznat, a tady v tom bytě přece žila. Žije, opravila se. Tady přece bydlí.

Ve skřínce na nočním stolku byl telefonní seznam, krabička s cetkami, za krabičkou fotoaparát Polaroid SX-70 se spouští na delším kabelu a za aparátem ležel stativ. Hmmm. Jako ještěrka několikrát mrkla po fotoaparátu. Zatím se ho ještě nedotkla.

Nejvíce ze všeho zajímal Starlingovou šatník. Kateřina Baker Martinová nosila prádlo velikosti C-B-M, měla spoustu oblečení a některé věci byly skutečně kvalitní. Starlingová zaregistrovala nejružnější značky, všimla si i firmy Garfinkel a Britches z Washingtonu. Dárečky od maminky, řekla si pro sebe. Kateřina měla hezké klasické oblečení ve dvou velikostech pro váhu šedesát pět a sedmdesát pět kilo, zvažovala Starlingová. Byly tam několikrát kalhoty a pár svetřů z obchodů pro větší velikosti - Statuesque. Na závěsném botníku měla dvacet tři párů bot. Sedm párů byly Ferragamos velikosti 10C, také tam měla nějaké Reeboksy a sešlapané mokasíny. Na vrchní polici našla lehký vak a tenisovou raketu.

Vybavení privilegovaného dítěte, studentky a pomocné učitelky, která si žije lépe než většina ostatních. V psacím stole byla spousta dopisů. Bláznivé vzkazy od bývalých spolužáků na východě. Známký, poštovní razítka. Balicí papír na dárky ve spodní zásuvce, papíry různých barev a vzorů. Starlingová prsty probírala papíry. Přemýšlela, že se také přeptá v místním obchodě, a vtom její prsty nahnátly jeden arch, který byl poněkud silnější a tužší. Prsty ho nejprve přešly a pak se k němu vrátily. V Akademii ji vycvičili všimnout si ihned jakékoli anomálie, a než sklouzla pohledem k zásuvce, byl arch venku. Byl z podobného materiálu, jako jsou pijáky, a byl potištěný vzorkem. Byla to nedokonalá napodobenina kresleného psa Pluta. Malé řady pejsků, všichni vypadali jako Pluto, byli správně žlutí, ale neměli patřičné proporce.

"Kateřino, Kateřino," řekla Starlingová. Ze své kabely vytáhla pinzetu a vsunula list papíru do igelitového sáčku. Zatím ho položila na postel.

Šperkovnice na nočním stolku byla běžná koženková záležitost, jakou lze spatřit v kterékoli dívčí ubytovně. Ve dvou předních zásuvkách a ve víčku byla obyčejná bižuterie, žádné cennější kousky. Starlingová uvažovala, jestli ty nejlepší šperky dávala do gumového zelí v ledničce, a pakliže ano, kdo je sebral.

Prstem zajela ze strany pod víčko a uvolnila tajnou zásuvku na zadní straně krabičky. Byla prázdná.

Záhadou zůstávalo, před kým by Kateřina chtěla co skrývat - určitě ne před zloději. Starlingová chtěla zasunout tajnou schránku a vrátit šperkovnici na své místo, ale vtom její prsty nahnátly obálku přilepenou na dno tajné zásuvky.

Starlingová si navlékla bavlněné rukavice a šperkovnici obrátila. Vysunula tajnou zásuvku a otočila ji. Izolepou byla na dně přilepená hnědá obálka. Chlopeň byla zasunutá do obalky, nebyla zalepená. Přiložila si papír těsně k nosu. Z obálky otisky prstů nikdo nesnímal. Pinzetou otevřela obálku a vytáhla její obsah. Uvnitř bylo pět fotografií snímaných polaroidem a Starlingová si je jednu po druhé prohlédla. Byly to obrázky muže a ženy při souloži. Hlavy ani obličej nebyly vidět. Dva obrázky fotila žena, dva muž a jeden byl asi zabírán ze stativu.

Z fotografie lze těžko posoudit proporce, ale soudě podle kilogramů, ta žena na fotce musela být Kateřina Martinová. Muž měl na svém penisu něco, co vypadalo jako vyřezávaný kroužek ze slonoviny. Fotografie nebyla natolik ostrá, aby se daly postřehnout detaily. Muž byl po operaci apendixu. Starlingová uložila snímky do sáčků, každý zvlášť do jednoho, a dala je všechny do jedné hnědé obálky. Schránku zasunula zpět do šperkovnice.

"V kabelce nosím pár užitečných věcí," řekl hlas za jejími zády. "Doufám, že odtud nic nezmizelo."

Starlingová se podívala do zrcadla. Ve dveřích stála senátorka Ruth Martinová. Vypadala vyčerpaně. Starlingová se otočila. "Dobrý den, paní senátorko. Já už tady končím, jistě byste si ráda odpočinula." Senátorka byla sice unavená, ale její přítomnost zde se nedala přehlédnout. Pod skvělým oblečením a líčením se skrýval rváč.

"Kdo jste, prosím? Měla jsem za to, že policie už tady skončila."

"Jsem Clarice Starlingová z FBI. Mluvila jste s doktorem Lecterem, paní senátorko?"

"Dal mi jedno jméno." Senátorka Martinová si zapálila cigaretu a prohlédla si Starlingovou od hlavy k patě. "Uvidíme, jestli to k něčemu bude. A co vy, agentko Starlingová, copak jste v té šperkovnici našla? To k něčemu bude?"

"Nějaké dokumenty. Během několika minut to prošetříme." Starlingová nemohla říct nic lepšího.

"Ze šperkovnice mé dcery? Tak na to se podíváme." Starlingová zaslechla nějaké hlasy ve vedlejším pokoji a doufala, že někdo tuto debatu přeruší. "Je tu s vámi pan Copley, zvláštní agent z Memphisu na..."

"Ne, ten tu není. Agentko, nic proti vám nemám, jen chci vědět, co jste našla ve šperkovnici mé dcery." Otočila hlavu přes rameno a zavolala. "Paule! Paule, šel bys na chvíli sem? Agentko Starlingová, možná znáte pana Krendlera z ministerstva spravedlnosti. Paule, to je to děvče, co poslal Crawford za Lecterem."

Krendler měl opálenou pleš a na čtyřicátníka vypadal zachovale.

"Dobrý den, pane Krendlere. Já vás znám," řekla Starlingová. Styčný důstojník, agent FBI na ministerstvu spravedlnosti, oddělení trestných činů, přinejmenším zástupce generálního prokurátora, panebože, ochraňuj mne.

"Agentka Starlingová našla něco ve šperkovnici mé dcery a dala si to do hnědé obálky. Ráda bych věděla, co to je, co vy na to?"

"Agentko," řekl Krendler.

"Mohla bych s vámi mluvit, pane Krendlere?"

"Samozřejmě. Později." Natáhl ruku směrem k ní. Starlingové hořel obličej. Věděla, že přestože je senátorka Martinová vyvedena z míry, nikdy Krendlerovi tohle kratičké zaváhání nezapomene. Nikdy.

"Je vaše," řekla Starlingová a podala mu obálku.

Krendler se podíval na první fotku a rychle obálku zavřel. Pak mu vzala obálku z ruky senátorka. Bylo žalostné ji pozorovat, jak si snímky prohlíží. Když skončila, poodešla k oknu a chvíli tam stála s obličejem upřeným k zamračené obloze. Oči měla zavřené. V denním světle vypadala staře a ruka s cigaretou se jí chvěla.

"Paní senátorko, já..., " spustil Krendler.

"Policie už tuto místnost prohledala," řekla senátorka Martinová. "Jsem přesvědčená, že ty fotky našli, ale měli dost slušnosti, aby je vrátili zpátky a nezmiňovali se o tom."

"Ne, tak to nebylo" řekla Starlingová. Ta žena trpěla, ale co má být. "Paní Martinová, potřebujeme vědět, kdo je ten muž, to jistě chápete. Jestli je to její přítel, dobrá, to se dá ověřit během pěti minut. Nikdo další ty fotky neuvidí a Kateřina o tom nemusí vůbec vědět."

"Na to dohlédnu osobně," řekla senátorka Martinová a vsunula obálku do své kabelky. Krendler jí to

klidně dovolil.

"Paní senátorko, to vy jste vzala šperky z gumové hlávky zelí v ledničce?" zeptala se Starlingová.

Brian Gossage, asistent senátorky Martinové, strčil hlavu do dveří. "Promiňte, paní senátorko, ale už nastavili terminál. Můžeme sledovat, jak FBI hledá jméno Williama Rubina."

"Běžte, paní senátorko, přijdu za chvíli," řekl Krendler.

Ruth Martinová opustila ložnici, aniž by Starlingové zodpověděla její otázku.

Starlingová měla možnost si Krendlera dobře prohlédnout, když zavíral dveře do ložnice. Měl na sobě prvotřídní ručně šitý oblek a nebyl ozbrojen. Jeho podpatky ztratily lesk do výše jednoho centimetru od toho, jak pořád chodil po měkkých kobercích. Hrany podpatků byly rovné, neobroušené.

Chvilinku postál s rukou na klíče a s hlavou skloněnou.

"To pátrání bylo docela dobré," řekl a otočil se.

Starlingovou nešlo nachytat na něco tak laciného. Podívala se na něj.

"V Quantiku vychovávají docela zdatné slídily," řekl Krendler.

"Rozhodně nevychovávají zloděje."

"To já vím," řekl.

"Těžko posoudit."

"Zapomeňte na to."

"Půjdeme po těch snímcích a gumovém zelí?"

"Ano," odpověděl.

"Co je to za jméno, William Rubin?"

"Lecter nám řekl, že se tak jmenuje Buffalo Bill. Přenášíme v tuto chvíli pátrání do identifikačního a kriminálního oddělení. Podívejte se na tohle." Podal jí přepis Lecterova rozhovoru se senátorkou Martinovou - kopie z jehličkové tiskárny byla dost rozmazaná.

"Nějaký nápad?" zeptal se, když dočetla.

"Není tam nic, z čeho by mohl mít někdy nepříjemnosti," řekla Starlingová. "Tvrdí, že jde o bělocha jménem Billy Rubin, který má sněť ze slonoviny. Nemůžeme ho nachytat při lži, ať je pravda jakákoli. Přinejhorším se jen spletl. Doufám, že nelže. Ale mohl si s ní jen pohrávat, pane Krendlere, to umí bezvadně. Už jste se... s ním někdy setkal?"

Krendler zavrtěl hlavou a vyfoukl nosem vzduch.

"Doktor Lecter už zabil devět lidí, alespoň o devíti víme. Není s ním žádná legrace - i kdyby všechny ty mrtvé vzkřísil, už ho nepustí, takže mu nezbývá nic jiného než se bavit. Proto jsme si s ním tak trochu pohrávali..."

"Vím, jak jste si s ním pohrávala, slyšel jsem Chiltonovu nahrávku. Neříkám, že to bylo špatné - ale s tím je už konec. Behaviorální výzkum může ten váš materiál dál analyzovat, mohlo by se to hodit pro výzkum transvestismu. Vy ale budete zítra zase zpátky ve škole v Quantiku."

Proboha! "Objevila jsem ještě něco."

Arch barevného papíru ležel bez povšimnutí na posteli. Podala mu to.

"Co je to?"

"Vypadá to jako arch s pejsky Pluto." Chtěla, aby se zeptal sám.

Rukou ji vybídl, aby mu sdělila všechno.

"Řekla bych, že jde o pijákovou kyselinu, LSD. Možná z poloviny sedmdesátých let nebo ještě dřív. To je dnes docela kuriozita. Stálo by za to zjistit, kde k tomu přišla. Mohli bychom to dát do laboratoře na testy - pro jistotu."

"Vezměte to s sebou do Washingtonu a dejte to analyzovat. Letí vám to za chvíli."

"Pokud nechcete dlouho čekat, můžeme to udělat hned tady s terénní výstrojí. Má-li policie standardní identifikační soubor. Jedná se o test J, trvá to asi dvě vteřiny, mohla bych..."

"Zpátky do Washingtonu, zpátky do školy," řekl a otevíral dveře.

"Pan Crawford mi přikázal..."

"Teď rozkazuju já. Tady vám nevelí Crawford. Vráťte se zpátky do Quantika a budete se řídit stejnými předpisy jako ostatní studenti, vaše práce je v Quantiku, rozumíte? Ve dvě deset startuje letadlo a vy v něm budete."

"Pane Krendlere, doktor Lecter se mnou mluvil krátce poté, co odmítl hovořit s baltimorskou policií. Možná že to udělá znova. Pan Crawford se domnívá..."

Krendler zavřel dveře trochu důrazněji, než bylo nutné. "Agentko Starlingová, nejsem povinen vám nic vysvětlovat, ale poslouchejte mě. Behaviorální výzkum a zprávy od nich mají poradní hlas - tak to bylo vždycky. A zase to tak bude. Jack Crawford by si teď stejně měl vzít dovolenou - z rodinných důvodů. Docela mne překvapuje, jak se pořád drží. Bláhově se domníval, že tuhle hru před senátorkou utají, a tím všechno jen zkomplikoval. Crawford toho ale hodně dokázal. Do důchodu nemá daleko, takže ani ona mu vlastně nemůže nijak ublížit. Já si s tou jeho penzí tak moc hlavu nedělám a vy byste taky neměla." Starlingové to tak trochu nedocházelo. "Víte snad ještě o někom, kdo chytil tři masové vrahy? Znáte někoho, kdo by chytil alespoň jednoho? Tohle byste jí neměl dovolovat, pane Krendlere."

"Jste bezesporu chytré děvče, jinak by se s vámi Crawford vůbec nezaobíral, takže vám povím už jen jedno: Udělejte něco s tou vaší nevymáchanou pusou, nebo vás brzy pošlu do písárny. Cožpak to nechápete - jediný důvod, proč vás k Lecterovi poslali, bylo získat nějaké informace pro vašeho šéfa, až půjde na Capitol Hill. Bezvýznamné informace o velkých zločinech, důvěrnou osobní zprávu o doktoru Lecterovi. On potom prostě vytáhne informace z kapsy, jako by rozdával cukrátky, a dělá to všechno jen proto, aby prosadil rozpočet. Kongresmani to zbaští, dají si to k obědu. Už jste mimo, agentko Starlingová, s tímto případem už nemáte nic společného. Víím, že vám dočasně přidělili identifikační kartu. Dejte mi ji."

"Tu kartu potřebuju, abych mohla letět s pistolí. Pistole patří Quantiku."

"Pistole. Proboha. Svou kartu odevzdáte ihned po příjezdu do Quantika."

Senátorka Martinová, Gossage, nějaký technik a několik policistů postávali kolem terminálu s videem, modem byl napojen na telefon. Horká linka z Washingtonu ze Státního střediska pro informace o kriminalitě podávala přehled o vývoji situace ve věci zpracovávání informací od dr. Lectera. Byla tady také zpráva z Atlanty z Celostátního centra pro sledování výskytu chorob - sněť ze slonoviny vzniká na základě vdechování prachu při zpracování slonoviny. Ta se používá především při výrobě ozdobných rukojetí. Ve Spojených státech je to nemoc výrobců nožů.

Při slově „nožů“ zavřela senátorka Martinová oči. Víčka měla horká a suchá. V ruce tiskla kapesníček. Mladý policista, který prve pustil Starlingovou do bytu, přinášel senátorce šálek kávy. Klobouk měl pořád ještě na hlavě.

Starlingová by byla hloupá, kdyby se teď jen tak tiše odplížila. Postavila se před tu ženu a řekla: "Hodně štěstí, paní senátorko. Doufám, že je Kateřina v pořádku."

Senátorka přikývla, aniž by se na ni podívala.

Krendler pobízel Starlingovou k odchodu.

Když odcházela z pokoje, mladý policista řekl: "Netušil jsem, že tady nemá co dělat."

Krendler s ní šel ven. "Jacka Crawforda si nesmírně vážím," řekl. "Prosím vás, řekněte mu, jak hrozně je nám všem líto... s Bellou a tak. A teď zpátky do školy a studovat, ano?"

"Na shledanou, pane Krendlere."

A pak už stála sama na parkovišti a měla nejistý pocit, že v životě nedokáže vůbec nic pochopit.

Pozorovala holuba, který pochodoval mezi karavany a čluny. Zobl do skořápky od buráku a zase ji pustil. Vlhký vítr mu čechral peří.

Starlingová by moc chtěla mluvit s Crawfordem. Hloupost a malomyslnost to všechno jenom zhorší, říkal. Poučte se z této chvíle. Tahle zkouška je nejtěžší - nedovolte, aby vám vztek a frustrace bránily v přemýšlení. Jde jenom o to, jestli se dokážete ovládat nebo ne.

Kašle na ovládání. Zjistila, že je jí naprosto fuk, jestli je nebo není agentkou Starlingovou. Zvlášť když si s ní takhle pohrávají.

Pomyslila na tu nebohou tlustou smutnou mrtvou dívku, kterou si prohlížela na stole pohřebního ústavu v Porteru v Západní Virginii.

Lakovala si nehty perleťovým lakem, podobné jsou natřeny ty hrozný dělnický lodě tady.

Jakže se vlastně jmenovala? Kimberly.

Ať se na místě propadne, jestli mě tihle pitomci uvidí někdy brečet.

Proboha, každá se jmenuje Kimberly, u ní ve třídě byly čtyři. A tři kluci se jmenovali Sean. Kimberly se

rada dívala na hloupé sentimentální seriály a chtěla také nějak lépe vypadat - nechala si udělat dírky do uší, aby vypadala hezky, chtěla se zdobit. A Buffalo Bill se zadíval na ta její smutná plochá prsa, přitiskl mezi ně hlaveň pistole a vystřelil jí do hrudi hvězdu.

Kimberly, její smutná tlustá sestřička, co používala na nohy vosk. Není se čemu divit - soudě podle obličeje, rukou a nohou, měla velmi krásnou pleť. Kimberly, kde se teď zlobíš? Tebe nehledají žádní senátoři. Kvůli tobě nepřeváží letadla blázny sem tam. Blázny - to slovo by asi používat neměla. Spoustu věcí by asi neměla dělat. Blázni.

Starlingová pohlédla na hodinky. Do odletu zbývala hodina a půl. Ještě by stihla zařídit jednu maličkost. Kéž by tak mohla pozorovat obličej dr. Lectera, když říkal 'Billy Rubin'. Kdyby vydržela hledět do těch podivných hnědých očí dost dlouho, kdyby se podívala dost hluboko, kde se hloubka proměňuje v jiskřičky, možná by zahlédla něco užitečného. Zřejmě by spatřila škodolibou radost.

Díky bohu mám pořád u sebe tu identifikační kartu.

Na parkovišti po ní zůstal jen pruh od pneumatik, dlouhý čtyři metry.

K A P I T O L A

35

CLARICE STARLINGOVÁ se rychlou jízdou včlenila do divokého dopravního ruchu v Memphisu. Na tvářích jí už uschly dvě slzy, které tam zanechal vztek. Připadala si podivně volně, jako by se vznášela. Zvláštní pozorovací schopnost ji varovala, že stačí málo, aby se pustila do boje, a tak si na sebe dávala pozor.

Už když jela prve z letiště, míjela staříčkou soudní budovu, takže teď ji našla celkem bez problémů. V případě Hannibala Lectera neoponechávaly úřady v Tennessee nic náhodě. Postarali se o to, aby jej drželi v maximální bezpečnosti a chránili ho před nevýhodami městského vězení.

Jejich rozhodnutí padlo na bývalou soudní budovu a vězení, masivní dům v rádobý gotickém stylu, postavený na žulovém podkladu, když byla ještě pracovní síla zdarma. Budova nyní patřila městu a vypadala na to, že ji často opravovali a restaurovali v tomto prosperujícím městě, které si své historie váží.

Dnes budova vyhlížela jako policií střežená středověká pevnost.

Směsice vozů strážců zákona - dopravní policie, oblastní policie Shelby, FBI Tennessee, nápravné oddělení - parkoviště bylo plné. Starlingová musela projet kolem policejní kontroly, aby vůbec mohla pronajaté auto zaparkovat.

Dr. Lecter představoval jeden bezpečnostní problém navíc. Výhrušné telefonáty se ozývaly celé dopoledne, kdy ve zprávách uváděli, kde se Lecter nachází - jeho oběti měly mnoho přátel a příbuzných, kteří by ho rádi viděli mrtvého.

Starlingová doufala, že místní agent FBI Copley tady nebude. Nechtěla, aby měl kvůli ní nějaké nepříjemnosti.

V klubku reportérů na trávníku u hlavních schodů spatřila zezadu Chiltonovu hlavu. Z davu vyčnívaly dvě televizní minikamery. Clarice by teď měla ráda něco na hlavě. Když se blížila k hlavnímu vchodu, odvrátila obličej.

U hlavního vchodu stál příslušník státní policie, a než ji vpustil do hlavní haly, prověřil její identifikační kartu. V hale to nyní vypadalo jako na strážnici. Jeden policista hlídkoval u výtahu, druhý stál u schodů. Státní policisté, kteří měli posílit místní jednotky, odpočívali na pohovkách, skrytých zrakům veřejnosti, a pročítali si Commercial Appeal.

Proti výtahu byla přepážka a u ní sloužil nějaký seržant. Na jeho jmenovce stálo TATE, C. L.

"Tisku vstup zakázán," řekl seržant Tate, jakmile Starlingovou spatřil.

"Nejsem od tisku," řekla.

"Vy patříte k lidem generálního prokurátora?" zeptal se a prohlížel si její kartu.

"Zástupce generálního prokurátora, generál Krendler," řekla. "Jdu přímo od něj."

Přikývl. "Už tady byli snad všichni policajti ze západu Tennessee a všichni chtějí jenom vidět doktora Lectera. Díkybohu tady nemáme něco takového příliš často. Než půjdete nahoru, budete si muset promluvit s doktorem Chiltonem."

"Viděla jsem ho venku," řekla Starlingová. "Dneska jsme už na tom pracovali v Baltimoru. Kde mám odevzdat zbraň, seržante Tate, tady u vás?"

Seržant zkontroloval rychle jazykem stoličku v ústech. "Ano, tady," řekl, "to víte, předpisy, slečno.

Návštěvníci musí odevzdat zbraně, ať to jsou policajti nebo ne."

Starlingová přikývla. Ze svého revolveru vysunula zásobník a seržant se zalíbením pozoroval pohyby její ruky. Pistoli mu podávala pažbou směrem k němu a on všechno zavřel do zásuvky svého stolu.

"Vernone, vem ji nahoru." Vytočil tři čísla a oznámil do sluchátka její jméno.

Výtah, dodatečně vybudovaný ve dvacátých letech, stoupal se skřípíkem do nejvyššího patra. Otevřely se dveře a před výtahem byla malá plošina a krátká chodba.

Policista řekl: "Přímo proti vám, slečno."

Na dveřích se skleněnou výplní stál nápis: HISTORICKÉ ODDĚLENÍ OKRSKU SHELBY.

Až skoro nahoře ve věži byla jedna oktogonální místnost vymalovaná bíle s podlahou a lištami z leštěného dubu. Místnost byla cítit voskem a pastou na parkety. Bylo zde málo nábytku, takže to tu vypadalo prostorně, vešla by se sem spousta lidí - atmosféra kongregace. Místnost nyní vypadala daleko lépe než v dobách, kdy tu byla kancelář soudce.

Službu drželi dva uniformovaní muži z nápravného oddělení státu Tennessee. Když Starlingová vešla, ten menší vstal. Větší zůstal sedět na skládací židli uprostřed místnosti a pozoroval dveře cely. Hlídal, aby vězeň nespáchal sebevraždu.

"Máte povolení s vězněm hovořit, paní?" zeptal se důstojníku stolu. Na jeho jmenovce stálo PEMBRY T. W. a na stole měl telefon, dva obušky a sprej se slzným plynem. V rohu za ním stál vysoký věšák.

"Ano, mám," řekla Starlingová. "Už v minulosti jsem ho několikrát vyslýchala."

"Předpisy znáte, že? Nepřekračujte závoru."

"Samozřejmě."

Barevná byla v místnosti jen policejní dopravní závor - obrovská bariéra s oranžovožlutými pruhy a kulatými žlutými svítilnami, které byly vypnuté. Stála na naleštěné podlaze asi metr a půl od dveří cely. Na věšáku poblíž visely doktorovy věci: hokejová maska a něco, co Starlingová nikdy dříve neviděla - kansaskou šibeniční svěrací kazajku. Byla vyrobena z tuhé kůže, na zápěstí měla dvojce zapínání a přezky na zádech. Vypadala jako nejbezpečnější svěrací kazajka na světě. Maska a černá kazajka, pověšená za týl na věšáku, vytvářely na bílém pozadí dost iritující kompozici.

Starlingová spatřila dr. Lectera, když se blížila k cele. Četl si u stolku, který byl přišroubovaný k podlaze. Seděl zády ke dveřím. Měl hromadu knih a spis Buffalo Billa, který mu dala ještě v Baltimoru. K noze u stolu byl řetězem připoután magnetofon. Vidět dr. Lectera mimo ústav pro duševně choré, bylo velice zvláštní.

Podobné cely už Starlingová viděla v dětství. Vyráběla je jedna společnost v St. Louis asi tak začátkem tohoto století a nikdo je od té doby nedokázal v ničem překonat - klec z kalené oceli, která dokáže vytvořit celu z každé místnosti. Podlahu vyplňoval plát oceli, přesahující mříže a strop, a kolem dokola byly stěny z mříží, nikde žádné okno. Cela svítila bělobou, nikde ani skvrnka, a byla ozářená prudkým světlem. Před toaletou stála papírová zastená.

Bílé mříže vypadaly jako žebra. Dr. Lecter měl elegantní tmavou hlavu.

Je jak hřbitovní norek. Žije uvnitř mezi žebry ze suchých lístků svého srdce.

Odehnala tu myšlenku.

"Dobrý den, Clarice," řekl, aniž by se otočil. Dočetl stránku, založil si v knize místo a obrátil se na židli směrem k ní, paže natáhl přes opěradlo židle, bradu opřel o ruce. "Dumas tady píše, že když do masového vývaru přidáme vránu, ale musí to být na podzim, kdy vrány ztloustnou z bobulí jalovce, že se tím nesmírně vylepší barva a chuť polévky. Jak to chutná vám v polévce, Clarice?"

"Myslela jsem, že byste možná chtěl své kresby z cely, alespoň do doby, než budete mít ten výhled."

"Jak šlechetné. Doktor Chilton je přímo nadšen, že vás a Jacka Crawforda z případu stáhli. Nebo vás sem poslali ještě naposledy loudit?"

Policista pověřený dohledem pro případ sebevraždy odešel k Pembryho stolku. Starlingová doufala, že nic nezaslechl.

"Nikdo mne sem neposlal. Prostě jsem přišla."

"Lidé si o nás budou povídat, že jsme se zamilovali. Nechcete se přeptat na Billy Rubina, Clarice?"

"Doktore Lectere, nechci nijak zpochybňovat, co jste pověděl senátorce Martinové, ale porad'te mi jestli mám dál sledovat ten váš nápad ohledně..."

"Zpochybňovat - to se mi líbí. Nebudu vám už radit. Pokusila jste se mě podfouknout, Clarice. Myslíte si, že si s lidmi zahrávám?"

"Myslím si, že mně jste říkal pravdu."

"Škoda že jste mě chtěla podvést, že?" Obličej dr. Lectera se svezl mezi jeho paže, byly vidět jen oči.

"Škoda že Kateřina Martinová už nikdy neuvidí slunce. Slunce je jako obrovský požár, ve kterém shořel její bůh, Clarice."

"Spíš je škoda, že teď musíte handlovat a být vděčný za pár slz," řekla Starlingová. "Je to škoda, že jsme se nedostali k tomu, abychom mohli dokončit naši debatu. Vaše pojetí imaga, jeho struktury, v tom byl jistý druh... elegance. Těžko se na to zapomíná. Teď vypadá jako troska, zhroucená klenba."

"Zhroucená klenba - to spadne. Když už mluvíme o klenbách, nechají vás teď chodit na obchůzky, Clarice? Nebo vám vzali placku?"

"Ne."

"Co to máte pod bundou, noční píchačky, jako měl váš otec?"

"Ne, to je zásobník."

"Tak vy se touláte ozbrojená?"

"Ano."

"Pak byste si měla tu bundu povolit. Umíte vůbec šít?"

"Ano."

"Ten oblek jste si šila sama?"

"Ne. Doktore Lectere, vy přijdete na všechno. Není přece možné, abyste důvěrně hovořil s tím 'Billy Rubinem' a přitom o něm zjistil tak hrozně málo."

"Myslíte?"

"Pokud jste se s ním opravdu setkal, víte o něm všechno. Ale dneska jste se zmínil jen o jedné podrobnosti. Ze měl sněť ze slonoviny. Měl byste vidět, jak nadskočili, když jim v Atlantě řekli, že je to nemoc výrobců nožů. Zbaštili to přesně tak, jak jste povídal. Zasloužil byste si za to apartmá u Peabodyho. Doktore Lectere, jestli jste se s ním setkal, znáte ho dobře. Myslím, že jste se s ním možná ani nesetkal, ale vyprávěl vám o něm Raspail. Jenže zboží z druhé ruky by se senátorce Martinové nedalo tak dobře prodat, že?"

Starlingová se rychle ohlédla přes rameno. Jeden z hlídačů ukazoval druhému něco v časopise Gum and Ammo. "V Baltimoru byste mi toho řekl víc, doktore Lectere. Věřím všemu, co jste mi pověděl. Řekněte mi i ten zbytek."

"Přečetl jsem si celý spis, Clarice. Vy také? Všechno, co potřebujete vědět, najdete uvnitř, jen to chce víc pozornosti. Dokonce i agent Emeritus Crawford by na to měl přijít. Mimochodem, přečetla jste si tu ohromující řeč Jacka Crawforda vloni na Policejní akademii? Jak recitoval Marka Aurelia, když vykládal o povinnosti, cti a statečnosti - uvidíme, jaký stoik se z Crawforda vyklube, až nás Bella opustí. Tu svou filozofii čerpá z Bartlettova díla Familiar, myslím. Kdyby pochopil Marka Aurelia, mohl by případ vyřešit."

"Prozrad'te mi jak."

"Vždycky na chvíli probleskne vaše kontextuální inteligence a já zapomenu, že vaše generace už nečte. Vládce radí jednoduchost. Hlavní principy. U každé jednotlivosti se ptejte: Co je uvnitř, z čeho se skládá podstata? Jaká je pravá přirozenost?"

"Vůbec nic mi to neříká."

"Co dělá ten muž, kterého chcete dostat?"

"Zabíjí..."

"Eh...", řekl ostře a odvrátil na chvíli obličej od její zatvřelosti. "To je vedlejší. Co je to první a základní, kvůli čemu potřebuje zabíjet?"

"Zlost, sociální odpor, sexuální frus..."

"Ne."

"Co tedy?"

"Touží. V podstatě touží být to co vy. Jeho přirozeností je touha. Jak začínáme toužit, Clarice? Pátráme po něčem, po čem bychom mohli toužit? Pokuste se odpovědět."

"Ne. Jen tak prostě..."

"Ne. Přesně tak. Začneme tak, že toužíme po něčem, co vidíme každý den. Necítíte ty oči, které po vás každý den přejíždějí, Clarice - při letmých setkáních? Řekl bych, že nemůžete necítit. A co vaše oči, nevyhledávají zase něco jiného?"

"Dobře. Řekněte mi tedy..."

"Teď je řada na vás, abyste pověděla něco vy mně, Clarice. Už mi nemůžete nabízet volné místo na pláži ve veterinárním centru. Od této chvíle je to přesně *qui pro quo*. Musím si dávat pozor, když mám něco do činění s vámi. Tak mluvte, Clarice."

"O čem?"

"Dlužíte mi dvě odpovědi z minula. Co se stalo s vámi a s tím koněm a jak se vyrovnáváte se svým vztekem?"

"Doktore Lectere, až bude čas, řeknu..."

"Neměříme čas stejně, Clarice. Tohle je všechnen čas, který máte ještě k dispozici."

"Později, poslechněte, já..."

"Teď budu poslouchat já. Dva roky po otcově smrti vás matka poslala bydlet ke své sestřenici a jejímu manželovi na ranč v Montaně. Bylo vám deset. Zjistila jste, že tam vykrmují jatečně koně. Utekla jste pryč s koněm, který špatně viděl. A dál?"

"...bylo to v létě a mohli jsme spát venku. Po vedlejších silnicích jsme se dostali až k Bozemanu."

"Měl ten kůň nějaké jméno?"

"Asi ano, ale oni - prostě to nezjistíte, když vykrmují jatečně koně. Já jsem jí říkala Hannah, to jméno se mi líbilo."

"Vedla jste ji, nebo jste na ní jela?"

"Oboje. Podél plotů jsem ji musela vést."

"Takže jste šla a jela do Bozemanu."

"Za městem byla taková nájemní stáj, spíš ranč nebo jízdárna, něco na ten způsob. Šla jsem tam, jestli by se o koně nepostarali. Stálo to dvacet dolarů týdně ve výběhu. Za stáj by to bylo víc. Poznali hned, že špatně vidí. Řekla jsem, dobrá, budu ji vodit. Můžeme na ni posadit malé děti a já je budu vozit, zatímco jejich rodiče budou cvičit v jízdárně. Můžu tady zůstat a čistit stáje. Jeden z nich, ten muž, se vším hned souhlasil, ale jeho žena zavolala šerifa."

"Ten šerif byl policista stejně jako váš otec."

"Stejně jsem se ho bála, ze začátku určitě. Měl tlustý červený obličej. Šerif nakonec složil dvacet dolarů na jeden týden ustájení, než 'zjistí víc'. Říkal, že je teplo a není zatím nutné pro koně najímat stáj. Potvrdili to i na papíře. Byl v tom zmatek. Sestřenice mé matky nakonec souhlasila s tím, že od nich odejdu. Takže jsem po tom všem skončila v Luteránském domově v Bozemanu."

"To je sirotčinec?"

"Ano."

"A Hannah?"

"Šla se mnou. Jeden luteránský rančér nasušil seno. V sirotčinci měli stodolu. Orali jsme s koněm zahradu. Muselo se ale dávat pozor, kam šlape. Chodila mezi fazolemi a šlápla na jakoukoli rostlinu, která byla moc krátká a kterou necítila na holeni. Také jsme ji zapráhli do vozíku a vozila děti."

"Přesto ale zemřela."

"Samozřejmě."

"Povězte mi o tom."

"Stalo se to loni, napsali mi to do školy. Odhadovali, že jí mohlo být tak dvacet dva let. Ještě poslední den svého života tahala vozík s dětmi. Zemřela ve spánku."

Dr. Lecter vypadal nespokojeně. "Jak povzbudivé," řekl. "Ošoustal vás váš pěstoun v Montaně, Clarice?"

"Ne."

"Pokusil se o to?"

"Ne."

"Co vás tedy přinutilo utéct s koněm pryč?"

"Chtěli ji zabít."

"Věděla jste kdy?"

"Přesně ne. Ale pořád jsem se kvůli tomu trápila. Hannah pěkně tloustla."

"Co vás tedy donutilo? Proč jste odešla zrovna v ten jeden den?"

"Nevím."

"Myslím, že víte."

"Pořád mě to děsilo."

"Co bylo tím pravým popudem, Clarice? Kdy jste vyrazila?"

"Brzy. Byla ještě tma."

"Něco vás probudilo. Co vás to vzbudilo? Něco se vám zdálo? Co to bylo?"

"Vzbudila jsem se do tmy a slyšela křik jehňátek."

"Zabíjeli jamí jehňata?"

"Ano."

"Co jste udělala?"

"Nemohla jsem pro ně nic udělat. Byla jsem..."

"Co jste udělala s koněm?"

"Potmě jsem se oblékla a vyšla ven. Kůň se bál. Všichni koně ve výběhu byli neklidní a pobíhali kolem dokola. Plácla jsem ji po tlamě a ona mne poznala. Nakonec mi dala svou tlamu do dlaně. Ve stodole svítila světla a taky v přístěnku u ovčince. Přijel mrazicí vůz a hučel motor. Odvedla jsem ji pryč."

"Osedlala jste ji?"

"Ne. Nevzala jsem si její sedlo. Jen vodící lano, to bylo všechno."

"Jak jste tak odcházela tmou, pořád jste slyšela jehňátka z míst, kde se svítilo?"

"Ne moc dlouho. Bylo jich asi dvanáct."

"Pořád se ještě někdy probouzíte, že? Najednou se vzbudíte do studené tmy a slyšíte křik jehňátek?"

"Někdy."

"Myslíte si, že kdybyste chytila Buffalo Billa a Kateřina byla volná, jehňátka by možná přestala naříkat."

Pomyslela byste si, že jsou v pořádku, a přestala byste se v noci vzbouzet do tmy a do pláče jehňátek. Je to tak, Clarice?"

"Ano. Nevím. Možná."

"Děkuji vám, Clarice." Dr. Lecter vypadal podivně klidný.

"Řekněte mi jeho jméno, doktore Lectere," řekla Starlingová.

"Doktor Chilton," řekl Lecter, "předpokládám, že vy dva se už znáte."

V tu chvíli si Starlingová neuvědomila, že za ní stojí Chilton. Potom ji uchopil za loket.

Odtáhla se. Pembry a ten druhý velký strážce byli na Chiltonově straně.

"Do výťahu," řekl Chilton. V obličeji byl celý rudý.

"Věděla jste, že doktor Chilton nemá žádný doktorát medicíny?" řekl dr. Lecter. "Prosím, dobře si to zapamatujte."

"Jdeme," řekl Chilton.

"Doktore Chiltone, vy tady nevelíte," řekla Starlingová.

Důstojník Pembry obešel Chiltona. "Ne, slečno, ale já ano. Zavolal mého velitele a také vašeho šéfa. Je mi líto, ale mám rozkaz vás odtud vyvést. Pojd'te teď se mnou."

"Sbohem, Clarice. Dáte mi vědět, jestli někdy přestanou jehňátka naříkat?"

"Ano."

Pembry ji uchopil za paži. Znamenalo to buď okamžitě jít, nebo se s ním poprat.

"Ano, dám vám vědět," řekla.

"Slibujete?"

"Ano."

"Proč tedy nedokončit tu klenbu? Vezměte si ten spis s sebou, Clarice, já ho už nebudu potřebovat."

Držel spis v ruce a na délku paže jej vysunul za mříže, ukazováček na hřbetě fasciklu. Natáhla se přes zábranu a vzala si spis. Na kratičký okamžik se jejich ukazováčky dotkly. Při tom dotyku Lecterovy oči zajiskřily.

"Děkuji vám, Clarice."

"Děkuji vám, doktore Lectere."

A takhle si ho Starlingová uchovala ve svých vzpomínkách. Přichycen v okamžiku, kdy nic nepředstíral. Stál v bílé cele, vypjatý jako tanečník, ruce před sebou, hlavu lehce na stranu.

Překračovala povolenou rychlost, až hlavou občas narazila do střechy auta. Mířila k letišti, musela stihnout letadlo, kterým jí Krendler přikázal odletět.

K A P I T O L A

36

DŮSTOJNICI PEMBRY A BOYLE byli zkušení muži, které sem dovezli ze státního vězení v Brusný Mountain. Dostali zvláštní úkol - hlídat dr. Lectera. Byli to klidní a opatrní muži a neměli zapotřebí, aby jim někdo, například dr. Chilton, vysvětloval, co mají dělat.

Do Memphisu dorazili dříve než Lecter a pečlivě prohledali celu. Když do soudní budovy přivezli dr. Lectera, podrobili ho zevrubné prohlídce. Ošetřovatel ho měl pečlivě prohlédnout ještě ve chvíli, kdy byl ve svěrací kazajce, a to včetně tělních dutin. Prozkoumali veškeré jeho oblečení a detektorem přejeli všechny švy.

Boyle a Pembry přišli na to, že se s ním dá rozumně mluvit, a tak zatímco ho prohlíželi, promlouvali k němu hlubokým a zdvořilým tónem.

"Doktore Lectere, můžeme spolu dobře vycházet. Budeme se k vám chovat slušně, když se vy budete chovat slušně k nám. Jednejte jako gentleman a my se vám pokusíme vyhovět. Jestli ale ne, nebudeme se s vámi nijak párat, zlato. Zkuste kousat a zůstanete bez zubů. Zdá se, že pro vás chystají něco pěkného. Nechcete si to přece zkazit, že ne?"

Dr. Lecter na ně přátelsky zamrkal. I kdyby chtěl něco odpovědět, bránil mu v tom dřevěný roubík mezi stoličkami. Ošetřovatel svítl baterkou do jeho úst a rukou v rukavici prozkoumával Lecterovy dásně. Kolem tváří zapípal detektor kovu.

"Co to je?" zeptal se ošetřovatel.

"Plomby," řekl Pembry. "Odhrňte mu rty dozadu. Máte jich tam vzadu pěknou řádku, že, doktore?"

"Když se to tak vezme, je to pěkná troska," svěřil Boyle Pembrymu, když už byl Lecter bezpečně v cele.

"Neměly by s ním být problémy, jestli nezačne nějak blbnout."

Cela byla pevná a bezpečná, ale nebyla v ní přeprava na jídlo. V době oběda, po odchodu Starlingové, se zde rozhostila dost nepříjemná atmosféra. Dr. Chilton každého otravoval a nejvíc snad Pembryho s Boylem. Vnucoval jim postup při podávání jídla. Povolný dr. Lecter musel stát ve svěrací kazajce s pouty na nohou a zády k mřížím, Chilton všechno jistil přichystaným sprejem slzného plynu a pak se teprve mohly otevřít dveře od cely a položit dovnitř táč s jídlem.

Chilton se nijak neobtěžoval nazývat Pembryho a Boyla jejich jmény, přestože nosili jmenovky, a říkal jim neosobně ,vy tam'.

Když prve zaslechli, že Chilton nemá vlastně žádný titul doktora, Boyle řekl Pembrymu, že „to bude nejspíš nějaký pitomej učitel“.

Pembry se pokusil jedinkrát Chiltonovi vysvětlit, že návštěvu Starlingové nepovolili oni, ale služba dole v přízemí, ale zjistil, že to Chiltona nijak neuklidnilo.

V době večere Chilton nepřišel, a tak s vydatnou pomocí zamyšleného dr. Lectera přišli Pembry a Boyle na vlastní metodu, jak dostat táč do cely. Docela to fungovalo.

"Doktore Lectere, při večeři vám tu vaši kazajku dávat nebudeme," řekl Pembry. "Sednete si hezky tady na podlahu zády k mřížím, prostrčíte jimi ruce a natáhnete je. Tak pojd'te. Trošku se nazdvihněte a narovnejte, natáhnete ruce, dejte je víc za sebe, lokty natáhnout." Pembry nasadil dr. Lecterovi želízka na ruce, vystrčené skrz mříže. "Trošku to bolí, že? Já vím, ale nebude to trvat dlouho a vám i nám to ušetří trochu námahy."

Dr. Lecter nemohl vstát, ani se posadit do dřepu a s nohama nataženými před sebou nemohl ani kopat. Až když spoutali dr. Lectera, vrátil se Pembry ke stolku, kde byl klíček od cely. Pembry si připjal ke kroužku u zápěstí obušek a do kapsy si dal sprej se slzným plynem. Pak se vrátil k cele. Otevřel dveře a Boyle dal dovnitř táč. Když byly dveře bezpečně uzamčené, Pembry vrátil klíč zpátky do stolu a teprve pak sundal dr. Lecterovi z rukou pouta. Během vteřinky byl Pembry dost daleko od mříží i s klíčkem od pout, zatímco doktor byl ve své cele volný.

"Tak, bylo to docela snadné, že?" řekl Pembry.

"Bylo to velice příjemné, děkuji vám, důstojníku," řekl dr. Lecter. "Víte, snad si nějak zvyknu."

"To my všichni, bráško."

Dr. Lecter vychutnával jídlo a přitom fixem psal, kreslil a bezmyšlenkovitě čmáral do svého bloku. Otočil kazetu v magnetofonu, připoutaném řetězem k noze stolu, a stisknul tlačítko „play“. Glenn Gould hrál na klavír Goldbergovy variace. Ta hudba, překrásná i v dané situaci, zaplnila světlou klec i celou místnost, včetně prostoru pro strážce.

Pro dr. Lectera, sedícího klidně u stolu, čas zvolnil tempo a zahltl celý prostor, jak se tomu stává, když se něco děje. Jednotlivé noty se pohybovaly nezávisle jedna na druhé, aniž by ztrácely tempo. Bachovy noty se uchytily na mřížích a třpytily se na oceli všude kolem. Dr. Lecter povstal, tvářil se zamyšleně a pozoroval, jak papírový ubrousek klouzal z jeho stehů na zem. Dlouho plachtil vzduchem, otřel se o nohu stolu, zatřepetal se, převrátil na druhou stranu, na chvíli ztratil rychlost a ještě jednou se otočil, než klidně spočinul na ocelové podlaze. Dr. Lecter ho nešel sebrat, ale prošel celou, zašel za papírovou zástěnu a sedl si na víko toalety, na jediné místo, kde měl trochu soukromí. Poslouchal hudbu, naklonil se nad umyvadlo, bradu schoval do dlaně, své podivné kaštanové oči trochu přivřel. Na Goldbergových variacích ho nejvíc zaujala kompozice -jak se pořád dokola opakovala basová sekvence v sarabandě. Přikyvova si do rytmu, jazykem přejížděl konce svých zubů. Pozvolna všechny horní a pak všechny dolní. Pro jeho jazyk to byl dlouhý a zajímavý výlet, jako dlouhá procházka po Alpách.

Přejel dásně, hledal jazykem vysoko v mezeře mezi tváří a dásní, jak to dělají někteří lidé, když žvýkají. Dásně měl studenější než jazyk. Nahoře ve štěrbině mezi tváří a dásněmi bylo chladno. Když jeho jazyk narazil na malou kovovou trubičku, zarazil se.

Do hudby zaslechl zvonek výtahu a hučení, jak se znovu rozjel. Zazněly další noty, pak se výtah zastavil a hlas, který dr. Lecter neznal, pravil: "Jdu pro ten táč."

Dr. Lecter slyšel přicházet toho menšího, Pembryho. Pozoroval ho škvírou mezi díly zástěny. Teď stál Pembry u mříží.

"Doktore Lectere. Pojd'te si zase sednout na podlahu zády k mřížím, jako jsme to dělali předtím."

"Důstojníku Pembry, nevadilo by vám, kdybych to tady napřed dokončil? Mám dojem, že to cestování mně trochu pošramotilo zažívání." Dalo mu trochu práce, než to řekl.

"Dobře." Pembry zavolal někam do místnosti. "Zavoláme vám pak dolů, až to budeme mít."

"Můžu se na něj podívat?"

"Zavoláme vás."

Znovu výtah a pak už jen hudba.

Dr. Lecter vytáhl z úst trubičku a vysušil ji kouskem toaletního papíru. Ruce měl klidné, dlaně naprosto suché.

Za ta léta ve vězení se dr. Lecter díky své neutuchající zvědavosti přiučil mnoha tajným vězeňským řemeslům. Během dlouhých let, co ublížil ošetřovatelce v baltimorském ústavu, došlo pouze dvakrát k nějakému prohřešku proti bezpečnostním pravidlům, týkajících se dr. Lectera, a to vždy v době, kdy měl Barney volno. Jednou mu nějaký psychiatr půjčil propisovačku a pak na ni zapomněl. Než opustil psychiatr oddělení, dr. Lecter rozlámal plastický plášť tužky a spláchl ho do záchodu. Kovová trubička s náplní putovala za šev matrace.

Jediným ostrým předmětem v jeho cele byla podložka pod maticí šroubu, který připevňoval kavalec ke zdi. To stačilo. Následovaly dva měsíce broušení a dr. Lecter si vyhloubil dva nezbytné zářezy - rovnoběžné a půl centimetru dlouhé, táhnoucí se podél trubičky směrem od jejího otevřeného konce - a delší část s hrotem náplně spláchl do záchodu. Na Lecterových prstech se od nočního broušení vytvořily mozoly, ale Barney si jich nikdy nevšiml.

O šest měsíců později zapomněl dozorčí svorku na dokumentech poslaných poštou dr. Lecterovi jeho právním zástupcem. Ze svorky ulomil kousek asi dva centimetry dlouhý, vsunul jej do trubičky a zbytek svorky spláchl do záchodu. Kratičkou a hladkou trubičku šlo celkem snadno schovávat do švů oblečení, mezi tvář a dáseň, do konečníku.

Nyní poklepával dr. Lecter za papírovou zástěnou malou kovovou trubičkou o svůj palec tak dlouho, až drátek schovaný uvnitř vyklouzl ven. Drátek byl velmi důležitý a teď přišlo to nejpodstatnější. Dr. Lecter zasunul drátek zpoloviny do trubičky a s nekonečnou pečlivostí jej použil jako páku k ohnutí proužku kovu mezi dvěma zářezy. Zpočátku to nešlo. Silnými rukama se trpělivě pokoušel kov ohnout, až najednou povolil. Tak. Tenký proužek kovu se ohnul a svíral s trubičkou ten správný úhel. Tak se mu podařilo zhotovit si klíček ke svým poutům.

Dr. Lecter dal ruce za záda a patnáctkrát si zkusil předat klíček z jedné ruky do druhé. Vsunul klíček zpátky do úst, umyl si ruce a přepečlivě si je osušil. Potom si jazykem schoval klíček mezi prsty pravé ruky - věděl, že když vystrčí za záda svou podivnou levou ruku, Pembry si ji začne určitě se zájmem prohlížet.

"Já jsem hotov, jestli můžete, důstojníku Pembry," prohlásil dr. Lecter. Posadil se na podlahu v cele a natáhl ruce za sebe skrz mříže. "Děkuji vám za posečkání." Byla to dlouhá řeč, ale hudba ji dobře podbarvovala.

Ted' zaslechl Pembryho za svými zády. Pembry zkontroloval Lecterovi jedno zápěstí, jestli není namydlené. Pak prohlédl i druhé zápěstí, jestli není ani to od mýdla. Pak teprve upevnil želízka. Šel zpátky ke stolu pro klíč od cely. Přes zvuky klavíru zaslechl dr. Lecter cinknutí klíčků na kroužku, když je Pembry vytahoval ze zásuvky. Nyní se vracel k cele, krácel mezi notami, rozčesával vzduch plný kříšťálových not. Tentokrát s ním přicházel i Boyle. Dr. Lecter slyšel díry, které svými kroky dělali do hudební ozvěny.

Pembry znovu zkontroloval pouta. Dr. Lecter cítil jeho dech za svými zády. Ted' otevřel Pembry dveře a nechal je dokořán. Boyle vešel dovnitř. Dr. Lecter otočil hlavu, cela se v jeho pohledu pohnula a vytvářela podivně ostrý obraz plný detailů - Boyle u stolu shraboval zbytky od večeře na ták a reptal nad nepořádkem. Magnetofon s otáčející se kazetou, ubrousek na podlaze u přišroubované nohy stolu. Koutkem oka viděl dr. Lecter skrz mříže stát Pembryho u cely zvenčí, jak přidržoval dveře. Zahlédl jeho koleno a konec obušku, který mu visel u opasku.

Dr. Lecter našel klíčovou díрку v poutu na levé ruce, vložil do ní klíček a otočil. Uvědomil si, jak pérko v želízku povolilo, a na zápěstí pocítil úlevu. Přesunul klíček do levé ruky, našel druhou klíčovou díрку, vložil do ní klíček a otočil.

Boyle se sehnul pro ubrousek na podlaze. Rychle jako kajmanka dravá zaklaplo želízko na Boyleově zápěstí, a jak stácel své oči na Lectera, druhé želízko uvěznilo i jeho nohu ke stolu. Dr. Lecter povstal a mřil ke dveřím. Pembry chtěl vejít dveřmi, ale Lecter vrazil ramenem do dveří a ty Pembryho přitiskly k mřížím. Pembry sahal pro slzný plyn u opasku, ale dveře mu přirazily ruku k tělu. Lecter uchopil druhou část obušku a zvedl ji. Zkroutil tak Pembrymu opasek pevně kolem těla, loktem ho udeřil do ohryzku a zahryzl se mu do obličeje. Pembry se pokoušel vyprostit, ale jeho nos a horní ret byly v sevření trhajících zubů. Lecter škubal hlavou jako pes zabíjející kysu a vytáhl z Pembryho opasku obušek. V cele za nimi seděl na podlaze Boyle, zoufale hledal v kapse klíček od pout, našel ho, ale pak mu zase upadl, chtěl ho

rychle zvednout. Lecter udeřil koncem obušku Pembryho do žaludku a do ohryzku. Ten klesl na kolena. Boyle se přikrčil a zasunul klíček do zámku na želízku. Lecter se k němu blížil. Stříkl na Boyla slzný plyn. Boyle sípál na podlaze a Lecter mu zlámal napřaženou paži dvěma údery obuškem. Boyle se pokoušel zalézt pod stůl, ale oslepen slzným plynem, plazil se opačným směrem. Nebylo nijak těžké ho pěti různými údery ubít k smrti.

Pembry seděl na zemi a naříkal. Dr. Lecter stál a pohlížel na něj dolů s rudým úsměvem. "Já jsem připraven, a co vy, důstojníku Pembry?" řekl.

Obušek zasvištěl obloukem, udeřil Pembryho do důlku v zátylku. Zachvěl se, jako když se zabíjí ryba.

Pulz dr. Lectera se tímto cvičením zvýšil něco nad sto, ale brzy se zase zklidnil na normál. Vypnul hudbu a poslouchal.

Došel na schody a zaposlouchal se. Obrátil Pembrymu kapsy, našel klíč od stolu a otevřel všechny zásuvky. Ve spodní našel služební pistole Boyla a Pembryho, pár speciálních revolverů ráže 38. A co víc, v Boylově uniformě našel kapesní nůž.

K A P I T O L A

37

HALA SE ZAPLNILA POLICISTY. Bylo 18.30 hodin a hlídky na vnějších stanovištích byly právě vystřídány po pravidelném dvouhodinovém intervalu. Venku bylo sychravé počasí a muži přicházející do haly si ohřívali ruce u několika elektrických radiátorů. Někteří z nich vsadili peníze na postupující memphiský basketbalový tým a byli velice zvědaví, jak se to vyvíjí.

Seržant Tate nedovoľoval, aby v hale hrálo rádio nahlas, ale jeden z policistů měl na uších sluchátka walkmana. Referoval ostatním o stavu utkání, ale sázkařům stejně připadaly jeho komentáře nedostatečné.

Všehovšudy bylo v hale patnáct ozbrojených policistů a navíc dva důstojníci z nápravného oddělení, kteří měli vystřídat Pembryho a Boyla v 19.00 hodin. Seržant Tate se už nemohl dočkat - připraví pokyny pro směnu od 23.00 do 7.00 hodin a bude mít po službě.

Všechny hlídky hlásily klid. Nikdo nevolal, že by ten hrozný Lecter něco provedl.

V 18.45 zaslechl Tate rozjíždějící se výtah. Viděl bronzovou ručičku nad výtahovými dveřmi, jak se pohybuje po ukazateli pater. Zastavila se na pětce.

Tate se pátravě rozhlédl po hale. "Sweeney šel nahoru pro ták?"

"Ne, seržante, já jsem tady. Snad abyste tam zavolal, jestli už jsou hotoví. Skočím tam."

Seržant Tate vytočil tři čísla a naslouchal. "Je obsazeno, běžte tam a podívejte se na to." Vrátil se k záznamu, který zpracovával pro další směnu.

Dozorce Sweeney chtěl tlačítkem přivolat výtah. Ten ale nepřijel.

"Musel si dát dneska jehněčí kotlety, málo propečené," hlásil Sweeney. "Co myslíte, že bude chtít k snídani, něco hrozného ze zoo? A kdo to půjde ulovit? Sweeney."

Bronzová šipka nade dveřmi zůstávala na pětce.

Sweeney čekal další minutu. "Co se to, krucinál, děje?" zaklel.

Někde nahoře nad nimi třeskly výstřely z osmatřicítky. Ozvěna se nesla dolů po schodech, dva rychlé výstřely a pak ještě jeden, třetí.

Seržant Tate byl při třetím výstřelu už na nohách, vysílačku v ruce. "Nápravný oddíl, výstřely nahoře ve věži. Všichni venku pohotovost. Jdeme nahoru."

V hale výkřiky a zmatek.

Tate spatřil bronzovou ručičku nad výtahem, jak se pohnula. Už klesla na čtyřku. Tate vykřikoval:

"Pozor! Stráže venku zdvojnásobte hlídky, první oddíl zůstane se mnou. Berry a Howard, kryjte ten

prašivěj výtah, jestli přijede..." Šipka se zastavila na trojce.

"První oddíl, jdeme. Kontrolujte každé dveře. Bobby ven a přineste brokovnice a vesty. Vezměte je nahoru."

Tateova mysl zalétla ke schodům do prvního patra. Bylo to obrovské dilema - jak být maximálně opatrný a přitom co nejrychleji pomoci dozorcům nahore. Bože, jen ať se nedostane ven. Nikdo tu nemá vestu, do prdele. Pacholci z nápravného to podělali.

Kanceláře ve druhém, třetím a čtvrtém poschodí byly údajně prázdné a zamčené. Dalo se jimi projít z věže do hlavní budovy. Z pátého patra to nešlo.

Tate navštěvoval vynikající školu pro výcvik pohotovostních jednotek, a tak věděl, co má dělat. Šel jako první a vzal si k ruce ty mladší. Rychle a opatrně vystupovali nahoru po schodech a kryli jeden druhého, od odpočívadla k odpočívadlu.

"Než zkontrolujete dveře, postavte se k nim zády. Budu vás krýt."

Dveře ve druhém poschodí byly všechny zamčené a temné.

Tak a nahoru do třetího, na chodbě je trochu světla. Obdélníkový pruh světla na podlaze se linul z otevřeného výtahu. Ve výtahu žádná zrcadla, která by jim nějak pomohla. S tlakem dvou liber na devítilibrovou spoušť se podíval do výtahu. Prázdný.

Tate zakřičel směrem ke schodům: "Boyle, Pembry! Do prdele!" Do třetího patra postavil jednu hlídku a pokračovali nahoru.

Čtvrtým patrem se rozléhala hudba klavíru, která přicházela shora. Když zatlačili do dveří vedoucích ke kancelářím, otevřely se. Za kanceláři svítil dlouhý pruh světla na otevřené dveře vedoucí do temné vedlejší budovy.

"Boyle! Pembry!" Nechal dva policisty na odpočívadle. "Kryjte dveře. Vesty tu budou za chvíli.

Nestrkejte zadky do těch dveří."

Tate vystoupil po kamenných schodech do zvuků hudby. Ocitli se na odpočívadle v nejvyšším, pátém patře. V chodbě bylo šero. Za skleněnými dveřmi označenými HISTORICKÉ ODDĚLENÍ OKRSKU SHELBY jasně zářilo světlo.

Tate se shýbl pod skleněnou výplň dveří a pokynul na Jacobse na druhé straně. Otočil klikou a rázně zabral. Dveře se prudce rozletěly, až se sklo zatřásl. Tate vběhl rychle dovnitř a revolverem kryl ihned celou místnost.

Tate už viděl dost věcí. Byl svědkem neuvěřitelných nehod, rvaček, vražd. Za dobu své služby zažil smrt šesti kolegů policistů. Jenže pohled, který se nyní naskýtal jeho očím, byl ten nejhorší, co se kdy mohlo policistovi přihodit. U svých nohou ležely cáry masa nad límečkem uniformy a jen stěží připomínaly obličej. Horní část obličeje byla samá krev a vyčnívaly z něj kusy roztrhaného masa. Vedle nosní dírky leželo oko, oční dírky plné krve.

Jacobs přišel za Tatem, nohy mu na zakrvácené podlaze podkluzovaly a vešel do cely. Nahnul se nad Boylem, který byl stále připoutaný železky k noze stolu. Boyle byl částečně vykuchaný a obličej měl rozřezaný na kusy. Vypadalo to, že krev v něm přímo explodovala, stěny a kavelec byly pokryty chuchvalci krve a všude kolem byly krvavé cákance.

Jacobs zkontroloval tep na krku. "Tenhle je mrtvej," volal do zvuků hudby. "Seržante?"

Tate se vzpamatoval, vyčítal si momentální zhroucení a začal hlásit do vysílačky. "Velitelské stanoviště, dva důstojníci mrtví. Opakuji, dva důstojníci mrtví. Vězeň se pohřešuje. Pohřešuje se Lecter. Venkovní hlídky - hlídejte okna, vězeň stáhl povlečení, možná vyrábí provaz. Zavolejte sanitku."

"Pembry je mrtev?" Jacobs vypnul hudbu.

Tate si klekl, a jak chtěl nahmatat tep na krku, ta příšerná věc u jeho nohou zasténala a vypustila krvavou bublinu.

"Pembry žije!" Tate nechtěl přikládat svá ústa na tu krvavou hrůzu, ale věděl, že bude stejně muset, aby pomohl Pembrymu dýchat. Bylo mu předem jasné, že nikoho z hlídky nepřinutí, aby to udělal za něj. Pro Pembryho by bylo asi lepší, kdyby zemřel, ale dýchat mu pomůže. Ale tep byl pořád hmatný, našel ho bez problémů, a Pembry i dýchal. Byl potrháný a chrčel, ale dýchal. Tahle troška stále žila.

V Tateově vysílačce zapraskalo. Nadporučík, který velel jednotce venku, chtěl nové zprávy. Tate musel mluvit.

"Pojďte sem, Murrayi," zavolal na mladšího policistu. "Sedněte si tady k Pembrymu a hlídejte ho. Držte ho za ruku. Dotýkejte se ho a mluvte na něj."

"Jak se jmenuje?" Murray byl celý zelený.

"Je to Pembry, mluvte na něj, krucinál!" Tate do vysílačky: "Dva důstojníci napadeni. Boyle je mrtev a Pembry těžce zraněn. Lecter se pohřešuje a je ozbrojený - vzal si jejich pistole. Opasky a pouzdra leží tady na stole."

Nadporučíkův hlas ve vysílačce skřípal. "Můžete nám zaručit bezpečný průchod nosítek po schodech?"

"Ano, pane. Napřed nám sem zavolejte, než půjdete. Mám své muže na každém patře."

"Přijem, seržante. Stanoviště osm tady venku hlásilo, že se jim zdálo, že za okny v hlavní budově ve čtvrtém patře se něco pohnulo. Východy máme kryté, ven se nedostane. Držte své pozice v patrech. Jede sem pohotovostní oddíl. Ten ho odtud dostane. Přepínám."

"Rozumím. Nastupuje pohotovostní oddíl."

"Co má u sebe?"

"Dvě pistole a nůž - Jacobsi, podívejte se, jestli je v opascích nějaká munice."

"Náboje tu zůstaly," odpověděl policista. "Pembryho opasek je plný, Boyleův taky. Ten idiot si nevzal náboje do zásoby."

"Co je to zač?"

"Osmatřicítka plus PS, střely s pláštěm."

Tate začal zase mluvit do vysílačky: "Nadporučíku, asi má dvě plné šestiranné osmatřicítky. Slyšeli jsme tři výstřely a opasky jsou plné, takže mu zbývá asi tak devět ran. Řekněte pohotovostnímu oddílu, že je to plus PS, střely s pláštěm. Ten chlápek má nejradši obličej."

Plus PS byly ostré náboje, ale nepronikly by neprůstřelnými vestami chlapců z pohotovostního oddílu. Rána do obličeje by však byla smrtelná, nohu by zmrzčila.

"Nosítka jdou nahoru, Tate."

Sanitka dorazila neuvěřitelně brzy, ale Tateovi, který poslouchal toho nebožáka ležícího u svých nohou, připadala ta rychlost velice pomalá. Mladý Murray se pokoušel zklidnit to zmítající se a skučící tělo na zemi, mluvil na něj pevným hlasem, ale nedíval se: "To bude v pořádku, Pembry, je to dobré," nešťastně mumlal stále dokola.

Když uviděl zdravotníky ze sanitky na odpočívadle, zařval Tate, jak byl zvyklý z války: "Nosítka!"

Chytil Murrayho za rameno a odsunul ho stranou. Ošetřovatelé ze sanitky pracovali rychle, odborně ovázali sevřené zakrvácené zápěstí popruhem a pumpovali pod něj vzduch, krvavý obličej a hlavu pokryli nelepivým chirurgickým obvazem a snažili se změřit tlak. Jeden z nich vytáhl intravenózní sáček s plazmou, ale ten druhý, který měřil tlak krve a tep, zavrtěl hlavou a řekl: "Až dole."

Povely z vysílačky: "Tate, chci, abyste ihned vyčistili kanceláře ve věži a zajistili to tam. Zamkněte vchody do hlavní budovy. Pak se kryjte z odpočívadel. Posílám tam vesty a brokovnice. Dostaneme ho živého, když bude chtít, ale nebudeme nijak zvlášť riskovat, jen abychom mu zachránili život, rozumíte?"

"Jasně, poručíku."

"Do hlavní budovy půjde pohotovostní oddíl a nikdo jiný. Potvrďte příjem."

Tate opakoval rozkaz.

Tate byl dobrý seržant a dokázal to ještě jednou, když se s Jacobsem navlékli do těžkých zbrojních vest a šli za nosítky, která ošetřovatelé nesli dolů po schodech do sanitky. Druhá četa kráčela za nimi s Boylem. Muži na odpočívadlech dostali zlost, když viděli nosítka, a Tate jim moudře poradil: "Nenechte si kvůli vzteku rozstřílet prdel."

Venku ječely sirény a Tate, krytý veteránem Jacobsem, prohlédli kanceláře a zapečetili vchody.

Ve čtvrtém patře byl studený průvan. Za dveřmi v obrovském tmavém prostoru hlavní budovy vyzváněly telefony. V temných kancelářích všude v budově blikaly kontrolky na telefonech jako jiskřičky ohně a odevšak se ozývalo zvonění.

Předpokládali, že se dr. Lecter ,zabarikádoval' v hlavní budově a rozhlasoví a televizní reportéři tam telefonovali ve snaze urvat unikátní živé interview s obludou. Aby se takové situaci zabránilo, pohotovostní oddíl nechával obvykle vypojit všechny telefony kromě jednoho, který používal vyjednávač. Jenže tahle budova měla mnoho kanceláří a byla až příliš velká.

Tate zavřel a zamkl dveře, které vedly ke kancelářím s blikajícími telefony. Hrud' a záda měl mokré a pod studeným krunýřem ho svědilo.

Sundal si z opasku vysílačku. "Nápravný oddíl, tady Tate, věž je čistá, přepínám."

"Příjem, Tate. Kapitán vás chce mít u nápravného oddílu."

"Deset, čtyři. Věž, slyšíte mě?"

"Příjem, seržante."

"Vezu dolů výtah."

"Rozumím, seržante."

Jacobs a Tate byli ve výtahu a jeli dolů do haly, když tu najednou dopadla Tateovi na rameno kapka krve. A pak další na botu.

Podíval se ke stropu výtahu, sáhl na Jacobse a chvíli se tiše dorozumívali gestikulací.

Krev kapala mezerou služebního krytu na stropě.

Ta cesta dolů do haly jim připadala nekonečná. Tate a Jacobs vylezli pozpátku z výtahu, pistole namířené ke stropu. Tate se natáhnul a zavřel dveře.

"Pssst," řekl Tate v hale. Potichu pak: "Berry, Howarde, je na střeše výtahu. Obhlídněte to."

Tate vyšel ven. Černá dodávka pohotovostního oddílu stála na parkovišti. Tahle jednotka měla vždycky k dispozici všechny možné klíče od výtahů.

Během vteřinky byli připraveni. Dva členové pohotovostního oddílu v černé výstroji a se sluchátky stoupali na odpočívadlo třetího patra. S Tatem stáli v hale další dva. Jejich pušky mířily na strop výtahu.

Jako velcí mravenci v bitvě, napadlo Tatea.

Velitel pohotovostního oddílu k nim promlouval do sluchátek.

"Oukej Johny."

Ve třetím patře vysoko nad výtahem otočil důstojník Johny Peterson klíčem a otevřel dveře do výtahové šachty. Byla v ní tma. Lehl si na záda, vytáhl z vesty omračující granát a připravil si ho vedle sebe na podlahu. "Oukej, teď se tam podívám."

Vytáhl zrcadlo na delší násadě a vysunul ho přes okraj šachty, zatímco jeho kolega svítil obrovskou baterkou dolů.

"Vidím ho. Je na střeše výtahu. Vedle něj leží pistole. Nehýbe se."

V Petersonových sluchátkách se ozvalo: "Vidíte mu na ruce?"

"Vidím jednu ruku, druhou má pod tělem. Vedle sebe má prostěradlo."

"Vyzvěte ho."

"DEJTE RUCE NA HLAVU A NEHÝBEJTE SE," křičel Peterson dolů do šachty. "Ani se nehnu, poručíku."

"JESTLIŽE NEPOLOŽÍTE RUCE NAHORU NA HLAVU, HODÍM NA VÁS GRANÁT. MÁTE NA TO TŘI SEKUNDY," volal Peterson. Z vesty vytáhl jeden kovový klín na zajišťování dveří, který u sebe nosí každý důstojník pohotovostního oddílu. "OUKEJ, DÁVEJTE POZOR, TAM DOLE... LETÍ GRANÁT." Vyhodil klín přes okraj šachty a viděl, jak dopadl na ležící postavu. "Ani se nehnu, poručíku."

"Oukej, Johny, vysuneme kryt ve výtahu zevnitř nějakou tyčí. Budete to jistit."

Peterson se převalil. Jeho automat ráže 45, nabitý a odjištěný, mířil přímo dolů na postavu. "Mám ho," zavolal.

Hleděl dolů do výtahové šachty. Dole se objevila skulina světla, jak se policisté v hale snažili hákem na loď vysunout kryt ve výtahu. Tělo leželo částečně přes otvor a bylo vidět, že se jedna ruka pohnula, když policisté krytem hýbali.

Petersonův palec stiskl pevněji spoušť na koltu. "Jeho ruka se pohnula, poručíku, ale myslím, že s ní spíš pohnul ten kryt."

"Příjem. Zvednout." Hák proletěl otvorem a teď ležel u zdi výtahové šachty. Peterson špatně rozeznával proti světlu z výtahu jakékoli obrysy. "Nepohnul se. Ruka na pistoli není."

V uchu zaslechl klidný hlas. "Oukej, Johny, vydrž. Jdeme dovnitř, pozoruj v zrcadle pohyby. Pozor, možná budeme střílet. Příjem."

"Rozumím."

Tate pozoroval z haly, jak vešli do výtahu. Jeden střelec namířil zbraň proti stropu. Druhý policista vyšplhal po žebříku. Byl ozbrojen velikou automatickou pistolí, k níž byla připevněna baterka. Zasunul do otvoru ve stropě zrcadlo a pistoli se světlem. Potom i hlavu a ramena. Za chvíli podával dolů revolver ráže 38. "Je mrtvej," volal do výtahu.

Tate se zamyslel, zda smrt dr. Lectera znamená, že zemře i Kateřina Martinová. Veškeré informace jsou teď ztraceny, když v mysli této obludy zhasla všechna světla.

Policisté táhli tělo dolů nohama napřed, zespodu se napřahovalo hodně rukou, podivné snímání z kříže osvětleného výtahu. Hala se plnila, zvědaví policisté se shromažďovali, aby byli u toho.

Důstojník z nápravného oddílu se protlačil dopředu a podíval se na roztažené tetované paže.

"To je přece Pembry," řekl.

KAPITOLA

38

VZADU V HOUKAJÍCÍ SANITCE se mladý ošetřovatel zapřel nohama proti pádu, otočil se k vysílačce a předával zprávu službu konajícímu lékaři na pohotovosti - mluvil nahlas, aby překřičel jakot sirény.

"Je v komatu, ale vitální známky jsou dobré. Tlak má dobrý. 130/90. Ano 90. Pulz 85. Na obličeji má těžká zranění, některé partie jsou odchlípnuté, jedno oko pryč. Tlak беру na hlavě a zápěstí. Možná střela do hlavy, nedá se přesně určit."

Za ním na lehátku zatím odpočívaly kulaté a krvavé pěsti uvnitř popruhů na zápěstích. Pravá ruka vyklouzla ven a našla přezku na pásu kolem hrudi.

"Nechci tlačit na hlavu - měl trochu křeče, když jsme ho dávali na nosítka. No, mám ho ve Fowlerově poloze."

Za mladíkem uchopila ruka několik chirurgických obvazů a otřela si jimi oči.

Najednou za sebou ošetřovatel ucítil závan vzduchu, otočil se a těsně před sebou spatřil krvavý obličej. Neviděl pistoli nad svou hlavou a dostal tvrdý úder za ucho.

U stopky na šestiproudé dálnici sanitka zpomalila, řidiči jedoucí za ní trochu zaváhali, mohou-li předjet vůz pohotovosti. Dvě malé exploze, jakoby z výfuku, a sanitka se opět rozjela, chvíli kličkovala a pak rovně zamířila do správného pruhu. Návěstí hlásila jízdní pruh směrem k letišti. Sanitka popojížděla v pravém pruhu, pohotovostní světla střídavě rozsvícená a zhasnutá, stěrače vypnuté nebo zapnuté, potom se chvíli ozývala siréna, na okamžik bylo ticho, pak zase blikající světla, potom klid. Sanitka potichu projela vjezdem na mezinárodní letiště v Memphisu. Překrásná letištní budova zářila do zimního večera. Dlouhá zatáčka vedla k automatu u vjezdu do rozlehlého podzemního parkoviště. Zakrvácená ruka si sáhla okénkem pro lístek. Sanitka zmizela dole v tunelu, který směřoval na parkoviště hluboko pod zemí.

KAPITOLA

39

ZA NORMÁLNÍCH OKOLNOSTÍ by Clarice Starlingovou Crawfordův dům v Arlingtonu velmi zajímal, ale rozhlasová zpráva o zmizení dr. Lectera z ní veškerou zvědavost vypudila.

Řídila naprosto automaticky, rty měla sevřené a v hlavě jí bušilo, až uviděla hezký venkovský dům z padesátých let. Nijak zvlášť si ho neprohlížela, ale tipovala, zda leží Bella za osvětleným oknem nalevo, které zahaloval závěs. Zdálo se jí, že zvonek u dveří zazvonil příliš hlasitě.

Crawford otevřel dveře až po druhém zazvonění. Měl na sobě volnou pohodlnou vestu a právě mluvil do bezdrátového telefonu. "Copleyho v Memphisu," řekl. Gestem ji pozval dál, vedl ji domem a při tom pořád mluvil do telefonu.

V kuchyni byla ošetřovatelka a z lednice vytáhla úzkou láhev. Prohlédla si ji proti světlu. Crawford lehce povytáhl obočí, ale ošetřovatelka zavrtěla hlavou, ne, jeho pomoc nepotřebuje.

Po třech schodech sestoupili Crawford a Starlingová do pracovny, která dříve evidentně sloužila jako druhá garáž. Místnost byla prostorná, gauč, křesla, stůl zavalený papíry, na němž zeleně zářil počítačový terminál, a vedle počítače starý astroláb. Při chůzi bylo znát, že koberec leží na betonu. Crawford ji vybídl, aby se posadili.

Rukou zaclonil sluchátko. "Starlingová, je to asi nesmysl, ale dávala jste něco Lecterovi v Memphisu?"

"Ne."

"Žádný předmět?"

"Nic."

"Brala jste mu tam ty kresby a věci z jeho cely."

"Nic z toho jsem mu nedala. Ty věci mám pořád u sebe. Naopak, on dal mně spis. To jediné mezi námi prošlo."

Crawford zasunul telefon pod bradu. "Copleyi, to všechno je naprostý nesmysl. Chci, aby sis toho pacholka podal, a to teď hned. Přímo k šéfovi, přímo na FBI v Tennessee. Sleduj na počítači další. Dělá na tom Boroughs. Ano." Vypnul telefon a strčil ho do kapsy.

"Chcete trochu kávy, Starlingová? Nebo colu?"

"Co to bylo s tím předáváním věcí doktoru Lecterovi?"

"Chilton tvrdí, že jste musela něco Lecterovi dát, aby si mohl odemknout pouta. Říká, že jste to neudělala úmyslně, že to byla z vaší strany jenom nepozornost." Někdy měl Crawford malá zlostná želví očička.

Pozoroval ji, jak to přijme. "Vám se chtěl Chilton určitě dostat pod sukni. V tom je asi ten problém, že?"

"Možná. Dala bych si černou kávu, prosím."

Zatímco byl v kuchyni, zhluboka dýkala a rozhlížela se po místnosti. Když se žije pořád po ubytovnách, je nesmírně uklidňující vidět někde domov. Starlingové se sice třásla půda pod nohama, ale tady na ni dýchal Crawfordův rodinný život, a to jí pomáhalo.

Crawford už přicházel, na očích bifokály, a když šel dolů po schodech, dával pozor, aby kávu nerozlil. V mokasínech byl trochu menší. Starlingová vstala a šla si pro kávu. Jejich oči byly téměř ve stejné úrovni. Voněl mýdlem a šedivé vlasy měl trochu rozčuchané.

"Copley říkal, že sanitku ještě nenašli. Všechny policejní sbory na jihu mají pohotovost."

Zavrtěla hlavou. "Neznám žádné podrobnosti - jenom co hlásili ve zprávách - doktor Lecter zabil dva policisty a utekl."

"Dva policisty z nápravného oddělení." Crawford sledoval výpis textu na obrazovce počítače. "Jmenovali se Pembry a Boyle. Mluvila jste s nimi?"

Přikývla. "Oni... vyvedli mne z vězení. Ale nic z toho nedělali." Pembry, jak tam stál vedle Chiltona, nebylo mu to vůbec příjemné, ale měl své příkazy, venkovsky zdvořilý. Tak pojd'te se mnou, řekl. Na rukou a na čele měl jaterní skvrny. Teď už je mrtvý. Pod skvrnami neživý.

Najednou musela Starlingová postavit kávu na stůl. Zhluboka se nadechla a chvíli se dívala do stropu.

"Jak to dokázal?"

"Copley říkal, že se dostal pryč v sanitce. Půjdeme po tom. Jak jste daleko s tou pijákovou kyselinou?"

Pozdní odpoledne a večer strávila Starlingová v oddělení vědecké analýzy, kde zpracovávali arch pijáku se psy Pluto - tak to nařídil Krendler.

"Nic. Ještě testují celou sérii na narkotikách a porovnávají to s jinými vzorky, ale celá ta věc je tak deset let stará. Dokumentační z toho bude mít víc otisků než oddělení narkotik a drogy."

"Ale skutečně to byla pijáková kyselina?"

"Ano. Jak to dokázal, pane Crawforde?"

"Chcete to opravdu vědět?"

Přikývla.

"Tak vám to teda povím. Naložili Lectera do sanitky omylem. Mysleli si, že je to Pembry. Měl velká zranění."

"Oblékl si Pembryho uniformu? Byli asi tak stejně velcí."

"Vzal si na sebe Pembryho uniformu a kus Pembryho obličej. A asi půl kila masa z Boyla. Zabalil Pembryho tělo do igelitového obalu z matrace a ještě do prostěradla ze své cely, aby za sebou nezanechal krvavé stopy, a hodil ho na střechu výtahu. Oblékl si Pembryho uniformu, upravil se a několikrát vystřelil do vzduchu, aby celou akci rozjel. Nevím, kam dal pistoli, ale asi ji nacpal dozadu do kalhot. Přijela sanitka, všude plno policajtů s pistolemi. Posádka sanitky dělala přesně to, co má dělat v situacích, kdy může dojít ke střelbě. Změřili tlak, tep, obvázali nejhorší místa, pokusili se zastavit krváčení a s houkáním ujížděli pryč. Dělal jen svou práci. Ta sanitka do nemocnice nikdy nedojela. Policie ji pořád hledá. Pokud jde o ty zdravotníky, mám neblahé tušení. Copley povídal, že si přehráli několikrát záznamy z rádia. Tu sanitku volali víckrát. Domnívají se, že Lecter si zavolal sanitku sám ještě předtím, než vystřelil, aby se tam nemusel povalovat moc dlouho. Doktor Lecter se totiž rád baví."

Starlingová ještě nikdy neslyšela v Crawfordově hlase takové rozhořčení. Sama u sebe to považovala za slabost, takže ji to teď u Crawforda poněkud zmátlo.

"Ten útěk ale neznamená, že nám doktor Lecter lhal," řekla Starlingová. "Někomu zřejmě lhal - buď nám nebo senátorce Martinové - ale řekla bych, že nelhal oběma. Senátorce Martinové řekl, že se jmenuje Billy Rubin, a tvrdil, že o něm ví jen něco. Mně řekl, že je to někdo, kdo se považuje za transvestitu. To poslední, co jsem se od něj dozvěděla, bylo 'proč nedokončit tu klenbu'. Mluvil o tom, že bychom měli sledovat tu teorii o změně pohlaví, která..."

"Vím. Vaši zprávu jsem četl. V tomhle nemůžeme nic podnikat, dokud nedostaneme nějaká jména z klinik. Alan Bloom zašel osobně za šéfy ministerstev. Tvrdí, že na to dohlédnou. Tak tomu prostě můžeme jen věřit."

"Pane Crawforde, máte nějaký průšvih?"

"Dostal jsem rozkaz vzít si dovolenou z rodinných důvodů," řekl Crawford. "Vytvořili nějaký nový speciální tým z lidí od FBI a narkotik, ještě je tam někdo z kanceláře hlavního prokurátora - myslím Krendler."

"Kdo tomu velí?"

"Oficiálně zástupce ředitele FBI John Golby. Dalo by se říct, že on a já úzce spolupracujeme. John je dobrý chlap. A co vy, máte nějaký průšvih?"

"Krendler mi přikázal vrátit identifikační kartu i placku a hlásit se zpátky ve škole."

"Tohle vám ale řekl před vaší návštěvou u Lectera, Starlingová, dnes odpoledne vypálil raketu na Úřad profesionální zodpovědnosti. Z ničeho vás 'neobviňuje', ale žádá, aby vás Akademie na čas suspendovala, než se přešetří vaše způsobilost pro výkon této služby. Je to odporná rána pod pás. V Quantiku byla fakultní schůze a šéf střelby John Brigham byl přítom. Pěkně je všechny seřval a zavolal mě."

"Vypadá to moc špatně?"

"Předvolají si vás k pohovoru. Já se za vaši způsobilost zaručím a tím to zhasne. Jestli ale budete ještě dlouho chybět ve škole, zcela určitě budete muset opakovat, ať je výsledek pohovoru jakýkoli. A víte, co to znamená, opakovat?"

"Jistě. Pošlou mne zpátky na oblastní správu, která mne vyslala. Budu zakládat spisy a vařit kávu tak dlouho, než se v Akademii uvolní nějaké místo."

"To volné místo vám mohu slíbit pro příští školní rok, ale nemohu zabránit tomu, aby vás nenechali opakovat, jestli všechno prošvihnete."

"Takže se mám vrátit do školy a tohle hodit za hlavu..."

"Tak."

"Co chcete vy, abych udělala?"

"Vaší prací byl Lecter. To jste splnila. Nemůžu po vás chtít, abyste opakovala. To by vás stálo možná půl roku, třeba i víc."

"A co Kateřina Martinová?"

"Už ji drží skoro čtyřicet osm hodin - o půlnoci to bude čtyřicet osm. Jestli ho nechytíme, s největší pravděpodobností ji oddělá zítra nebo pozítří, když to bude jako minule."

"Lecter není všechno, co máme."

"Zatím mají šest Williamů Rubinů, u všech je nějaký záznam v trestním rejstříku. Žádný z nich není ale nic pro nás. Mezi předplatiteli entomologických časopisů žádný Billy Rubin není. Sdružení výrobců nožů ví o pěti případech sněti ze slonoviny za posledních deset let. Tohle musíme ještě prověřit. Co dál? Klause neidentifikovali - tedy prozatím. Interpol hlásil jeden zatykač na zběhnutí z lodi v Marseille na norského námořníka obchodní flotily, nějakého Klause Bjelanda, nevím, jak se to přesně vyslovuje. Norsko pátrá po jeho dentálních záznamech, aby nám je mohli poslat. Jestli dostaneme něco z klinik, a kdybyste měla čas, můžete nám s tím pomoci, Starlingová?"

"Ano, pane Crawfordě."

"Vraťte se do školy."

"Kdybyste nechtěl, abych po něm pátrala, nebral byste mě do toho pohřebního ústavu."

"Ne," řekl Crawford. "To bych asi neudělal. Jenže pak bychom neměli ani tu kuklu. Ještě nic nevracejte. V Quantiku jste v bezpečí, ale jakmile opustíte základnu, budete chodit pořád ozbrojená, a to tak dlouho, než Lectera zadrží nebo zabijou."

"A co vy? Vás nenávidí. Tedy myslím, že o tom přemýšlel."

"O tom přemýšlelo víc lidí, Starlingová, v mnoha vězeních. Jednoho dne se k tomu asi vrátí, ale v tuto chvíli má dost napilno. Je to nádherné být zase na svobodě a nerad by o to znovu přišel. A tady je to daleko bezpečnější, než se na první pohled může zdát."

Telefon v Crawfordově kapse zabzučel. Ten na stole zazvonil a zablikal. Crawford pár vteřin poslouchal, řekl "oukej" a zavěsil.

"Našli sanitku v podzemních garážích na letišti v Memphisu." Zavrtěl hlavou. "Nic dobrého. Posádka byla vzadu. Oba mrtví." Crawford si sundal brýle a hledal kapesník, aby si je vyčistil.

"Starlingová, ze Smithsonianova muzea volali Burroughsovi a chtěli vás. Ten Pilcher. Vědí o té můře dost věcí. Chci, abyste to napsala na 302 a založila si na to speciální složku. Vy jste toho brouka našla, sledovala to a já chci, aby o tom byl záznam. Souhlasíte?"

Starlingová byla unavená jako nikdy v životě. "Jistě."

"Nechte si auto tady v garáži, a až tam skončíte, Jeff vás odveze zase do Quantika."

Na schodech vzhledla k osvětlenému zataženému oknu, kde hlídala ošetřovatelka, a pak se podívala na Crawforda.

"Budu na vás na oba myslet, pane Crawfordě."

"Děkuji vám, Starlingová," řekl.

K A P I T O L A

40

"AGENTKO STARLINGOVA, doktor Pilcher řekl, že na vás čeká v pavilonu hmyzu. Odvedu vás tam," řekl hlídač u vchodu na Constitution avenue.

Do pavilonu hmyzu se jede výtahem ještě o jedno patro výš nad vycpaného slona a musí se projít rozsáhlým oddělením, vyčleněném člověku.

Projde se kolem obrovské sbírky lebek vyrovnaných do dlouhých a širokých řad, dokládajících explozi lidské populaci od dob Krista.

Starlingová a hlídač kráčeli spoře osvětleným prostorem zalidněným postavami, jež mají doložit původ a různé typy lidského rodu. Byla tu expozice rituálního tetování, náramků na nohy, nejružnějších ozdob ze

zubů, peruánské chirurgie, mumifikace.

"Viděla jste už Wilhelma von Ellenboga?" zeptal se průvodce a posvítil do vitríny.

"Myslím, že ne," odpověděla Starlingová, aniž by zpomalila.

"Měla byste se někdy stavít, až bude rozsvíceno, a prohlédnout si ho. Pohřbili ho ve Philadelphii v 18. století. Když se k němu dostaly spodní vody, proměnil se celý v mastek."

Pavilon hmyzu je obrovská místnost, nyní potemnělá a plná cvrkotu a bzučení. Akvária a boxy jsou zaplněny živými exempláři hmyzu. Pavilon se líbí zejména dětem, které se tu rády potulují celé dny. V noci tady zůstanou brouci a můry sami a mají spoustu práce. Na některá akvária svítí červené světlo a místností také probleskují malé červené svítilny označující nouzové východy.

"Doktore Pilchere?" zavolal dozorce u dveří.

"Tady," ozval se Pilcher a posvítil malou baterkou nad hlavou.

"Odvedete pak tu paní zase ven?"

"Ano, děkuji vám, pane."

Starlingová vytáhla z kabelky svou vlastní malou baterku, ale zjistila, že ji nechala zapnutou a baterie se vybily. Vlna vzteku jí připomněla, že je velice unavená, ale musí to prostě nějak vydržet.

"Dobrý večer, agentko Starlingová."

"Doktore Pilchere."

"Co takhle profesore Pilchere."

"Vy jste profesor?"

"Ne, ale nejsem ani doktor. Jsem jediné rádo, že vás vidím. Chcete se mrknout na pár můr?"

"Samozřejmě. Kde je doktor Roden?"

"Měl tady s tím spoustu práce - nejvíc toho udělal on sám s chaetaxií, nakonec už to prostě nevydržel. Viděla jste tu kuklu, než jsme se do ní pustili?"

"Ne."

"Hrozně jsme se s tím nadřeli."

"Ale přišli jste na to, vidíte, zjistili jste něco."

"Jo. Právě před chvílí." Zastavil se u boxu se sít'ovinou. "Napřed vám ukážu mūru, která vypadá jako ta, co jste přinesla v pondělí. Není to přesně ta samá jako ta vaše, ale stejný rod - „sovička“."

Paprsek baterky vyhledal velikou lesklou modrou mūru. Seděla na větvičce a křídla měla složená. Pilcher na ni foukl a v tu chvíli křídla roztáhla a objevila se krutá sovi tvář. Oči na křídlech svítily jako poslední záblesk světla, který spatří krysa, než ji sova uloví.

"Tohle je Caligo beltrao - celkem běžný druh. Ale ten vzorek z Klause, ten patří mezi větší mūry. Pojd'te se mnou."

Na konci chodby stálo na podstavci veliké akvárium a před ním bylo zábradlí, aby na ně děti nedosáhly. Nyní byla přes akvárium přehozená pokrývka. Za ním hučel zvlhčovač vzduchu.

"Držíme je za sklem, abychom chránili lidem prsty - tenhle druh totiž umí kousat. Taký má rád vlhko a sklo vlhkost udržuje." Pilcher vzal opatrně akvárium za držadla a přitáhl ho blíž. Stáhl přehoz a rozsvítil malou svítilnu nad akváriem.

"Tohle je smrtihlav," řekl. "Ta rostlina, jak na ní sedí, je lilek - doufáme totiž, že se chystá klást vajíčka."

Na první pohled byla mūra krásná a hrůzná zároveň. Měla obrovská hnědočerná křídla, rozepjatá jako pelerínu, a na širokém ochlupeném hřbetě portrét, který děsí lidstvo od prvního okamžiku, kdy ho spatřili. Klenutá lebka, slídící temné oči, lící kosti a pod očima lící oblouky.

"Acherontia styx," řekl. "Jméno má po dvou řekách v podsvětí. Ten váš člověk hází mrtvá těla do řek - někde jsem četl, že to tak vždycky udělá."

"Ano," řekla Starlingová. "Je to vzácný druh?"

"U nás ano. Tady nežije ve volné přírodě žádný."

"Odkud tedy je?" Starlingová naklonila obličej nad sít' zakrývající vršek akvária. Pod jejím dechem se mūre trochu zjezily chloupky na hřbetě. Starlingová odskočila, když mūra vyjekla a divoce zatřepetala křídly. Závan vzduchu, způsobený pohybem křídel, dolehl až ke Clarice.

"Z Malajsie. Existuje také evropský druh, jmenuje se airopos, ale tenhle a ten z Klausovy hlavy jsou z Malajsie."

"Takže ho tu někdo odchoval."

Pilcher přikývl. Až když se na něj nedívala, rozpovídal se. "Ano. Musel si ho nechat přivézt z Malajsie jako vajíčko nebo spíš jako kuklu. Ještě nikomu se to nepodařilo, aby kladly vajíčka v zajetí. Páří se, to ano, ale žádná vajíčka. Nejtěžší je v džungli najít housenku. Vypiplat z ní můru už není potom tak těžké."

"Říkal jste, že koušou."

"Má ostrý a pevný sosák, a když ho dráždíte, zabodne se vám do prstu. Je to zvláštní zbraň a nedá se konzervovat lihem. To nám trochu pomohlo zúžit okruh, takže jsme ho potom identifikovali docela rychle." Pilcher se najednou zarazil, přišlo mu, že se dost chlubí. "Jsou také pěkně drzí," dodal spěšně.

"Lezou do včelích úlů na med. Jednou jsme sbírali vzorky v Sabahu na Borneu a přiletěli v noci za světlem na ubytovnu. Bylo to dost hrozné je poslouchat, docela..."

"Jak jste přišli k tomuhle?"

"Výměna s malajskou vládou. Už ani nevím, za co jsme ho vyměnili. Bylo to legrační čekat tam tak ve tmě s takovým kyanidovým kbelíkem, když..."

"Jaké celní prohlášení jste k němu dostali? Máte o tom nějaké záznamy? Musejí se v Malajsii proclívat? Kdo by to tak mohl dělat?"

"Asi pospícháte, že. Podívejte, tady jsem vám napsal všechno, co s tím souvisí - místa, kde byste mohli pátrat, nebo kam dát inzerát, kdybyste se něčím podobným zabývala. Pojd'te, vyvedu vás ven."

Celé to obrovské patro přešli v tichosti. Ve světle výtahu si Starlingová všimla, že Pilcher nebyl o nic méně unavený než ona.

"Vy jste kvůli tomu nespali," řekla. "Ale odvedli jste dobrou práci. Nechtěla jsem prve být tak protivná, jen jsem..."

"Doufám, že ho dostanou. Doufám, že to budete mít brzy za sebou," řekl. "Napsal jsem tam i pár chemikálií, které by si možná mohl kupovat, kdyby chtěl preparovat nějaké vzorky. Agentko Starlingová... rád bych vás víc poznal."

"Možná bych vám mohla zavolat, až to půjde."

"Ano, to byste mohla, určitě to udělejte. Byl bych moc rád," řekl Pilcher.

Výtah se zavřel a Pilcher se Starlingovou byli pryč. Poschodí věnované člověku bylo tiché a ani jedna lidská postava se nehýbala - ani ta tetovaná, ani mumie, nohy s náramky stály v klidu.

V pavilonu hmyzu zářila červená světla nade dveřmi a odrážela se v desetitisících čilých očí tohoto starého pokolení. Zvlhčovač vzduchu hučel a syčel. Pod pokrývkou v temném akváriu slezl smrtihlav z lilku dolů. Přešel celou podlahu, křídla měl složená jako kápi. V misce našel kousek medové plástve. Uchopil plástev do silných předních nohou, sklonil ostrý sosák a probodl jím voskový kryt medové buňky. Pak tam seděl a tiše sál a ve tmě kolem něj samý bzukot a cvrkot, samé drobné hemžení a zabíjení.

K A P I T O L A

41

KATEŘINA BAKER MARTINOVÁ spala dole v té hnusné tmě. Tma jí vnikla za oční víčka a v trhaných vteřinách spánku měla dojem, že ji naprosto pohltila. Vnikala do ní rafinovaně, lezla do ní nosem, ušima, temné prsty se natahovaly po každém otvoru jejího těla. Jednou rukou si zakryla ústa a nos, druhou schovala rozkrok, hýždě přitiskla těsně k sobě, jedním uchem se nalepila na matraci a druhé musela obětovat útočící tmě. Do ucha se společně s tmou vedral i nějaký zvuk. Kateřina sebou trhla a byla naprosto vzhůru. Uslyšela známý zvuk šicího stroje, který měnil neustále rychlost. Pomalu a teď zas rychle.

Dole v suterénu se svítilo. V místě, kde bylo trochu odsunuté víko na studni, viděla malý žlutý srpeček

světla. Pudl několikrát zaštěkal a podivný hlas mu polohlasem odpovídal.

Šití. Šití se sem do těch sklepních prostor vůbec nehodilo. Šití přece patří ke světlu. Do Kateřininy myslí se vkrádaly milé vzpomínky na dětství doma, na pokoj se šicím strojem... správcová, milá Bea Love u šicího stroje... její kočička si pohrává s vlnicí se záclonou.

Idylické obrázky vypudil hlas, peskující pudla:

"Zlatíčko, nech to být. Píchneš se špendlíkem a co potom? Už to máme skoro hotové. Ano, miláčku, dostaneš svačinku. Až to budeme mít hotové, dostaneš svačinku."

Kateřina neměla představu, jak dlouho ji tady už drží. Musela se již dvakrát umýt - naposledy se hezky postavila do světla, chtěla, aby viděl její tělo, přestože neměla jistotu, jestli se na ni shora dívá - světlo ji příliš oslepovalo. Nahá Kateřina Baker Martinová, to bylo něco. Proporce pro jednu a půl dívky, dobře to o sobě věděla. Chtěla, aby si ji prohlédl. Chtěla z té díry ven. Když bude tak blízko u něj, že by se s ním mohla vyspat, může se s ním i poprat, omílala si pořád dokola, zatímco se umývala. Dával jí hrozně málo jídla a bylo jí jasné, že se musí nějak bránit teď, dokud má ještě trochu síly. Věděla, že by se s ním porvala. Co by bylo lepší? Nejdřív se s ním vyspat, vyspat se s ním tolikrát, kolikrát by toho byl schopen, pořádně ho utahat. Věděla, že jakmile by mu mohla dát nohy kolem krku, poslala by ho do pekla během vteřiny a půl. Vydržím to? To si piš, že vydržíš. Kulky a oči, kulky a oči. Ale nahoře bylo naprosté ticho po celou dobu, co se myla, i když si oblékla čistou kombinézu. Jejím výzvám se nedostalo shora žádné odpovědi, ani když se vznášel nahoru kbelík na mytí a druhý kbelík k vykonání potřeby se snášel dolů.

Ted' po několika hodinách už jen čekala a naslouchala zvukům šicího stroje. Nevolala na něj. Po určité době, trvala asi tisíc nádechů a výdechů, ho slyšela, jak jde nahoru po schodech, mluví se psem, říká něco jako 'snídaně, až se vrátím'. V suterénu nechal rozsvíceno. Někdy to dělal.

Nahoře nad ní na podlaze v kuchyni byly slyšet kroky, škrábání drápků a kňučení psa. Bylo jí jasné, že únosce odchází. Někdy býval pryč docela dlouho.

Zase jen její dech. Nahoře v kuchyni chodil pes sem a tam, s něčím smýkl o zem, po podlaze v kuchyni něco honil, možná svou misku. Škrábání, shora škrábání. A zase štěkání, ostrý krátký štěkot, teď už ne tak jasné zřetelný jako před chvílí, když se ozýval z kuchyně. Čumákem si otevřel dveře a už byl zase dole v suterénu. Honil myši, jako to dělal předtím, než ho pán zavřel do kuchyně.

Dole ve tmě šmátrala Kateřina Martinová kolem matrace. Našla kousek kosti z kuřete a přičichla k ní. S obtížemi se ovládla, aby neokousala zbytky masa a chrupavky na kostičce. Strčila ji do pusy, aby kost trochu ohřála. Stoupla si a trochu se zakymácela, jak se jí z té tmy dole zatočila hlava. V pusté jámě byla sama, vedle ní matrace, na sobě kombinézu, jeden plastický kbelík a tenký provázek, který se táhnul vzhůru k bledému nažloutlému světlu.

Přemýšlela o tom každou chvíli, kdy vůbec dokázala o něčem uvažovat. Kateřina se natáhla tak vysoko, jak jen mohla, a chytila provázek. Lepší trhnout, nebo popotahovat? Dumala o tom během tisícového nadechnutí. Lepší bude asi rovnoměrně popotahovat.

Provázek se po chvilce trochu prodloužil. Znovu ho zachytila, jak nejvýše dosáhla, a tahala, máchala pažemi ze strany na stranu a doufala, že se provázek prodře o dřevěné víko, které pokrývalo poklop nahoře. Napínala provázek tak dlouho, až jí zdřevěnělo rameno. Táhl, napínala provaz, pak povolila, teď už žádné napínání. Prosím, utrhni se hodně vysoko. Lup, a spadl dolů, prstence provázku jí padaly do obličeje.

Dřepla si na podlahu, hlavu i ramena jí zakrýval provázek. Z díry nahoře sem proudilo jen trochu světla, takže na kupu provázku na svém těle špatně viděla. Nevěděla, kolik ho má. Nesmí se zauzlovat. Opatrně položila chuchvalec provázku na podlahu a poměřovala ho podle délky své paže. Napočítala čtrnáct délek. Přetrlh se až u víka studny.

Kuřecí kostičku se zbytky masa uvázala provázkem k držadlu na kbelíku.

A teď to nejtěžší. Musíš opatrně. Myšlenky se jí v hlavě honily jako blesky v bouři. Bylo to jako postarat se sama o sebe v malém člunu v rozběsněných vodách.

Přivázala si druhý konec provázku k zápěstí.

Postavila se tak, aby se jí provázek nikde nedotýkal. Chytila kbelík za ucho, velkým obloukem ho roztočila a hodila přímo nahoru do bledého kotouče světla. Plastický kbelík minul otvor ve studni, udeřil

zespodu do víka a spadl zase dolů, přičemž ji udeřil do obličeje a do ramene. Malý pes zaštěkal silněji. Znovu pečlivě rozložila provázek, pak znovu vyhodila kbelík a pak ještě jednou. Při třetím pokusu ji padající kbelík uhodil do zlomeného prstu a Kateřina pocítila ukrutnou bolest. Musela se opřít o šikmou stěnu a zhluboka dýchat tak dlouho, než bolest polevila. Při čtvrtém pokusu jí kbelík znovu spadl na hlavu, ale popáté už ne. Byl venku. Kbelík byl někde na dřevěném poklopu studny vedle otevřeného víka. Jak daleko mohl být od té díry? Jemně zatahala. Škubla provázkem, aby zaslechla ucho kbelíku - zarachotil na dřevěném poklopu.

Pudl zaštěkal ještě silněji.

Nesmí zatahnout víc, aby kbelík nespadol zase zpátky, ale musí ho opatrně dostat blíž k otvoru. Přitáhla ho až k díře ve víku.

Pudl byl někde mezi zrcadly a manekýny v sousední suterénní místnosti. Čenichal mezi odstřížky a nitěmi u šicího stroje. Větril kolem veliké černé almary. Chvilkami se zahleděl do kouta suterénu, odkud se ozývaly neznámé zvuky. Rozběhl se k temné části suterénu, zaštěkal a zase běžel zpátky.

"Zla-tííííčkóóóó!"

Pejsek až nadskočil na místě a zaštěkal. Jeho malé tlusté tělíčko se při štěkání celé chvělo.

Ted' zamlaskání.

Pes se díval nahoru ke kuchyňské podlaze, ale odtud ty zvuky nevycházely.

Mlaskavé zvuky, jako by někdo jedl. "Tak pojď, zlatíčko, pojď sem, miláčku." Pes vešel opatrně s ušima nastraženými do tmy.

Zase to mlaskání. "Tak pojď, srdíčko, pojď, zlato."

Pudl ucítil kuřecí kostičku přivázanou k uchu kbelíku. Zaškrábal na stěnu studny a zakňučel.

Mlaskání.

Pudl vyskočil na dřevěné víko studny. Odtud šla ta vůně, tady to bylo - mezi kbelíkem a dírou. Pejsek zaštěkal na kbelík a nerozhodně kňučel. Kuřecí kost se lehce zachvěla.

Pudl se přikrčil, čenich dal mezi přední tlapky a zuřivě vrtěl ocasem. Dvakrát zaštěkal, skočil po kuřecí kosti a zakousl se do ní. Připadalo mu, že ho chce kbelík od kuřecí kosti odstrčit. Pudl na kbelík zavrčel a kost držel dál, rukojet' kbelíku mezi tlapkami a zuby pevně zahryzlé do kosti. Najednou kbelík převalil pudla na záda, vrazil do něj, pes se chtěl postavit na zem, kbelík do něj znovu vrazil, pes se bránil, zadní nohy a zadek už padaly do díry, čelistmi se zuřivě zahryzl do dřevěného poklopu, kbelík se trochu posunul, zaklínil se v díře tam, kde měl pes zadek. Pudl se po straně kbelíku vyškrábal nahoru, kbelík se smekl přes okraj a padal, až zmizel dole v díře i s kuřecí kostí. Pudl vztekle štěkal dolů do díry, jeho štěkot se rozléhal celou studnou. Potom štěkat přestal, vztyčil hlavu a pozorně poslouchal zvuky, které dokázal zaslechnout jen on. Seskočil z poklopu studny a plný radosti utíkal po schodech někam nahoru, kde klaply dveře.

Po tvářích Kateřiny Martinové stékaly horké slzy a padaly dolů na prsa kombinézy, celou ji promáčely, hřály na těle a Kateřina došla k závěru, že ji určitě čeká smrt.

K A P I T O L A

42

CRAWFORD STÁL SÁM uprostřed pracovny, ruce hluboko v kapsách. Stál tak od 12.30 do 12.33 hodin a čekal na nápad. Potom poslal dálnopis na dopravní inspektorát v Kalifornii a zahájil pátrání po karavanu, o němž se zmiňoval dr. Lecter. Lecter říkal, že ho Raspail koupil v Kalifornii a během své známosti v něm s Klausem jezdili. Crawford také požádal inspektorát, aby zkontrolovali potvrzení vydaná na jakékoli jiné jméno než Benjamin Raspail.

Potom se posadil na gauč, vzal do ruky blok a vymyslel provokativní seznamovací inzerát, který chtěl

poslat do všech významnějších novin:

Junonská hebká vášnivá květinka, 21, modelka, hledá muže, který ocení jak kvalitu, tak kvantitu. Modelka na ruce a kosmetiku. Viděl jste mne v reklamách časopisů, teď chci spatřit já vás. Pošlete dopis a fotku.

Crawford chvíli uvažoval, vyškrnul „junonská“ a nahradil ho slovem „plnoštíhlá“.

Trochu naklonil hlavu a začal podřimovat. Zelená obrazovka počítačového terminálu vytvářela na sklech jeho brýlí malé čtverečky. Najednou se na obrazovce něco pohnulo, přebíhaly čáry, rýsovaly se i v Crawfordových brýlích. Ve spánku se zachvěl, jako by ho něco budilo.

Na obrazovce se objevila následující zpráva:

POLICIE V MEMPHISU OBJEVILA PŘI PÁTRÁNÍ V LECTEROVÉ CELE DVA PŘEDMĚTY:

(1) IMPROVIZOVANÝ KLIČ NA POUTA VYROBENÝ Z NÁPLNĚ DO PROPISOVAČKY, ZÁŘEZY VYTVOŘENÉ BROUŠENÍM, BALTIMORE POŽÁDÁN O PROHLEDÁNÍ LECTEROVY CELY V NEMOCNICI A VYHLEDÁNÍ STOP VÝROBY - ZPRÁVU PODÁVÁ COPLEY, POBOČKA MEMPHIS.

(2) LIST POZNÁMKOVÉHO PAPÍRU VHOZENÉHO UPRCHLÍKEM DO ZÁCHODU, ORIGINAL ZASLÁN DO DOKUMENTAČNÍ SEKCE FBI, NÁPIS NA PAPÍRU NÁSLEDUJE. GRAFICKÝ ROZBOR LANGLEY, NA VĚDOMÍ BENSON - KRYPTOGRAFIE.

Na obrazovce se začal pomalu objevovat nápis, postupně vylézal z počítače, jako by vykukoval přes okraje, a vypadal následovně:

C33 H36 I L T 06 N4

Tiché dvojí pípnutí počítačového terminálu Crawforda neprobudilo, ale telefon o tři minuty později ano. Byl to Jerry Burroughs ze Státního centra pro informace o kriminalitě.

"Sleduješ obrazovku, Jacku?"

"Počkej vteřinku," řekl Crawford, "jo, vidím to."

"Laborať už to má, Jacku. Ten nápis, co nechal Lecter v míse. Čísla mezi písmeny Chiltonova jména, to je biochemie - C33H36N4O6 - je vzorec pigmentu v lidské žluči a nazývá se bilirubin. Laborať dále uvádí, že je to hlavní zdroj zbarvení lidské stolice."

"Báječné."

"Pokud jde o Lectera, měl jsi pravdu, Jacku. Jenom je tahal za nos. To je pro senátorku Martinovou moc zlé. Laborať dále říká, že bilirubin má zhruba stejnou barvu jako Chiltonovy vlasy. Ústavní humor se tomu říká. Viděl jsi Chiltona ve zprávách v šest hodin?"

"Ne."

"Marylin Sutterová to nahoře viděla. Chilton zevrubně líčil všechny podrobnosti o „pátrání po Billy Rubinovi“. Potom šel na večeri s televizním redaktorem. Tam byl zhruba v době, kdy Lecter fouknul. To je ale blbec, co?"

"Lecter říkal Starlingové, aby měla na paměti, že Chilton nemá doktorát medicíny," řekl Crawford.

"Jo, viděl jsem to ve zprávách. Myslím, že Chilton chtěl Starlingovou naštvat tím, jak rozebíral její psychologii, a ona ho docela obstojně odpálkovala. Je možná hloupý, ale není slepý. Jak se má to děvče?"

"Dobře, myslím. Utahaná."

"Myslíš, že si z ní Lecter taky vystřelil?"

"Možná. Přesto po tom půjdeme. Nevím, co dělají teď kliniky, pořád si myslím, že jsem to asi měl vzít přes prokurátora. Nesnáším, když na nich musím být takhle závislý. Jestli během dopoledne nic nedostanu, rozjedeme to se soudním příkazem."

"Jacku, pověz, máš venku nějaký lidi, kteří vědí, jak Lecter vypadá, jo?"

"Jasně."

"Nevíš, možná se teď někde chechtá."

"Možná, ale ne nadlouho," odpověděl Crawford.

K A P I T O L A

43

DR. HANNIBAL LECTER stál u recepce elegantního hotelu Marcus v St. Louis. Plášť měl zapnutý až ke krku a na hlavě měl hnědý klobouk. Nos a tváře mu zakrýval hezky upravený chirurgický obvaz. Do recepční knihy se zapsal 'Lloyd Wyman', podpis si nacvičil ve Wymanově autě.

"Jak si přejete platit?" zeptal se recepční.

"American Express." Dr. Lecter podal recepčnímu kreditní kartu Lloyd Wymana.

Z haly sem doléhala tlumená hra na klavír. U baru spatřil dr. Lecter dva lidi s ovázanými nosy. Jeden pár ve středních letech si to zamířil k výtahům a pozpěvovali si melodii Cole Portera. Žena měla přes oko gázový čtvereček.

Recepční vložil kartu do automatu. "Jistě víte, že máte nárok používat garáž nemocnice."

"Ano, děkuji vám," řekl dr. Lecter. Už před chvílí zaparkoval Wymanovo auto v oné garáži, s Wymanem v kufru auta.

Nosič přinesl do apartmá zavazadla pana Wymana a dostal za to jednu z pětidolarových Wymanových bankovek. Dr. Lecter si objednal drink a sendvič. Vydatná sprcha z něj smyla únavu celého dne.

Proti bývalé vězeňské cele mu apartmá připadalo nezvykle prostorné. Procházel se sem a tam po místnostech a působilo mu to obrovské potěšení.

Z oken viděl Pavilon Myron a Sadie Fleischerových při městské nemocnici v St. Louis. V pavilonu sídlilo jedno ze světově proslulých středisek kraniofaciální chirurgie.

Dr. Lecter byl příliš známý na to, než aby mohl využít služeb zdejších expertů na plastickou chirurgii, ale bylo to jediné místo na světě, kde se mohl volně procházet s obvazy na obličeji, aniž by to vzbudilo na veřejnosti nějaký rozruch.

Kdysi tu už pobýval, když prováděl psychiatrický výzkum v prvotřídní knihovně Roberta J. Brockmana. Byl opojen tím, že má okno, dokonce hned několik oken. Postával v přitmní, pozoroval světla aut pohybujících se přes most McArthura a vychutnával svůj drink. Pětihodinová jízda z Memphisu ho příjemně unavila.

Jediné vzrušení toho večera se odehrálo v podzemní garáži memphiského mezinárodního letiště. V zadní části zaparkované sanitky se nejprve dokonale očistil tampony, lihem a destilovanou vodou, což mu dalo dost práce. Převlékl se do ošetřovatelského úboru a v liduprázdné uličce velké garáže vyhrazené pro dlouhodobé parkování si počkal na jednoho osamělého cestujícího. Bylo to poměrně jednoduché - ten člověk se naklonil nad zavazadlový prostor svého vozu pro kufřík se vzorky a vůbec nepostřehl, že zezadu se k němu blíží dr. Lecter.

Dr. Lectera by zajímalo, jestli si policie myslí, že by byl takový blázen a pokoušel se někam odletět. Jediným problémem na cestě do St. Louis bylo najít světla, kontrolky a spínače stěračů, protože dr. Lecter se nevyznal v ovládání tohoto zahraničního vozu.

Zítra si nakoupí potřebné věci - odbarvovací roztok na vlasy, holicí potřeby, horské slunce. Musí zařídít ještě pár drobností - předpis na prostředky, které bude potřebovat k rychlé a účinné proměně svého vzezření. Až se to bude hodit, přesune se jinam. Zatím však nebyl důvod spěchat.

K A P I T O L A

44

ARDELIA MAPPOVÁ spočívala v obvyklé poloze - seděla na posteli s knihou a poslouchala zprávy v rádiu. Vypnula ho, když se do pokoje vploužila Clarice Starlingová. Mappová si prohlédla její ztrhaný obličej a bohudík neřekla nic jiného nežli: "Chceš trochu čaje?"

Při studiu pila Mappová nápoj, který si vařila ze směsi sušených lístků, co jí posílala babička a nazývala ho 'čajem chytrých lidí'.

Starlingová poznala dva nejchytřejší lidi - jednou z nich byla ta neklidnější osoba, co kdy viděla, a ten druhý byl zas ze všech nejúděsnější. Starlingová si pomyslela, že to udržuje její známosti v rovnováze.

"Udělalas dobře, že jsi dneska chyběla," řekla Mappová. "Ten hroznej Kim Won nás utahal k smrti.

Nelžu. Myslím, že tam v Koreji musí být větší zemská přitažlivost než tady. Oni sem pak jen tak přijedou a jsou daleko lehčí, víš, vezmou tady místo tělocvikáře, protože pro ně to vlastně není žádná práce... Byl tady John Brigham."

"Kdy?"

"Dnes večer, před chvilkou. Chtěl vědět, jestli ses už vrátila. Měl pěkně uhlazené vlasy. Načesané hezky dokola jako nováček. Trošku jsme si popovídali. Říkal, že jsi asi dost zameškala a že místo střelení v jeho hodinách se během několika dalších dnů můžeme šprtat. Že jestli chceme, tak nám o víkendu otevře střelnici, abychom si to mohly nahradit. Řekla jsem, že mu dáme vědět. Hodnej chlap."

"Jo, to je."

"Vedělas, že chce, abys střílela v soutěži proti drogovému a celnímu?"

"Ne."

"Ne v ženské soutěži. Chce tě do Open. Další otázka: Znáš na pátek Čtvrtý dodatek?"

"Něco z toho znám."

"Dobrá, co je Chimel versus Kalifornie?"

"Průzkumy na středních školách."

"Jaké školní průzkumy?"

"Nevím."

"Je to pojetí 'přímého zjišťování'. Kdo to byl Schneckloth?"

"Krucí, to nevím."

"Schneckloth versus Bustamonte."

"Je to přiměřené porušování soukromí?"

"Hanba ti. Porušování soukromí je Katzův princip. Schneckloth je souhlas k vyšetřování. Vidím, že se musíme dost šrotit, holčičko. Mám poznámky."

"Dneska v noci ale ne."

"Ne. Ale zítra se vzbudíš s prázdnou hlavou a začneme sít semena pro páteční sklizeň. Brigham říkal - měl si to nechat pro sebe, tak jsem mu slíbila, že nic neřeknu - říkal, že ten pohovor bude hračka. Myslí si, že ten veledůležitý blb Krendler si tě za dva dny stejně nebude pamatovat. Známký máš dobré a tahle záležitost se snadno smete ze stolu." Mappová zkoumala unavený obličej Starlingové. "Udělalas pro tu ubohou duši to nejlepší, co se dalo, Starlingová. Strčila jsi za ni ruku do ohně, nechala ses kvůli ní nakopat do zadku a s celým případem jsi dost pohnula. Už si taky zasloužíš nějakou odměnu. Proč se na to chvíli nevykašleš a nevyspíš se. Já už to asi dneska taky zabalím."

"Ardelie, díky."

A chvíli poté, co zhasly.

"Clarice?"

"Co je?"

"Kdo si myslíš, že je hezčí, Brigham, nebo ten skvělej Bobby Lowrance?"

"Těžko říct."

"Brigham má na rameni tetování. Viděla jsem to skrz jeho košili. Co to tam má, nevíš?"

"Netuším."

"Až to vypátráš, dáš mi vědět?"

"Asi ne."

"Vyprávěla jsem ti o pytonských spod'árech skvělého Bobbyho?"

"Viděla jsi je oknem, když zvedal činky."

"To ti řekla Gracie? Ta holka má pusu..."

Starlingová spala.

K A P I T O L A

45

KRÁTCE PŘED TŘETÍ HODINOU RANNÍ se Crawford, klimbající vedle své ženy, probudil. Bella se totiž na své posteli trochu zachvěla a její dech se na chvíli zastavil. Posadil se a vzal ji za ruku.

"Bello?"

Hluboce se nadechla a zase vydechla. Po několika dnech zase otevřela oči. Crawford se k ní naklonil, ale po chvíli mu došlo, že Bella ho stejně nevímá.

"Bello, lásko, miluju tě," řekl pro případ, že by ho slyšela. V hrudi se mu uhnízdil strach a kroužil uvnitř jako netopýr v temném domě. Po chvíli se Crawford uklidnil.

Chtěl pro ni něco udělat. Udělal by cokoli, ale nechtěl, aby pocítila, že odtáhnul svou ruku.

Přiložil ucho k její hrudi. Zaslechl slabý tlukot, pak drobné zakolísání a pak se její srdce zastavilo navždy. Nebylo slyšet vůbec nic, cítil jen jakýsi podivný chlad. Nevěděl, jestli vychází nějaký zvuk z její hrudi nebo zní jemu v uších.

"Bůh ti žehnej a ať tě ochraňuje... tebe i tvé příbuzné," řekl Crawford a velice si přál, aby se jeho slova naplnila.

Přitáhl si ji k sobě na posteli, seděl opřený o pelest, držel ji v náruči, zatímco jí odumíral mozek. Bradou odhrnul šátek, který pokrýval zbytek jejích vlasů. Neplakal. To už měl za sebou.

Potom ji převlékl do její nejlepší a nejoblíbenější noční košile, chvíli vedle ní na vysoké posteli poseděl a podržel si její ruku u své tváře. Byla to veliká a moudrá ruka poznamenaná léty strávenými na zahradě a v poslední době propichovaná intravenózními injekcemi.

Když přicházela ze zahrady do domu, vždycky jí ruce voněly tymiánem.

(Mysli si, že to, co máš na prstech, je bílek, poučovaly Bellu spolužačky o sexu. Často o tom dříve s Crawfordem v posteli žertovali, i celkem nedávno, i vloni. Nemysli na to, myslí na to, co je hezké a čisté. Bylo to čisté. Tehdy poprvé měla na sobě kulatý klobouček a bílé rukavičky, jeli nahoru výtahem a pískal si dramatické aranžmá Begin the Beguine. V pokoji ho škádlila, že má přecpané kapsy jako malý kluk.)

Crawford se pokusil odejít do vedlejšího pokoje - mohl se ještě kdykoli otočit, podívat se na ni otevřenými dveřmi, jak tam leží zahalena teplým světlem lampy na nočním stolku. Čekal, až se pro něj stane její tělo jen předmětem ceremoniálu, až z ní bude někdo jiný než ta žena, jakou znal. Teprve potom zatelefonoval, aby si pro ni přijeli.

Prázdné ruce visely bezvládně dolů, stál u okna a díval se na prázdný východ. Nečekal na svítání, okna ložnice prostě mířila na východ.

K A P I T O L A

46

"PŘIPRAVENA, zlatíčko?"

Jame Gumb se opíral o pelest postele a udělal si pohodlí - malý pudl se mu uvelebil v klíně a stočil se do klubička.

Pan Gumb si právě umyl vlasy a kolem hlavy měl omotaný ručník. Chvilí se vrtěl v pokrývkách, pak našel dálkový ovladač k videu a stiskl tlačítko „play“.

Svůj program zkomponoval ze dvou videozáznamů, jež okopíroval na jednu kazetu. Tenhle videozáznam si pouštěl pokaždé, když podnikal životně důležité přípravy, a třeba i několikrát za den, když se chystal sklidit úrodu.

První záznam byl z poškrábaného filmu Movietone, úryvek z černobílého týdeníku z roku 1948. Bylo na něm čtvrtfinále soutěže Miss Sacramento, jedno z předběžných kol soutěží na cestě k titulu Miss America, která se pompézně volila v Atlantic City.

Právě probíhala soutěž v plavkách. Všechny dívky nesly v náruči květiny, kráčely v řadě ze schodů dolů a shromažďovaly se na pódiu.

Pudl pana Gumba už tohle viděl mnohokrát, a jakmile zaslechl známou hudbu, už pokukoval po Gumbovi a očekával hlazení a mačkání.

Krásky soutěžící o titul vypadaly ještě velice válečně. Byly v plavkách Rose Marie Ried a obličej některých z dívek byly skutečně krásné. Jejich nohy byly hezky tvarované, alespoň některé z nich, svalům však chyběla pružnost a pár dívek mělo záhyby nad koleny.

Gumb stiskl pudla.

"Zlatíčko, teď přijde ona, teď už přijde, tady je!"

A skutečně už přicházela v bílých plavkách ke schodům, mladému asistentovi věnovala zářivý úsměv, potom rychle odcházela na vysokých podpatcích a kamera zabírala zadní stranu jejích stehů. Máma. To byla máma.

Pan Gumb nemusel nijak mačkat tlačítka na dálkovém ovladači, všechno už nachystal, když záznam kopíroval. Pozpátku, teď šla pozadu, pozpátku dolů po schodech, vzala si od muže svůj úsměv, nahoru do uličky a zase znovu od začátku a pozpátku a od začátku a pozpátku.

Když se usmála na mladíka, Gumb se také usmál.

Byl tam na ni ještě jeden záběr, jak stála ve skupině s ostatními, ale když chtěl záběr zastavit, vždycky se mu rozmazal obraz. Lepší bude nechat záběr jen tak proběhnout a mrknout se na ni. Máma tam stála mezi ostatními dívkami a blahopřála vítězce.

Další videozáznam si zkopíroval z kabelové televize v motelu v Chicagu. Měl tehdy dost naspěch, musel si koupit videorekordér a zůstat v motelu ještě jednu noc, aby to mohl natočit. Šlo o filmovou smyčku, kterou pozdě v noci vysílaly některé kabelové kanály jako obrazové pozadí pro erotické reklamy, jejichž text běžel přes obrazovku. Smyčky vybírali většinou z podřadných, neškodně necudných filmů čtyřicátých a padesátých let s nudistickým volejbalovým zápasem nebo z dvojsmyslných částí erotických filmů třicátých let, kde herci nosili falešné nosy a nechávali si pořad na nohou ponožky. Zvukový doprovod obstarala jakákoli hudba. K těmhle záběrům hráli například The Look of Love a ozvučení nebylo ani trochu synchronní.

Pan Gumb nemohl provést nic s reklamami křižujícími obrazovku. S tím se prostě musel smířit.

Tady je to - plovárna v Kalifornii - soudě podle stromů. Plovárna je hezky vybavená, všechno silně připomíná padesátá léta. Nahé plavkyně, pár krásných dívek. Některé z nich hrály v různých podřadnějších filmech. Dívky se smály, pošťuchovaly, vylézaly ven z bazénu a utíkaly daleko rychleji než hudba k žebříku skluzavky, vylezly nahoru a - šup dolů - fííí. Když dojely na spodní okraj skluzavky, prsa se jim vyhoupla, smích, nohy natažené před sebou - plác!

Ted' přišla máma. Zrovna se objevila. Lezla z bazénu za tou dívkou s kudrnatými vlasy. Obličej jí

částečně zakrývala reklama na Sinderellu - sexbutik, ale nyní bylo vidět, jak kráčí ke skluzavce, už vylézá na žebřík, celá mokrá a rozzářená, úžasně baculatá a hlad'oučká s malou jizvou od císařského řezu a pak dolů ze skluzavky - fííí! Tak krásná, i když do obličeje jí neviděl. Pan Gumb srdcem vytušil, že to je jeho máma, musela to natáčet krátce poté, co ji ve skutečnosti viděl naposledy ve svém životě. Kromě toho si ji často v životě promítal ve své fantazii, pochopitelně.

Celá scénka se změnila ve filmovou reklamu na manželskou poradnu a z ničeho nic konec.

Pudl přivřel oči dvě vteřiny předtím, než mu pan Gumb stiskl stehno.

"Ach, zlatíčko, pojd' k mamince. Maminka bude tak krásná."

Hodně práce, hodně práce, hodně práce, než si připraví všechno na zítřek.

Nikdy to neslyšel, když byl v kuchyni, i když to silně křičelo, díkybohu to neslyšel, ale slyšel to na schodech, když krácel dolů do suterénu. Musel doufat, že teď to bude potichu a spát.

"Ty se máš daleko líp než tamto," řekl polohlasně do kožichu na pudlově hřbetě.

Do prostoru v okolí studny sejde dveřmi nalevo od spodní části schodů. Nevěnoval tomu prostoru ani jeden pohled, neposlouchal slova valící se z jámy, a když na to přece jen na chvíli pomyslel, ty zvuky, co zaslechl, mu vůbec nepřipomínaly angličtinu.

Pan Gumb šel doprava do pracovny, postavil pudla na zem a rozsvítil. Několik mûr zatřepetalo křídly a narazilo na drátěné kryty stropního osvětlení.

Pan Gumb byl ve své pracovně velmi pečlivý a pracovitý. V nádobách z nerezavějící oceli, nikdy ne v hliníku, měl již namíchané téměř všechny roztoky.

Praxe ho naučila přichystat si všechno potřebné s náležitým předstihem. Při práci sám sebe napomínal: Musíš být pořádný, musíš být přesný, musíš pracovat rychle, protože mohou nastat velké problémy.

Lidská kůže je těžká - šestnáct až osmnáct procent váhy člověka - a kluzká. Špatně se s ní pracuje, a když je ještě mokrá, může snadno vyklouznout z ruky. Čas je také dost důležitý - hned po sklizni se kůže začne srážet a nejvíc kůže od mladých dospělých jedinců. S tou se zachází úplně nejhůř.

K tomu ještě přičti fakt, že taková kůže není naprosto elastická, a to ani u mladých. I když ji napneš, nikdy už nezíská zpátky své původní proporce. Ušiješ něco perfektně hladkého, potom to natáhneš na krejčovskou figurínu, a najednou se to vyboulí a zkrabatí. Kdyby sis u šicího stroje oči vyplakal, ty záhyby už neodstraníš. Pak je tady ještě rýhování v kůži, a to uděláš nejlíp, když budeš přesně vědět, kde se rýhy nacházejí. Kůže se musí na různých místech vypínat s odlišnou intenzitou, aby se kolagenové hrudky nedeformovaly a vlákna nepřetrhla. Zatahneš špatným směrem a už máš v kůži jizvičky z přepnutí. Ze zelené kůže se nic ušít nedá. Už ho to stálo dlouhé hodiny experimentování a dost nešťastných chvil, než na to pan Gumb konečně přišel.

Nakonec totiž zjistil, že nejlepší metody jsou ty nejstarší. Postupoval následovně. Nejprve ponořil kůži do vany se zeleninovým extraktem, jehož složení objevili indiáni - všechny materiály jsou přírodní a neobsahují žádné minerální soli. Potom použil metodu, která kdysi dala světu bezkonkurenčně hladký semiš z Nového světa - klasické činění kůže mozkovou hmotou. Indiáni měli teorii, že každé zvíře má dost mozkové hmoty na to, aby se s ní dala vyčinit jeho vlastní kůže. Pan Gumb poznal, že tohle není až tak docela pravda, a s podobnými experimenty už dávno přestal, přestože to zkoušel i s mozky největších primátů. Mrazák měl teď plný hovězích mozků, aby se mu nemohlo stát, že by mu hmota najednou došla.

S problémy týkajícími se zpracování tohoto materiálu si už dokázal poradit. Praxe ho dovedla téměř k dokonalosti.

Zůstávaly některé organizační problémy, ale byl přesvědčen o tom, že i tohle nakonec hravě zvládne.

Pracovna se otevírala do chodby v suterénu, která vedla do nepoužívané koupelny, kde Gumb ukládal kladkostroj a chronometr, a dále do ateliéru. Za ateliérem bylo bludiště neobydlených prostor domu.

Otevřel dveře do ateliéru, kde plálo světlo ze zářivek připevněných ke stropu - osvětlení bylo upraveno na intenzitu denního světla. Na zvýšeném stupínku z mořeného dubu pózovali manekýni. Všichni už byli částečně oblečení, někteří v kůži, jiní v mušelinových vzorech pro kožené oblečení. Osm manekýňů se násobilo v zrcadlech na přilehlých stěnách. Byla to veliká zrcadla přes celou stěnu, nikoli zrcadlové dlaždičky. Stolek na líčení byl plný kosmetických přípravků a stálo tam několik forem s parukami. Ateliér byl velice jasný - všechno bílé a obložené světlým dubem.

Manekýni byli běžnými výrobky ze současného trhu. Tyto figuríny od Armaniho byly potaženy hezkou černou koženkou se záhyby, se špičatými rameny a s prsními ploškami.

U třetí stěny stál obrovský pracovní stůl, na něm dva šicí stroje, vedle stolu dvě krejčovské ženské figuríny a jedna mužská, která měla přesné míry Jame Gumba.

Místnosti dominovala černá lakovaná čínská skříň, která stála u stěny a sahala téměř až ke stropu. Byla velmi starobylá a kresby na ní byly značně omšelé. Jenom pár zlatých šupin naznačovalo, kde byl zobrazen drak, jehož strnulé bílé oko bylo ještě dost zřetelné, a tady zase rudý jazyk druhého draka, jehož tělo už vybledlo. Mezi nimi zůstal neporušený, lehce poškrábaný lak.

Tato hluboká a obrovská skříň neměla nic společného s Gumbovou prací, přestože v ní byly krejčovské střihy a speciální ramínka. Dveře byly pevně zavřené.

Pes vypil vodu z misky v rohu, lehl si mezi nohy manekýna a upíral oči na pana Gumba.

Ten měl ale spoustu práce s koženou vestou. Potřeboval ji rychle dodělat - původně si myslel, že je to dobré, ale popadl ho záchvat tvořivosti a s mušelinovým vzorem vesty nebyl stále ještě dost spokojen. Od dob, kdy ho v kalifornském nápravném ústavu pro mladistvé naučili šít, udělal velké pokroky a měl k tomu své důvody. Teď už toho uměl mnohem víc, protože ani práce s tou nejjemnější koženkou ho nedokázala připravit na skutečně speciální práci, které se věnoval v současnosti.

Měl tam dva cvičné mušelinové oděvy - dvě úplně stejné bílé vesty - jednu šitou přesně jemu na míru a druhou podle měr, které vzal Kateřině Martinové, když ještě byla v bezvědomí. Oblékl menší vestu na svou figurínu a problém byl patrný na první pohled. Kateřina byla mohutná dívka, dobře stavěná, ale nebyla tak velká jako pan Gumb a neměla tak široká záda.

Ideálem byl pro něj oděv bez jakýchkoli švů. To ale dost dobře nešlo. Umanul si, že alespoň živůtek vpředu nebude bez jediného švu a absolutně bezchybný. Což znamenalo, že veškeré opravy musí udělat na zádech. Velmi obtížné. Už jeden cvičný mušelinový vzorek vyhodil a začal šít znovu od začátku. Při rozumném napnutí by mohl vystačit jen se dvěma záševky v podpaží - nikoli francouzské záševky, ale dva vertikální klíny vložené špičkou dolů. Další dva klíny na povolení dá dozadu přesně do oblasti ledvin. Umyslel si, že švů musí mít co nejméně.

Jeho představivost se přenesla přes vizuální dojmy a vnímala i hmatové vjemy - bylo přece přirozené, že lidé se navzájem objímají.

Pan Gumb si poprášil ruce krejčovskou křídou a naprosto normálně a nenuceně krejčovskou figurínu objal.

"Dej mi pusinku," řekl hravě do prázdného prostoru, kde měla být hlava. "Ty ne, ty hlupáčku," řekl pudlovi, který zastříhal ušima.

Gumb pohládl zadní část figuríny, kam až dosáhl. Potom šel dozadu za figurínu a zamyslel se nad křídovými otisky. Švy by asi nebyly nikomu na dotek příjemné. Při objetí však ruce přejely i vprostřed zad. Dále uvažoval, že jsme přece ale všichni zvyklí na to, že vprostřed zad cítíme linii páteře.

Nepocit'ujeme ji na těle jako nějakou anomálii. Žádné švy nemohou být rozhodně na ramenou. Řešením by byl klín nahoře uprostřed se špičkou, trochu nad středem mezi oběma lopatkami. Mohl by přitom využít stejný šev, kterým přišije do podšívky pevný třmen, jenž celou konstrukci podepře. Vsazené díly z lycry za rozparky po obou stranách - nesmí zapomenout koupit lycru - a za rozparkem na pravé straně zapínání velcro. Znovu si musel vzpomenout na ty fantastické noční košile od Charlese Jamese, kde byly švy ušité tak zubatě, že byly úplně ploché a nebyly na dotek vůbec patrné.

Klín vzadu uprostřed zakryje svými vlasy, tedy spíše těmi vlasy, které bude brzy mít.

Pan Gumb svlékl mušelin z krejčovské figuríny a pustil se do práce.

Šicí stroj byl velmi starý, ale kvalitní. Zdobený šlapací šicí stroj, který předělali na elektřinu už asi před čtyřiceti lety. Na hlavě stroje byl nápis namalovaný ze zlatých kroucených písmen: „Nikdy se neunavím, sloužím.“ Šlapadlo na stroji se dalo stále používat a Gumb je použil vždycky pro pár prvních stehů při každém šití. Když si chtěl dát doopravdy záležet, pracoval nejraději bos, masitou nohou pohupoval něžně šlapadlem jako kolébkou a přední stranu šlapadla jistil, aby náhodou nepřejel, prsty s nalakovanými nehty. Po nějakou dobu nebylo slyšet nic jiného než zvuky šicího stroje, pochrupování psa a syčení parního kotle v teplém suterénu.

Když všil klíny do cvičného mušelinového obleku, před zrcadlem si ho vyzkoušel. Pejsek ho z kouta

pozoroval a pokyvoval hlavou.

Potřebovalo to trochu povolit v podpaží. Byly tu ještě další dílčí problémy s lemováním a začištěním švů. Ale jinak to bylo velmi pěkné. Vesta byla pružná, měkoučká a vláčná. Úplně se viděl, jak běží nahoru po žebříku skluzavky tak rychle, jak jen si mohl přát.

Pan Gumb si pohrál se světlem a parukami, vychutnal několik dramatických póz, vyzkoušel si báječný náhrdelník z mušliček, který obepínal krk v oblasti límce. Bude to ohromné, až si přes svůj nový hrudník oblékne šaty s dekoltem nebo noční košili hostitelky.

Bylo to tak lákavé, začít s tím hned, pustit se do toho, ale měl už příliš unavené oči. Jeho ruce musely být naprosto klidné, a asi by nyní velice špatně snášel hluk. Velmi trpělivě vypáral stehy a rozložil jednotlivé díly na stole. Bezvadný střih, podle kterého bude šít.

"Zítřka, zlatíčko," řekl pejskovi, když vytahoval z mrazáku hovězí mozky, aby rozmrzly. "Bude to první věc, kterou zítřka ráno uděláme, ziiííítráááá. Maminka bude tak krásná!"

K A P I T O L A

47

STARLINGOVÁ SPALA TVRDĚ pět hodin a pak se najednou uprostřed noci vzbudila, probudil ji nějaký hrůzný sen. Zahryzla se do rohu peřiny a dlaně si přitiskla na uši. Chtěla zjistit, jestli je už skutečně vzhůru a jestli je to pryč. Ticho a žádný nářek jehňátek. Byla opravdu vzhůru a srdce se trochu zpomalilo, ale nohy pod pokrývkou nevydržely v klidu. Během vteřiny jí myšlenky začnou uhánět pryč, to věděla přesně.

Docela se jí ulevilo, když namísto strachu projel její myslí vztek.

"Blbost," řekla a vystrčila jednu nohu zpod peřiny.

Za celý ten dlouhý den, kdy jí Chilton všechno zkazil, napadla ji senátorka Martinová, Krendler ji pokáral a vyhnal, dr. Lecter se jí vysmíval a pak naprosto ochromil svým krvavým útekem, kdy ji Jack Crawford odvolal z případu, zůstávalo nadále něco, co Starlingové vadilo ze všeho nejvíc - že ji považují za zlodějku.

Senátorka Martinová je matka, která nyní určitě prožívá hroznou chvíli. Musí jí být nanic ze všech těch policistů, co se hrabou ve věcech její dcery. Určitě to nemyslela špatně.

Clarice přesto to obvinění páliło jako bodnutí ostrou jehlou. Jako malou ji učili, že krádež je ta nejhorší a nejvíce opovržením hodná věc, kromě znásilnění a vraždy pro peníze. Některé zločiny byly pořád lepší než krádež.

Coby dítě, vyrůstající po nejrůznějších ústavech, se naučila zloděje hrozně nenávidět.

Byl tady ještě jeden důvod, proč ji senátorčino obvinění tolik mrzelo.

Starlingová věděla přesně, co by jí k tomu řekl dr. Lecter, a měl by naprostou pravdu. Trochu se obávala toho, že senátorka Martinová v ní zahlédla něco laciného, ošuntělého, zlodějského - také to ihned použila ve svůj prospěch. Ta mrcha ve vanderbiltu.

Dr. Lecter by jistě s velkým potěšením zdůraznil, že zašť k jiným společenským vrstvám, tu skrytou zlost, už člověk nasává s mateřským mlékem a hraje to svou důležitou roli. Starlingové mohla být nějaká Martinová naprosto ukradená, její vzdělání, inteligence, elán, jakož i její fyzický vzhled, ale bylo to prostě něco, s čím se muselo počítat.

Clarice byla posledním členem jednoho divokého rodu, který sice neměl žádnou slavnou genealogii, ale dlouhý seznam poct a zásluh v osobním rejstříku. Vypuzení ze Skotska a vyhladovění v Irsku, mnozí z nich inklinovali k nebezpečným povoláním a osudům. Mnozí předci Starlingové při tom také vypustili duši, spadli na dno hluboké jámy nebo sklouzli z můstku s prostřelenou nohou. Jiní zase sklízeli slávu jako polní trubači ve vojenských posádkách a na některé v slzách vzpomínali důstojníci za divokých nocí v

pluku, asi tak jako opilý muž vzpomíná na svého věrného psa. Vybledlá biblická jména.

Žádný z nich nebyl nijak mimořádně chytrý, pokud si Starlingová pamatuje, s výjimkou její pratety, která psala fantastické deníky do chvíle, kdy ji sklátila „mozková horečka“.

Nikdo z nich však nikdy nekradl.

V Americe pro ně byla věcí číslo jedna škola a na to Starlingové vsadili. Jeden ze strýčků si nechal dokonce vytesat svůj titul a jméno koleje na náhrobek.

Starlingová by za školu přímo dýchala, její zbraní byly náročné zkoušky. Celé ty roky, kdy se pro ni nenašlo žádné místo, kam by mohla jít. Věděla, že se s podobnou situací umí vyrovnat. Dokáže být taková, jaká vždycky bývala, a to už od chvíle, kdy přišla na to, jak se na to musí. Zase bude na špičce, vyzkoušená, započítaná, vyvolená a nikdo ji nebude odnikud vyhánět.

Jde jen o to pilně pracovat a být opatrná. Známkový bude mít dobré. Ten Korejčan ji v tělocviku nemůže nijak zničit. Její jméno bude stát na velké desce v hale na „tabuli cti“ - za mimořádné výkony v Akademii. Během následujících čtyř týdnů se stane zvláštní agentkou FBI.

Cožpak si až do konce života musí dávat pozor na toho idiota Krendlera?

V přítomnosti senátorky chtěl dát od Starlingové ruce pryč. Zabořilo to pokaždé, jen si na to vzpomněla. Nebyl moc rád, že se v obálce skrývají nějaké důkazy. To bylo šokující. Když teď na Krendlera vzpomínala, měl tmavomodré šněrovací polobotky na nohou jako ten starosta, šéf jejího otce, co přišel do nemocnice vyzvednout píchačky a placku po tátovi.

Co bylo ale daleko horší - připadalo jí, že Jack Crawford už nemá žádnou moc. Ten člověk byl pod větším tlakem, než by kdokoli jiný mohl vůbec vydržet. Záležitost s Raspailovým autem ji poslal prošetřit bez jakéhokoli dokladu o jejích pravomocích nebo čehokoli, co by jí v dané chvíli mohlo nějak pomoci. Dobrá, souhlasila s danými podmínkami - z nesnází ji koneckonců pomohla trocha štěstí. Ale Crawford přece musel vědět, že k nějakým nepříjemnostem určitě dojde, až ji senátorka Martinová spatří v Memphisu. K nějakým potížím by tak jako tak došlo, i kdyby nenašla ty necudné fotky.

Kateřina Baker Martinová teď leží ve stejné tmě, která obklopuje i Starlingovou. Na chvíli na ni zapomněla, když uvažovala, co by bylo nejlepší pro ni samotnou.

Za to kratičké selhání paměti ji nyní trestaly obrazy několika posledních dnů. Zářily všemi barvami, byly až příliš barevné jako všechny odstíny, které najednou vyrazí ze tmy, když v noci projede oblohou blesk. Ted' ji strašila Kimberly. Tlustá mrtvá Kimberly, která si nechala propíchnout uši ve snaze dobře vypadat a která si voskem sloupávala chloupky na nohou. Kimberly bez vlasů. Kimberly, její sestřička.

Starlingová si pomyslela, že Kateřina Baker Martinová nebude mít tolik času jako Kimberly. Byly nyní díky své kůži sestrami. Kimberly ležící v pohřebním ústavu plném státních policejních kovbojů.

Starlingová už to dál nemohla vydržet. Pokusila se otočit na druhou stranu, jako se obrací plavec, aby se nadechl.

Všechny oběti Buffalo Billa byly ženy - byl ženami přímo posedlý, žil proto, aby chytal ženy. Žádná žena se ještě nepokusila pro změnu polapit jeho. Ještě žádná vyšetřovatelka si podrobně neprohlédla všechny jeho zločiny.

Ráda by věděla, jestli bude mít Crawford nervy, vzít ji s sebou jako ohledavačku, až se půjde podívat na Kateřinu Martinovou. Bill ji „oddělá zítra“, předpověděl Crawford. Oddělá ji. Oddělá ji. Oddělá ji.

"Doprdele," řekla nahlas Starlingová a postavila nohy na podlahu.

"Ty tam vedle přemlouváš nějakýho pitomce, Starlingová?" řekla Ardela Mappová. "Když jsem usnula, tak jsi ho sem zatáhla a teď mu dáváš instrukce - nemysli, že tě neslyším."

"Promiň, Ardelle, nechtěla jsem..."

"Musíš být konkrétnější, když si s nima něco začneš, Clarice. Nemůžeš jim prostě říct jen to, cos řekla prve. Přemlouvání blbečků je jako novinářina, musíš jim povědět Co, Kdy, Kde a Jak. Proč myslím vyplyne samo."

"Nebudeš něco prát?"

"Spíš by ses měla zeptat: „Nechceš něco vyprat?"

"Jo, myslím, že sjedu jednu várku. Tak máš něco?"

"Jen zpocený trička, co visí zezadu na dveřích."

"Oukej. Zavři oči. Na chvíli rozsvítím."

Nebyly to poznámky ke Čtvrtému dodatku Ústavy, co si položila nahoru na prádelní koš, který vlekla dolů do prádelny.

Vzala si s sebou spis Buffalo Billa, deset centimetrů silný svazek plný pekla a bolesti v deskách barvy kůže a nadepsaný červeně, barvou krve.

Ke spisu byla připojena její narychlo vypracovaná zpráva o motýlu smrtihlavovi.

Zítra bude muset spis odevzdat. Pokud jí záleží na tom, aby byl celý svazek kompletní, musí tam dříve či později připojit i svou zprávu. A tak v teplé prádelně za uklidňujícího pobrukování pračky stáhla ze složky gumové pásky, které držely papíry pohromadě. Rozložila desky na žehlicím stole a probírala se spisem tak, aby si nemusela prohlížet fotografie, a pokoušela se nemyslet na to, jaké fotky by mohly do spisu v nejbližší době přibýt. Na vrchu celé složky ležela mapa, to bylo dobře. Všimla si rukou psané poznámky na mapě.

Přes oblast Velkých jezer se táhnul elegantní rukopis dr. Lectera.

Clarice, nepřipadá vám to nahodilě rozložení míst nálezů až příliš přehnané? Nepřipadá vám to až zoufale nahodilé? Víc než by bylo nutné? Nevypadá to celé jako výmysl špatného lháře?

Díky, Hannibal Lecter

P. S. Ani se nesnažte tím listovat. Nic dalšího tam není.

Trvaleji přibližně dvacet minut, než spis prolistovala a zjistila, že tam nic dalšího skutečně není.

Z telefonu v hale zavolala horkou linkou Burroughsovi a předala mu novou zprávu. Zajímalo by ji, jestli Burroughs vůbec někdy spí.

"Musím vám něco říct, Starlingová, ta záležitost se jménem od doktora Lectera se už vyjasnila," řekl Burroughs. "Nevolal vám už Jack ohledně Billy Rubina?"

"Ne."

Opřela se o zeď a se zavřenýma očima vyslechla zevrubné líčení žertíku dr. Lectera.

"Nevím," řekla nakonec. "Jack říkal, že se vrhnou na kliniky, ale za jakou cenu? Schválně se mrkněte na všechny informace v počítači, na způsob, jak se ukládají jednotlivé údaje. Zjistíte, že všechny Lecterovy a vaše informace a dále všechno z Memphisu je opatřeno na začátku zvláštními značkami. Všechny vstupy z Baltimoru a Memphisu se dají vymazat stisknutím jediné klávesy, pokud si to někdo umane.

Mám takový dojem, že vymazat to chce všechno ministerstvo spravedlnosti. Navíc tam je třeba taky taková poznámka, že kukla v Klausově hlavě je 'krám'. Stejně to tam pro pana Crawforda dejte, ano?"

"Jistě, napíšu mu to tam, aby to pak viděl na obrazovce, ale nebudu mu teď volat. Vy byste taky neměla. Před chvílí umřela Bella."

"Ale ne," řekla Starlingová.

"Poslouchejte, teď něco lepšího. Naši chlapci z Baltimoru si prohlédli Lecterovu celu v ústavu. Hodně jim tam taky pomohl dozorce Barney. Našli mosazné piliny z matice šroubu na Lecterově kavalci - tam si vybrousil klíč na pouta. Zůstaňte tam, kde jste. Všechno nakonec dobře dopadne a vy budete vonět jako rozkvetlá zahrada."

"Děkuji vám, pane Burroughsi. Dobrou noc."

Vonět jako rozkvetlá zahrada. A pod nos si namažu Vicks Vapo Rub.

Zvenku se vkrádalo do oken první světlo posledního dne života Kateřiny Martinové.

Co tím mohl dr. Lecter jenom myslet?

Asi nikdo by nedokázal říct, kolik toho dr. Lecter vlastně ví. Když mu předávala spis o Buffalo Billovi, čekala, že se jen pobaví fotografiemi a informace použije spíš jako rekvizity k tomu, aby jí pověděl, co vlastně o Buffalo Billovi ví.

Možná jí pokaždé lhal, stejně jako lhal senátorce Martinové. Třeba ani Buffalo Billa neznal a jeho případ vůbec nechápal.

Jemu ale dojde všechno - mne prokouknul skrz naskrz. Člověk se těžko smíruje s faktem, že někdo jiný o vás ví spoustu věcí a přitom to s vámi nemyslí dvakrát dobře. V jejím věku se jí to nestávalo až tak často.

Zoufale nahodilě, psal dr. Lecter.

Už dost lidí - Starlingová a Crawford mezi nimi - zíralo do mapy na tečky označující únosy a místa, kde byly oběti nalezeny. Byla to podivná černá konstelace s datem u každé hvězdičky. Clarice věděla, že v behaviorálním výzkumu už jednou zkusili do mapy načrtnout podle označených míst znamení zvěrokruhu, ale nepřineslo to žádný výsledek.

Dr. Lecter si ale přečetl celý spis. Pokud to dělal jen tak pro zábavu, proč by je nakonec balamutil s mapou? Úplně jasně ho viděla před sebou, jak pročitá jednotlivé stránky a vysmívá se stylu zpráv, dodaných některými policisty.

Místa únosů a místa nalezených těl nevytvářela mezi sebou žádný obrazec, nebyl mezi nimi žádný myslitelný vztah, neexistovala tady žádná časová souvislost mezi případem a konáním nějakého trhu, žádná hlášení o vlnách krádeží, žádní zloději prádla nebo jiné fetišistické zlodějny.

Vrátila se do prádelny, teď stála u sušičky. Procházela se prsty po mapě. Tady se odehrál únos, tělo bylo nalezeno tady. Tady druhý únos, tělo se našlo zde. A ke třetímu únosu došlo tady a... Ale data jsou obráceně, nebo... ne, druhou oběť našli jako první.

Tento fakt poznamenal někdo rozmazaným inkoustem na okraj mapy. Jako první našli tělo ženy unesené v pořadí jako druhou. Plavalo v řece Wabash v centru města Lafayette ve státě Indiána, poblíž dálnice 65.

První pohřešovanou ženu unesl v městečku Belvedere ve státě Ohio, blízko města Columbus. Našli ji ale mnohem později v řece Blackwater ve státě Missouri v předměstí Lone Jacku. To tělo bylo zatížené. To pak neudělal s žádnou další obětí.

Tělo této první oběti potopil do řeky v odlehlých místech. Tělo druhé ženy vhodil do řeky po proudu do města, takže bylo téměř jisté, že ji najdou velmi brzy.

Proč?

Tu první velmi dobře schoval, druhou nikoli.

Proč?

Co to má znamenat zoufale nahodilé?

To základní, nejdůležitější. Co to vlastně tvrdil dr. Lecter o prvotním principu? Jaký má význam všechno to, co jí dr. Lecter povídal?

Starlingová se zadívala do svých poznámek zapsaných v letadle z Memphisu.

Dr. Lecter říkal, že ve spisu je toho dost, aby se dal ten zabiják najít. "Jednoduchost," říkal. Co bylo to "hlavní", co to mělo znamenat "hlavní"? - tady to je: "Hlavní principy- znělo to jako namyšlené bláboly, když jí to vykládal. Co dělá ten muž, kterého chcete dostat, Clarice? Co je to první a základní, kvůli čemu potřebuje zabít? Touží. Jak začínáme toužit? Začneme tak, že toužíme po něčem, co vidíme každý den.

O prohlášení dr. Lectera se dalo uvažovat daleko lépe, když necítila jeho oči na své kůži. Tady, v bezpečné náruči Quantika, to bylo daleko snazší.

Začneme-li toužit po něčem, co vidíme každý den, překvapil Buffalo Bill sám sebe, když tu první zabil? Oddělal někoho ze svého okolí? Proto tu první tak dobře ukryl a tu druhou tak ledabyly? To schválně unesl druhou ženu daleko od svého domu a její tělo pak hodil do řeky v místech, kde měl jistotu, že ji najdou velice brzy? Chtěl tím vyvolat dojem, že místa únosů jsou naprosto nahodilá?

Starlingová začala přemýšlet o jednotlivých obětech - první ji samozřejmě napadla Kimberly Embergová. Jednak proto, že ji viděla mrtvou na vlastní oči, ale také proto, že se s ní svým způsobem sžila.

Tady je jeho první oběť: Fredrica Bimmelová, 22, Belvedere, stát Ohio. Ve spisu byly založeny dvě fotografie. Jedna z alba - vypadala na ní velická a obyčejná. Měla hezké husté vlasy a dobrou pleť. Na druhé fotografii z márnice v Kansas City na ní nebylo nic, co by připomínalo člověka.

Starlingová zavolala Burroughse podruhé. Byl trochu mrzutý, ale vyslechl ji.

"Takže co tím vlastně chcete říct, Starlingová?"

"Možná žije v Belvedere, v Ohii, tam totiž bydlela jeho první oběť. Možná ji vídal každý den a zabil ji víceméně spontánně. Třeba si s ní chtěl dát rande v sedm večer a popovídat si. Takže to vymyslel tak, že tuhle první dobře ukryl. A pak dost brzy unesl jinou ženu, která bydlela od Belvedere dost daleko. Tu druhou nijak dobře neschovával, počítal, že ji najdou dříve a pozornost se stočí někam daleko mimo něj. Víte přece, jak velká pozornost se věnuje pohřešovaným osobám. Je to horké do té doby, než najdou

tělo."

"Starlingová, k tomu bychom se možná mohli vrátit, když ještě byly nějaké čerstvé stopy, kdy si lidi ještě něco pamatovali, když byli nějakí svědci a tak..."

"To vám právě chci říct. Tohle všechno si on moc dobře uvědomuje."

"Tak třeba dneska když si kýchnete v tom městě, odkud je ta poslední - Kimberly Embergová z Detroitu - tak určitě poprskáte nějakýho policajta. Kimberly Embergová najednou zajímá každýho, a to od chvíle, co zmizela malá Martinová. Najednou se můžou všichni rozkrájet, aby z toho něco vytloukli. Ale nic jsem vám neřikal."

"Dáte to tam pro pana Crawforda, myslím tu informaci o Belvederu a první Billově oběti?"

"Jistě. Dám to jako hlavní zprávu všem. Neříkám, že je to špatná úvaha, Starlingová, ale město už prošťourali skrz naskrz, hned jak našli to děvče, jak se jmenovala - Bimmelová, že? Hned jakmile ji identifikovali, tak tam byli lidi z pobočky v Columbusu a taky hodně místních. Najdete to ve spisu. Úvahy doktora Lectera dneska dopoledne asi nebudou zajímat moc lidí. O Belvederu ani o něčem jiném."

"Jediné co..."

"Starlingová, posíláme za Bellu dárek do UNICEFu. Jestli se chcete připojit, napíšu na vizitku i vaše jméno."

"Ano, samozřejmě, díky, pane Burroughsi."

Starlingová vytáhla prádlo ze sušičky. Teplé oblečení bylo příjemné a hezky vonělo. Přitiskla si čisté prádlo k hrudi.

Její matka s náručí plnou povlečení.

Dnes je poslední den Kateřinina života.

Černobílá vrána kradla z vozíku. Clarice přece nemohla současně uvnitř pomáhat matce a zároveň venku odhánět vránu.

Dnes je poslední den Kateřinina života.

Při odbočování z dálnice táta nepoužíval blinkry, ale dával znamení rukou. Když ho z dvorku viděla, vždycky si myslela, že svou velkou rukou ukazoval dodávce, kam má odbočit. Že to tomu autu vlastně nařizoval.

Starlingová se rozhodla, co udělá, a na tváři se jí objevilo několik slz. Zabořila obličej do teplého prádla.

K A P I T O L A

48

CRAWFORD VYŠEL z pohřebního ústavu a na ulici se rozhlédl po Jeffovi s vozem. Místo Jeffa spatřil Clarice Starlingovou stojící u obchodu pod markýzou. Na sobě měla tmavý oblek a nevypadala jako přízrak.

"Pošlete mě tam," řekla.

Crawford právě vybral rakev pro svou ženu a v papírovém sáčku nesl pár jejích bot, které přinesl omylem. Napřed mu to nedocházelo, ale pak se vzpamatoval.

"Promiňte, pane Crawforde," řekla Starlingová, "nepřišla bych zrovna teď, kdyby byl čas přijít jindy. Pošlete mě tam."

Crawford nacpal ruce do kapes a zakroutil krkem, až se mu rozeznula košile. Měl světlé, možná trochu pichlavé oči.

"Kam vás mám poslat?"

"Vyslal jste mě zjistit něco o Kateřině Martinové - nechte mě jet i za jinými. Zbývá nám ještě vypátrat, jak je chytá. Kde je vyhledá, jak je unáší. Jsem stejně tak dobrá jako kdokoli jiný ve vašem týmu, v něčem možná ještě lepší. Billové oběti jsou ženy a vy na tohle žádnou nemáte. Já se v pokoji ženy

rozhlédnou a vím toho o ní třikrát víc, než by zjistil muž, a vy osobně moc dobře víte, že je to pravda. Pošlete mě tam."

"Smíříte se s tím, že budete opakovat?"

"Ano."

"Ztratíte tím možná šest měsíců života."

Neřekla na to nic.

Crawford kopal špičkou boty do trsu trávy. Podíval se na ni, na vzdálené prerie v jejích očích. Má výdrž... jako Bella. "U které začnete?"

"U té první - F. Bimmelová, Belvedere, Ohio."

"Tedy ne u Kimberly Embergové, co jste viděla."

"On u ní taky nezačínal." Mám se zmínit o Lecterovi? Ne. Přečte si to sám později na počítači.

"Embergová by byla emocionální volba, vidíte, Starlingová? Cestovní výlohy vám potom uhradíme. Máte nějaké peníze?" Banky otevrou až za hodinu.

"Něco ještě mám na kreditní kartě."

Crawford hledal po kapsách. Dal jí tři sta dolarů v hotovosti a osobní šek.

"Jedte, Starlingová. Jen za tou první. A dejte mi ihned vědět. Volejte."

Zvedla k němu ruku. Ale nedotkla se ani jeho obličeje, ani jeho ruky, vypadalo to, že neexistuje místo, kde by se ho dalo dotknout, obrátila se a utíkala ke svému pintu.

Když odjela, prohlédl si Crawford kapsy. Dal jí úplně všechny peníze, co u sebe měl.

"Holčička potřebuje nové boty," řekl. "Ta moje už žádné nepotřebuje." Plakal tam uprostřed chodníku, proudy slz mu stékaly po obličeji, sekční šéf FBI, teď trochu hloupý.

Jeff uviděl z auta jeho mokré tváře a zajel zpátky do aleje, aby ho Crawford neviděl. Vystoupil z auta.

Zapálil si cigaretu a zuřivě kouřil. Pro Crawforda může v tuto chvíli udělat jediné. Bude se tady povalovat tak dlouho, dokud Crawford neoschne, dokud se nenaštve a neodreague tím, že Jeffa pořádně seřve.

K A P I T O L A

49

TOHO RÁNA v den čtvrtý byl pan Gumb připraven sklidit svou úrodu.

Právě dorazil z obchodu s několika maličkostmi, které ještě nutně potřeboval, a jen tak tak se ovládal, aby rychle neseběhl dolů do suterénu. V ateliéru vybalil nákupní tašky - nové lemovky, díly pružné lycry, kterou dá pod rozparky, krabičku košer soli. Nezapomněl na nic.

V pracovně si na čistý ručník vedle dlouhých umyvadel rozložil nože. Měl čtyři: prohnutý stahovací nůž, jemný vystřelovací nůž, který bezvadně mapoval prohnutí ukazováčku v těsných místech, skalpel na nejjemnější práci a bajonet z první světové války. Ostří bajonetu je ten nejlepší nástroj na porcování kůže - nepotrhá ji.

Navíc měl ještě Stryckerův pitevní sekáček, který používal málokdy, a docela litoval, že ho kdy vůbec kupoval.

Naolejoval formu na paruky, na olej nasypal hrubozrnnou sůl a celý stojan položil na mělký pekáč.

Rozverně stiskl nos na dřevěném obličeji a poslal mu polibek.

Vůbec se mu nedařilo chovat se zodpovědně, chtělo se mu tančit po místnosti jako Danny Kaye. Pořád se usmíval a jemným odfouknutím odehnal můru, která mu usedla na obličej.

Je čas zapnout čerpadla v akváriích s čerstvými roztoky. Ta kukla zahrabaná v hlíně byla prostě překrásná. Rýpl do ní prstem. Ano, tady je.

Ted' pistoli.

Problém, jak zabije tentokrát, ho trápil už několik dní. Oběsit ji nešlo, protože nechtěl mít žádné skvrny

na prsních svalech a nechtěl riskovat, že by jí uzel poškodil kůži za uchem.

Pan Gumb se při každé předešlé práci něčemu přiučil - někdy i za cenu bolestných obětí. Hlavně nechtěl, aby ho pak pronásledovaly noční děsy, jak se mu už několikrát stalo. Jedna důležitá věc: jakkoli zesláblé jsou hladem, jakkoli otupělé strachem, jakmile zahlédnou ten přístroj, vždycky se chtějí prát.

V minulosti honil mladé ženy po ztemnělém suterénu a měl na očích infračervené brýle. Fascinovaně je pozoroval, jak tápají v prostoru, jak se snaží krčit v koutě. Zbožňoval honičky s pistolí. Pistoli vůbec používal rád. Vždycky byly naprosto dezorientované, ztrácely rovnováhu, vrážely do věcí. Mohl stát v naprosté tmě s brýlemi na očích, počkat si, až sundají ruce z obličeje a střelit je přímo do hlavy. Nebo nejdřív do nohou pod koleno, takže pořád mohly šermovat rukama.

Bylo to dětinské a zbytečné. Nebyly pak k ničemu, takže s tímhle nadobro přestal.

V jeho současném projektu nabídl prvním třem sprchu nahoře v koupelně a potom je shodil dolů se smyčkou kolem krku - žádný problém. Ale ta čtvrtá, to byla úplná katastrofa. Musel použít pistoli už nahoře v koupelně a trvalo mu pak asi hodinu, než to tam dokonale vydrhnul. To děvče si dobře pamatoval - celá mokrá, husí kůži všude po těle, když na ni namířil pistoli, hrozně se trásla. To dělal moc rád - namířit pistoli, cvak, cvak, pak jedna velká rána a konec.

Svou pistoli zbožňoval, a jakpak by ne, byl to skutečně nádherný kousek, kolt python z nerez oceli a šestipalcovým bubínkem. Všechny pythony seřizují v obchodě podle individuálních přání zákazníků. Pohrávat si s tímhle byl skutečně zážitek. Ted' ho namířil, natáhnul a palcem držel kohoutek. Nabil pistoli a položil na stůl v pracovně.

Tentokrát si přál, aby si to umylo vlasy. Hrozně by se mu líbilo pozorovat, jak si to rozčesává vlasy. Hodně by se tím mohl naučit - věděl by, jak si má pak vlasy na hlavě upravovat. Ale bylo to dost vysoké a mělo to asi dost síly. V jeho plánech to mělo ústřední postavení, takže nechtěl riskovat, že to celé rozstřílí.

Ne, vezme si pěkně zvedák z koupelny, nabídne jí koupel, a až se hezky usadí na zvedáku, vyveze ji do poloviny hladomorny a několikrát ji střelí do dolní části páteře. Až ztratí vědomí, zbytek dodělá chloroformem.

Tak a je to. Ted' půjde nahoru a svlékne se. Probudí Zlatíčko, podívají se spolu na video a pak se pustí do práce, nahý v teplém suterénu, nahý jako v den zrození.

Skoro se mu zatočila hlava, když stoupal po schodech. Rychle šaty dolů a do županu. Vložil do přístroje videokazetu.

"Zlatíčko, pojď sem, zlato. Máme hodně práce. Pojď sem, miláčku." Musí pro psa připravit nějakou zábavu, zatímco proběhne dole v suterénu ta hlučnější část - pes ten rámus nesnášel a vždycky se hrozně rozrušil. Aby psa něčím zaměstnal, koupil v obchodě celou krabici psích lahůdek.

"Zlato!" Pes odnikud nepřicházel, zavolal tedy do chodby: "Zlatíčko!" U dveří vedoucích do suterénu se mu dostalo odpovědi.

"Je tady dole, ty hajzle," řekla Kateřina Martinová. Pana Gumba omráčila vlna strachu a úzkosti o psa. Pak ho zachvátil vztek. Pěstí přitiskl ke spánkům, čelo opřel o rám dveří a snažil se ovládnout. Vydal ze sebe jakýsi zvuk - něco mezi výkřikem a zasténáním - a jeho pes mu odpověděl šteknutím.

Šel do pracovny a vzal si pistoli.

Provázek od sanitárního kbelíku byl utržený. Vrtalo mu hlavou, jak to mohla dokázat. Když se provázek přetrhl minule, myslel si, že ho utrhl v zoufalé snaze dostat se ven. I ty předešlé se snažily vyšplhat po provázku nahoru, dělaly ty nejpošetilejší věci.

Naklonil se přes okraj studny a hlídal si hlas.

"Zlatíčko, jsi v pořádku? Odpověz."

Kateřina štípla psa do stehna. Zaštěkal a odpověděl jí škrábnutím do ruky.

"Tak jak?" řekla Kateřina.

Panu Gumbovi nepřípadalo normální, že by s ní měl takhle rozmlouvat, ale svou nechuť potlačil.

"Pošlu dolů košík. Psa dáš do něj."

"Buď mi sem podáš telefon, nebo mu zlámu vaz. Nechci nikomu ublížit, tomu psovi už vůbec ne. Chci jen ten telefon."

Pan Gumb vytáhl pistoli. Kateřina viděla proti světlu ústí zbraně. Skrčila se, psa držela nad sebou a

mávala s ním nad hlavou. Slyšela, jak natáhl pistoli.

"Tak střílej, ty hajzle, radši mě rychle zab, nebo mu zlomím vaz. Přisahám."

Dala si psa do podpaží, druhou rukou mu držela čumák a zvedla jeho hlavu. "Dej to pryč, ty hajzle!" Pes zavyl. Zbraň zmizela.

Kateřina si volnou rukou odhrnula vlasy z mokrého čela. "Nechtěla jsem vás nijak urazit," řekla. "Jen mi sem dejte telefon. Chci telefon. Můžete jít pryč, nezáleží mi na vás, nikdy jsem vás neviděla. O pejška se dobře postarám."

"Ne."

"Dohlédnu na to, aby mu nic nechybělo. Myslete na svého pejška, ne jenom na sebe. Když sem vystřelíte, ohluchne, ať se stane cokoli. Chci po vás jediné ten telefon. Sežene dlouhou šňůru, dejte jich pět nebo šest dohromady, prodávají je se spojkami na obou koncích a podejte mi sem telefon. Psa vám můžu kamkoli poslat letecky. Naše rodina má taky psa. Moje matka psy přímo zbožňuje. Můžete jít, kam chcete, mně je jedno, co budete dělat."

"Už nedostaneš žádnou vodu, to je tvoje poslední voda."

"A co váš pes? Já mu ze své lahve nedám nic. Nerada vám to říkám, ale mám dojem, že má zlomenou nohu." Nebyla to pravda - pes a kbelík spadli na Kateřinu a byla to ona, kdo utrpěl zranění. Poškrábal jí celou tvář drápky na nohou. Nemohla psa postavit na zem, protože by viděl, že nekulhá. "Bolí ho to. Má nohu celou pokřivenou a líže si to. Je mi ho dost líto," lhala Kateřina. "Musí k veterináři."

Výkřik mučivé bolesti a vzteku způsobil, že pejsek začal kňučet.

"Ty si myslíš, že jeho to bolí," řekl pan Gumb. "Ty vůbec nevíš, co to bolest je. Ty jsi tomu psovi ublížila a já tě zničím."

Kateřina Martinová ho slyšela kráčet nahoru po schodech. Posadila se a začaly se jí ukrutně třást ruce i nohy. Nedokázala udržet psa, nedokázala zadržet pláč, nedokázala vydržet vůbec nic.

Když jí pes vylezl na klín, objala ho a byla vděčná za trochu tepla.

K A P I T O L A

50

NA POVRCHU ŠPINAVÉ HNĚDÉ ŘEKY se povalovala pírká, která sem navál vítr ze všech kurníků v okolí.

Domy na Fell Street, v ulici, kde bydlela Fredrica Bimmelová, stály podél řeky. Mezi domy stály vývěsky realitních kanceláří a zadní dvorky domů končily v bažinách řeky Licking River, která protékala Belvederem ve státě Ohio, jedním z městeček velkého prstence Růst Belt východně od města Columbus. Celá tato aglomerace čítala asi 112 tisíc obyvatel.

Bylo to ošuntělé seskupení velikých starých domů. Mnohé z nich kdysi dávno dost lacino koupily mladé páry. Po čase přetřeli průčelí domu novou barvou a zbytek domu nechali být. Dům Bimmelů nikdy nikdo nerenovoval.

Clarice Starlingová chvíli postávala před Fredričiným domem a pozorovala pírká ve vodě - ruce měla hluboko v kapsách. V rákosí se drželo ještě trochu mokrého sněhu pod modrou oblohou tohoto příjemného zimního dne.

Za sebou slyšela Fredřina otce, který něco stloukal v holubnicích. Ještě ho ale neviděla. Sousedé jí řekli, že je u holubníku. Měli dost nepřístupné obličej, když jí to sdělovali.

Starlingová cítila, že s ní není něco v pořádku. Od chvíle, kdy si v noci usmyslela, že Akademii opustí a najde Buffalo Billa, odhodila kus vnitřního trápení a přestala slyšet všechny zvuky zvenčí. V hlavě pocítila nové a čisté ticho a chlad. Jinde zase, někde v břišní dutině, se jí usadil pocit, že se ulevvá a je naprostý cvok.

Všechny drobné nepříjemnosti, s nimiž se musela od rána vyrovnat, ji nijak nevyváděly z míry - v letadle do Columbusu to páchlo potem jako v tělocvičně, v půjčovně, kde si najímala auto, byly zmatky a musela vyslechnout hloupé poznámky. Úředník se pustil do práce, až když na něj trochu zakřičela. Za tuto chvíli musela Clarice zaplatit dost vysokou cenu, takže jí chtěla co nejlépe využít. Její čas může kdykoli vypršet, jestli Crawforda umlčí a stáhnou všechny její pověřovací povolení.

Měla by si pospíšet, ale přemýšlet o tom, vžívat se do Kateřininy zlé situace v tento poslední den, by znamenalo celý den ztratit. Myslet na ni, co se s ní asi právě teď děje, a představovat si, že ji možná už zpracovává jako Kimberly Embergovou a Fredriku Bimmelovou, to by zaplašilo všechny ostatní myšlenky.

Vítr přestal vát, řeka byla nehybná jako smrt. Blízko její nohy se usadilo malé pírkó. Vydrž, Kateřino. Starlingová sevřela ret mezi zuby. Jestli ji chce zastřelit, doufala, že to udělá dost zručně.

Dej, ať mě to zajímá i nezajímá zároveň.

Dej mi klid.

Otočila se k řadě holubníků a šla za zvukem kladiva po pěšině z prken zasazených do bláta. Stovky holubů měly nejrůznější barvy a velikosti. Byli tam velcí nemotorní holubi i voláci s vypouklými hrudníky. Oči jim zářily, pokyvovali hlavami, zvolna se procházeli, roztahovali křídla na bledém slunci a spokojeně vrkali.

Fredřčin otec, Gustav Bimmel, byl vysoký a plochý, měl široké boky a zarudlá bělma kolem vodově bledých modrých očí. Pletenou čepičku měl naraženou až po obočí. Před přístěnkem vyráběl nový holubník.

Když si prohlížel její identifikační kartu, ucítila Starlingová z jeho dechu vodku.

"Nevím, co bych vám k tomu mohl ještě říct," řekl. "Policajti tady byli předevčírem večer. Prošli se mnou znovu celou moji výpověď. Znovu mi to tu četli. Je to takhle správně? Je to správně?" Řek jsem jim, jo, kruci, jasně že je to správně, kdyby to tak nebylo, tak bych vám to asi takhle neřek."

"Snažím se zjistit, kde by tak... vyšetřuju, kde se únosce mohl s Fredrikou seznámit, pane Bimmele. Kde si ji tak mohl vyhlídnout, odkud ji unesl?"

"Jela autobusem do Columbusu, chtěla si tam vomknout práci v obchodě. Policie říkala, že tam ten pohovor absolvovala v pořádku. Domů už ale nikdy nepřišla. FBI našla její kombiné a od té doby nic. Tohle ale všechno víte, že jo?"

"Ano, i o té kreditní kartě, pane Bimmele, to už vím. Máte ještě Fredřčiny věci? Jsou pořád tady?"

"Její pokoj je támhle nahoře v domě."

"Mohla bych se tam podívat?"

Chvilí přemýšlel, kam má položit kladivo. "Dobrá," řekl, "tak pojd'te."

K A P I T O L A

51

KANCELÁŘ JACKA CRAWFORDA ve washingtonském štábu FBI vymalovali depresivní šedou barvou, ale byla tam alespoň velká okna.

Crawford před nimi stál a přidržoval si na světle zápisník. Zíral na volný list papíru popsaný tou hroznou jehličkovou tiskárnou, kterou chtěl už tolikrát vyhodit.

Jel sem přímo z pohřebního ústavu a celé dopoledne pracoval. Přemlouval Nory, aby si pospíšili s dentálním schématem pohřešovaného námořníka jménem Klaus, popoháněl filiálku v San Diegu ohledně známostí Benjaminu Raspaila na konzervatoři a postavil do latě celní oddělení, kde měli zjistit případy porušení předpisů na dovoz hmyzu.

Pět minut po svém příjezdu už měl ve dveřích hlavu Johna Golbyho, zástupce ředitele FBI a šéfa nového

speciálního útvaru, který měl tento případ vyřešit. Přišel jen proto, aby mu sdělil: "Jacku, my všichni tady jsme s tebou. Každý tě hrozně obdivuje, že jsi přišel. Už víš, kdy bude mše?"

"Pohřební hostina je zítra večer. Mše bude v sobotu v jedenáct hodin."

Golby přikývl. "Posíláme za Bellu něco do fondu UNICEFu, Jacku. Chceš, aby tam bylo Phyllis nebo Bella, napíšeme to, jak budeš chtít ty."

"Bella, John. Napište tam Bella."

"Jacku, můžu pro tebe něco udělat?"

Crawford zavrtěl hlavou. "Pracuju. Prostě jsem se pustil do práce."

"Dobrá," řekl Golby. Na chvíli se odmlčel. "Dostali jsme informaci, že Frederick Chilton požádal o ochranný policejní doprovod."

"Výborně, John. Mluvil někdo v Baltimoru s Everettem Yowem, Raspailovým právníkem? Už jsem ti o něm říkal. Možná by mohl vědět něco o Raspailových přátelích."

"Jo. Jeli tam dneska ráno. Zrovna jsem o tom poslal Burroughsovi zprávu. Po Lecterovi vyhlásil ředitel to největší pátrání, jaké si umíš představit. Jacku, jestli něco potřebuješ..." Golby pokrčil obočí, pokynul rukou a zmizel.

Jestli něco potřebuješ.

Crawford se otočil k oknu. Z kanceláře měl pěkný výhled. Před očima měl elegantní starou budovu pošty, kde kdysi prošel jedním výcvikem. Nalevo stála budova štábu FBI. Při promoci procházel spolu s ostatními absolventy kanceláří J. Edgara Hoovera. Na nízkém podstavci stál Hoover osobně a každému z nich potřásl rukou. To bylo jedinkrát, kdy se s tímto mužem setkal. Den nato se Crawford oženil s Bellou.

Seznámili se v Livornu v Itálii. Sloužil u armády a ona v oddílech NATO, tehdy byla ještě Phyllis. Jednou večer se procházeli po nábřeží a nějaký muž na čunu neustále vykřikoval "bella". Jeho hlas se vznášel nad třpytivou hladinou a od té chvíle už byla navždy Bellou. Phyllis jí říkal jen tehdy, když se hádali.

Bella je mrtvá. To by se měl ten pohled z oken nějak změnit. Není to spravedlivé, že je ten výhled pořád stejný. Krucinál, ona mně musela umřít, proboha, holčičko. Věděl jsem, že to přijde, ale tak to bolí.

Co to kde četl o nuceném odchodu do důchodu v 55 letech? Zamiluješ se sice do FBI, ale nikoli FBI do tebe. Už to pochopil.

Díkybohu, Bella ho před tímhle chránila. Doufal jen, že se dnes ocitla někde jinde, že je tam v bezpečí a že už je jí dobře. Věřil, že vidí do jeho srdce.

Zabzučel telefon - nějaký vnitropodnikový hovor.

"Pane Crawford, nějaký doktor Danielson z..."

"Ano, to je v pořádku." Cvak. "Jack Crawford, doktore."

"Je tahle linka bezpečná, pane Crawford?"

"Ano, alespoň na mém konci."

"Nahráváte to, nebo ne?"

"Ne, doktore Danielsone. Povězte mi, co máte na srdci."

"Rád bych, aby bylo naprosto jasné, že tohle nemá nic společného s nikým, kdo kdy byl pacientem Ústavu Johns Hopkinse."

"Samozejmě."

"Jestli cokoli z toho použijete, chci, aby bylo veřejnosti dost jasné, že se nejedná o transvestitu, že nemá s naším ústavem absolutně nic společného."

"Dobrá. Slibuji vám to. Nic společného."

Tak dělej, ty nabubřelej pitomče. Crawford by mu slíbil úplně všechno.

"Zmlátil doktora Purvise."

"Kdo, doktore Danielsone?"

"Podal si sem žádost před třemi lety pod jménem John Grant z Harrisburgu ve státě Pennsylvania."

"Popis?"

"Běloch, tehdy mu bylo třicet jedna. Sto osmdesát pět centimetrů, osmdesát pět kilogramů. Přišel sem na testy a dařilo se mu dost dobře ve Wechslerových inteligenčních testech - normálně bystrý. V psychologických testech a pak při pohovoru to ale bylo něco jiného. Jeho test lidské postavy a TAT

vykazovaly přesně to, co jste měl na seznamu. Tvrdil jste mi, že autorem této malé teorie je Alan Bloom, ale byl to Hannibal Lecter, že?"

"Povězte mi všechno o tom Grantovi, doktore."

"Komise by ho stejně zamítla, ale ještě dříve než jsme mohli k jeho případu zasednout a nějak rozhodnout, vyřešilo se to samo od sebe, protože při revizi údajů o rodinném zázemí mu to nevyšlo."

"Jak nevyšlo?"

"Při rutinním ověřování na policii v místě bydliště žadatele jsme zjistili, že harrisburgská policie ho už dvakrát stíhala za napadení homosexuálních mužů. Přitom ten poslední málem zemřel. Ten žadatel nám sice dal adresu, ale vyšlo najevo, že je to nějaká ubytovna, kde čas od času přespával. Na policii měli jeho otisky prstů a kreditní kartu na benzin s číslem jeho řidičského průkazu. Vůbec se nejmenoval John Grant, to si všechno vymyslel. Asi týden nato si tady před ústavem počkal a zmlátil doktora Purvise - jen tak ze vzteku."

"Jak se tedy jmenoval, doktore Danielsone?"

"Raději vám to budu hláskovat, je to J-A-M-E G-U-M-B."

K A P I T O L A

52

DŮM FREDRIKY BIMMELOVÉ měl dvě patra, asfaltovou lepenkovou střechu a byl velice ponurý. V místech, kde vyčnívaly okapy, se táhly skvrny od rzi. V okapech vyklíčila semínka javorů, které sem nahodile zavál vítr, a odolné rostlinky bujely i v takové zimě. Okna na severní straně byla zakryta igelitem.

V malé hale, kde bylo dost horko, i když se tam topilo jen radiátorem, seděla na koberci žena ve středních letech a hrála si s děckem.

"Moje žena," řekl Bimmel, když procházeli místností. "Teď o Vánocích jsme se brali."

"Dobrý den," řekla Starlingová. Žena se usmála nic neříkajícím pohledem do míst, odkud zazněl pozdrav. Zpátky do studené chodby a všude krabice, které zaplňovaly prostor do výše pasu, mezi nimi úzké uličky, kartónové krabice přeplněné stínidly na lampy, zavařovací víčky, piknikovými koši, svázanými ročníky Reader's Digest a National Geographic, silnými starými tenisovými raketami, povlečením, krabicemi se šipkami, starými potahy do auta páchnoucími močovinou.

"Budeme se brzy stěhovat," řekl pan Bimmel.

Věci u okna byly vyšisované od slunce, museli tady ty krabice skladovat už léta, byly celé vypouklé, a koberečky, které tu a tam mezi krabicemi ležely, byly prošlapané.

Sluneční paprsky prosvítaly na zábradlí a Starlingová stoupala po schodech za Fredričiným otcem. Jeho šaty byly i v zimě cítit stájí. Viděla, jak se dírou ve stropě střechy prodírají dovnitř sluneční paprsky. Kartónové krabice uskladněné na odpočívadle byly přikryté igelitem. Fredrika měla pokojíček v podkroví druhého patra.

"Budete mě ještě potřebovat?"

"Později, pane Bimmele. Ráda bych si s vámi promluvila o Fredričině matce." Ve spise stálo ,zemřela', ale nebylo tam kdy.

"Co máte na mysli, co je s ní? Umřela, když bylo Fredrice dvanáct."

"Aha."

"Vy jste si myslela, že to dole je Fredričina matka? Vždyť jsem vám řekl, že jsem se o Vánocích ženil. Tak kdo byste myslela, že to je. Myslel jsem, že ruku zákona zajímají jiné věci, slečinko. Tahle nikdy Fredriku neviděla."

"Pane Bimmele, Fredričin pokoj vypadá tak, jako když tu ještě bydlela?"

Někde uvnitř jím projela zlost.

"Jo," odpověděl klidně, "nechali jsme to být. Nikdo by stejně nemoh nosit její věci. Pusťte si teplomet, když budete chtít. Až budete dolů, zase ho vypněte." Nechtěl jít za ní do pokoje. Na odpočívadle ji opustil.

Starlingová chvíli postála s rukou na porcelánovém knoflíku u dveří. Musela se dát trochu dohromady, než si nechá zaplnit hlavu Fredričiným světem.

Oukej, premisa je, že Buffalo Bill oddělal Fredriku jako první, zatížil ji a dobře schoval do řeky daleko od domova. Dal si na ní záležet víc než na ostatních - byla jediná, kterou zatížil. Chtěl totiž, aby nejdřív našli ty druhé. Musel vzbudit dojem úplně nahodilé volby měst, kde si oběti vyhledává, dříve než někdo najde Fredriku z Belvedere. Chtěl odvést pozornost od Belvedere. Asi proto, že tu bydlí. Nebo v Columbusu.

Začal s Fredrikou, protože toužil po její kůži. Když po něčem toužíme, není to jen v našich představách. Touha je velice reálný hřích - toužit začneme po něčem skutečném, po něčem, co vidíme každý den. S Fredrikou se musel běžně setkávat. Vidál ji každý den.

Jaký byl její normální každodenní život? Podíváme se...

Clarice strčila do dveří, aby se otevřely. Tady to máme, tichý pokojíček páchnoucí v zimě plesnivinou.

Na zdi visel loňský kalendář, už navždy nastavený na duben. Fredrica byla už deset měsíců po smrti.

Jídlo pro kočku leželo na talířku v rohu a bylo tvrdé a zčernalé.

Starlingová, která tradičně aranžovala věci na školních burzách, stála uprostřed pokoje a pomalu se otáčela. Fredrice se podařilo s tím málem, co měla, zařídit docela hezký pokoj. Závěsy z květovaného kartounu. Podle lemovaných okrajů bylo znát, že si závěsy přesila z nějakých potahů.

Měla tam nástěnku a na ni přišpendlila šerpu. Stálo na ní třeptivé BHS BAND. Na zdi měla plakáty Madonny, dále Deborah Harry a Blondie. V polici nad stolem viděla Starlingová roli světlé samolepicí tapety, kterou si Fredrika vybrala do svého pokoje. Nebyl to zrovna nejlepší tapetářský výkon, ale lepší než první pokus Starlingové, pomyslela si.

V každém jiném domě by tento pokoj vypadal útulně. V tomto vybledlém stavení však působil křiklavě, jako by se v každém koutě zabydlelo zoufalství.

Fredrica nevystavovala žádnou ze svých fotografií.

V malém albu našla Clarice jednu fotku ze školy. Klub Glee, klub Home-Ec, kroužek šití, organizace pro vzdělávání venkovské mládeže - při tom jí možná pomáhali holubi.

Na školní fotce Fredriky bylo pár podpisů. 'Své velké kamarádce' a 'bezva kámošce', 'poupátko z chemie' a 'pamatuješ, jak jsme prodávaly housky?'.

Směla si sem Fredrica vodit své přátele? Měla nějakou nejlepší kamarádku nebo přítele, kteří by za ní mohli přijít po schodech pod protékající střechou? Vedle dveří ležel deštník.

Na fotce stojí Fredrica v první řadě. Fredrica je široká a tlustá, ale uniforma jí padne lépe než ostatním. Je obrovská a má nádhernou pleť. Je dost při těle, ale příroda jí to vynahradila v obličeji - je příjemný, ale obecně vzato, nijak zvlášť přitažlivý.

O Kimberly Embergové se také nedalo tvrdit, že je nějak zvlášť okouzlující, a to ani pro tupé zevlouny ze středních škol, o ostatních dívkách to platilo zrovna tak.

Kateřina Martinová by se ale líbila každému - velká, přitažlivá mladá žena, která si bude muset ve třiceti hlídat váhu.

Uvědom si, že ženy vidí ostatní ženy jinak, než jak je posuzují muži. Vůbec nehraje roli, jestli jsou atraktivní. Pro Billa musí být prostě veliké a mít hebkou pleť.

Napadlo ji, jestli když tenhle člověk uvažuje o ženách, jim říká 'kůže', jako je někteří jiní nazývají 'píči'.

Starlingová si uvědomovala svou vlastní ruku, která si listovala vysvědčeními a fotkami v albu, vnímala celé tělo, prostor, který zaplňuje svou postavou a obličejem, jak celkově vypadá, jaká je v ní síla, svá prsa nad albem, své pevné břicho u alba, své nohy pod albem. Tak které zkušenosti tady teď využije? Viděla se v zrcadle na protější stěně a byla ráda, že je úplně jiná než Fredrica. Bylo jí ale jasné, že hlavní rozdíl je v jejich myšlení. Co má dělat, aby dokázala vidět svět očima někoho jiného?

Jak chtěla Fredrica vypadat? Po čem toužila, co hledala? Co chtěla sama se sebou udělat?

Tady leží nějaké programy na dietu - ovocná, rýžová a dieta pomatenců, kdy se nejí a nepije vůbec nic.

Organizované skupiny na hubnutí - vyhledával Buffalo Bill tlusté dívky právě tam? Těžko zjistit. Starlingová se ve spisu dočetla, že dvě z obětí navštěvovaly podobné skupiny a že už někdo porovnával seznamy členů. Někjaký agent z pobočky v Kansas City, už tradičně pobočka tlust'ochů FBI, a nějaká policistka s nadváhou pátrali v Sinderelle a v dietním středisku. Spojili se s organizátory těchto skupin ve městech, kde oběti žily.

Nevěděla, jestli je Kateřina Martinová také členkou nějaké dietní skupiny. Pro Fredriku by ale v takových organizovaných skupinách na hubnutí byly problémem číslo jedna peníze.

Fredrica měla několik čísel Velké krásné dívky, časopisu pro plnoštíhlé ženy. Radili jí tady, aby se vydala do New Yorku, kde se setká s přistěhovalci z nejrůznějších částí světa, kteří její rozměry jistě ocení'. Výborně. Anebo by se mohla vydat do Itálie či Německa, kde by strávila jeden den a už by si nepřípadala tak osamělá'. To si piš. Tady zase stojí, co se má dělat, když prsty u nohou překrývají okraj bot. Proboha! Fredrica měla jen jednu možnost - seznámit se s Buffalo Billem, který její rozměry skutečně 'patřičně ocenil'.

Jak tohle Fredrica dokázala? Měla trochu líčidel. Hodně make-upu na pleť. Tohle je pro tebe dobré, tohle používej. Starlingová zjistila, že trochu Fredriku povzbuzuje, že jí fandí, jako by na tom ještě vůbec záleželo.

V kazetě na cigarety našla pár kousků laciné bižuterie. Ležel tam také kulatý špendlík se zlatým středem, který pravděpodobně patřil Fredričině zesnulé matce. Fredrica si ustříhla konce prstů na rukavicích z umělé krajky, aby vypadala jako Madonna, ale okraje se po čase roztřepily.

Objevila i pár desek, obyčejný gramofon. Decca z padesátých let s jehlou přichycenou k přenosce gumovými páskami kvůli vyvážení. Desky z výprodeje. Skladby o lásce od Zamfíra, mistra Panovy flétny. Starlingová zatáhla za šňůrku a rozsvítila si v šatníku. Pohled na Fredričinu garderobu ji překvapil. Měla velmi pěkné oblečení. Nebylo ho příliš, ale stačilo to do školy, do práce v kanceláři a něco by mohla klidně i prodat z druhé ruky. Starlingová okamžitě pochopila důvod. Fredrica si sama šila a uměla to dobře - všechny stehy pěkně začištěné, všechno dokonale ladilo. Stohy střihů se kupily v zadní části šatníku. Většina z nich byla z časopisu Simplicity, ale bylo tam i několik poměrně složitých střihů z časopisu Vogue.

Když se ucházela o to místo, určitě si k pohovoru vzala na sebe to nejhezčí. Co si tak mohla obléknout? Starlingová rychle prolistovala spis.

Tady. Naposledy viděna v zeleném oblečení. No tak, co to kruci znamená 'v zeleném oblečení'.

Achillovou patou Fredričina šatníku byly peníze, s nimiž musela dost šetrně hospodařit. Měla jen několik párů bot a při své váze je dost brzy zničila. Mokasíny byly rozslapané úplně dokulata. V botách nosila vložky proti zápachu ze zpocených nohou. Šněrovací dírký v teniskách byly úplně vytahané.

Možná Fredrika i trochu cvičila. Starlingová našla několik používaných teplákových souprav.

Vyrobila je firma Juno.

Kateřina Martinová měla také nějaké kalhoty vyrobené firmou Juno.

Starlingová vycouvala ze šatníku. Posadila se do nohou postele, založila ruce na prsou a zírala do osvětleného šatníku.

Juno byla docela běžná značka, prodávala se v mnoha místech, kde se dalo koupit oblečení nadměrné velikosti. V každém městě s libovolným počtem obyvatel existoval minimálně jeden obchod, jenž se specializoval na oblečení pro lidi s nadváhou.

Hledal Buffalo Bill v podobných obchodech, vybíral si z tamních zákaznic, které pak sledoval?

Chodil převlečený do obchodů s nadměrnými velikostmi a hledal právě tam? Transvestiti a převlečení teplouši přece chodí do obchodů s nadměrnými velikostmi.

Teorie o tom, že Buffalo Bill si chce změnit pohlaví, se do vyšetřování dostala teprve nedávno. To když Starlingové vnutil tento nápad dr. Lecter. A co jeho oblečení?

Všechny Billovy oběti chodily určitě nakupovat do obchodů s nadměrnými velikostmi - Kateřina Martinová nosí možná číslo 12, ale ostatní dívky ne. Kateřina si v Junu musela koupit svoje velké tepláky.

Kateřina Martinová mohla mít tak číslo 12. Je ze všech jeho obětí tou nejmenší. Fredrica, oběť číslo jedna, je nejtlustší. Proč šel Buffalo Bill takhle dolů, když si vybral Kateřinu Martinovou? Kateřina byla

pěkně prsatá, ale jinak tlustá nebyla. Ztratil sám na váze? Zapořil se snad do nějaké dietní skupiny na hubnutí? Kimberly Embergová byla tak něco mezi, byla sice velká, ale proporce měla pěkné. Starlingová nechtěla nijak zvlášť myslet na Kimberly Embergovou, ale ta vzpomínka ji na chvíli úplně ochromila. Starlingová ji ihned spatřila v duchu na stole v Potteru. Buffalo Bill se pranic nezajímal o Kimberlyiny odchlupené nohy, o její pečlivě udržované nehty nalakované perleťovým lakem. Prohlédl si její plochou hrud', nebyla mu dost dobrá, tak vzal pistoli a do té hrudi střelil. Dveře do místnosti se pootevřely. Starlingová ucítila ten pohyb někde uvnitř v srdci ještě dříve, než viděla, proč k tomu došlo. Přišla sem kočka, velká želvovinová kočka s jedním okem zlatým a druhým modrým. Vyskočila na postel a lísala se k ní. Hledala Fredriku. Samota. Veliké osamělé dívky, které hrozně touží někoho potěšit. Policie už všechny kluby osamělých lidí vyřadila. Znal Buffalo Bill nějaký jiný způsob, jak využít samoty ve svůj prospěch? Nic z nás neudělá tak zranitelné bytosti jako samota - snad ještě chamtivost. Samota možná seznámila Buffalo Billa s Fredrikou, ale určitě ne s Kateřinou. Kateřina přece nebyla ani trochu osamělá. Kimberly osamělá byla. Nezačíněj s tím. Kimberly: poslušná, neslaná nemastná, po smrti převrácená na stole pohřebního ústavu, aby jí mohla Starlingová sejmout otisky prstů. Tak už toho nech. Nejde to. Osamělá Kimberly, hrozně moc chtěla někoho potěšit. Jestlipak se Kimberly vůbec někdy sama od sebe dobrovolně převrátila pro někoho jiného? Jen tak, aby na chvíli ucítila tlukot jeho srdce na svých zádech? Jestlipak Kimberly vůbec někdy poškrábaly něčí vousy na zádech mezi lopatkami? Starlingová zírala do osvětleného šatníku a vzpomněla si na baculatá záda Kimberly, na trojúhelníkové klíny kůže, které jí chyběly u ramen. Starlingová hleděla do osvětleného šatníku a najednou uviděla podobné trojúhelníky označené modrou krejčovskou křídou podle stříhu. Ta myšlenka jí na chvíli odpřehla pryč, ale zase se vrátila a tentokrát si ji Starlingová vychutnala a zpracovala do posledního detailu. JSOU TO ZÁŠEVKY - ON SI UDĚLAL STEJNÉ KLÍNY, ABY SI MOHL POVOLIT SVOJE OBLEČENÍ V PASE. TEN IDIOT ŠIJE. BUFFALO BILL SE NĚKDE NAUČIL ŠÍT, ON PROSTĚ NECHODÍ JEN TAK PO OBCHODECH, ON SI OBLEČENÍ NEKUPUJE. Co to tehdy dr. Lecter říkal? "Vyrábí si dívčí oblečení ze skutečných děvčat" Co tím vlastně chtěl říct? "Šijete si sama, Clarice?" Jasně že si šiju sama. Starlingová zaklonila hlavu a na vteřinu zavřela oči. Rozluštění nějakého problému je jako lov, je v tom divošské potěšení a jsme k tomu předurčení. Telefon viděla dole na chodbě. Sešla po schodech, ale křehký hlas paní Bimmelové ji už volal, že má hovor.

K A P I T O L A

53

PANÍ BIMMELOVÁ podala Starlingové telefon a potom si vzala do náruče vztekající se děcko. Z chodby neodešla.

"Clarice Starlingová."

"Jerry Burroughs..."

"Výborně, Jerry, zjistila jsem, že Buffalo Bill musí umět šít. Ty trojúhelníky vyřízl - moment - paní Bimmelová, mohla bych vás poprosit, abyste šla s tím děckem do kuchyně? Já tady potřebuju mluvit, děkuji vám... Jerry, on umí šít. Vyřízl..."

"Starlingová..."

"Vyřízl ty trojúhelníky ze zad Kimberly Embergové, aby si udělal záševky, krejčovské klíny, rozumíte

tomu, co říkám? Je vyučený, nešije jen nějaké primitivní věci. Identifikační oddělení už může hledat mezi známými zločinci a hledat krejčí, výrobce plachet, čalouníky, hledejte podle zvláštních znamení, musí mít takový ten krejčovský zářez mezi zuby..."

"Dobře, dobře, už to píšu pro identifikační oddělení. Teď ale poslouchejte. Možná už za chvíli nebudu na telefonu. Jack chtěl, abych vám dal vědět. Máme jeho jméno i místo a vypadá to jako tutovka. Andrews tam posílá oddíl na vyprošťování rukojmích. Crawford jim dává šifrované rozkazy."

"Kam jedou?"

"Calumet City, okraj Chicaga. Jmenuje se Jame, začíná to na J, příjmení Gumb, někdy si taky nechá říkat John Grant, běloch, třicet čtyři, sto osmdesát pět, osmdesát pět, vlasy hnědé, oči modré. Jack dostal tip z kliniky Johns Hopkinse. To, co jste přinesla - v čem by se mohl lišit od transvestitů - to na klinice Johns Hopkinse přesně sedlo. Ten chlapík požádal o změnu pohlaví před třemi lety. Když mu to nepovolili, napadl doktora. V Hopkinsu si dal jméno Grant a uvedl adresu nějaké noclehárny v Harrisburgu ve státě Pennsylvania. Policajti měli šek na benzin s poznávací značkou auta. Pěkný kvítko už od mládí. V Kalifornii zabil svoje prarodiče, když mu bylo dvanáct, a dalších šest let strávil na psychiatrii v Tulare. Pustili ho odtamtud před šestnácti lety, protože ten ústav zavírali. Na dlouhou dobu pak zmizel. Prodával se teploušům. V Harrisburgu měl pár škraloupů u místní policie a odtud se taky rychle vypařil."

"Říkal jste Chicago. Jak jste na to přišli?"

"Celnice. Měli tam na Johna Granta nějaký záznam. Celnice zabavila na překladišti v L. A. kufřík zaslaný ze Surinamu s živými kuklami, prostě nějaký hmyz, a uvnitř byly mýry. Adresátem byl John Grant, zaměstnaný v obchodě v Calumet City, jehož majitelem byl - napište si to - pan Hide. Kožené zboží. Možná také šicí stroje. Posílám to o tom šití do Chicaga a do Calumetu. Nemáme zatím adresu na Granta nebo Gumba, ale ten obchod už nefunguje. Ale to se brzy zjistí."

"Nějaké fotky?"

"Jen něco z mládí ze sacramentského policejního rejstříku. Jsou v podstatě nanic, bylo mu tehdy dvanáct. Vypadal jako Beaver Cleaver. Ústředí je přesto faxuje po celých Státech."

"Mám tam jet?"

"Ne, Jack říkal, že se budete ptát. Mají už dvě policistky z Chicaga a ošetřovatelku, která se postará o Martinovou, jestli ji najdou. Stejně byste to nestihla, Starlingová."

"A jestli se zabarikádoval? To by mohlo zabrat..."

"Tam se nebude nic zbytečně odkládat. Najdou ho, přepadnou - Crawford může v případě nutnosti použít i trhavinu. S tímhle chlapem není žádná legrace, Starlingová. Už jednou zadržoval rukojmí. Když vraždil jako kluk, zabarikádoval se v Sacramentu, babičku měl jako rukojmí - to už předtím zabil dědečka - a můžu vám říct, vypadalo to hrůzně. Vyšel s ní ven před policajty, měli tam s sebou kněze, aby k němu promluvil. Byl ještě dítě, a tak nikdo nestřílel. Šel za ní a střílel ji přímo do ledvin. Lékařská pomoc už nic nezmohla. Tak tohle udělal, když mu bylo dvanáct. Takže tentokrát žádné vyjednávání, žádné varování, Martinová je už možná mrtvá, ale máme přece jen štěstí, vidíte? Doufejme, že má hlavu plnou něčeho jiného a že se k tomu možná ještě ani nedostal. Až zjistí, že po něm jdeme, oddělá nám ji třeba před nosem, jen tak pro zábavu. Nic ho to nebude stát. Takže až ho najdou, bum a dveře budou venku."

Všude bylo úděsné vedro a páchlo to tam počůranými plenkami.

Borroughs stále mluvil: "Obě ta jména hledáme v seznamech předplatitelů entomologických časopisů, ve Sdružení výrobců nožů, mezi známými zločinci - práce jak na kostele, ale nikdo toho nenechá, dokud to nebude za námi. Vy tam najdete nějaké známé Bimmelové?"

"Přesně tak."

"Ministerstvo spravedlnosti nás informovalo, že jestli ho nechytíme při činu, že ten případ bude dost sporný. Musíme ho dostat s Martinovou nebo s něčím, co by se dalo trochu identifikovat - prostě něco se zuby nebo prsty. Pak to má spočítaný. Jestli už Martinovou hodil někam do řeky, potřebujeme svědka, který ho s ní viděl. Ty vaše věci o Bimmelové se budou taky hodit. Starlingová, kéž by se tohle všechno stalo už včera - už si na vás v Quantiku posvítí?"

"Řekla bych, že ano. Už prý mají místo mě na seznamu zapsaného někoho jiného, kdo čekal na opakování."

"Jestli ho v Chicagu dostaneme, tak na tom máte velký podíl. Jsou to sice tvrdí hoši tam v Quantiku, což se od nich dá koneckonců čekat, ale vaše zásluhy prostě přehlédnout nemůžou. Počkejte chvíli."

Starlingová zaslechla, jak Burroughs na moment odložil telefonní sluchátko, cosi vykřikoval a pak se zase vrátil k aparátu.

"To nic - v Calumet City mohou být na svých místech během čtyřiceti až pětapadesáti minut, to záleží na povětrnostních podmínkách. Chicagský protiteroristický oddíl nás zastupuje pro případ, že by je našli dřív. Z Calumet City nám došly čtyři adresy, které by přicházely v úvahu. Starlingová, dávejte pozor na všechno, co by pomohlo výběr zúžit. Když zjistíte něco o Chicagu nebo Calumet City, dejte sem rychle vědět."

"Dobře."

"Tak poslouchajte - už jenom tohle a musím jít. Jestli k tomu dojde, jestli ho dostaneme, zítra přesně v osm hodin budete v Quantiku v nablejskanejch botičkách. Jack jde s vámi před tu komisi, stejně tak i vrchní pistolník Brigham. Nebojte se, vyptávání nebolí."

"Jerry, ještě něco: Fredrica Bimmelová měla tepláky vyrobené firmou Juno, je to značka pro nadměrné velikosti. Kateřina Martinová je měla taky. Myslíte si, že to nějak souvisí? Možná slídl v obchodech s podobným zbožím, aby tam našel své tlusté oběti. Můžeme se zeptat v Memphisu, Akronu i jinde."

"Jo, mám to. Hodně štěstí."

Starlingová vyšla ven z domu na zaneřáděný dvorek v Belvederu, stát Ohio, dalekých šest set kilometrů od veškerého dění v Chicagu. Studený vzduch jí příjemně chladil tváře. Sevřenou pěstí máchla vzduchem, aby povzbudila Tým na záchranu rukojmích. Trochu ji při tom zamrazilo na bradě a na tvářích. Proč vlastně? Co by si, krucinál, počala, kdyby tady na něco přišla? Zavolala by důstojníky, clevelandskou pobočku, záchranu rukojmích v Columbusu a také policejní oddělení v Belvederu.

Po pravdě řečeno, záleželo jen na tom, aby tu mladou ženu zachránili, osvobodili dceru senátorky, krávy Martinové a všechny ty další dívky, které by mohly přijít dál na řadu. Jestli se podaří tohle, všechno je v pořádku.

Jestli tam ale nepřijdou včas, jestli tam najdou jen něco hrozného, jen ať, proboha, dostanou Buff-, ať dostanou Jame Gumba nebo pana Hidea, nebo jak si ta zrůda vlastně říká.

Stejně ale, být tak blízko, že se toho může dotknout, o den později přijít s dobrým nápadem, pak odjet míle daleko od místa zatčení a nechat se vyhodit ze školy - tomu se dá říkat fiasko. Starlingová měla takové tušení už dlouho - štěstí opustilo rod Starlingových už před několika sty lety - všichni Starlingové se protloukají životem naprosto vyřízení a zmatení. Kdyby se daly najít stopy prvního Starlinga, určitě se i všechny kroky ostatních předků pohybují v bludném kruhu. Typické uvažování pro ztracené existence, a byla by pěkně hloupá, kdyby se s tím smířila.

Jestli ho dostanou díky psychologickému profilování, které jí poskytl dr. Lecter, mělo by jí to u ministerstva spravedlnosti trochu vylepšit reputaci. Starlingová na to prostě nemohla nemyslet - její naděje ohledně pracovní kariéry se v posledních dnech rozrůstaly jako dlouhá chapadla nějaké obludy. Ať už se stane cokoli, pocit, který měla při pohledu na ten jeden díl krejčovského střihu, byl tak báječný, že se to nedá s ničím podobným srovnávat. Měla tady ještě spoustu práce. Při vzpomínkách na matku a otce v sobě našla novou odvalu. Získala si Crawfordovu důvěru a chtěla si ji udržet. Už proto musela zůstat tady a provést svou práci zde, na tomto písečku.

Její práci, její povinnosti bylo myslet na Fredriku a jak ji Gumb dostal. Obžaloba přece musí mít na Buffalo Billa všechna dostupná fakta.

Pomysli na Fredriku, která tady zazdila celý svůj mladý život. Kudy hledala cestu ven? Podobaly se její touhy ambicím Buffalo Billa? Spojilo je dohromady právě tohle? Příšerné pomyšlení, že by pochopil svět této dívky na základě vlastní zkušenosti. I když to vypadá přehnaně, mohl z toho vytěžit maximum pro sebe a klidně z ní pak stáhnout kůži.

Starlingová stála na břehu řeky.

Téměř každé místo má během dne svou zvláštní chvíli, úhel nebo intenzitu světla, kdy vypadá překrásně. Když někde žijete hodně dlouho, tu chvíli objevíte a těšíte se pak na ni. Ted' v pozdní odpoledne to byla možná ta pravá chvíle pro řeku Licking za Fall Street. Chodila sem malá Bimmelová snít? Bledé slunce vytáhlo z řeky páru a ta zakryla staré ledničky a harampádí naházené do křoví u řeky. Severovýchodní

vítr zaháněl mraky směrem ke slunci.

Kousek bílé plastické trubky vedl z holubníků pana Bimmela k řece. Najednou něco zabublalo a z trubky vychrtnul proud krvavé vody, který zbarvil starý sníh. Bimmel vyšel na slunce. Vepředu na kalhotách měl skvrny od krve a v igelitovém sáčku nesl něco růžovošedivého.

"Holoubátka," řekl, když ji viděl, jak ho pozoruje, "už jste je někdy jedla?"

"Ne," řekla Starlingová a obrátila se směrem k řece, "ale holuby jsem už jedla."

"Takhle aspoň nemusíte mít strach, že kousnete do broku."

"Pane Bimmele, znala Fredrica někoho z Calumet City nebo v okolí Chicaga?"

Zavrtěl hlavou.

"Víte o tom, že by někdy jela do Chicaga?"

"Co tím myslíte - víte o tom? Vy si myslíte, že by si moje dcera vyjela do Chicaga a já bych o tom ani nevěděl? Ani do Columbusu nejela, abych o tom nevěděl."

"Neznala nějaké muže, kteří šijí, třeba krejčí nebo někoho, kdo šije plachty?"

"O žádných mužích nevím. Šila pro kdekoho. Uměla šít jako její matka. Šila pro obchody, pro ženy, nevím přesně pro koho všechno."

"Měla nějakou nejlepší kamarádku nebo přítele, pane Bimmele? S kým chodila?" Nechtěla říct ,chodila'. Je to dobré, vzal to, ale už je pěkně naštvanej.

"Ona prostě nechodila jen tak ven jako ty ostatní budižkničmové. Měla pořád co dělat. Pánbu jí nedal krásu, ale dal jí pracovitost."

"Co myslíte, která byla její nejlepší kamarádka?"

"Asi Stacy Hubková, už odmalička. Fredričina matka sice říkala, že Stacy chodí za Fredrikou jen tak, aby někoho měla, ale tomu já nerozumím."

"Nevíte, kde bych ji mohla najít?"

"Stacy dělala v pojišťovně, myslím, že tam pořád ještě je. Franklinova pojišťovna."

Se skloněnou hlavou a s rukama v kapsách přešla Starlingová rozrytým dvorkem k autu. Z horního okna ji pozorovala Fredričina kočka.

K A P I T O L A

54

POVĚŘOVACÍM LISTINÁM FBI se dostává čím větší autority, čím dále na západ jedete. Když ukázala Starlingová svou kartu někomu ve Washingtonu, dosáhla maximálně toho, že znuděný úředník lehce nazdvihl obočí. Zato tady v Belvederu ve státě Ohio, ve Franklinově pojišťovací společnosti, jí karta zajistila prvořadou pozornost šéfa Stacy Hubkové. Osobně zastoupil Stacy u přepážky i telefonu a nabídl svou kancelář, aby vyšetřování FBI nebylo ničím rušeno.

Stacy Hubková měla kulatý jemný obličej a od hlavy k patě měřila asi metr šedesát. Vlasy měla uprostřed rozdělené pěšinkou a vyčesávala si je dozadu z obličeje. Kdykoli se na ni Starlingová nedívala, Stacy si ji pokradmu prohlížela.

"Stacy, můžu vám říkat Stacy?"

"Samozřejmě."

"Stacy, potřebovala bych znát váš názor na to, co se vlastně Fredrice Bimmelové stalo - odkud ji ten muž mohl unést?"

"To mě teda vyděsilo k smrti! Takhle někomu stáhnout kůži z těla. Co je to za cvoka? Viděla jste ji? Říkalo se, že vypadala jako kusy hadru, jako by z ní vypustil všechn vzduch..."

"Stacy, mluvila někdy Fredrica o někom z Chicaga nebo Calumet City?"

Calumet City. Hodiny nad Stacynou hlavou Starlingovou dost znervózňovaly. Jestli na to má

vyprošťovací tým čtyřicet minut, zbývá do zatčení deset minut. Šli na správnou adresu? Starej se teď o svoje věci.

"Chicago?" podivila se Stacy. "Ani ne, kdysi dávno jsme tam pochodovaly v průvodu na Den díkůvzdání."

"Kdy?"

"To mohlo být tak v osmé třídě - asi před devíti lety. Naše kapela tam jela autobusem - tam a hned zase zpátky."

"Co vás napadlo loni na jaře, když zmizela?"

"Vůbec jsem to nechápala."

"Vzpomenete si na to, kde jste byla, když jste se to poprvé dozvěděla? Kde vás ta zpráva zastihla? Co vás napadlo?"

"Ten první večer, co byla pryč, jsme Skip a já byli v kině, pak jsme zašli na drink k Toadovi a přišli tam Tom a ostatní, taky Pam Malavesiová. Sedli si k nám a říkali, že Fredrika zmizela, a Skip jim na to povídá, že to by nesvedl ani Houdini, aby Fredrika zmizela. A pak musel všem kolem vyprávět, kdo to byl Houdini. On se vždycky hrozně vytahuje, kolik toho zná, tak jsme na to nějak zapomněli. Mě napadlo, že ji naštvál táta. Už jste si prohlídla jejich dům? Copak to je nějaký bydlení? Myslím si, že ať je teď kdekoli, musí se stydět při pomýšlení, že jste to tam viděla. Copak vy byste odtamtud neutekla?"

"Nenapadlo vás, že třeba neutekla sama, netušíte, že by odešla ještě s někým? To nevadí, když se spleťte."

"Skip říkal, že si možná našla někoho, kdo rád baculaté. Ale ne, ona nikdy nic takového nedělala. Kdysi měla jednoho přítele, ale to je hrozně stará historie. V desáté třídě byl tehdy u nás v kapele. Říkám přítel, ale oni si spolu jen povídali, chichotali se jako dvě holky a dělali spolu úkoly. Byl to pěkný teplouš, nosil takovou tu malou řeckou rybářskou čepičku. Skip to říkal, že je to ten... no prostě homosexuál. Dost si z ní utahovali, že chodí s teploušem. On se potom zabil se sestrou v autě, a od té doby nikoho jiného neměla."

"Co vás napadalo, když se Fredrika nevracela?"

"Pam říkala, že ji asi dostal nějaký cvok, já nevím, já jsem měla hrozný strach, kdykoli jsem na to jen pomyslela. Ted' už bych večer nikam bez Skipa nešla. To my si se Skipem říkáme - když zachází slunce, my vycházíme."

"Nemluvila někdy s vámi o někom, kdo by se jmenoval Jame Gumb? Nebo John Grant?"

"Ehmmm... ne."

"Myslíte si, že by mohla mít nějakého přítele a vy byste o tom nevěděla? Byly občas chvíle, kdy jste se neviděly, takové jakoby přestávky?"

"Ne. Kdyby nějakýho kluka měla, musela bych to vědět, věřte mi. Ta nikdy žádnýho kluka neměla."

"A připustila byste možnost, že přítele měla, ale neřekla vám ani slovo?"

"Proč by mi to neřekla?"

"Možná se bála, že byste si z ní zase utahovali."

"My že bychom si z ní utahovali? Co si to, proboha, myslíte, to jako tenkrát kvůli tomu teploušovi ze střední školy?" Stacy zrudla. "Ne. My bychom na ní nebyli zlí. Jen tak jsem se o tom zmínila. Ona nikdy... každý se k ní tehdy choval tak hezky, když se ten kluk tenkrát zabil."

"Stacy, pracovala jste někdy s Fredrikou?"

"Já, ona a Pam Malavesiová a Jaronda Askewová jsme spolu v létě organizovaly bazary, když jsme byly na střední škole. Potom jsme se já a Pam šly zeptat k Richardsovi, jestli bychom tam mohly pracovat, dělají tam opravdu moc hezké šaty. Mě vzali, potom Pam. Někdy potom řekla Pam Fredrice, dělej, oni potřebují ještě jednu holku, tak přišla, ale paní Burdinová - obchodní ředitelka - řekla: 'Víš, Fredrico, my tady potřebujeme někoho, s kým se mohou zákaznice srovnávat - přijdou sem a řeknou si, chtěla bych vypadat jako ona, my jim tady můžeme poradit, jak by mohly vypadat. Když se sebou něco uděláš a trochu zhubneš, tak za mnou přijď a na něčem se dohodneme. Ale právě teď bych tady pro tebe měla nějaké přešívání. Jestli máš zájem, dohodnu to s paní Lippmanovou.' Paní Burdinová mluvila tím svým sladkým hlasem, ale potom se ukázalo, že je to pěkná potvora. Já jsem na to ze začátku taky nepřišla."

"Takže Fredrica přešívala něco pro Richardse, to byl ten obchod, kde jste pracovala?"

"Ano, tohle Fredrice trochu vadilo. Stará paní Lippmanová přešívala kdekomu. Vlastnila malou krejčovskou dílnu a měla víc práce, než sama stačila, takže Fredrica pro ni pracovala. Přešívala pro tu starou paní Lippmanovou. Když šla paní Lippmanová do důchodu, její potomek nebo dědic tohle nechtěl dělat, takže to všechno přešlo na Fredriku, a ona šila dál. Živila se jenom tím. Občas jsme se sešly, Pam, ona a já, šly jsme k Pam na večeri a dávaly se na televizi. Fredrica si vždycky přinesla nějakou práci s sebou a celou dobu tam na klíně šila."

"Dostala se někdy Fredrica do obchodu? Brala třeba míry? Setkávala se se zákazníky nebo s obchodníky?"

"Někdy, ne často. Já jsem ale nechodila do práce každý den."

"Paní Burdinová pracovala každý den, ona by to věděla?"

"Jo, myslím, že jo."

"Nezmínila se někdy Fredrica, že si je pro jednu společnost s názvem Pan Hide v Chicagu nebo v Calumet City, třeba podšívky pro kožené oděvy?"

"To nevím, paní Lippmanová by to mohla vědět."

"Setkala jste se někdy s tou značkou - pan Hide? Neprodávali jste něco u Richardse nebo v nějakém jiném butiků?"

"Ne."

"Nevíte, kde je paní Lippmanová teď? Ráda bych s ní mluvila."

"Umřela. V důchodu jela na Floridu a tam umřela, říkala mi to Fredrica. Paní Lippmanovou jsem nikdy neviděla. Občas jsme tam se Skipem zajeli a vyzvedli Fredriku, když dostala hodně zakázek. Možná byste si mohla promluvit s někým z její rodiny. Napíšu vám tady adresu."

Zatracená práce, Starlingová potřebovala zjistit něco nového o Calumet City a zatím tady přešlapuje na místě. Čtyřicet minut už uplynulo. Vyprošťovací oddíl by už měl být na místě. Sedla si tak, aby neviděla na hodiny, a pokračovala:

"Stacy, kde Fredrica sháněla oblečení, nevíte, kde si koupila ty veliké tepláky od Juna?"

"Skoro všechno si šila sama. Mám dojem, že ty tepláky si koupila u Richardse, víte, od té doby, co se všechno začalo nosit volné, tak se to dalo koupit skoro všude. A u Richardse měla slevu, protože pro ně šila."

"Nakupovala vůbec někdy v obchodech s nadměrnými velikostmi?"

"Chodily jsme se tam jen dívat, tak normálně, jak člověk chodí po krámech. Byly jsme na různých místech, hledala tam nápady, sbírala střihy pro nadměrné velikosti."

"Nešpehoval vás někdo, neměla Fredrica někdy dojem, že ji někdo pozoruje?"

Stacy se na vteřinu zadívala do stropu a potom zavrtěla hlavou.

"Stacy, chodili někdy k Richardsovi transvestiti nebo muži, co si chtěli koupit veliké dámské šaty, setkala ses někdy s někým takovým?"

"Ne. Jednou jsme ale se Skipem zašli do baru v Columbusu a tam jeden takovej seděl."

"Byla tehdy Fredrica s vámi?"

"Ani náhodou. My jsme tam jezdívali na víkendy."

"Napsala byste mi jména obchodů s nadměrnými velikostmi, kam jste s Fredrikou chodily, myslíte, že si vzpomenete?"

"Jenom tady, nebo taky v Columbusu?"

"Tady i v Columbusu. A adresu Richardse, chtěla bych mluvit s paní Burdinovou."

"Oukej. To musí být docela fajn být agentkou FBI?"

"Jo, docela jo."

"Hodně cestujete, vidíte, a určitě i do lepších míst, než je tohle."

"Někdy."

"Musíte si asi dávat záležet, abyste každý den dobře vypadala, co?"

"To teda jo. Musíte se snažit vypadat takzvaně důvěryhodně."

"Jak se k tomu člověk dostane, aby byl agentem FBI?"

"Musíte napřed studovat, Stacy."

"To musí stát spoustu peněz."

"Jo, to jo. Někde se dá sehnat půjčka nebo stipendium. Mám vám poslat nějaké informace?"

"Hm. Jen tak uvažuji. Fredrica byla tak hrozně šťastná, když jsem dostala tuhle práci. Byla z toho celá pryč - nikdy neměla nic společného s žádným úřadem, a tak si myslela, bůhvíkam jsem to nedotáhla. Všechny ty kartotéky a hlášení v rozhlase - připadalo jí to prostě úžasné. Věděla houbeles, chudinka." Stacy Hubková měla oči plné slz. Zaklonila trochu hlavu a hodně otevřela oči, aby si nerozmazala líčidla.

"Co bude s mým seznamem?"

"Raději to napíšu u stolu, mám tam počítač a potřebuju svůj telefonní seznam." Odkrácela se zakloněnou hlavou a orientovala se podle stropu.

Starlingová měla celou tu dobu chuť skočit po telefonu. Ve chvíli, kdy Stacy Hubková odešla, mohla konečně zavolat do Washingtonu a zjistit, co je nového.

K A P I T O L A

55

TOU DOBOU civilně označené dopravní letadlo pro dvacet čtyři cestujících měnilo kurz nad jižním cípem jezera Michigan a velikým obloukem mířilo dolů do Calumet City ve státě Illinois.

Změnu kurzu zaznamenaly žaludky všech dvanácti mužů z vyprošťovacího týmu. Pár mužů se šlo pro ukrácení dlouhé chvíle protáhnout do uličky.

Velitel týmu Joel Randall seděl vpředu. Sejmul si z hlavy sluchátka, a než vstal, aby udělal poslední povely, prolistoval si poznámky. Byl přesvědčen o tom, že má nejlepší záchranářský tým na světě, což byla do jisté míry pravda. Na některé z nich sice ještě nikdy nikdo nevystřelil, ale jak jim vycházel nácvik v simulovaných situacích, měl ve svém týmu ty nejschopnější.

Randall už strávil v letadlech hodně času, takže při trhavém letu vzdušnými víry bez problémů udržel rovnováhu.

"Pánové, oddělení narkotik nám pro pozemní akci zapůjčilo následující vozidla: květinářskou dodávku a instalatérskou dodávku. Takže Vernon a Eddie si připraví svoje fídlátka a civil. Jestli přijde na granáty, nezapomeňte, že nemáte chráněný obličej."

Vernon zamumlal Eddiemu: "Dávejte pozor, kryjte si tváře."

"To myslel tak, že nemáme vystrkovat nos nebo prdel?" zeptal se na oplátku Eddie Vernona.

Ti dva měli přijít ke Gumbovým dveřím jako první, a proto museli lehké střelné zbraně ukrýt pod civilním oblečením. Ostatní půjdou za nimi ozbrojeni po zuby a chráněni neprůstřelnými vestami.

"Bobby, nezapomeň s sebou vzít pro každého řidiče sluchátka, ať to všechno nezvoříme jen proto, že se propletou naše hlášení s narkotiky," řekl Randall.

Oddělení narkotik používá při akcích pásmo UHF, zatímco FBI pracuje na VHF. V minulosti s tím už byly jisté problémy.

Vybavení byli pro každou možnou situaci, ať by k ní došlo ve dne či v noci. Ke zdolání vysokých zdí měli základní slaňovací výbavu, na odposlech to nejmodernější zařízení - VanSleek Farfoon a Wolf's Ear, vybavení byli i brýlemi na vidění ve tmě. Zbraně s obrazovkami radiolokátoru vypadaly ve vypouklých obalech jako hudební nástroje. V tomto případě půjde o přesnou práci a zbraně na to vypadají. Není tady nic, co střílelo jen tak při otevřeném závěru. Zatímco letadlo klesalo, záchranáři se soukali do výstroje.

Randall dostal do sluchátek zprávy z Calumet City. Přikryl mikrofon dlaní a promluvil k týmu: "Chlapci, tam dole mají dvě adresy. My jdeme na tu jistější a na tu druhou jede chicagské protiteroristické komando."

Přistání plánovali na letišti Lansing Municipal, protože bylo nejbližší ke Calumet City na jihovýchodní straně Chicaga. Letadlo dostalo ihned povolení k přistání. Pilot zastavil za dvěma vozidly, která

vyčkávala na přistávací ploše daleko od letištní budovy.

Za květinářskou dodávkou si vyměnili několik pozdravů. Velitel jednotky narkotik podal Randallovi něco, co vypadalo jako veliký naaranžovaný pugét. Byl to pětikilový perlík na otevírání dveří, jehož hlavice byla zabalena v barevné fólii jako květináč, a rukojeť zabalili do barevného papíru.

"Možná byste měli tohle doručit," řekl, "vítejte v Chicagu."

K A P I T O L A

56

PAN GUMB se nevzdal ani teď pozdě odpoledne.

Očima plnýma slz sledoval pořád dokola svůj videozáznam. Na malé obrazovce jeho matka už poněkolkáté vylezla nahoru na skluzavku a vjela dolů do vody. Slzy trochu rozmazaly Jame Gumbovi pohled, takže mu připadalo, jako by padal do bazénu on sám.

V místech, kde se mu dříve na břicho rozvaloval pes, ležela gumová ohřívací láhev.

Situace byla pro něj nesnesitelná - dole v suterénu je něco, co drží jeho Zlatíčko a působí mu bolest. Jeho Zlatíčko trpělo, to bylo jasné. Nebyl si jist tím, jestli by to mohl zabít, aniž by tím vážně neohrozil život svého Zlatíčka, ale musel se alespoň pokusit. Hned teď.

Svlékl se a vzal si na sebe župan - vždycky sklízel úrodu nahý a krvavý jako novorozenec.

Z velké skříňky na léky vytáhl hojivou masť, kterou mazal svého psa, když ho poškrábala kočka. Vzal si také několik malých náplastí, tamponů a plastický 'Alžbětín límec', který dostal od veterináře. Límec měl bránit tomu, aby si pes zraněné místo nerozdrásal zuby. Dole v suterénu měl malou lékařskou špachtli, kterou použije jako dlahu na zlomenou psí nohu. Ještě tam měl tubu prášků proti bolesti, kdyby náhodou to bláznivé stvoření, dříve než zemře, psovi nějak ublížilo. Když střelí přesně do hlavy, tak obětuje jenom vlasy. Zlatíčko pro něj přece jen znamenalo mnohem víc než nějaké vlasy. Klidně se jich vzdá v zájmu bezpečí svého psa.

Potichu sešel dolů po schodech a do kuchyně. Tam si zul boty a pokračoval tiše dolů po schodech do suterénu, hezky při zdi, aby nevrzaly schody.

Nerozsvítil. Dole u schodů šel doprava do pracovny, šel jistě po hmatu a cítil, jak se mu pod nohama střídají podlahy.

Rukávem zachytil o síť a zaslechl zlostné zaječení čerstvě vykuklené mýry. Už je u stolu. Našel infračervené brýle a nasadil si je. Svět se mu rozzářil zeleně. Chvilku postál a zaposlouchal se do uklidňujících zvuků bublání roztoků v nádržích a do tichého syčení parních čerpadel. Pán temnot - královna temnot.

Mýry poletující volně vzduchem se mu jevily jako zelené šmouhy. Hebká křídla se třepetala ve tmě a jemně se dotýkala jeho obličeje.

Zkontroloval si pistoli. Byla nabitá speciálními náboji ráže 38. Podobné náboje prorazí lebku a pak explodují, což způsobuje okamžitou smrt. Kdyby to stvoření stálo, až on vystřelí, a jestli to střelí shora do hlavy, pak by mohl náboj vletět až do dolní čelisti a explodovat tam, což by roztrhlo celou hrud'

Tiše, tichounce se plížil, kolena pokrčená, nalakované nehty lehce škrábaly po starých prknech. Na písčném podlaze místnosti s hladomornou ho nebylo vůbec slyšet. Tiše, ale ne moc pomalu. Nechtěl, aby jeho pach dorazil k psímu čenichu tam dole ve studni.

Vršek studny zářil zeleně, kameny i vzdálené letorosty na dřevěném víku viděl naprosto ostře. Naklon se, posvit' si na to. Tady je máme. Leželo to zase na boku jako obří garnát. Možná to spí. Zlatíčko se k tomu tulilo, pejsek jistě spí, jen ať není mrtvý.

Hlavu to mělo příhodně nakloněnou. Lákalo ho střelit to do krku a zachránit tak vlasy. Příliš riskantní.

Pan Gumb se naklonil nad okraj studny, čočky jeho infračervených brýlí zíraly dolů. Pistole měla dobré

těžké ústí, báječně se s ní mířilo. Musí ji přidržet v kuželu infravětla. Zamířil světlem do míst, kde vlasy řídnu na spáncích.

Hluk nebo pach, nikdy se to nedozví, ale najednou pes nadskočil, štěkal a vyskakoval nahoru do tmy. Kateřina Baker Martinová po něm hrábla a schovali se oba pod matraci. Pak už viděl jen hrboly pod matrací, vůbec se nedalo odhadnout, co je pes a co je to druhé. Jak tak zíral dolů na infračervený obraz, rozrušilo se mu celkové vnímání. Nevěděl jistě, který z obrysů je Kateřina.

Ale najednou si uvědomil, že viděl, jak pes vyskočil. Měl tudíž nohu v pořádku, a ve stejný okamžik mu všechno došlo. Kateřina Baker Martinová si nemůže dovolit psovi ublížit o nic víc, než by si on dovolil ublížit jí. Jak sladká úleva! Uvědomil si, že ji může klidně střílet do těch jejích zatracených nohou. A až se nebude moci hýbat, klidně jí ustřelí i její mizernou hlavu. Opatrnost není nutná.

Rozsvítil, zapnul úplně všechna světla v suterénu, kterých tu byla záplava. Už se naprosto uklidnil. Uvažoval přesně - při cestě z pracovny dokonce nezapomněl nechat puštěnou vodu, slabý proud stékal do umyvadel, aby se potom v odpadu nic nesráželo.

Jak tak spěchal kolem schodů, připraven jít na věc s reflektorem v ruce, najednou zazvonil zvonek. Zvonek pronikavě drnčel, Gumb se musel na chvíli zastavit a přemýšlet, co to vlastně znamená. Celá léta to neslyšel, vlastně vůbec nevěděl, jestli ještě funguje. Zvonek namontovali u schodiště, aby byl slyšet nahore i dole, a teď vyzváněl, černý kov pokrytý prachem. Zadíval se na zvonek, ten znovu zadrnčel a prach z něj poletoval vzduchem. Někdo stál za dveřmi a tiskl staré tlačítko s nápisem ŘEDITEL.

Určitě odejdou.

Pozvedl reflektor.

Jenže nikdo se k odchodu neměl.

To dole ve studni něco říkalo, ale on si toho nevšímal. Zvonek rámusil, drnčel, oni se snad o ten zvonek opírali.

Raději jdi nahoru a vykoukni. Pistole s dlouhou hlavní se nevejde do kapsy županu. Nechal ji tedy na stole v pracovně.

Byl v půli cesty nahoru po schodech, když zvonek přestal vyvádět. Chvilí vyčkával. Ticho. Přesto se rozhodl, že se dojde podívat. Když procházel kuchyní, ozvalo se bouchání do zadních dveří. Úplně nadskočil. V komoře u zadního vchodu byla opakovačka. Věděl naprosto přesně, že je nabitá.

Dveře dolů do suterénu byly zavřené, takže nikdo neuslyší, jak to tam dole ječí, i kdyby si to chtělo plíce vyrvat, tím si byl jist.

Zase to bouchání. Otevřel dveře na řetěz.

"Zkoušela jsem to vepředu, ale nikdo neotvíral," řekla Clarice Starlingová. "Hledám rodinu paní Lippmanové, nemohl byste mi nějak pomoci?"

"Tady nebydlí," řekl pan Gumb a zavřel dveře. Vydal se znovu ke schodům. Ale bouchání se ozvalo znovu, tentokrát silněji.

Znovu otevřel jen na řetěz.

Ta mladá žena s pootevřenými ústy ukazovala svou identifikační kartu. Stálo na ní FBI. "Nezlobte se, ale musím s vámi mluvit. Hledám rodinu paní Lippmanové. Vím, že tady kdysi bydlela. Nemůžete mi poradit?"

"Paní Lippmanová je už léta mrtvá. Nevím o žádných příbuzných."

"A co třeba nějaký právník nebo účetní? Někdo, kdo by vedl její obchodní záznamy. Vy jste paní Lippmanovou znal?"

"Jen trochu. O co jde?"

"Vyšetřuju smrt Fredriky Bimmelové. A kdo jste vy, prosím?"

"Jack Gordon."

"Neznal jste Fredriku Bimmelovou, když pro paní Lippmanovou pracovala?"

"Ne. Jestli byla velká a tlustá, tak jsem ji párkrát viděl, ale nevím to určitě. Nechtěl jsem být nezdvořilý - zrovna jsem spal... Paní Lippmanová měla právníka, měl bych tady někde mít jeho navštívenku, podívám se po ní. Jestli chcete, pojďte dál. Je mi strašná zima a kočka by mi mohla frknout ven. Ta je jak střela, je venku dřív, než se nadějete."

Šel dozadu do kuchyně ke skřínce se zasouvací přední stěnou. Podíval se do několika přihrádek.

Starlingová překročila práh a z kabelky si vytáhla poznámkový blok.

"To byla úplná hrůza," řekl a přehraboval se ve věcech. "Kdykoli si na to vzpomenu, začnu se třást, nevíte, už někoho mají?"

"Zatím ne, ale snažíme se. Pane Gordone, vy jste po smrti paní Lippmanové tenhle dům koupil?"

"Ano." Gumb obešel stůl a stál zády ke Starlingové. Otevřel zásuvku a začal se v ní přehrabovat.

"Nezůstaly tady po ní nějaké doklady? Třeba obchodní záznamy?"

"Ne, vůbec nic. Má FBI už někoho vytipovaného? Tady na policii to vypadá, že nemají o ničem ani ponětí. Už mají aspoň popis nebo otisky prstů?"

Ze záhybů na zádech županu pana Gumba vyletěl motýl smrtihlav. Usadil se mu na zádech asi do míst, kde bylo srdce, a upravil si křídla.

Starlingová hodila poznámkový blok do kabely.

Pan Gumb. Ještě že mám rozepnutý kabát. Vykrut' se z toho nějak, jdi k telefonu. Ne. On ví, že jsem od FBI, když ho pustím z očí, zabije ji. Oddělá ji. Oni ho najdou, oni ho dostanou. Kde má telefon. Tady není žádný. Zeptej se na telefon. Potřebuješ spojení, pak se na něj vrhni. Přinut' ho, aby si lehnul obličejem k zemi, a počkej na policajty. Udělej to takhle. On už se otáčí.

"Tady je to číslo," řekl. V ruce držel obchodní navštívenku.

Mám si ho vzít? Ne.

"Dobře, děkuji vám, pane Gordone, nemáte náhodou telefon, mohla bych si od vás zavolat?"

Když pokládal navštívenku na stůl, můra roztáhla křídla. Vyletěla zpoza jeho zad kolem hlavy, zatřepetala se mezi nimi a přistála na skřínce nad dřezem.

Podíval se na můru. Z toho, že Starlingová pozorovala jen jeho obličej, pochopil všechno.

Jejich oči se setkaly a poznaly jeden druhého.

Pan Gumb trochu naklonil hlavu na stranu. Usmál se. "V komoře mám bezdrátový telefon. Dojdu vám pro něj."

Ne! Ted'! Sáhla po pistoli, jeden rychlý pohyb, který už provedla tisíckrát, a byla tam, kde přesně měla být, pevně chycená oběma rukama před očima, celý její svět byl teď v jeho obličejí a uprostřed jeho hrudi. "Ani hnout."

Stáhnul rty.

"Tak. Pomalu. Ruce vzhůru."

Dostaň ho ven. Snaž se, aby byl pořád mezi vámi stůl. Ať postupuje dopředu. Venku ho drž obličejem dolů uprostřed silnice s odznakem FBI v ruce.

"Pane Gub... pane Gumbe, jste zatčen, teď půjdete pomalu ven, před dům."

Místo toho odešel z místnosti. Kdyby si sáhnul do kapsy nebo za záda, kdyby spatřila nějakou zbraň, určitě by vystřelila. Ale on prostě jenom tak zmizel z místnosti.

Slyšela ho běžet po schodech do suterénu, takže se rychle rozeběhla ke dveřím vedoucím ke schodišti. Byl pryč, na schodišti zářilo světlo a všude prázdnost. Past. Určitě sedí jako myška někde na schodech. Potom zaslechla ze suterénu vzdálený výkřik.

Neměla schody ráda, vůbec se jí ty schody nelíbily, ale tady nešlo o pocity, musela jednat rychle.

Kateřina Martinová znovu vykřikla, on ji tam teď určitě zabíjí. Starlingová se vydala po schodech dolů. Jednu ruku na zábradlí, druhou nataženou a v ní zbraň. Pistolí pokrývala svůj vyhled, poschodí pod sebou kryté neměla. Rukou se zbraní se snažila hlídat oboje dveře dole u schodů.

V suterénu zářila světla, nemohla projít jedněmi dveřmi, aby přitom neodkryla svá záda druhým, udělej to tedy rychle, doleva směrem k tomu křiku. Už je v místnosti se studnou, podlaha je z písku, rychle prošla dveřmi, oči dokořán jako nikdy v životě. Jediné místo, kde se tady může schovávat, je za studnou.

Pomalu kroužila kolem studny, obě ruce na pistoli, paže natažené před sebou, na spoušti jemný tlak.

Prošla kolem studny, ale nikde nikdo.

Ze studny se linul slabý nárek jako tenký proužek dýmu. Ted' zaštěkal pes. Došla ke studni, oči na dveřích, dostala se k okraji a pohlédla přes otvor. Uviděla dívku, zase se rychle podívala nahoru, pak dolů a řekla, na co byla vycvičená. Uklidnit rukojmí.

"FBI, jste v bezpečí."

"Hovno v bezpečí, má pistoli. Vytáhněte mě ven. VYTÁHNĚTE MĚ VEN!"

"Kateřino, za chvíli budeš v pořádku. Buď zticha. Nevíš, kde je?"

"VYTÁHNĚTE MĚ VEN! KAŠLU VÁM NA TO, KDE JE, CHCI VEN!"

"Vytáhnu tě ven. Buď zticha. Pomoz mi. Buď zticha, ať ho slyším. Zkus to a taky utiš toho psa."

Zaujala útočný postoj za studnou, kryla dveře, srdce jí bušilo a její dech vířil prach na kamenech. Ted' nemohla jít pryč a hledat pomoc pro Kateřinu Martinovou, když nevěděla, kde je Gumb. Pohnula se ke dveřím a zůstala před nimi stát. Viděla trochu na schodiště a trochu do pracovny za ním.

Bud' najde Gumba, nebo musí mít jistotu, že utekl, anebo tady prostě skončí s Kateřinou Martinovou.

Jiné možnosti neměla. Rychlý pohled přes rameno do místnosti se studnou.

"Kateřino, Kateřino. Není tady někde žebřík?"

"Nevím. Probrala jsem se až tady dole. Kyblíky mi sem posílá na provázku."

Ke zdi byla připevněná malá kladka. Nebylo u ní ale žádné lano.

"Kateřino, musím něco najít, abych tě dostala ven. Můžeš chodit?"

"Ano. Nechod'te pryč!"

"Ted' odtud asi na minutu odejdu."

"Ty jedna hnusná bestie, nenechávej mě tady dole, moje matka ti to nandá, co se do tebe vejde..."

"Drž hubu. Buď zticha, ať vůbec něco slyším. Jestli se chceš zachránit, tak ted' na chvíli zmlkni, rozumíš?"

Potom trochu hlasitěji: "Ostatní policisté už tady budou každou chvíli. Ted' bud' zticha. My tě tam dole nenecháme, neboj se."

Musel mít nějaké lano. Kde je? Běž se podívat.

Clarice se rychle přesunula od schodiště ke dveřím pracovny. Dveře jsou vždycky to nejhorší. Musí rychle pohledem přejet celou místnost. Ve skleněných nádržích plavaly příliš povědomé tvary, ale musela být pořád ve střehu, takže ji to ani nešokovalo. Rychle prošla místností kolem nádrží, umyvadel, podél sítě, velké mûry poletovaly všude kolem ní. Ignorovala je.

Došla až k chodbě za pracovnou. I zde svítilo světlo. Za zády jí začala vrčet lednice, rychle se přikrčila do dřepu. Pohledem nad pistolí obsáhla celý prostor. Rychle na chodbu. Neučili ji, jak má rychle očima překontrolovat úplně celou místnost. Na konci chodby byl rozsvícený ateliér. Dostala se k němu kolem zavřených dveří. Místnost byla úplně bílá a ze světlého dubu. Hezky rychle se uklidit ze dveří. Ověř si, jestli jsou všechny figuríny skutečně figurínami. Ano, jsou to jen manekýni. Jediný pohyb, který vidíš v zrcadle, je tvůj vlastní pohyb.

Obrovská skříň s dveřmi dokořán byla prázdná. Vzadu další dveře otevřené do tmy a za ní suterén.

Nikde žádné lano, žádný žebřík. Za ateliérem se už nikde nesvítilo. Zavřela dveře do temné části suterénu, pod kliku dala křeslo a ještě sem přesunula šicí stroj. Kdyby měla jistotu, že se schovává v této části suterénu, mohla by risknout vyjít nahoru a najít telefon.

Vrátila se zpátky do chodby, ještě jsou tu jedny dveře, kolem kterých už jednou prošla. Jdi na tu stranu s klikou. Otevřela dveře jedním rázným pohybem. Dveře práskly o zeď, za nimi nikdo. Stará koupelna. A v ní lano, háky, zvedák. Má jít pro Kateřinu, nebo telefonovat? Tam dole ve studni nebylo možné, aby Kateřinu náhodou zastřelil. Ale jestli zabije Starlingovou, zemře i Kateřina. Kateřinu si prostě musíš vzít k telefonu.

Starlingová nechtěla zůstat v koupelně dlouho. Mohl by přijít ke dveřím a oddělat ji. Podívala se na obě strany a sklonila se pro lano. V místnosti stála obrovská vana. Byla až po okraj naplněná nějakou ztvrdlou rudofialovou sádro. Ze sádry vyčnívala ruka až po zápěstí, ruka byla celá tmavá a scvrklá, nehty nalakované narůžovo. Na zápěstí byly elegantní hodinky. Starlingová vnímala všechno najednou - lano, vanu, ruku, hodinky.

Malá mûra jí zakroužila těsně u obličeje a byla to poslední, co viděla, protože všechna světla najednou zhasla.

Srdce se jí tak rozbušilo, že se jí začal třást celý hrudník i obě paže. Ze tmy se jí zatočila hlava, musím se něčeho chytnout, okraj vany. Koupelna. Musíš z koupelny pryč. Jestli najde tyhle dveře, může vzít pistolí a všechno to tu rozstřílet. Proboha živého, běž odtud pryč. Běž ven, dolů do chodby. Cožpak zhasnul úplně všude? Ano, všechno. Musel vypnout pojistky, určitě zatáhnul hlavní páku jističe. Kde může být jistič? Kde tak bývá skříň s pojistkami? U schodiště. V takových domech bývá většinou někde u schodů. Jestli je to tak, přijde od schodů. Je tedy mezi ní a Kateřinou.

Kateřina Martinov začala zase vyvadet.

M tady čekat? Třeba naveky? Mořn je pryč. Nemá ale jistotu, ře j někdo přijde na pomoc. Ale ano, m. Brzy m začnou pohřšovt. Dnes večer. Schody jsou tm směrem, odkud přichází křik. Tak do toho.

Potichu se pohnula. Ramenem se otrla o zeď, ale naprosto bezhluch, jednu ruku natařenou před sebou, pistoli v úrovni pasu, na chodbě si ji dala blízko k sobě. Teď do pracovny. Vyctla před sebou voln prostor, otevřenou místnost. V podřepu se posunovala do místnosti, ruce před sebou, ob ei na pistoli. Vš přece, kde je pistole, těsně v úrovni ei. Stj, poslouchej. Hlava, tělo a paře se j otáčely souasn jako střeleck oton vř. Stj, poslouchej.

V naprost tmě bylo slyšet jenom syen parních čerpadel a bublání vody.

Na chřp uctla intenzivn koř pach.

Kateřina řlela.

U zdi naproti n stl pan Gumb s brýlemi na ei. Nehrozilo nebezpečí, ře by do něj mohla vrazit - byl mezi nimi velk pracovn stůl. Pohrval si s infraervenm světlem a přejížděl kuřelem paprsku nahoru a dolů po její postav. Byla přlš sthl, aby mu mohla být něčím prospšn. Vzpomněl si ale na vlasy, tam v kuchyni vypadaly ndhern, netrvalo by to ani minutku. Mohl by je stáhnout teď hned. Nasadit si je.

Mohl by se naklonit přes okraj studny s těmi vlasy na hlavě a zavolat na to dole: "Překvapen!"

Bavil se tím, jak se plřila místností. Teď stála bokem k umyvadlům, natařovala se za zvukem vkřk, pistoli před sebou. Bylo by docela vzruřujc ji tady takhle honit dlouho, předlouho - jeřt nikdy tady neměl nic ozbrojeného. To by tedy byla maximln zábava. Bohuřel na to není čas. řkoda.

Výstřel do obličeje postačí a na dva a půl metru to bude hračka. Teď.

Natáhl pistoli, pozvedl, cvak, cvak. Postava před ním se rozostřila, dva zelen záblesky v ei, pistole mu vyskočila z ruky a podlaha ho tvrd udeřila do zad. Světlo pořád zářilo a viděl strop. Starlingov leřela na podlaze, oslepena záblesky, v uřch j zvonilo, výstřely z pistolí ji naprosto ohluřily. Pustila se v t tmě do prce, ani jeden z nich teď nemohl nic slyšet. Vyprzdnila zásobník a hmatem si ověřila, ře jsou vřechny nábojnice przdn. Vyndat zásobník, vycvaknout, otočit, nabt, zavt, zavt cylindr. Vyplila tyřkrt. Dvě rány a pak dalř dvě. On vystřelil jednou. Nařla jeřt dvě dobr patrony, kter by mohla pouřt. Kam si je m ztm dát? Do pouzdra. Leřela potichu. Nebo se m pohnout dřív, neř se mu vrátí sluch?

Zvuk odjřtovanho revolveru se nedá s ničím jiným splést. Vyplila směrem, odkud ten zvuk zaslechla, neviděla vůbec nic, jen záblesky výstřelů. Douřala, ře on bude plt řpatnm směrem, ona uvidí, odkud vyřlehla střelba, a bude moci tm směrem vystřelit. Vracel se j sluch, v uřch j sice pořád jeřt zvonilo, ale uř slyřela.

Co to bylo za zvuk? řepot? Jako kdyř vře voda v konvici, ale přeruřovan. Co to jenom je? Jakoby lidsk dech. To dělám já? Ne. Dřhala na podlahu a vlny jejího horkého dechu se j vracely do obličeje. Pozor, abys nezvřila prach, nesmř kýchnout! Je to lidsk dech př porann hrudníku. Dostal ránu do hrudi. Uili ji ve řkole, jak takovou ránu ořetřt. Přes porann hrudník se m přehodit nepromokav plřt, igelitov sáček nebo něco, co nepropouřt vzduch, a pevn uvázat. To proto, aby se mohly plíce znovu naplnit. Takře ho asi střelila do hrudi? Co m dělat teď? Nechat ho leřet a vykrvácet. Počkat. Nedělat vůbec nic.

Starlingovou bodalo ve tváří. Nedotkala se jí. Jestli krvácela, netřela, aby měla kluzk prsty.

Ze studny se zase ozvalo naříkání, Kateřina tam vzlykala a něco mumlala. Starlingov ale musela čekat. Nemohla Kateřině odpovědět. Nemohla nic řt, ani se pohnout.

Neviditeln světlo pana Gumba zářilo pořád na strop. Pokouřel se ho posunout, ale nemohl, protože nedokázal pohnout hlavou. Obrovsk malajsk msn mřa ltala těsně pod stropem, vletla do kuřelu infračerveného světla a začala v něm krouřit. Pulzující stěny, kter vrhala její křídla na strop, obrovsk stěny, viděl jenom pan Gumb.

Do chrčení ve tmě se ozval hrozn spav hlas pana Gumba: "Jak... to je... být... tak... hrozn krsn?" A dalř zvuk. Zabubln, zachroptn a sípání náhle ustalo.

Starlingov podobn zvuk dobr znala. Uř ho jednou zaslechla v nemocnici, kdyř j umíral otec.

Nahmtla okraj stolu a postavila se na nohy. Hmatem hledala cestu a kráčela za zvukem Kateřinna

hlasu, našla schodiště a vyšla ve tmě nahoru.

Ta cesta jí připadala hrozně dlouhá. V kuchyňské zásuvce našla svíčku. Objevila skříň s pojistkami vedle schodiště, a až nadskočila leknutím, když rozsvítila. Aby se dostal k pojistkám a zhasnul, musel odejít ze suterénu někudy jinudy a projít těsně kolem ní.

Clarice se nejprve musela přesvědčit, je-li doopravdy mrtvý. Počkala, až si oči přivyknou na světlo, a vrátila se zpátky do pracovny. Byla přesto velice opatrná. Pod pracovním stolem vyčnívaly natažené bosé nohy. Očima pořád hlídala jeho ruku s pistolí až do chvíle, než pistolí odkopla. Měl otevřené oči. Byl mrtvý, měl prostřelenou pravou stranou hrudníku a pod jeho tělem bylo tratoliště krve. Vzal si na sebe pár věcí ze skříně v ateliéru, a Starlingová se na něj nevydržela dívat příliš dlouho.

Přešla k umyvadlu, položila pistolí na stůl, nechala si stékat studenou vodu po zápěstích a otřela si mokřýma rukama obličej. Žádná krev. Můry se hromadily kolem světla a tloukly o sebe křídly.

Překročila mrtvé tělo a sebrala jeho pistolí.

U studny řekla: "Kateřino, je mrtvý. Už ti neublíží. Půjdu nahoru zatelefonovat..."

"Ne. CHCI VEN! CHCI VEN! CHCI VEN!"

"Poslouchej mě. Je mrtvý. Tady je jeho pistole. Vzpomínáš si na ni? Jdu teď zavolat policii a hasiče. Asi bych tě nedokázala sama vytáhnout, mohla bys spadnout zpátky. Jen jim zatelefonuju a hned se sem k tobě vrátím a počkám tady s tebou. Oukej? Oukej. Udělej něco s tím psem, ať je zticha."

Místní televizní společnost dorazila chvíli po hasičích a těsně před oddíly belvederské policie. Kapitán velící hasičům byl vzteky bez sebe ze světél reflektorů a vyhnal televizní štáb pryč ze schodů a ze suterénu, zatímco vytahovali Kateřinu Martinovou. Zvedáku pana Gumba nedůvěřovali. Jeden z hasičů se spustil do studny pro Kateřinu a posadil ji na záchranářskou židličku. Kateřinu vytáhli nahoru se psem v náručí, nechala si ho u sebe i v sanitce.

V nemocnici dali psovi obojek a vodítko a nechtěli ho vpustit dovnitř. Jeden z hasičů, pověřený odvozem psa do místního útulku, si ho místo toho vzal k sobě domů.

K A P I T O L A

57

NA STÁTNÍM LETIŠTI ve Washingtonu čekalo asi padesát lidí na noční let z Columbus City ve státě Ohio. Většina z nich šla naproti svým příbuzným. Jak tam postávali, vypadali dost ospale a mrzutě a několika z nich vykukovaly zpod saka cípy od košile.

V davu byla také Ardellia Mappová a podařilo se jí zahlédnout Clarice, jak vystupovala z letadla. Byla bledá jako stěna a pod očima měla tmavé kruhy. Přes tvář se jí táhly černé šmouhy střelného prachu. Starlingová Mappovou uviděla a obě se objaly.

"Ahoj, kámo," řekla Mappová, "tak vypátrala jsi tam vůbec něco?"

Starlingová zavrtěla hlavou.

"Jeff je v dodávce. Jedeme domů."

Byl tam také Jack Crawford, zaparkoval auto hned za dodávkou v odstavném pruhu pro osobní vozy. Celou předešlou noc strávil s příbuznými Belly.

"Já...", začal. "Vy sama nejlíp víte, co jste dokázala. Po odpalu jste proběhla všechny mety až zpátky domů, děvče." Dotkl se její tváře. "Co je tohle?"

"Vyhořelý střelný prach. Doktor říkal, že to za pár dnů zmizí samo, že bude lepší nechat to tak, než se v tom nějak šťourat."

Crawford si ji přitáhl k sobě a pevněji k sobě přivinul - jen na malou chvíli, jen vteřinku, potom ji odtáhl a políbil na čelo. "Vy sama dobře víte, co jste dokázala," opakoval. "Jed'te teď domů. Prospěte se. Spěte

tak dlouho, jak to půjde. Promluvíme si spolu někdy zítra."

Nová odposlechová dodávka byla velice pohodlná, zařídili ji pro dlouhé výjezdy. Starlingová s Mappovou seděly vzadu v hlubokých sedadlech.

Jeff jel trochu rázněji, když ve voze nebyl Jack Crawford. Do Quantika dorazili ve slušném čase. Starlingová zavřela oči, hned jak se rozjeli. Po několika kilometrech jí Mappová poklepala na koleno. Otevřela dvě malé lahve coly. Podala jednu Starlingové a z kabelky vytáhla malou lahvičku Jacka Danielse.

Obě si daly loká coly a dolily do lahví whisky. Potom každá ucpala hrdlo lahve palcem, zatřáslы lahvemi a rychle srkaly unikající pěnu.

"Áaaach," vzdychla Starlingová.

"Nepolijte to tam," řekl Jeff.

"Neměj strach, Jeffe," odpověděla Mappová. Šeptala Starlingové: "Měla bys vidět tohoto Jeffa, když na mě musel chvíli počkat před obchodem s lihovinami. Tvářil se jako zkušený pašerák." Whisky začínala pomalu působit. Starlingová se zabořila hlouběji do sedadla a teprve pak se jí Mappová zeptala: "Tak jak jsi na tom, Clarice?"

"Ardelie, to bych sama ráda věděla."

"Už tam nemusíš, že ne?"

"Možná příští týden, ale nejspíš už ne. Z Columbusu přijel prokurátor a mluvil s policajty v Belvederu. Nechala jsem tam místopřísežné prohlášení."

"Mám několik dobrých zpráv," řekla Mappová. "Senátorka Martinová telefonuje celý večer z Bethesdy - to víš, že Kateřinu odvezli do Bethesdy? Je v pořádku. Fyzicky jí nijak neublížil. Emocionální šok zatím ještě nemohou potvrdit, je tam na pozorování. Se školou si nedělej starosti.

Volal Crawford i Brigham. Pohovor zrušili. Krendler požádal, aby jeho příkaz zrušili. Tihle lidé mají srdce jako ta falešná sladká BB. "Starlingová - nemysli si, že teď začneš odpočívat. Nemusíš sice zítra v osm hodin na zkoušku z pátrání a zatýkání, ale budeš ji skládat v pondělí. Hned po ní přijde test z tělesné výchovy. Přes víkend se budeme učit."

Lahvičky dopily, když přijížděly ke Quantiku, a důkaz pohřbily v popelnici na odstavném parkovišti.

"Ten Pilcher, doktor Pilcher ze Smithsonianova muzea, volal celkem třikrát. Musela jsem mu slíbit, že ti určitě řeknu, že telefonoval."

"Není to žádný doktor."

"Myslíš, že by z toho mohlo něco být?"

"Možná, ještě nevím."

"Jak tak mluvil, mohla by s ním být docela zábava. Přišla jsem na to, že na mužích je nejdůležitější, jestli jsou zábavní, myslím kromě toho, kolik mají peněz a jak s tebou všeobecně nakládají."

"Ano, ještě vychování, to nemůžeš vynechat."

"Přesně tak. Kéž bych vždycky natrefila na nějakýho pacholka s dobrým vychováním."

Starlingová se jako zombie vplížila ze sprchy do postele.

Mappová nechala ještě chvíli svítit lampičku, než se dech Starlingové úplně zklidnil. Ve spaní sebou Clarice několikrát trhla, sval v tváři se jí stahoval a jednou otevřela dokořán oči.

Mappová se probudila chvíli před rozbřeskem s pocitem, že je v pokoji sama. Rozsvítila, Clarice v posteli nebyla. V místnosti nebyl ani jeden pytel se špinavým prádlem, takže Mappová věděla, kde má hledat.

Starlingovou v prádelně našla - dřímala v klidném pobrukování pračky a všude kolem ní se linula vůně pracího prášku, bělidla a avivážních prostředků. Starlingová vystudovala psychologii, Mappová práva, ale Mappové teď bylo jasné, že rytmus pračky připomínal velké srdce a vlnění vody vydávalo přesně ty zvuky, které slyší nenarozené dítě - naše poslední vzpomínka na klid a mír.

JACK CRAWFORD se probudil časně zrána na pohovce ve své studovně. Zaslechl chrápání příbuzných po domě. Ted' v tom klidném ranním okamžiku, dříve nežli na něj dolehne tíha celého dne, mu přišla na mysl nikoli Bellina smrt, ale poslední slova, která mu řekla. Její oči byly přitom klidné a jasné:

"Co se to děje na dvoře?"

Vzal Bellinu naběračku na zrní, vyšel jen tak v pyžamu ven a nasypal ptákům, jak jí slíbil. Nechal na stole vzkaz pro spící příbuzné a opustil dům ještě před svítáním. Crawford vycházel s Bellinými příbuznými vždycky víceméně dobře a ted' mu bylo milé, když byl v domě ruch, ale do Quantika odjížděl docela rád. V kanceláři si prošel zprávy došlé v noci a sledoval ranní televizní zprávy. Clarice přitiskla nos na skleněnou výplň dveří. Shodil ze židle stoh papírů, aby si měla kam sednout, a sledovali zprávy společně. Neřekli při tom ani slovo. Zprávy probíhaly následovně:

Nejprve průčelí starého domu Jame Gumba v Belvederu s prázdným prostorem pro obchod a pomalovaná okna pokrytá těžkými mřížemi. Starlingová dům stěží poznávala.

Televizní reportér nazval dům "žalářem hrůzy".

Směsice krátkých záběrů - suterén a studna, fotoaparáty a televizní kamery, rozzlobení hasiči vyhazující novináře. Můry šílené z televizních reflektorů nalétávaly na světla. Jedna omráčená leží na podlaze, křídla se třepetají v poslední křeči.

Kateřina Martinová odmítá nosítka a kráčí do sanitky, kolem ramen má kabát policisty, mezi klopami kabátu vykukuje pes.

Pohled ze strany na Starlingovou, jak spěchá k autu, hlavu skloněnou, ruce v kapsách kabátu.

Film vystříhali, aby nebyly vidět některé hrůzy nahánějící záběry. V zadní části suterénu kamery ukázaly jen nízké, vápnem poprášené prahy místností, kam Gumb ukrýval zbytky svých obětí. Počet těl nalezených v této části suterénu činil zatím šest.

Crawford zaslechl, jak Starlingová dvakrát prudce vydechla nosem. Zprávy přerušila reklama.

"Dobré jitro, Starlingová."

"Dobrý den," řekla, jako by už ráno bylo dávno pryč.

"Prokurátor z Columbusu mi v noci faxoval vaše místopřísežné prohlášení. Budete muset podepsat několik kopií... Takže vy jste šla z domu Fredriky Bimmelové za Stacy Hubkovou, pak jste se vydala za paní Burdinovou v Richardsově módním salonu, pro který Bimmelová šila, a ta paní Burdinová vám dala adresu na starou paní Lippmanovou, což byl tenhle dům."

Starlingová přikývla. "Stacy Hubková tam Fredriku několikrát vyzvedávala, ale řídil Stacyin přítel, a vysvětlila mi všechno dost zmateně. Paní Burdinová mi dala přesnou adresu."

"Ta paní Burdinová se nezmiňovala, že by u paní Lippmanové někdy viděla nějakého muže?"

"Ne."

Televizní zprávy ukázaly šot z námořní nemocnice v Bethesdy. Obličej senátorky Martinové zarámovaný okénkem limuzíny.

"Kateřina byla včera večer docela při smyslech, ano. Ted' právě spí, dali jí sedativa. Je to opravdu dar z nebes. Ne, už jsem vám to jednou řekla - utrpěla šok, ale jinak je v pořádku. Je jen trochu poškrábaná a má zlomený prst. A je dost dehydrovaná. Děkuji vám." Pokynula svému řidiči. "Děkuji vám. O tom psu se mi včera večer zmiňovala, ale ještě nevím, co s ním uděláme, my už totiž máme psy dva."

Reportáž končila pohovorem s odborníkem na stresy, který řekl, že obecně vzato je vše v pořádku a že si během dne s Kateřinou Martinovou promluví, aby mohl potvrdit případné emocioální otřesy. Crawford vypnul televizi.

"Jak toho využijete, Starlingová?"

"Nerozumím... vy snad taky, ne?"

Crawford přikývl a pomalu pokračoval: "Senátorka Martinová v noci volala. Chce vás navštívit. Stejně tak Kateřina, hned jak bude moci cestovat."

"Jsem pořád doma."

"Taky Krendler sem chce přijet. Požádal mne, abych jeho rozkaz stáhnul."

"Když tak o tom přemýšlím, tak přece jen občas doma nebývám."

"Dám vám jednu radu zdarma - využijte senátorky Martinové. Nechte jí, ať vám vypráví, jak moc je vám zavázaná, ať vyloží svoje karty. Udělejte to brzy. Vděčnost má totiž velice krátký život. Budete senátorku určitě potřebovat při vašem stylu jednání."

"To říká Ardella taky."

"Vaše spolubydlící Mappová? Inspektor mi říkal, že se Mappová rozhodla všechno do vás nahustit na dodatečné pondělní zkoušky. Vede o bod a půl před svým úhlavním nepřítelem Strigfellowem, tak mi to říkali."

"To kvůli závěrečné řeči?"

"Je tvrdý, ten Stringfellow - prohlásil, že se o to nedá připravit."

"Měl by se spokojit s tím, co má."

V hromadě věcí na Crawfordově stole leželo skládací kuře dr. Lectera. Crawford je zatahal za ocásek a kuře začalo zobat.

"Lecter se prostě vypařil - je první na všech seznamech hledaných osob," řekl. "Ještě si pobude asi nějakou chvíli na svobodě. Mimo službu byste si měla osvojit jisté dobré návyky."

Přikývla.

"Teď má asi dost práce," řekl Crawford, "ale až bude mít po všem, bude se možná chtít zabavit. Měli bychom si ujasnit jednu věc: Mějte na paměti, že by mohl něco provést vám stejně tak jako komukoli jinému."

"Mám dojem, že by mne nikdy nijak zákeřně nenapadl - je to nezdvořilý a nemohl by se mě na spoustu věcí vyptávat, ale určitě by mi mohl něco provést ve chvíli, kdybych ho začala nudit."

"Jak vám říkám, osvojte si určité návyky. Až tenhle případ skončí a odevzdáte svou kartu - žádné telefonické informace, kde se zrovna nacházíte, pokud nebudete mít jasno, s kým mluvíte. Jestli vám to nebude vadit, připojím vám na telefon odposlech. Přístroj bude naprosto soukromý, pokud nestisknete tlačítko na odposlech."

"Myslím, že po mně nepůjde, pane Crawforde."

"Slyšela jste, co jsem vám říkal?"

"Ano, slyšela."

"Vezměte si to svoje místopřísežné prohlášení a ještě jednou si to projděte. Budete-li chtít, můžete něco změnit nebo přidat. Až s tím skončíte, ověříme tady váš podpis. Starlingová, jsem na vás hrdý. Stejně tak Brigham a zrovna tak ředitel." Vyznělo to dost škrobeně, i když to neměl v úmyslu.

Doprovodil ji ke dveřím. Vydala se z jeho kanceláře do pusté chodby. Ještě ji stačil ze svého ledovce smutku pochválit: "Starlingová, váš otec vás pozoruje."

K A P I T O L A

59

JAME GUMB byl zprávou číslo jedna ještě dlouho poté, co ho pohřbili.

Reportéři shromažďovali různé informace o jeho životě a úvodem většinou uváděli záznamy z okresu Sacramento.

Jeho matka ho nosila asi měsíc pod srdcem, když soutěžila o titul Miss Sacramento 1948. Nijak zvlášť se neprosadila. Jméno "Jame" na jeho rodném listě vzniklo jistě chybným zápisem do úředního záznamu, ale nikdo se už neobtěžoval ho nějak opravovat.

Jameově matce se nepodařilo stát se herečkou, a tak začala propadat alkoholismu. Gumbovi byly dva roky a úřady v Los Angeles ho umístily do dětského domova.

Minimálně dva odborné časopisy vysvědovaly, že pravděpodobně právě v jeho nešťastném dětství lze spatřovat příčinu toho, proč v suterénu svého domu zabíjel ženy a stahoval z nich kůže. Ani jedinkrát se v žádném z obou článků neobjevila slova jako "zlý" nebo "šílený".

Film ze soutěže o titul Miss, který dospělý Gumb rád sledoval, zachycoval skutečně jeho matku, ale žena na plovárně jeho matkou nebyla, což prokázala dodatečná měření.

Když bylo Gumbovi deset, vzali ho k sobě z dětského domova jeho babička a dědeček. O dva roky později je oba zabil.

Během pobytu v psychiatrické léčebně pro mladistvé delikventy se vyučil krejčím. Pro toto povolání vykazoval mimořádný talent.

Záznamy o Gumbově zaměstnání nejsou úplné a jsou často přerušované. Reportéři vyhledali přinejmenším dvě restaurace, kde zpracovával účetnictví, a sporadicky pracoval také v obchodech s oděvy. Nebylo prokázáno, že v této době zabíjel, ale Benjamin Raspail tvrdil, že ano.

V době, kdy se seznámil s Raspilem, pracoval Gumb v obchodě s kuriozitami, kde vyráběl ornamenty z motýlích křídel, a nějakou dobu s tímto hudebníkem i žil. Právě od té doby se datuje Gumbova posedlost motýly a můrami a jejich životními cykly a proměnami.

Když ho Raspail kvůli Klausovi opustil, Gumb Klause zabil, uřízl mu hlavu a stáhl mu z těla kus kůže. Později narazil na Raspaila na východě. Raspaila vždycky vzrušovali zkažení chlapci, a tak Gumba představil dr. Lecterovi.

Asi týden po Gumbově smrti se FBI podařilo od některých Raspailových příbuzných získat nahrávky Raspailových terapeutických návštěv u dr. Lectera.

Všechny nahrávky terapeutických sezení byly předány příbuzným ke zničení před několika lety, kdy prohlásili dr. Lectera za nepřítel. Raspailovi příbuzní pásky nezničili, protože doufali, že je jednou použijí pro napadení Raspailovy závěti. Už je dávno nebavilo poslouchat ty nudné Raspailovy vzpomínky ze školních let. Když se rozvířily zprávy o Jame Gumbovi, Raspailova rodina si poslechla všechno.

Příbuzní zavolali právníka Everetta Yowa a vyhrožovali mu, že pásky použijí, když neobnoví řízení ve věci poslední vůle. Teprve potom zatelefonoval Yow Clarice Starlingové.

Na pásce je také zaznamenáno poslední sezení, kdy Lecter Raspaila zabil. A co víc, nahrávka obsahovala všechny informace, které Raspail Lecterovi o Jame Gumbovi sdělil.

Raspail dr. Lecterovi řekl, že Gumb je přímo posedlý můrami, že už v minulosti stahoval z lidí kůže, že zabil Klause, že pracoval pro pana Hidea a jeho firmu s koženými oděvy v Calumet City, ale peníze bral od nějaké staré paní v Belvederu v Ohio, která dělala pro pana Hidea podšívky. Raspail předpověděl, že jednoho dne si Gumb vezme úplně všechno, co ta stará paní má.

"Když si Lecter přečetl, že první oběť byla z Belvederu a že byla stažena z kůže, musel naprosto přesně vědět, kdo to dělá," řekl Crawford Starlingové, když spolu poslouchali nahrávku. "Kdyby se do toho všeho nezamotal Chilton, Gumba by vám vydal a sám by z toho vyšel jako génius."

"Dělal určité nářky, napsal mi do spisu, že místa nálezů a únosů jsou podezřele nahodilá," řekla Starlingová. "A v Memphisu se mě zeptal, jestli šiju. Co chtěl, aby se ještě stalo?"

"Chtěl se bavit," řekl Crawford, "už se takhle baví moc dlouho, opravdu už moc dlouho."

Nenašel se žádný jiný záznam o Jame Gumbovi. O jeho životě po Raspailově smrti se ví jen útržkovitě z obchodní korespondence, potvrzení plynářů, z rozhovorů s majiteli butiků.

Paní Lippmanová zemřela na Floridě, kde byla s Gumbem na výletě. Dědil on - starý dům v obytné čtvrti, prázdný obchod, obrovský suterén a slušný obnos peněz. Přestal pracovat pro pana Hidea, ale ještě chvíli si držel byt v Calumet City a používal tuto adresu pro obchodní styky na jméno John Grant. Ponechal si své oblíbené zákazníky a dál objížděl všechny možné butiky v zemi, jako to dělal pro pana Hidea, a sbíral míry na oděvy, jež zhotovoval v Belvederu. Svých výjezdů využíval jednak k vyhledávání obětí, jednak aby se jich zbavil, když mu posloužily k jeho účelu. Hnědá dodávka křižovala dálnice s ušitými koženými oděvy, pohupujícími se na ramínkách nad igelitovým pytlím na podlaze.

Suterén domu mu poskytoval ničím neomezenou svobodu. Prostor pro práci i hry. Nejprve si jenom hrál - honil mladé ženy černým bludištěm, vytvářel si okouzlující scény ve skrytých místnostech domu, které po hrátkách zapečetil a dveře otevřel po nějaké době jen proto, aby tam naházal trochu vápna.

Fredrica Bimmelová - začala, paní Lippmanové vypomáhat v posledním roce života staré paní. Fredrica

se seznámila s Jame Gumbem, když si vyzvedávala šití u paní Lippmanové. Fredrica Bimmelová nebyla první ženou, kterou zabil, ale byla první, kterou zabil kvůli její kůži.

Mezi jeho věcmi se našly dopisy, které psala Fredrica Bimmelová Gumbovi.

Starlingová četla dopisy jen s velkým přemáháním. Bylo v nich totiž tolik naděje, tak zoufale ho potřebovala. Ve svých odpovědích reagovala na jeho projevy náklonnosti: "Nejdražší tajný příteli mého srdce, miluju tě - nikdy jsem si nemyslela, že ti to vůbec řeknu. A už vůbec ne, že ti to řeknu jako odpověď na tvoje vyznání."

Kdy se prozradil? Objevila vůbec někdy ty hrůzy v suterénu? Jak se asi tvářila, když se náhle změnil, jak dlouho ji pak ještě nechal naživu?

Co je nejhorší, Fredrica a Gumb byli skutečně přáteli až do poslední chvíle - ještě ze studny mu poslala vzkaz.

Bulvární plátky daly Gumbovi přezdívku pan Hide, a protože jim bylo trapně, že si nedokázaly vymyslet jiné jméno, začaly omílat celou historii znovu dokola.

V bezpečí Quantika neměla Starlingová s tiskem nic společného, ale podřadnější listy se otřely i o ni.

National Tattler koupil od dr. Fredericka Chiltona nahrávku rozhovoru Starlingové s dr. Hannibalem Lecterem. Tattler uvedl jejich rozhovor titulkem "Draculova nevěsta" a dodal komentář, že Starlingová dělala Lecterovi zřetelné sexuální návrhy výměnou za informace od něj. List dále tlumočil Starlingové nabídku od časopisu Sametové rozhovory: časopis pro sex po telefonu.

Časopis People měl o Starlingové krátkou a příjemnou poznámku - použil fotografie z Univerzity of Virginia a z Luteránského domova v Bozemanu. Nejhezčí fotka byla, jak sedí na koni. Byla to Hannah, když už byla starší, a táhla vozík plný dětí.

Starlingová si fotku vystříhla a dala si ji do peněženky. To jediné jí zbylo.

Cítila se už mnohem lépe.

K A P I T O L A

60

ARDELIA MAPPOVA byla skvělá soukromá učitelka - při přednášce si dokázala vytipovat otázky k testům dříve, nežli gepard spatří svou kořist - ale nebyla tak rychlý běžec. Starlingová si to vysvětlovala tak, že má hlavu příliš přeplněnou fakty.

Na běžecké trati Starlingové nestačila a dohonila ji až u staříckého modelu letadla DC 6, kterého FBI používá pro simulaci únosu. Byla neděle ráno. Už dva dny ležely v knihách a bledé slunce jim dělalo dobře.

"Takže co ti Pilcher telefonoval?" zeptala se Mappová a opírala se o podvozek.

"Má se sestrou nějaký domek na Chesapeake."

"No a?"

"Jeho sestra je tam s dětmi a psy a možná se svým manželem."

"Takže?"

"Pilch má tu druhou část domu. Chce, abychom tam příští víkend zajeli. Je tam spousta pokojů, říkal. Tolik pokojů, kolik jen člověk může potřebovat', tak nějak to říkal. Jeho sestra mi zavolá a pozve mě, říkal."

"Neblázni. Netušila jsem, že tohle lidi ještě dělají."

"Vymyslel následující roztomilý scénář - žádné zmatky, teplé oblečení a toulky po pláži, potom domů, tam oheň v krbu a všude kolem tebe psi s packami od písku."

"Idylka, hmm, velké tlapy od písku, pokračuj."

"Je to trochu moc vzhledem k tomu, že jsme spolu ještě neměli ani rande. Tvrdí, že když je hodně zima, je ze všeho nejlepší spát se dvěma nebo třemi psy. Říká, že mají dost psů, aby byli na každého dva."

"Pilcher to na tebe zkouší s tím starým dobrým trikem se psy a tys tak trochu naletěla, co?"

"Tvrdí, že dobře vaří. Říká to o něm i jeho sestra."

"Takže ona už ti volala?"

"Jo."

"Jak ti připadala?"

"Dobrá. Jako by bydlela na druhém konci domu."

"Cos jí řekla?"

"Řekla jsem: ‚Ano, děkuji mnohokrát!‘."

"Dobře," řekla Mappová. "To je moc dobře. Sněž trochu krabů. Popadni Pilchera a líbej se s ním. Buď hodně vášnivá."

K A P I T O L A

61

ČÍŠNÍK HOTELU MARCUS před sebou tlačil vozík po vysokém koberci.

Před apartmá číslo 91 se zastavil a tiše zatřáskl prstem v rukavici. Pokýval hlavou a zaklepal znovu, trochu silněji, aby přerušil hudbu uvnitř - Bach, Variace pro dva a tři party, u klavíru Glenn Gould.

"Vstupte."

U psacího stolu seděl muž v županu s obvazem kolem nosu.

"Dejte to k oknu. Mohu se podívat na to víno?"

Číšník mu je přinesl. Muž si víno podržel ve svědč lampy a hrdlem lahve se dotkl tváře.

"Otevřete ho, ale nedávejte do ledu," řekl a na účet připsal velkodušné spropitné. "Zatím nebudu ochutnávat."

Nechtěl, aby mu číšník nalil víno - něco se mu nezdálo na pachu jeho řemínku u náramkových hodinek. Dr. Lecter byl ve skvělé náladě. Celý týden mu uplynul v klidu. Vzhled se mu už začínal upravovat a jakmile se vyhojí a zmizí některé barevné skvrny, bude moci stáhnout obvazy a nechat se vyfotit na pas. Veškerou práci si provedl sám - malé injekce silikonu do nosu. Na silikonové želé nemusel mít předpis, ale na podkožní injekce a novokain ano. Tyto nesnáze překonal tak, že ukradl předpis z přepážky v jedné rušné lékárně blízko nemocnice. Vymazal písmo lékaře na předpisu opravovačem chyb na psací stroje a udělal fotokopii prázdného receptu. První předpis, který pak sám napsal, byla kopie toho, co ukradl v lékárně. Později jej do lékárny vrátil, aby nic nechybělo.

Rysy hlupáka v jeho hezky modelovaném obličejí ho mrzely a navíc mu bylo jasné, že silikon se začne pod kůží pohybovat, jestli nebude dost opatrný, ale věděl, že s tímhle vydrží, než se dostane bezpečně do Ria.

Když ho jeho záliby naprosto pohltily - dlouho před svým prvním zatčením - zaopatřil se dr. Lecter pro případ, kdyby musel utíkat. Ve zdi jedné víkendové chaty na březích řeky Susquehanna byly peníze a doklady jedné osoby, včetně pasu a kosmetických pomůcek, které bude potřebovat, aby vypadal jako fotografie v pasu. Pasu už brzy vyprší platnost, ale dal by se velice rychle nechat prodloužit.

Rád by prošel celnicí jako člen nějakého zájezdu s velkou turistickou plackou na hrudi, a proto se už přihlásil do výpravy s trochu příšerným názvem "Nádhery Jižní Ameriky". S touto výpravou se dostane až do Ria.

Nezapomněl napsat šek na zesnulého Lloyda Wymana pro hotelový účet, čímž získal nějakých pět dnů navíc, nežli šek projde bankou. Bylo to jistější než nechat projet kartu Amex počítačem.

Dnes večer vyřizoval korespondenci, kterou chtěl poslat přes jednu zásilkovou službu v Londýně.

Nejdříve ze všeho poslal Barneyemu velkorysou peněžní částku a vzkaz s poděkováním za četné laskavosti, jež Lecterovi v ústavu prokazoval.

Dále sepsal policejní ochrance krátký vzkaz pro dr. Fredericka Chiltona. Ve vzkazu sliboval, že brzy

pocít dr. Chiltona svou návštěvou. Po této návštěvě - psal dál - by se nemocnici docela vyplatilo, aby instrukce ohledně výživy dr. Chiltona byly vytetovány přímo na čelo dr. Chiltonovi. Ušetří se tím dost papírování.

Nalil si sklenici vynikajícího Batard-Montrachet a oslovil Clarice Starlingovou:

Tak co, Clarice, už přestala jehňátka naříkat? Dlužíte mi jednu odpověď, to dobře víte, a já bych se ji rád dozvěděl. Stačil by inzerát do celostátního vydání Timesů nebo International Herald-Tribune každého prvního v měsíci. Ještě lepší by bylo dát to do China Mail.

Nezaskočí mne, ať už vaše odpověď bude ano, či ne. Jehňátka teď na čas zmlknou. Clarice, vy sama sebe posuzujete se vším milosrdenstvím vah v bludišti Threave - budete si to muset zasloužit znovu a znovu - to požehnané ticho. Vás totiž žene kupředu přísaha, vy ten slib vidíte pořád před sebou a ten slib se nedá nikdy splnit, nikdy.

Nemám v úmyslu vás navštívit, Clarice. Svět je totiž daleko zajímavější, když v něm jste vy. Prosím, prokažte podobnou laskavost i vy mně.

Dr. Lecter se rty dotknul pera. Podíval se ven na noční oblohu a trochu se pousmal.

Mám okna.

Orion je teď nad horizontem a blízko něj i Jupiter, jasnější než by mohl před rokem 2000 být. (Nebudu vám přesně udávat čas ani polohu.) Ale domnívám se, že vy vidíte totéž. Některé hvězdy máme společné. Clarice

Hannibal Lecter

Daleko na východě na pobřeží Chesapeake stál Orion vysoko na jasné obloze nad starým velikým domem a nad pokojem, kde do noci plápolal oheň a jeho záře se měnila podle větru nad komíny. Na veliké posteli je spousta dek a na dekách i pod nimi několik velkých psů. Je tam i několik vyboulenin navíc, mohl by to být klidně Noble Pilcher, ale to se dá v komíhajícím světle ohně jen těžko rozeznat. Ale tvář na polštáři, zružovělá v záři ohně, je určitě obličej Clarice Starlingové, a ona si spí tiše a sladce v mlčení jehňátek.

Ve svém kondolenčním vzkazu pro Jacka Crawforda citoval dr. Lecter z "Horečky", aniž by se unavoval přiznat autorství Johnu Donneovi.

Clarice Starlingová trochu pozměnila verše z "Popeleční středy" od T. S. Eliota.

T. H.

* Pozn. překladatelky: "crawfish" - znamená ,z něčeho se obratně vyvléknout'